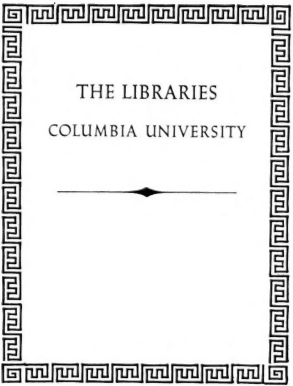

COLUMBIA LIBRARIES OFFSITE

CU01397311

THE LIBRARIES
COLUMBIA UNIVERSITY

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν

Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν
Β Ι Β Λ Ι Α Δ

LONGI PASTORALIUM

DE DAPHNIDE ET CHLOE

LIBRI IV

GRÆCE ET LATINE

ACCEDUNT

XENOPHONTIS EPHESIACORUM

DE AMORIBUS

ANTHIAE ET ABROCOMAE

LIBRI V

TEXTUM RECOGNOVIT, SELECTAMQUE LECTIONIS

VARIETATEM ADIECIT

CHRIST. GUIL. MITSCHERLICH

PROFESSOR GOTTINGENSIS

B I P O N T I

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIΘICCCXCIV

ALPHABET
NUMERICAL
88L87

88L87
ID94

NOTITIA LITERARIA

DE

LONGO.

LONGUS¹, incertae aetatis scriptor, & vix cuiquam veterum memoratus, in Iungermanni Codice vocatur² Σοφιστής, & post Heliodorum scripsisse videtur, eumque locis quibusdam imitatus esse. Exstant eius libri quatuor Ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην, *Pastoralium de Daphnide & Chloë*, quos Politiano pridem laudatos cap. II

¹ Anonymus in Nuntio hebdomadico Florentino (*Novelle letterarie*) ad d. 17 Sept. 1779, p. 606, auctor est, in Codice illo, qui praeter Longum, Charitonem & Xenophontem Ephesum complectitur, quique in Bibliotheca Cassinensium eius urbis asservatur, nostrum scriptorem non Longum sed Logum appellari, tam in inscriptione, Λόγου ποιμενικῶν περὶ Δάφνιν καὶ Χλόην, quam in fine, Τέλος Λόγου ποιμενικῶν, τῶν περὶ Δάφνιν καὶ Χλόην Λεσβιακῶν ἐρωτικῶν λόγοι τέσσαρες. Sed cognomen Longi videtur probabilius, transvectum quippe e
Longus.

Latio; & alterum, quod nullus liber alius agnoscit, e scripturae compendio ortum videtur. Ex epigraphe vero ista discimus, Longi scripta etiam Lesbiaca vocata fuisse, ut Heliodori Aethiopica & simil.

² Enimvero Iungermanus nullum prorsus Codicem ad manus habuit; & dubitandum omnino, an illud in Codd. reperiat. Neque enim habet ed. Iunt. ad Codices Italicos expressa, neque agnoscunt tres Codd. Paris. a Villoisono inspecti. Maxime vero Sophistae appellationem respuit venusta huius scriptoris simplicitas.

VI NOTITIA LITERARIA

Misc. & a Iac. Amyoto Gallice versos Paris. 1559, 8, primus Graece in lucem edidit ex Aloyfii Alamannii Bibliotheca Florentiae apud Philippum Iuntam a. 1598, 4, cum variis lectionibus Raph. Columbanus. Ac in textu quidem constituendo navarunt ei operam Henricus Cuffius, Anglus, & Marcellus Adrianus, Florentinus, quorum perspicaci iudicio exemplar suum, quam fieri potuerit, maxime expurgatum esse, gratus in praef. profitetur. Eidem studium suum contulit Fulv. Urfinus, qui Codicem eius cum tribus suis MSS. Romae comparavit, lectionumque diversitates ad eum transmisit, quas cum sui Codicis lectionibus editioni suae Columbanus at-textuit. Urfinum autem tres suos optimae notae Codd. non integros a capite ad calcem cum Florentino Aloyfii Alamannii Codice, sed dumtaxat in quibusdam locis contulisse, ex eo patet, quod ipse Columbanus sic scribit pag. 82 not. „ ita ex Cod. Urfini locum concinnavimus. Is enim, antequam nos hunc librum impressioni subiiciendum traderemus, *locos aliquot* cum suis Codd. collatos, Roma ad nos remiserat., Opus hoc prosa amoena ¹ Graeca scriptum Latino carmi-

¹ Vere de eo Villois. praefat. pag. XXXVI: *Longi oratio pura, candida, suavis, minutis articulis membrisque concisa, & tamen numerosa, sine ullis salebris, melle dulcior profuit, tanquam amnis argenteus virentibus utrinque silvis inumbratus, & ita florens, ita picta, ita expolita est, ut in ea verborum omnes, omnes sententiarum illigentur lepores. Translationes ceteraque dicendi lumina ita apte disponit, ut pictores colorum varietatem. Elegantes fabellas, vividas descriptiones, quae res ipsas oculis subiiciant, perite intexit, & similitudines ac imagines e rustica pastorali-que vita petitas feliciter adhibet. Xenophontis simplicitatem, Theocriti veneres, Moschi & Bionis flosculos consecutus & saepissime consecutus est.*

ne in Expositis suis reddidit Laurentius *Gambara* iam tum senex, sed libere adeo, ut saepe vix Longum agnoscas; adeo multa addit, demit, mutat; ut taceam, quod saepe nec mentem Longi fuerit affecutus, quippe poëta melior, quam Graece intelligentior, ut ait Vossius de Histor. Graecis; & ante eum Iungermannus praef. ad Longum: Non eo fine *Gambara* suos Expositos cecinit, quod voluerit interpretem Longi agere. Quin suo sibi modo immutat, mutilat, confundit Longiana. Et de ipsius peritia ἑλληνισμοῦ ne quid odiose protulisse videar, dicant tibi doctissimi illi, quos laudis & honoris gratia nomino, Stephanus & Vulcanius. Ex hac *Gambarae* Metaphrasi factum est, ut Mallincrotus pag. 39 Paralipom. de Historicis Graecis, & post eum Morerius in Lexico, perperam tradiderint Longum carmine heroico de Amoribus *Daphnidis* & *Chloës* scripsisse, cum prosa opus suum Graece contexuerit.

Iuntinam excepit illa, quam Iuda & Nicolaus *Bonviti* Heidelbergae an. 1601, 8, typis Commelinianis expresserunt. Adiunctam habet *Gambarae* Metaphrasin, nihilque plane neque a Codd. neque ab ingenio in eam collatum, quo lectio Longi expeditior facta sit; ut operarum vitia taceam, quibus contextus scatet innumeris.

Meliolem operam navavit Longo Gothofredus *Iungermannus*, qui eum Graece & Latine edidit Hanoviae, typis Wecheliani, apud Claudium Marnium & heredes Iohannis Aubrii an. 1605, 8, additis ad calcem voluminis brevibus sed eruditis notis, in quibus praeter Florentinam ed. Codices MSS. Fulvii Ursini Romae collatos consuluisse se testatur.

VIII NOTITIA LITERARIA

Iungermanno in hac palaeſtra ſucceſſit homo longe diſpar, (ſunt verba Villoiſoni Proleg. ad Long. pag. LX) ſive doctri-
nam, ſive ἀγχινοίαν & εὐστοχίαν criticam, ſive ingenuum candorem & modeſtiam ſpectes. Loquor de Petro Mollo, S necano, qui an. 1660 Longi Poemenica cum ſua verſione & notis ad calcem reiectis edidit, γεγονὸς ἡλικίας ἤδη πρόσω, ut ipſe ait in ſua de-
dicatione. Libri titulus eſt: Λόγγου Ποιμ. — βιβλία τέτταρα: Longi — libri quatuor: Petrus Moll, S necanus, I. U. D. & Gr. Ling. Prof. Ord. in Acad. Franek. Friſior. recensuit, in Latinum ſermonem vertit, notis & animadverſionibus illuſtravit. Franekerae, ſumptibus Ioannis Arcerii, an. 1660. In tex-
tu quidem exprimendo editionem Florentinam ſecutus eſt, ita tamen, ut, ubi Codd. Urſinia-
ni meliora ipſi ſuggerere viderentur, hos amplecteretur, neque tamen lectorem de mutata lectione, mutataeque lectionis fonte ac cauſa certio-
rem faceret. Notae eius admodum futiles ſunt, & maxime in rimandis etymologiis occupa-
tae; indignae prorfus viro, qui in academia Franekerana Graecas literas profiteretur. Idem Iungermannii interpretationem ignorans novam verſionem Latinam adornavit; quam cum abſolviffet, demonſtrata licet ipſi poſtea ab amico Iungermanniana editione, noluit labores ſuos ſibi perire, ſuamque verſionem editioni a ſe curatae adiiciendam curavit. Quae etſi interdum altera praefet, in plurimis tamen locis Iungermannianae iure poſtponenda videtur.

Mollianam ſecuta eſt ed. Pariſienſis ¹, quam

<p>¹ In Batavis oris excuſam eſſe hanc edit. recte iudicat Dutens praef. editionis ſuae.</p>	<p>Et ſane hanc editionem inſpicienti res ipſa facile opi- nioni huic fidem facit.</p>
---	--

bibliopola Neaulme an. 1754, 4, excudi curavit. Graeco textui ad latus apposita est versio Mollii Latina; habetque haec editio emendationes quasdam in ipso contextu suo qualque loco dispositas, uncisque inclusas. Quemnam istae auctorem habeant, & a quo omnino ista editio curata sit, huius quidem rei notitiam e libro isto, cui ne praefatio quidem adiecta sit, frustra petas, neque de eo aliunde constat. Libri huius titulus est: *Longi Pastoralium de Daphnide & Chloë Libri IV. Graece & Latine: editio nova una cum emendationibus, uncis inclusis, distincta viginti novem figuris aeri incisis a B. Audran, iuxta delineationes Celsiff. Ducis Aurelian. Philippi, & tabula ab A. Coypel delineata: accedunt alia ornamenta, partim ab A. Cochin, partim a C. Eisen adornata & a Simone Fokke in aëis eleganter incisa. Lutetiae Parisiorum, in gratiam Curiosorum, MDCCLIV.*

Aliam Parisiis editionem, elegantissimis Fr. Ambrosii Didoti typis expressam, & nonnullis variis lectionibus, iisque ad calcem reiectis, ornata sine versione an. 1776 apud Guillelmum de Bure in 12 prodire iussit Ludovicus Dutens, vir eruditissimus.

Proximo temporis, si vero interiores libri doctes species longissimo intervallo, Dutensianam insecuta est Bodeni, Professoris Vitebergensis, quae Lipsiae Iunii sumtibus an. 1777, 8, lucem adspexit, editio; in qua adornanda idem fere, quo Tatium superiore anno evulgaverat, secutus est consilium. Namque & superiorum interpretum, Columbanii, Ursini, Iungermanni, & Mollii animadversiones, nullo plane delectu adhibito, textui iterum subiici curavit, nonnulla

X NOTITIA LITERARIA

tantum de suo addidit, levioris ea momenti; unde adeo Longo novae lucis parum affusum est. Praeter Mollianam versionem adiecit etiam Gambarae Metaphrasin, ne iniuria temporis periret. Scilicet his omnibus effectum voluit, „ ut suavissimus ille Longus aere parabili in plurimum manus perveniret. „

His vero omnibus palmam praeripuit, vereque Longo sospitator exstitit, vir interiori Graecae linguae scientia, exquisitissimisque variae ac multiplicis doctrinae copiis instructissimus, idemque ingenii laude florentissimus Iohan - Baptista Caspar d'Ansse de *Villoison*, qui eum cultu Didotiano, h. e. splendidissimo, prodire iussit Parisiis an. 1778, forma 8. Is, ut textum Graecum exhiberet emendatiorem, non solum priorum edd. excussit inque usum suum convertit praesidia, sed novas etiam, quibus Longo pristinum nitorem redderet, undique conquistavit atque adhibuit copias. Ac praeterquam quod ei tres Codd. Bibliothecae Parisiensis multas easque optima frugis lectiones suppeditarent, ad partes etiam cum fructu vocavit Amyoti versionem Gallicam, factam ad optimum Codicem, & hucusque ab Interpp. neglectam. Neque defuere viri docti, qui suas in Longum animadversiones & coniecturas cum eodem communicarent; e quibus Valkenarium & Wyttenbachium nominare sufficiat. Maxime vero suo ipsius ingenio doctrinaque adiutus, tam felici saepius in exponendo hoc scriptore versatus est opera, ut paucissima tantum supersint, quae solius praestantioris Codicis (nam *potuit quae maxima virtus esse, fuit*) opem adhuc implorent. Latinam versionem idem vir egregie doctus ad latus appo-

fuit e Iungermanniana & Molliana conflata, ita quidem, ut, quid in hac aut in altera minus barbarum deprehendisset, hoc amplecteretur, ubi vero sensu eas aberrasse vidisset, aut ubi ipse novam textui lectionem intulisset, vitia tolleret, ac sententiam ad receptam lectionem accommodaret.

Villoisonianum Longi contextum sub prelo iterum vocavit, splendidissimoque cultu exornatum dedit Io. Bapt. *Bodonius*, Regii Parmensis typographi praefectus, cuius libri titulus est: *Λόγγου ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βίβλος τέσσαρες, cum Proloquio* (Pauli Mariae Paciaudii) *de libris eroticis antiquorum. Parmae ex regio typographico 1786, 4.*

Eandem Villoisoni editionem & nos maxime in textu constituendo secuti sumus; est tamen, ubi ab ea, nostro obsecuti iudicio, paulisper recessimus. Eiusdem versionem emendatiorem retinuimus, nonnisi in iis locis immutatam, ubi nova inducta aut veteri revocata lectione, eiusdem sensui eam subiiceremus. Ceterum eandem, quam in edendo Tatio secuti sumus, nimirum, ut Codd. varietates, quae momentum aliquod criticum habere viderentur, diligenter enotaremus, ac VV. DD. emendationes nostro qualicumque iudicio adiecto apponeremus, novamque ipsi subinde, ad veritatem indagandam, viam tentaremus; eandem, inquam, in hoc quoque scriptore nos tenuisse rationem, res ipsa VV. DD. fidem faciet. Superfunt tamen nonnulla, quae omnem ingenii eludant aciem, & ab aliis Codd. (nam qui adhuc inspecti sunt, unius fere originis videntur, quod vel lacuna L. I, c. VI, in qua omnes conspirant, satis docet) me-

XII NOTITIA LITERARIA

dicinam expectent. Quo tamen loco non possum, quin, quas doctissimus *Jacobs* mecum communicavit, coniecturas eruditis hominibus examinandas proponam. „ Lib. III, cap. IV, p. 94 nostrae ed. Παιδων δὴ πανταχοῦ — legendum puto: αἰεῖδεν δεῖ (sive χρεῖ) πανταχοῦ σιωπῆ· ἀλλὰ — *Daphnis*, multis frustra tentatis, tandem canere apud animum suum constituit. *Canendum est, ut me audiant: & certe audient; altum enim ubique silentium.* Mox & hoc abiicit, ne id quidem suspicione carere intelligens. Veritas coniecturae apparere videtur ex seqq. ἀμεινον ἄρα σιγαῖν. — Lib. III, cap. XI, pag. 108, contextus flagitare videtur, ut legatur: ἀλλὰ τερπνότερα πηδήματα καὶ τῶν ἐκείνων γλυκύτερα. Sic etiam *Amyot* in suo Cod. habuisse videtur. — Lib. IV, cap. II, pag. 136, forte haec verba sic legenda & distinguenda sunt: ὕδωρ ἐπωχέτευσε· πηγὴ τις ἦν, ἣν εὔρεν — five, si audacioribus esse licet: ὕδωρ ἐπωχέτευσεν εἰς τὰ ἀνθη· πηγὴ τις ἦν, ἣν εὔρε Δάφνις. ἐσχόλαζε — Denique Lib. IV, cap. VI, pag. 141, forte: καὶ ἦν μὲν δίκαιον πένθος ἀνδρῶν. Ex δίκαιον priori syllaba forte omissa facile & κενὸν & καινὸν oriri potuit. „ Haec ille, satis ingeniose.

Restat, ut de versionibus *Longi* paucis agamus. Ac Latinas quidem *Longus* duas omnino nactus est, Iungermannianam alteram, alteram *Mollianam*; quarum supra iam mentionem fecimus. Neque enim recte huc vocare licet liberimam illam *Gambarae Metaphrasin*, quae primum vulgata est cum reliquis eiusdem carminibus *Antwerp.* 1569, 8; mox inserta editioni *Commel.* & inde in *Bodeni* ed. translata. Quae ipsa *Metaphrasis* varios *VV. DD.* errores peperit. *Bailius* enim v. *Longus*, & *Lancelotus* praef.

versionis suae, contendunt, exstare versionem Latinam Iungermanniana antiquiorem; eamque, hoc quidem auctore, an. 1606, illo vero, an. 1601 vulgatam. Quam ipsam Gambarae esse Metaphrasin, facillima ex ipso anni disfidio coniectura licet assequi. Nam Commelini editio, cui Gambarara adiectus est, utrumque hunc annum exhibet, alterum quidem 1606 in ipsa libri fronte, alter vero, 1601, praefationi subscriptus est. Quod ipsum fraudem quoque fecit Paciaudio proloqu. ad Long. pag. LI, diversas inde edd. Commel. statuenti, & primam quidem an. 1601, secundam an. 1606 excusam. Huetius quoque, quod ipse in libro de fabb. Roman. pag. 67 fatetur, Longum sibi Latine interpretandum sumserat; sed veritus, ne iuvenilis aetas labem inde traheret, telam detexi iam coeptam e manibus excussit.

Primus vero omnium patrio eum cultu prodire iussit Iac. Amyotus, viginti annos ante, quam suo ipsius habitu ornatum Florentiae produceret Columbanus. Primum enim Amyoti versio prodit Parisiis a. 1559 apud Vincent. Sertenar. 8; repetita postea aliquoties, & quidem ab heredibus Cramosii (Cotelerio puta) annis 1716 & 1717, cum indice: *Les Amours pastorales de Daphnis & Chloé écrites en Grec par Longus, & traduites en François par Amiot. Avec figures. Nouvelle édition. à Paris chez les heritiers de Cramoisy. 1717, 8.* Tum Cotelerii (Coustelier) adiecto nomine, an. 1718, 8, & 1722 in forma 12. Eandem typis repetendam curavit Iac. Guerinius a. 1715, 8, & 1731, 12, Anonymi cuiusdam (Lancelloti) curis repurgatam, atque ad cultiorem linguae genium refictam. Quae utraque & Amyoti sig-

XIV NOTITIA LITERARIA

cera atque integra, eademque ab Anonymo reficta iunctim repetita est Parisiis cum titulo: *Les Amours pastorales de Daphnis & de Chloé, par Longus. Double traduction du Grec en François de Mr. Amiot & d'un Anonime, mises en parallèle (sic) & ornées des Estampes originales du fameux B. Audran, gravées aux depens du feu Duc d'Orleans, Regent de France sur les tableaux inventés & peints de la main de ce grand Prince, avec un frontispice de Coypel, & autres Vignettes & Culs de Lampe, gravées par D. Focke sur les desseins de Cochin & de Eysen, à Paris, imprimées pour les Curieux. MDCCLVII.* Hanc enim eiusdem Anonymi versionem putamus a. 1731 iam evulgatam, sola quidem coniectura ducti: nam alteram illam inspicere non licuit. Alias, cum iisdem ornamentis condecoratas, & quidem a. 1718 & 1745, memorat Paciaud. Proloqu. ad Long. p. LII. De prima quidem, quae Amyoti interpretationem exhibet, satis constat; v. supra. In altera typhothetae vitium latere, eamque ed. ad an. 1754, quo prior illa Parisiensis seu potius Batava excusa est, referendam esse suspicor. Post Amyotum eandem telam detexuit Petrus *Marcaffus*, qui, tamen, *Gambara*e forte illectus exemplo, tanta in Longianis refecandis, novandis atque plane immutandis libertate usus est, ut pro veteri ac genuina Longi fabula novam prorsus in scenam produxerit. Prodiit ista versio, certe si titulum spectes, Parisiis a. 1626, apud *Toussantium Brayum* (*Toussaint du Bray*) forma octava.

In Italicam linguam transtulerat Longum *Hannibal Carus* (*Annibal Caro*) teste *Gaddio de Script. non Eccles. Tom. I, pag. 122*, quod & ipse in

Epp. suis obscure innuit: diuque in bibliothecarum claustris versio ista delituerat, donec tandem Marchio quidam de Breme, Regis Sardiniae ad aulam Neapolitanam Legatus, apographum eius nactus, Crisopoli (Parmae) eam imprimi, atque aere Bodoniano exsplendescere curavit. Cuius cum LVI tantum exempla impressa essent, exstitit doctus quidam Italus, qui, quo plurimum desideriiis, exemplis huius versionis copiosius divulgandis, satisfaceret, iterum eam recudendam curaret, cum titulo: *Gli Amori pastorali di Dafni e di Cloë, di Longo Sofista, tradotti della Lingua Greca nella nostra Toscana dal Commendatore Annibal Caro. Londra, 1786, 8.* Typos eos non Londinenses sed Italicos esse, vix est ut moneam. Idem vero vir doctus in Praefatione memorat, Hannibalem Carum hanc versionem triginta annorum natum (erit adeo seculi XV annus XXXVII) confecisse. Suppletam in ea, atque in fine adiectam videre licet lacunam, quae ab omnibus fere Interpp. ad I, cap. VI, notata est, a pag. 191 -- 199.

Aliam versionem Italicam, quae tamen a Longi vestigiis adeo recedit, ut Paciaud. Proloqu. pag. LI eam mutilam, inconcinnam & perturbatam metaphrasin vocare non dubitet, curavit Io. Baptista Mancinus hoc tit. *Gli Amori innocenti di Dafni e della Cloë, favola Greca, tradotta da Giov. Battista Manzini, stampata in Bologna nel 1643 & 1647, 4.* Neutram vidimus; prioris enim editionis notitiam debemus viro docto, qui Hannib. Cari versionem a. 1786 repetitae praefatus est: alterius meminit personatus ille Anonymus in praef. versionis suae, quae iunctim cum Amyoti interpretatione an. 1757 prodit,

XVI NOTITIA LITER. DE LONGO.

pag. VI. Facile tamen fieri potuit, ut vel ipsi hi viri, vel typhothetae in anni nota erraverint, utque semel tantum ista versio prodierit. Quod quidem inde vero mihi videtur propius, quod uterque diversam, neuter vero utramque memoret, etsi Anonymus ille in recensendis Longi versionibus iisque iteratis curiosam adhibuerit diligentiam.

Novissimam sermone Italico versionem adornavit Casp. Gozius (*Gasp. Gozzi*), quae Venetiis satis eleganter impressa est an. 1766, 4.

Anglice vertit Georg. Thornley, Lond. 1657, 8; & nostris temporibus Iac. Craggs, a. 1764.

Nostra denique lingua prodiit Berolini apud Vossium hocce lemmate: *Daphis und Chloë, aus den Griechischen des Longus übersetzt. Berlin 1765, 12*; quae versio veneribus suis haud destituta est.

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν

Τ Ω Ν Κ Α Τ Α

Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν

Β Ι Β Λ Ι Α Δ

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν

Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν

Λ Ο Γ Ο Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ .

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν .

ΕΝ Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θεάμα εἶδον
κάλλιστον, ὧν εἶδον εἰκόνας γραφὴν, ἡ ιστορίαν ἔρωτος.

L O N G I
P A S T O R A L I U M

DE

DAPHNIDE ET CHLOE

LIBER PRIMUS.

P R O O E M I U M .

CUM in Lesbo feras indagarem, Nympharum in luco;
spectaculum vidi, omnium, quotquot quidem oculis
usurpavi, pulcherrimum: videlicet tabulam pictam, ima-
ginem quae amatoriam historiam repraesentaret. Amoe-

1 Codd. Romanus & Floren- cepit Villoisonus. Sed & alterum
tinus εἰκόνα, γραφὴν quod re- recte habet.

Longus.

A 2

Καλὸν μὲν καὶ τὸ ἄλσος, πολύδενδρον, ἀνθηρὸν, κατάρ-
 ρυτον· μία πηγὴ πάντα ἔτρεφε, καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ
 δένδρα· ἀλλ' ἡ γραφὴ τερπνοτέρα, καὶ τέχνην ἔχουσα
 περιττὴν, καὶ τύχην ἐρωτικὴν·¹ ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων
 κατὰ Φήμην ἦσαν, τῶν μὲν Νυμφῶν ἰκέται, τῆς δὲ εἰ-
 κόνος θεαταί. Γυναῖκες ἐπ' αὐτῆς τίκτουςαι, καὶ ἄλ-
 λαι σπαργάνοις κοσμοῦσαι παιδία ἐκκείμενα· ποιμνία
 τρέφοντα·² ποιμένες ἀναιρούμενοι· νέοι συντιθέμενοι·
 ληστῶν καταδρομὴ· πολεμίων ἐμβολή· πολλὰ ἄλλα
 καὶ πάντα ἐρωτικὰ ἰδόντα με καὶ θαυμάσαντα πό-
 θος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ. καὶ ἀναζητησάμενος
 ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος, τέτταρας βίβλους ἐξεπονησάμην,

nus quidem erat ille lucus, densus arboribus, floribus
 ridens, aquis irriguus; unus fons omnia alebat, cum
 flores, tum arbores: at tamen longe iucundior erat illa
 pictura, in qua & singulare artificium, & amatorii ca-
 sus descriptio conspiciebantur; adeo ut multi peregrini,
 fama exciti, huc ventitarent, Nympharum quidem sup-
 plices, sed & imaginis spectatores futuri. In hac tabula
 videre erat mulieres parturientes, & alias quae expo-
 sitos infantes fasciis adornarent, pecudes quae eosdem
 infantes alerent, pastores qui eos tollerent, iuvenes
 mutuam sibi fidem obstringentes, latronum incurfio-
 nem, hostium impressionem. Multa alia praeterea, ea-
 que omnia amatoria, videnti mihi & admiranti cupido
 incessit scripto quasi respondere picturae isti, eamque
 veluti repraesentare. Postquam igitur huiusce imaginis
 interpretem studiose conquisivissem, quatuor confeci li-

¹ Ita reposuimus, edit. Paris.
 fecuti. Vulgaris verborum ordo
 est: τύχην ἔχ. περ. καὶ τέχνην ἐρωτ.
 absque ullo idoneo sensu. Atque
 sic legendum proposuerat Heu-
 sing. Spec. Obsl. crit. p. 10. Re-
 cepit quoque Villois. qui recte

animadvertit, τύχην ἐρωτικὴν eo-
 dem sensu Longo dici, quo πά-
 θος ἐρωτικὸν Charit. p. 1.

² Mollus conii. ποιμνία τρεφό-
 μενα· sed ποιμνία τρέφοντα sunt
 capra & ovis, Daphnim & Chloën
 expositos nutrientes.

ἀνάθημα μὲν Ἐρωτι, καὶ Νύμφαις, καὶ Πανί κτήμα
 δὲ τερπνὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὃ καὶ νοσοῦντα ἰάσεται
 καὶ λυπούμενον παραμυθήσεται· τὸν ἐρασθέντα ἀνα-
 μνήσει· τὸν οὐκ ἐρασθέντα παιδεύσει. πάντως γὰρ οὐ-
 δεὶς ἔρωτα ἔφυγεν, ἢ Φεύξεται, μέχρις ἂν κάλλος ᾖ,
 καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν. Ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς παράσχοι
 σωφρονοῦσι τὰ τῶν ἄλλων¹ γράφειν.

Κ Ε Φ. α΄.

ΠΟΛΙΣ ἐστὶ Λέσβου, Μιτυλήνη, μεγάλη καὶ κα-
 λή· διείληπται γὰρ εὐρίποις ὑπεισρευούσης τῆς θαλάτ-
 της,² καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ

bro, donum Cupidini, Nymphis & Pani sacrum, opus-
 que cunctis iucundum hominibus, quod aegro mede-
 lam, moerenti solatium afferat, eius, qui amavit, me-
 moriam refricet, & amoris rudem praedoceat. Omni-
 no namque nullus unquam amorem effugit, aut effu-
 giet, quamdiu suus formae decor, suaque oculis acies
 constabit. Nobis autem Numen concedat, ut fani inte-
 grique aliorum casus describere queamus.

C A P. I.

EST in Lesbo civitas, nomine Mitylene, magna, nec
 non & pulchra. Influens mare multis eam euripis distin-
 guit ac difsecat: & pontes tota urbe plurimi sunt ex

¹ Locum hunc plerique Intpp.
 male ceperunt. Sensus est: Det
 nobis Numen, ut σωφρονοῦντες, h.
 e. immunes ab amore, aliorum po-
 tius casus s. res amatorias de-
 scribamus, quam nostras. Mirum,
 ni hoc castitatis votum a mona-
 cho quodam adfuturum sit. Quo &
 ducit librorum quorundam lectio,
 ἡμῖν καὶ ὁ θ. quod ferri nequit.

Reduximus igitur Codd. lectio-
 nem ἡμῖν δὲ &c.

² Reduxi hanc omnium fere
 Codd. ac librorum vett. lectio-
 nem pro inficeta Cod. Florent.
 ὑπεισρευούσας τῇ θαλάττῃ, quae
 Mollo ac Bodeno arridere potuit.
 Nam mare quidem εὐρίποις ὑπεισ-
 ρέειν, ductis per urbem fossis, dici
 potest, at non vice versa.

λίθου. νομίσαις ¹ οὐ πόλιν ὄραν, ἀλλὰ νῆσον. Ἀλλὰ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως [τῆς Μιτυλήνης], ὅσον ἀπὸ σταδίων διακοσίων, ἀγρὸς ἦν ἀνδρὸς εὐδαίμονος, κτήμα κάλλιστον· ὄρη θηροτρόφα· πεδία πυραφόρα· γήλοφοι κλημάτων· ² νομαὶ ποιμνίων· καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἠϊόνι, ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ. ³ Ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ νέμων αἰπόλος, Λάμων τούνομα, παιδίον εὗρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη κάτω ⁴ βάτων· καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος, καὶ πρὸς μαλθακῇ, καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. Ἐνταῦθα ἡ αἰξ

candido ac polito lapide facti; ut non urbs, sed insula amoenissima esse videatur. Ab hac quidem urbe Mitylene, stadia circiter ducenta, viri cuiusdam opulenti ager situs erat, possessio pulcherrima: montes ferarum, prata tritici feracia; palmitibus colliculi, pascula gregibus abundabant: mare autem litori alludebat, & mollem arenam lambens alluebat. Hoc in agro gregem pasceus caprarius, nomine Lamon, infantem a capra enutritum invenit. Saltus erat, nemusque arbutis, virgultisque & dumis densum atque asperum; hederaque errabunda, nec non & mollis herba luxuriabat, in qua iacebat infantulus. Huc capra frequenter commeans, fae-

¹ Νομίσεις, quod offerunt Codd. Paris. tanquam ἀπτικώτερον praefert Villois. quam tamen rationem in hoc scriptore nimis urgeri nolim.

² Cod. Paris. γῆ τροφὴ κλημ. male. Intellige μιστοί, vel simile quid.

³ Codd. & edd. vett. exhibent vitiose: προσέκλυζεν ἐν ἠϊόνι, ἐκτεταμένης ψ. μαλθακῇ. Et ex his quidam: ψυχαγώγιο, vel ψυχαγωγίας, μαλθακῆς. Mollis inde em. προσέκλυζεν, ἐπ' ἠϊόνι ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ. Recte hoc;

at alterum ἐν, ex ultima praeced. προσέκλυζεν syllaba enatum, sublatum malim, quam in ἐπ' mutatum. Rectius quoque leges ἐκτεταμένη sc. ἠϊόνι: litus enim mari protenditur, non mare litori.

⁴ Voc. κάτω, quod & Cod. Flor. omittit, aut omnino cum Villois. tollendum, aut cum Toupio Em. in Suid. P. III, p. 298, κάτω βάτων mutandum in κατάβατος, locus dumis & spinis obsitus, quod eiusdem formae sit ac κατάσχιος, κατάχισσος, & κατάδενδρος.

Θέουσα συνεχές, ἀφανὴς ἐγίνετο πολλάκις, καὶ τὸν
 ἔριφον ἀπολιποῦσα, τῷ βρέφει παρέμενε. Φυλάττει
 τὰς διαδρομὰς ὁ Λάμων, οἰκτεῖρας ἀμελούμενον τὸν
 ἔριφον, καὶ μεσημβρίας ἀκμαζούσης κατ' ἴχνος ἐλθὼν,
 ὄρᾳ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένως περιβεβηκυῖαν, μὴ
 ταῖς χηλαῖς βλάπτει πατοῦσα· τὸ δὲ, ὡσπερ ἐκ μη-
 τρώας Θηλῆς τὴν ἐπιρροὴν ἔλκον τοῦ γάλακτος· καὶ
 θαυμάσας, ὡσπερ εἰκὸς ἦν, πρόσσεισιν ἐγγύς, καὶ εὐ-
 ρίσκει παιδίον ἄρρην, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῆς κατὰ
 τὴν ἐκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. Χλαμύδιόν
 τε γὰρ ἦν ἀλουργές, καὶ πόρπη χρυσῆ, καὶ ξιφίδιον
 ἐλεφαντόκωπον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐβουλεύσατο μόνος
 τὰ γνωρίσματα βαστάσας, ἀμελήσαι τοῦ βρέφους·
 ἔπειτα αἰδουθεὶς, εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μι-
 μῆσεται, νύκτα φυλάξας, κομίζει πάντα πρὸς τὴν
 γυναῖκα Μυρτάλην, καὶ τὰ γνωρίσματα, καὶ τὸ παι-

pe oculis subducebatur, suoque foetu relicto, infanti
 affidebat. Has discursationes observat Lamon, neglecti
 haeduli misertus: & meridie ardente, caprae vestigia
 secutus, eam quidem conspicit caute & anxie circum-
 euntem, ne scilicet puerum unguis laederet; infantem
 vero tanquam ex materna mamma lac adfluens ubertim
 trahentem. Ille autem ut par est miratus, propius acce-
 dit, & puerulum deprehendit maiusculum atque venu-
 stum, & fasciolis longe elegantioribus quam pro expo-
 siti infantis fortuna involutum: enimvero illi aderat
 chlamydula purpurea, quam aurea nectebat fibula, &
 gladiolus, cuius eburneus resplendebat capulus. Primo
 igitur constituerat sola tollere monumenta, infantem
 vero derelictum negligere; at deinde cum illum pude-
 ret, si ne caprae quidem humanitatem imitaretur, nocte
 exspectata, omnia ad uxorem Myrtalen defert, & mo-

δίον, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Τῆς δὲ ἐκπλαγείσης, εἰ
 παιδία τίκτουσιν αἶγες, ὅδε πάντα αὐτῇ διηγεῖται,
 πῶς εὖρεν ἐκκείμενον· πῶς εἶδεν τρεφόμενον· πῶς ἠδέ-
 σθη καταλιπεῖν ἀποθανούμενον. Δόξαν δὴ καὶ κείνη, τὰ
 μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι, τὸ δὲ παιδίον αὐτῶν ἐπονο-
 μάξουσι, τῇ δὲ αἰγί τὴν τροφὴν ἐπιτρέπουσιν. Ὡς δ' αὖν
 καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου ποιμενικὸν δοκοίη, Δάφνιν
 αὐτὸν ἔγνωσαν καλεῖν.

β'. Ἦδη δὲ διητοῦς χρόνου διῆκνουμένου, ποιμὴν ἐξ
 ἀγρῶν ὁμόρων νέμων, Δρύας τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸς ὁμοίως
 ἐπιτυγχάνει καὶ εὐρήμασι καὶ θεάμασι. Νυμφῶν ἀν-
 τρον ἦν, πέτρα μεγάλη, τὰ ἐνδοθεν κοίλη, ἔξωθεν περι-
 φερῆς· τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν αὐτῶν λίθοις ἐπε-
 ποίητο, πόδες ἀνυπόδητοι, χεῖρες εἰς ὤμους γυμναί, κό-
 μη μέχρι τῶν αὐχένων λελυμένη· ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν·

numenta, & puerulum, & ipsam capram. Cui quidem
 attonitae quod puerulos etiam caprae parerent, rem
 totam enarrat: quomodo expositum offenderit, quo-
 modo enutritum viderit, quo pacto ipsum deferere mo-
 riturum erubuerit. Cum & sic quoque uxori videretur,
 quae una fuerant exposita, occultant, infantem suum
 nuncupant, eumque caprae alendum committunt. Quo
 autem & nomen infantis pastorale videretur, Daphnim
 illum nominare statuerunt.

II. Iamque biennio exacto, pastor quidam ex agris
 vicinis, cui Dryas erat nomen, pascens pecora, simile
 quid invenit & vidit. Nympharum stabat antrum, pe-
 tra ingens, ab interiori quidem parte concava, at ve-
 ro ab exteriori rotunda. Nympharum ipsarum simula-
 cra lapidibus efficta erant, pedibus discalceatis, bra-
 chiis ad humeros usque nudis, coma cervice tenus so-
 luta, veste circa lumbos succincta, semihulco circa fu-

μειδιάμα περὶ τὴν ὄφρυν· τὸ πᾶν σχῆμα, χορεία ἦν ὄρχουμένων.¹ Ἡ ᾠα τοῦ ἀντροῦ, τῆς μεγάλης πέτρας ἦν τὸ μεσαίτατον· ἐκ δὲ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον, ρεῖθρον ἐποίει χεόμενον, ὥστε καὶ λειμῶν πάνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ ἀντροῦ, πολλῆς καὶ μαλακῆς πόας ὑπὸ τῆς νοτίδος τρεφομένης. Ἀνέκειντο δὲ καὶ γαυλοὶ, καὶ αὐλοὶ πλάγιοι,² καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι, πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Εἰς τοῦτο τὸ νύμφαιον οἷς ἀρτιτόκος συχνὰ φοιτῶσα, δόξαν πολλάκις ἀπωλείας παρεῖχε. Κολάσαι δὲ βουλόμενος αὐτήν, καὶ εἰς τὴν προτέραν εὐνομίαν καταστήσαι, δεσμὸν ῥάβδου χλωρᾶς λυγίσας ὅμοιον βρόχῳ, τῇ πέτρᾳ προσήλθεν, ὡς ἐκεῖ συλληψόμενος³ αὐτήν. ἐπιστὰς δὲ, οὐδὲν

percilia risu. Tota haec figura tripudiantium choream repraesentabat. In media huiusce faxi ingentis parte fastigium antri affurgebat. E fonte autem aqua scaturiens in largum effundebatur rivum; adeo ut amoenissimum extenderetur ante speluncam pratum, cuius copiosum & molle gramen perenni salientis rivi humore alebatur. Et mulctrae, & tibiae obliquae, & fistulae, & calami, seniorum pastorum donaria suspensa conspiciantur. Ad hoc Nympharum antrum crebro itans ovis nuper enixa, saepe sui interitus suspicionem iniecit. Dryas igitur eam coercere, & ad pristinum bene & tranquille pascendi modum reducere cupiens, vinculum e vimine lento in laquei modum contorsit, & ad petram accessit, tanquam ovem comprehensurus. Propior

1 Ὁρχουμένων glossema mihi redolere videtur; nisi totum locum cum Wyttenbachio apud Villois. ita constituendum censeas: ὄρχουμένων ΚΑΤΑ τοῦ ἀντροῦ. Τῆς μὲν πέτρας πηγὴ ἦν τὸ μεσαίτατον. Equidem leniori medicina huic loco succurri posse

existimo, verba ita transponendo: ἡ ᾠα τῆς μεγάλης πέτρας τοῦ ἀντροῦ ἦν τὸ μεσαίτατον, fastigium petrae in media antri parte situm erat.

2 De πλαγιάλω v. Warton ad Theocr. XX, 29, p. 232.

3 Ita restituit e duobus Codd.

εἶδεν, ὣν ἤλπισεν· ἀλλὰ τὴν μὲν, διδοῦσαν πάνυ ἀνθρω-
πίνως τὴν θηλὴν εἰς ἄφθονον τοῦ γάλακτος ὀλκὴν· τὸ δὲ
παιδίον ἀκλαυστὶ ¹ λάβρως εἰς ἀμφοτέρας τὰς θη-
λαῖς μεταφέρει τὸ στόμα, καθαρὸν καὶ Φαιδρὸν, οἷα
τῆς οἴος τῆ γλώττῃ τὸ πρόσωπον ἀπολιχμωμένης με-
τὰ τὸν κόρον τῆς τροφῆς. Θῆλυ ἦν τοῦτο τὸ παιδίον, καὶ
παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα, γνωρίσματα, μίτρα
διάχρυσος, ὑποδήματα ἐπίχρυστα, καὶ περισκελίδες
χρυσαῖ. Θεῖον δὴ τι νομίσας τὸ εὔρημα, καὶ διδασκό-
μενος παρὰ τῆς οἴος ἐλεεῖν τε τὸ παιδίον καὶ φιλεῖν,
ἀναιρεῖται μὲν τὸ βρέφος ἐπ' ἀγκῶνος, ἀποτίθεται δὲ
τὰ γνωρίσματα κατὰ τῆς πήρας, εὐχεται δὲ ταῖς Νύμ-
φαις ἐπὶ τύχῃ χρηστῇ θρεῖσθαι τὴν ἱκέτιν αὐτῶν. Καὶ

vero factus, nihil omnino eorum vidit quae sperave-
rat: verum ovem perquam humane ad largum usque
lactis suctum suae mammae copiam facientem; infan-
tulum autem, absque ullo vagitu avide modo ad hanc,
modo ad illam lactentem mammam os transferentem pu-
rum, mundum atque nitidum, utpote cuius tenellam
faciem amica allambens lingua detergeret ovis, ubi alu-
mnum lactis cepisset fatietas. Infans haec femella erat,
& huic quoque appositae erant fasciolae, expositae mo-
numenta, mitra nempe auro distincta, calceoli inaura-
ti, & periscelides aureae. Hoc igitur inventum divini-
nitus sibi obtigisse ratus, & ab ove edoctus huiusce in-
fantis misereri, eamque amore prosequi, terra subla-
tam ulnis excipit, monumenta vero in peram recondit,
precatus Nymphas, ut, quod felix faustumque sit, ea-
rum supplicem educare liceat. Et quoniam iam tempus

Vill. quod verbum compositum
Longo hac de re magis frequen-
tetur. Reliqui tenent ἀκλαυστὶ.

¹ Nonnulli Codd. cum ed.

Commel. & Iungerm. pro ἀκλαυ-
στὶ habent ἀκλαγγί, quod rece-
pit Villois. alterum pro glossa
habens.

ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀπελαύνειν τὴν ποίμνην, ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, τῇ γυναικὶ διηγεῖται τὰ ὀφθέντα, δείκνυσι τὰ εὐρεθέντα· παρακελεύεται θυγάτριον νομίζειν, λανθάνουσαν ὡς ἴδιον τρέφειν. Ἡ μὲν δὲ Νάπη (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μήτηρ εὐθὺς ἦν, καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον, ὥστε ὑπὸ τῆς οἴου¹ παρευδοκμηθῆναι δεδοικυῖα, καὶ τίθεται καὶ αὐτὴ ποιμενικὸν ὄνομα πρὸς πίστιν αὐτῶ, ² Χλόην.

γ'. Ταῦτα τὰ παιδιά ταχὺ μάλα ἠύξησε, καὶ κάλλος αὐτοῖς ἐφαίνετο κρεῖττον ἀγροικίας. ἤδη οὖν ὁ μὲν, πέντε καὶ δέκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς· ἡ δὲ τοσοῦτων, δυοῖν ἀποδεόντων. καὶ ὁ Δρύας καὶ ὁ Λάμων ἐπὶ μιᾶς νυκτὸς ὀρώσιν ὄναρ τοιούδε τι. Εἰδέναι³ τὰς Νύμφας

erat gregem a pascuis reducere, casam repetit, uxori quae vidit exponit, quae invenit, commonstrat, hortatur, ut filiolum pro sua agnoscat atque educet, ac rem, quomodo se habet, nulli patefaciat. At Nape, hoc enim illi nomen, mater statim erat, infantem amabat, quasi metueret, ne ab ove superaretur, eique in humanitate cederet; quin & ipsa nomen illi pastorale indidit, vocando Chloën, ut sibi hanc filiam esse suam dicenti fidem adstrueret.

III. Et quidem hi infantes brevi temporis spatio ingens ceperunt incrementum, & in iis forma elucebat longe quam pro rustica sorte praestantior. Iam autem Daphnis annos quindecim erat natus, Chloë vero totidem, si duos demseris, cum Dryanti & Lamoni eadem nocte haec obiecta est in somniis species: sibi videre vi-

¹ Villois. conī. ἄσπερ ὑπὸ τῆς οἴου cet. Forte simplicius: ὡς ὑπὸ τῆς οἴου.

² Mollus supplendum, legendumque censet: πρὸς τὸ εἶναι πίστιν αὐτῶ. Boden vero: πρὸς τὸ ποιῆσαι πίστιν αὐτῶ. Utrumque temere.

³ In Codd. & libris omnibus legitur: εἶναι τὰς Ν. quod esset: Putabant illas Nymphas esse &c. tum vero ante Δάφνιν inferi deberet καί. Sed vel sic contorta manet oratio, narrationisque ordo. Praestat igitur cum ed. Paris. reponere εἰδέναι, quod proxime

ἔδοκουν ἐκεῖνας τὰς ἐν τῷ ἀντρω, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, ἐν ᾧ τὸ παιδίον εὔρεν ὁ Δρύας, Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην¹ παραδιδόναι παιδίῳ μάλα σοβαρῶ καὶ καλῶ, πτερὰ ἐκ τῶν ὤμων φέροντι,² βέλη σμικρὰ ἅμα τοξαρίῳ φέροντι. τὸ δὲ ἐφαψάμενον ἀμφοτέρων ἐνὶ βέλει, κελεύσαι λοιπὸν ποιμαίνειν, τὸν μὲν τὸ αἰπόλιον, τὴν δὲ τὸ ποιμνιον. Τοῦτο τὰ ὄναρ ἰδόντες, ἤχθοντο μὲν οἱ ποιμένες, εἰ ἔσοιντο καὶ ἴσως οὔτοι³ αἰπόλοι,⁴ τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελόμενοι κρείττονα, δι' ἣν αὐτοὺς καὶ τροφαῖς ἀβροτέραις ἔτρεφον, καὶ γράμματα ἐπαίδευον

debantur Nymphas illas, quae fervabant antrum, in quo fons scaturiebat & infantem Dryas invenerat, Daphnim & Chloën tradentes puero admodum protervo, admodum venusto, cui alae ex humeris penderent, qui parva spicula parvo cum arcu gestaret; & hunc quidem puerum ambos uno eodemque attingentem telo, iussisse, ut deinceps ille caprarum, haec ovium gregem pasceret. Et hoc quidem somnio viso doluere pastores, si forte Daphnis ac Chloë caprarum & ovium pastores & ipsi quoque futuri essent, qui tamen meliorem fortunam ex suis fasciis de se iuberent sperare; ob quam spem etiam illos delicatioribus enutriebant cibus, literasque, &

ad vulgatam scripturam accedit, omnemque difficultatem tollit. Wyttenb. rescribat: ἰδεῖν.

1 Ed. Paris. καὶ Δάφνιν, καὶ τ. Χλ. At Iungerm. con. Δάφνιν τε καὶ τ. Χλ. concinnius vero Villois. τὸν τε Δάφνιν καὶ τ. Χλ.

2 Cum statim φέροντι recurat, Dutens e tribus Codd. priore loco reposuit ἔχοντι. Sed hoc forte Longi negligentiae tribuendum.

3 Collocatio verborum paulo inconcinnior, ob male inculcatum ἴσως, quod & abesse potest, & abest etiam a plurimis Codd. Melius certe ponetur ante ἔσοιντο.

4 Cum puer ille supra iusserit, ποιμαίνειν, τὸν μὲν (Daphnim) τὸ αἰπόλιον, τὴν δὲ (Chloën) τὸ ποιμνιον utrosque αἰπόλους dici non posse iure contendit Villois. Accedit, quod superius οἱ ποιμένες plane otiosum sit, & parum accurate positum. Nam Dryas erat ποιμὴν, at Lamon αἰπόλος. Hinc Villoisonus illud ποιμένες, quod hic desideretur, e superiore loco, quo transpositum fuerat, repetendum, totumque locum sic legendum esse acute suspicatur: ἤχθοντο μὲν, εἰ ἔσοιντο καὶ οὔτοι ποιμένες καὶ αἰπόλοι.

καὶ πάντα ὅσα καλὰ ἦν ἐπ' ἀγροικία. Ἐδόκει δὲ πείθεσθαι θεοῖς περὶ τῶν σωθέντων προνοία θεῶν. Καὶ κοινώσαντες ἀλλήλοις τὸ ὄναρ, καὶ θύσαντες τῷ τὰ πτερὰ ἔχοντι παιδίῳ παρὰ ταῖς Νύμφαις (τὸ γὰρ ὄνομα λέγειν οὐκ εἶχον) ὡς ποιμένας ἐκπέμπουσιν αὐτοὺς ἅμα ταῖς ἀγέλαις, ἐκδιδάξαντες ἕκαστα πῶς δεῖ νέμειν πρὸ μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαντος τοῦ καύματος· πότε ἄγειν ἐπὶ ποτόν· πότε ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον· ἐπὶ τίσι καλαύροπι χρηστέον, ἐπὶ τίσι μόνῃ φωνῇ. Οἱ δὲ, μάλα χαίροντες, ὡς ἀρχὴν μεγάλην παρελάμβανον, καὶ ἐφίλουν τὰς αἴγας καὶ τὰ πρόβατα μᾶλλον ἢ ποιμέσιν ἔθος· ἡ μὲν ἐς ποιμνιον ἄγουσα τῆς σωτηρίας τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ, μεμνημένος ὡς ἐκκείμενον αὐτὸν αἰξὶ ἀνέθρεψεν.

δ'. Ἦρος ἦν ἀρχή, καὶ πάντα ἤκμαζεν ἄνθη, τὰ ἐν

quaecunque ruri praeclara habebantur, edocebant. Placuit tamen in iis, quae ad infantes Deorum providentia servatos pertinerent, morem gerere Diis. Et narrato suo sibi invicem somnio, sacrisque factis aligero illi apud Nymphas puero, huius enim nomen dicere non poterant, mox ut pastores foras ipsos cum gregibus emittunt, singula edoctos: quo pacto ante meridiem pascere oporteat, quo pacto, postquam remisisset aestus, quando agere potum, quando ad caulam abigere, in quos utendum pedo, in quos sola dumtaxat voce. Illi vero oppido exultantes, quasi magnum adepti imperium, capras atque oves impense diligebant, & quidem multo magis quam pastorum vulgus solet: nam Chloë ad oves suae causam salutis referebat; Daphnis itidem haud immemor erat, quod sese expositum capra enutrivisset.

IV. Initium veris erat, omniumque florum genus per

δρυμοῖς, τὰ ἐν λειμῶσι, καὶ ὅσα ὄρεια· βόμβος ἦν ἤδη μελιττῶν ἤχος ὀρνίθων μουσικῶν· σκιρτήματα ποιμνίων ἀρτιγεννήτων· ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἐβόμβου ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται· τὰς λόχμας κατῆδον ὀρνίθες. Τοσαύτης δὴ πάντα κατεχούσης εὐωρίας, ¹ οἱ ἀπαλοὶ καὶ νέοι, μιμηταὶ τῶν ἀκουομένων ἐγίνοντο καὶ βλέπομένων. ἀκούοντες μὲν τῶν ὀρνίθων ἀδόντων, ἤδον· βλέποντες δὲ σκιρτῶντας τοὺς ἄρνας, ἤλλοντο κούφα, καὶ τὰς μέλιττας δὲ μιμούμενοι, τὰ ἄνθη συνέλεγον. καὶ τὰ μὲν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλλον· τὰ δὲ, στεφανίσκους πλέκοντες, ταῖς Νύμφαις ἔφερον. Ἐπραττον δὲ κοινῇ πάντα, πλησίον ἀλλήλων νέμοντες. Καὶ πολλάκις μὲν ὁ Δάφνις τῶν προβάτων τὰ ἀποπλανώμενα συνέστελλε· πολλάκις δὲ ἡ Χλόη τὰς θρασυτέρας τῶν

silvas, per prata, per montes vigebat. Iam apum bombus, iam canorarum avium vox aures permulcebat; pecora novella saltu lasciviebant; agni in montibus saliebant, apes in pratis bombilabant, aves nemora cantu personabant. Dum ita placide, sepositis curis, omnia voluptati indulgebant, Daphnis & Chloë, utpote teneri ac iuvenes, visa auditaque imitabantur. Audito avium cantu, canebant; conspecto lascivientium agnorum saltu, & ipsi leviter saltabant; quin & apes aemulabantur, colligentes flosculos, quorum alios gremio inferebant, alios coronis intextos Nymphis afferebant. Prope inter se pascentes, omnia communiter agebant. Et saepe Daphnis oves aberrantes cogebat; saepe Chloë

¹ Praeclaram hanc lectionem Villois. e duobus Codd. Paris. eruit, & in contextum recepit. Ita quoque offerunt Codd. Flor. & Urs. Male antea vulgabatur: εὐαδίας. Acque vitiose mox ede-

batur οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι, cum tamen ad Daphnim & Chloëm spectet oratio. De his enim folis intelligenda, quae mox sequuntur: ἐπραττον δὲ κοινῇ πάντα πλησίον ἀλλήλων νέμοντες.

αἰγῶν ἀπὸ τῶν κρημνῶν κατήλαυνεν. ἤδη δὲ τις καὶ τὰς ἀγέλας ἀμφοτέρας ἐφρούρησε, πατέρου προσλιπαρήσαντος ἀθύρματι. Ἀθύρματα δὲ ἦν αὐτοῖς ποιμενικὰ καὶ παιδικά. Ἡ μὲν ἀνθερίσκους ἀνελομένη ποθεν ἐξεληθῆσα ἀκριδοθήραν ἠ ἀνέπλεκε καὶ περὶ τοῦτο πονομένη, τῶν ποιμνίων ἠμέλησεν. Ὁ δὲ, καλάμους ἐκτεμῶν λεπτοῦς, καὶ τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφύας, ἀλλήλους τε κηρῶ μαλθακῶ συναρτήσας, μέχρι νυκτὸς συρίζειν ἐμελέτα· καὶ ποτε δὲ ἐκοινώνουν γάλακτος καὶ οἴνου καὶ τροφῆς, ἃς οἴκοθεν ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφερον· θᾶπτον ἂν τις εἶδε τὰ ποιμνία καὶ τὰς ἀγέλας ἀπ' ἀλλήλων μεμερισμένας, ἢ Χλόην καὶ Δάφνιν.

ε'. Τοιαῦτα δὲ αὐτῶν παιζόντων, τοιάνδε σπουδὴν ἔρωσ ἀνέπλασε. Λύκαινα τρέφουσα σκύμνους νέους, ἐκ

audaciores capras a praeruptis abigebat locis. Nunc alter, altero ludicris intento, utriusque gregis custodiam agebat. Ludicra autem ipsis pastoralia & puerilia: haec quidem digressa, sublatis alicunde flosculis, capsulam locustis captandis necebat, & tota in hac re, ovium curam interim omittebat; ille vero, excisis tenuibus calamis, & perforatis internodiorum intervallis, iunctimque inter se molli cera aptatis & conglutinatis, in seram noctem fistula carmen meditabatur. Nonnunquam lac & vinum inter se communicabant, victumque, quem domo attulerant, in commune conferebant: citius quis ovium ac caprarum greges a se invicem disiunctos, quam Chloënam atque Daphnim, vidisset.

V. Ipsis autem sic ludentibus talem Amor iniecit curam. Lupa quaedam, recentes alens catulos, proximis ex

1. Codd. quidam: ἀκριδοθήκην. ἀνθερίσκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν.
Sed praestat alterum propter Theocriti locum I, 53: αὐτὰρ ὄγ'

τῶν πλησίον ἀγρῶν ἐξ ἄλλων ποιμνίων πολλάκις ἤρπαζε, πολλῆς τροφῆς ἐς ἀνατροφὴν τῶν σκύμνων δεσμένη. Συνελθόντες οὖν οἱ κωμῆται νύκτωρ, σιρροῦς ὀρύττουσι τὸ εὖρος ὀργυιάς, ¹ τὸ βάθος τεσσάρων. Τὸ μὲν δὴ χῶμα τὸ πολὺ σπείρουσι, κομίσαντες μακράν. Ξύλα δὲ ξηρὰ τείναντες ὑπὲρ τοῦ χάσματος, τὸ περιττὸν τοῦ χάματος κατέπασαν, τῆς πρότερον γῆς εἰκόνα. ὥστε καὶ λαγῶς ἐπιδράμη, κατακλᾶ τὰ ξύλα κάρφων ἀσθενέστερα ὄντα, καὶ τότε παρέχει μαθεῖν, ὅτι γῆ οὐκ ἦν, ἀλλὰ μεμίμητο γῆν. Τοιαῦτα πολλὰ ὀρύγματα, καὶ τοῖς ὄρεσι, καὶ τοῖς πεδίοις, ὀρύξαντες, τὴν μὲν λύκαιναν οὐκ εὐτύχησαν λαβεῖν· αἰσθάνεται γὰρ

agris multa faepe rapiebat de aliis gregibus, quod alimento copioso ad suos catulos enutriendos opus haberet. Congregati igitur pagani noctu, scrobem effodiunt, latitudine unius ulnae, altitudine quatuor. Et quidem humum effossam atque egestam maiori ex parte dispergunt, eam procul a fossa removens; sicca autem ligna longa super fossam intendentes, ea adsperferunt illa terra, quae ex hac egesta effossaque remanebat, ut similis esset fossa pristino solo, utque vel lepus, si percurreret, ista ligna stipulis ipsis fragiliora confringeret, atque tum faceret indicium, quod terra non esset, sed tantummodo terram imitaretur. Multis id genus fossis per montes, per campos ductis, lupam tamen haudquam capere potuerunt; sentit enim ipsa quoque in hac terra subdola & captiosa fraudem subesse; multas ve-

¹ Unius ulnae latitudine, at quatuor ulnarum altitudine scrobem effodiunt. Hic est sensus huius loci, adoptata e Codd. Flor. & Urs. lectione ὀργυιάς, pro qua

olim legebatur ὀργυιῶν· unde, cum Longus non dixerit, quot patuerit ulnas, aliquid desiderari Mollus suspicabatur. Quo tamen, recepto ὀργυιάς, opus non est.

καὶ γῆς σεσοφισμένης. πολλὰς δὲ αἴγας καὶ ποιμνία
διέφθειραν, καὶ Δάφνιν παρ' ὀλίγον, ὧδε.

στ'. Τράγοι παροξυνθέντες εἰς μάχην συνέπεσον. τῷ
οὖν ἑτέρῳ τὸ ἕτερον κέρασ, βιαιοτέρας γενομένης συμβο-
λῆς, θραύεται· καὶ ἀλγῆσας, Φριμαξάμενος ἐς φυ-
γὴν ἐτράπετο. Ὁ δὲ νικῶν κατ' ἴχνος ἐπόμενος, ἄπαι-
στόν ἐποίει τὴν φυγὴν. Ἀλγεῖ Δάφνις περὶ ¹ τῷ κέρατι,
καὶ τῇ θρασύτητι ἀχθεσθεῖς, ξύλον καὶ τὴν καλαύ-
ροπα λαβῶν, ἐδίωκε τὸν διώκοντα. Οἷα δὲ ² τοῦ μὲν
ὑπεκφεύγοντος, τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος, οὐκ ἀκριβῆς
τῶν ἐν ποσὶν ἢ πρόσοψις ἦν· ἀλλὰ κατὰ χάσματος
ἄμφω πίπτουσιν· ὁ τράγος πρότερος, ὁ Δάφνις δεύτερος.
Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν χρήσασθαι καταφορᾶς ³

to capras atque oves iuxta perdiderunt, quin & fere
Daphnim, casu huiusmodi.

VI. Hirci irritati, ad pugnam concurrerunt. Uni igi-
tur cornu alterum ex violentiori conflictu frangitur;
qui dolens inde, fremebundus se in fugam dedit. Victor
autem per vestigia infectans fugientem, persequendo
non destitit. Daphnis confracto dolens cornu, offensus-
que illa contumacia, fuste pedoque arreptis, persequen-
tem persequabatur. Uti autem fere fit, altero quidem
subterfugiente, altero autem ira abrepto & persequen-
te, non certus fati eorum, quae ad pedes occurre-
bant, prospectus erat; sed in foveam ambo incidunt,
hircus prior, posterior Daphnis. Et hoc ipsum Daphnim
servavit, utpote hirco pro vehiculo, quo innixus de-

¹ Villoif. malit: ἐπὶ τῷ κερ. quod sane solemnius est.

² Pro δὲ editor Paris. coni. δέει, ut opponeretur sequenti τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος· quod amplexus est Boden, textuique in-

Longus.

tulit. Temere.

³ Valken. ap. Villoif. praeclare hunc locum sic corrigendum statuit: τὸ χρήσασθαι κατὰ τῆς φορᾶς ἐχίματι τῷ τράγῳ.

ὀχλήματι τῷ τράγῳ. Ὁ μὲν, τὸν ἀνιμησόμενον, εἴ τις ἄρα γένοιτο, δακρύων ἀνέμενε. ἡ δὲ Χλόη θεασαμένη τὸ συμβᾶν, δρόμῳ παραγίνεται εἰς τὸν σιρρόν. καὶ μαθοῦσα, ὅτι ζῆ, καλεῖ βουκόλον ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίον¹ πρὸς ἐπικουρίαν. Ὁ δὲ ἐλθὼν, σχοῖνον ἐζήτει μακρὰν, ἧς ἐχόμενος, ἀνιμώμενος ἐκβήσεται. καὶ σχοῖνος μὲν οὐκ ἦν. ἡ δὲ Χλόη λυσαμένη ταινίαν, δίδωσι καθεῖναι τῷ βουκόλῳ καὶ οὕτως οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ χείλους ἐστῶτες εἴλκον. Ὁ δὲ ἀνέβη ταῖς τῆς ταινίας ὀλκαῖς² ταῖς χερσὶν ἀκολουθῶν. Ἀνιμήσαντες δὲ καὶ τὸν ἄθλιον τράγον συντεθραυσμένον ἄμφω τὰ κέρατα, (τοσοῦτον ἄρα ἡ δίκη μετῆλθε³ τοῦ νικηθέντος τράγου) τοῦτον μὲν δὴ τυθυσόμενον⁴ χαρίζονται σῶστρα τῷ βου-

laberetur, usum. Atque ille quidem lacrimabundus, a quo extraheretur, si quis appareret, expectabat; Chloë vero, ut conspexit, quod evenerat, protinus ad fossam advolat, atque illum vivere cognoscens, ex agris vicini pastorem auxilio adfuturum vocat. Ille cum advenisset, longum quaerebat funem, cui adhaerens Daphnis, extrahi & sic evadere posset. Verum funis ad manum non erat; Chloë igitur statim suam solvit taeniam, & hanc demittendam bubulco illi porrigit. Atque hi quidem hunc in modum ad labra fossae stantes trahere coeperunt; Daphnis vero taeniam, qua trahebatur, manibus subsequendo, ascendit. Postquam autem miserum illum hircum extraxerunt, cui utrumque cornu contractum fuit, usque adeo devicti hirci poenas persecutor dedit, hunc ipsum iamiam immolandum, praemium partae salutis, bubulco donarunt, apud suos lu-

¹ Male Moll. & inde Boden: πλησίον. Supra I, 5, ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν.

² Sic Cod. Urf. & unus Reg. apud Villoif. Male vulgo edeba-

tur: ταῖς τῆς ὀλκῆς ταινίαις.

³ Villoif. post h. v. inferi iubet τὸν ἐχθρὸν, vel simile quid; citra necessitatem.

⁴ Recepi hanc Iungerm. conie-

κόλω. καὶ ἔμελλον ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς οἴκοι λύκων ἐπιδρομὴν, εἴ τις αὐτὸν ἐπόθησεν. Αὐτοὶ δὲ ἐπανελθόντες, ἐπεσκοποῦντο τὴν ποιμνὴν καὶ τὸ αἰπόλιον· καὶ ἐπεὶ κατέμαθον ἐν κόσμῳ νομῆς καὶ τὰς αἴγας καὶ τὰ πρόβατα, καθίσαντες ἐπὶ στελέχει δρυὸς, ἐσκόπουν μή τι μέρος τοῦ σώματος ὁ Δάφνης ἤμαξε καταπετῶν. Τέτρωτο μὲν οὖν οὐδὲν, οὐδὲ ἤμακτο οὐδὲν· χῶματος δὲ καὶ πηλοῦ πέπαστο, καὶ τὰς κόμας, καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. ἔδοκει δὲ λούσασθαι, πρὶν αἰσθῆσιν γενέσθαι τοῦ συμβάντος Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἀντρον τῶν Νυμφῶν, ¹ τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν πήραν ² ἐγένετο.

porum incurfionem ementituri, si quis illum defideraret. Ipſimet reverſi ovium caprarumque inſpiciunt gregem. Cumque vidiffent utrumque gregem decenti ordine paſcere, quercus trunco inſidentes, num quam corporis partem inter decidendum Daphnis cruentaffet, curioſe diſpiciebant. Sed pars nulla laefa aut cruentata erat; coma tantum corpusque reliquum humo adgeſtita coenoque adſperſum. Quare viſum fuit Daphnidi prius ſuum abluere corpus, quam caſus ille innotefceret Lamoni atque Myrtalae: atque una cum Chloë ad antrum Nympharum, in quo fons erat, accedens, illi peram atque tunicam tradidit fuit.

Etiam cum Villoif. quam & Valkenaer. vulgatae lectioni praeferendam putavit. Edd. tenent τυθυσόμενοι, unde Moll. coni. τεθυσόμενοι, quod liquido exstat in Cod. Urſ. vel τεθυσόμενον, quod aſſumfit Dutens.

¹ Cod. Urſini haec verba inſuper habet: ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, quae quin e gloſſa huc irrepſerint dubitari nequit. Occurrunt vero ſupra I, 3 init. Νύμφας ἐκείνας, τὰς ἐν τῷ

ἀντροῦ, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ.

² Multa hic exciderunt, vel potius omiſſa ſunt ab inſulis monachis, qui caſtitati timerent. In his memorari debuerunt amoris mutui initia, lavatio Daphnidis, narratio de oſculo forte paulo laſcivior, alia. Inſta: τοῦτο μόνον ἤδεισαν, ὅτι τὸν μὲν φίλημα, τὴν δὲ λουτρὸν ἀπάλιπεν. Ultima Iungerm. non infeliciter ſic reſtituenda putabat: ἐπὶ δὲ μόνος ἐγένε-

ζ'. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει· Τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται Φίλημα; χεῖλη μὲν ρόδων ἀπαλώτερα, καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον· τὸ δὲ Φίλημα, κέντρου μελίττης πικρότερον. Πολλάκις ἐφίλησα ἐρίφους· πολλάκις ἐφίλησα σκύλακας ἀρτιγεννήτους, καὶ τὸν μόσχον, ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο. ἀλλὰ τοῦτο Φίλημα καινόν· ἐκπηδᾷ μου τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία, τήκεται ἡ ψυχὴ, καὶ ὅμως πάλιν Φιλήσαι θέλω. ὦ νίκης κακῆς· ὦ νόσου καινῆς, ἧς οὐδὲ εἰπεῖν οἶδα τὸ ὄνομα. ἄρα Φαρμάκων¹ ἐγεύσατο Χλόη μέλλουσα με Φιλεῖν; πῶς οὖν οὐκ ἀπέθανεν; ² οἷον ἀδουσιν αἱ ἀηδόνες· ἢ δὲ ἐμὴ σύριγγε σιωπᾷ; οἷον σκιρτῶσιν οἱ ἐρίφοι, καὶ γὰρ κάθημαι; οἷον ἀκμάζει τὰ ἄνθη, καὶ γὰρ στεφάνους οὐ

VII. Haec & id genus alia deinde apud se nugabatur: Quid tandem mihi faciet Chloës osculum? Labela quidem ipsis rosis delicatiora, & os favis dulcius; at osculum quovis apis aculeo acerbius. Saepius haedos sum osculatus; saepius catellos recens genitos basiavi, ut & vitulum illum, quem dono mihi dedit Dorcon; at hoc osculum res mihi plane nova. Exsilire mihi spiritus, exultare cor, liquefcere anima; & tamen rursus osculari ardeo. O improbam victoriam! o novum morbum, cuius ne nomen quidem dicere queam! Numquid Chloë, mihi datura osculum, venenum gustavit? Quomodo igitur non periit! Quam suave luscinae canunt, & mea fistula filet! Quam lascive haedi subsiliunt, & ego fedeo! Quam pulchre vigent flores, & ego nul-

νετο, τοιαῦτα κ. τ. λ. Totam vero lacunam bonus Mollus cénsebat ita expleri posse, καὶ πολλὰ φίλήματα ἐγένετο.

¹ Mosch. in Amore fug. 27;

Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλημα, τὰ χεῖλια φάρμακόν ἐστι.

² Amyot vertit, ac si legisset ἀπέθανον, non male.

πλέκω; ἀλλὰ τὰ μὲν ἴα καὶ ὁ ὑάκινθος ἀνθεῖ· Δάφνις δὲ μαραίνεται. ἄρά μου καὶ Δόρκων εὐμορφότερος ὀφθήσεται; Τοιαῦτα ὁ βέλτιστος Δάφνις ἔπασχε καὶ ἔλεγεν, οἷα πρῶτον γευόμενος τῶν ἔρωτος ἔργων καὶ λόγων.

ἦ. Ὁ δὲ Δόρκων ὁ Βουκόλος ὁ τῆς Χλόης ἐραστῆς, Φυλάξας τὸν Δρύαντα Φυτόν κατορύττοντα πλησίον κλήματος, πρόσεισιν αὐτῷ μετὰ τυρῶν καὶ συρίγγων τινῶν γαμικῶν καὶ τοὺς μὲν τυροὺς δῶρον εἶναι δίδωσι, πάλαι Φίλος ὧν ἠνίκα αὐτὸς ἔνεμεν. Ἐντεῦθεν δὲ ἀρξάμενος ἀνέβαλε ¹ λόγον περὶ τοῦ τῆς Χλόης γάμου καὶ εἰ λαμβάνοι γυναῖκα, δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα, ὡς Βουκόλος, ἐπηγγέλλετο ² ζεῦγος βοῶν ἀροτήρων, σμήνη τέτταρα μελιττῶν, Φυτὰ μηλεῶν πεντήκοντα, δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα, μόνσχον, ἀνὰ πᾶν

las necesse coronas! Sed violae quidem & hyacinthi florent; Daphnis vero marcescit. Num eo etiam res deveniet, ut me formosior vel Dorco fit appariturus! Talia quidem bonus ille Daphnis & patiebatur & dicebat, utpote qui primum amoris & opera & sermones degustare inciperet.

VIII. At Dorco bubulcus, amator Chloës, Dryan-tem observans prope palmitem defodientem, ad eum accedit cum caseis & fistulis. Atque caseos illos dat illi dono, quocum ipsi iam olim amicitia intercesserat, cum ipsemet Dryas gregem pascebat. Inde initio facto, sermonem de Chloës nuptiis iniecit, & si acciperet uxorem, multa magnaue munera, pro bubulci opibus, promisit; par scilicet boum aratorum, quatuor apum examina, pomorum plantaria quinquagenâ, tauri pellem calceis conficiendis idoneam, vitulum quotannis,

¹ Pronum est legendum coniecere ἐπέβαλε, quod & aliis in mentem venit.

γέλλετο, quod & fide trium Codd. nititur, & unice hic locum habet. Vulgo: ἀπηγγέλλετο.

² Rescripsi cum Villois. ἐπηγγ-

ἔτος, μηκέτι γάλακτος δεόμενον· ὥστε μικροῦ δεῖν ὁ Δρύας φελχθεὶς τοῖς δώροις, ἐπένευσε τὸν γάμον. Ἐννοήσας δὲ ὡς κρείττονος ἢ παρθένος ἀξία νυμφίου, καὶ δείσας, μὴ Φωραθεὶς ποτε, κακοῖς ἀνηκέστοις περιπέσοι· τὸν τε γάμον ἀνένευσε, καὶ συγγνώμην ἔχειν ἤτήσατο, καὶ τὰ ὀνομασθέντα δῶρα παρητήσατο.

θ'. Δευτέρας δὴ διαμαρτῶν ὁ Δόρκων ἐλπίδος, καὶ μάτην τυροῦς ἀγαθοῦς ἀπολέσας, ἔγνω διὰ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ μόνη γενομένη· καὶ παραφυλάξας, ὅτι παρ' ἡμέραν ἐπὶ τὸν ποτὸν ἀγούσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ παῖς, ἐπιτέχνῳται τέχνην ποιμένι πρέπουσαν. Λύκου μεγάλου δέρμα λαβῶν, ὃν ταῦρός ποτε πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι διέφθαρε, περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος· ὡς τοὺς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφη-

qui non amplius mammam desideraret; adeo ut parum abesset, quin Dryas hisce donis delinitus nuptias annueret. Attamen considerans, praestantiori dignam esse sponso hanc virginem, veritusque, ne aliquando deprehensus, gravissima in mala incideret, abnuvit coniugium, utque sibi ignoscat, orans, praedicata munera recusat.

IX. Hac altera spe decidens Dorcon, & incassum bonis illis caseis perditis, statuit vi adoriri Chloën, quamprimum eam solam adverteret. Itaque cum observasset ad aquas appellere greges alternis diebus, nunc quidem Daphnim, nunc vero puellam ipsam, artem quandam bubulco convenientem comminiscitur. Lupi magni pellem sumtam, quem aliquando pro armentis pugnans suis taurus peremerat cornibus, circumponit corpori in dorsum reiectam & ab humeris usque ad talos demissam, ita ut anteriores lupi pedes super manus ipsius expansi

πλώσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ τοὺς κατόπιον τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἀνδρὸς ὀπλίτου κράνος. Ἐκθριώσας δὲ αὐτὸν ὡς ἐνὶ μάλιστα, παραγίνεται πρὸς τὴν πηγὴν, ἧς ἔπινον αἱ αἰγες καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τὴν νομὴν. Ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῆ ἦν ἡ πηγὴ, καὶ περὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις, καὶ βάτοις, καὶ ἀρκεύθῳ ταπεινῇ, καὶ σκολύμοις ἠγρίωτο· ῥαδίως ἂν ἐκεῖ καὶ λύκος ἀληθινὸς ἔλαβε λόχῳ. Ἐνταῦθα κρύψας ἑαυτὸν, ἐπετήρει τοῦ ποτοῦ τὴν ὥραν ὁ Δόρκων, καὶ πολλὴν εἶχεν ἐλπίδα, τῷ σχήματι φοβήσας, λαβεῖν ταῖς χερσὶ τὴν Χλόην. Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται, καὶ Χλόη κατήλαυε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν, καταλιπούσα τὸν Δάφνιν φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα, τοῖς ἐρίφοις τροφὴν μετὰ τὴν νομὴν· καὶ οἱ κύνες, οἱ τῶν προβάτων ἐπιφύλακες καὶ τῶν αἰγῶν, ἐπόμενοι, οἷα

obtenderentur, posteriores vero super crura, ad calcaneos usque, oris vero hiatus, perinde atque armati viri galea, caput velaret. Cum se autem, quam fieri poterat maxime, efferasset, ad fontem accedit, ex quo bibere capellae & oves post pastum solebant. In cavo autem prorsus terrae loco situs erat fons, locusque circa hunc totus spinis, rubis, iunipero humili carduifque ita horrebat, ut vel verus ac germanus lupo facile ibidem in insidiis delituisset. Hic sese abscondens, tempus, quo potum agerentur greges, observabat, nec levem concipiebat spem, fore ut habitu illo perterrefactam Chloëm suis comprehenderet manibus. Pauxillum interlabitur temporis, & Chloë pecora ad fontem compellebat, relicto Daphnide, qui frondes virides decutiebat, quibus post pastum alerentur haedi. Atque canes, ovium & caprarum custodes, Chloëm secuti, at-

δὴ κυνῶν ἐν ῥινηλασίαις περιεργία κινούμενον ὑλακτῆσαντες, ὥρμησαν ὡς ἐπὶ λύκον· καὶ περισχόντες, πρὶν ὅλως ἀναστῆναι δι' ἐκπληξιν, ἔδακνον κατὰ τοῦ δέρματος. Τέως μὲν οὖν τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, καὶ ὑπὸ τοῦ δέρματος ἐπισκέποντος Φρουρούμενος, ἔκειτο σιωπῶν ἐν τῇ λόχμῃ. Ἐπεὶ δὲ ἢ τε Χλόη πρὸς τὴν πρώτην Θεάν διαταραχθεῖσα, τὸν Δάφνιν ἐκάλει βοηθόν, οἷτε κύνες περισπῶντες τὸ δέρμα, τοῦ σώματος ἤπτοντο αὐτοῦ, μέγα οἰμῶξας, ἰκέτευε βοηθεῖν τὴν κόρην καὶ τὸν Δάφνιν ἤδη παρόντα. Τοὺς μὲν κύνας δὲ ἀνακλήσει συνήθει ταχέως ἠμέρωσαν, τὸν δὲ Δόρκωνα κατὰ τε μηρῶν καὶ ὤμων δεδηγμένον, ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πηγὴν, ἀπένιψαν τὰ δῆγματα, ἵνα ἦσαν τῶν ὀδόντων αἱ ἐμβολαὶ, καὶ διαμασσησάμενοι Φλοιὸν χλωρὸν πτελέας, ἐπέ-

que, pro sua in odorando fagacitate, Dorconem, qui ad manus puellae iniiciendas sese movebat, deprehendentes, & valde acute allatrantes, ut in lupum irrue-
re, & circumfusi atque undique inhaerentes, ei, priusquam ob stuporem affurgeret, acres morsus intulerunt. Ac primum quidem, ne manifeste proderetur, metuens, & pelle, qua tegebatur, munitus, tacitus inter frutices iacebat: ubi vero Chloë, ad primum intuitum perterrita, Daphnim inclamavit auxiliatorem, & canes ipsum corpus, dilacerato iam corio, morsu apprehenderunt, ibi magno cum eiulatu suppliciter Daphnidis, qui iam advenerat, & puellae auxilium implorare coepit. Illi autem suos canes consueta inclamatione celeriter mitigaverunt; Dorconem vero, femora & humeros lac-
rum, ad fontem deduxerunt, atque morsus ipsius ubi apparebant dentium impressiones, abluerunt, & viridem ulmi corticem commanducatum superimposuerunt.

πάσαν ὑπὸ τε ἀπειρίας ἐρωτικῶν τολμημάτων ποιμενικήν παιδίαν νομίζοντες, τὴν ἐπιβουλήν τοῦ Δόρκωνος οὐδὲν ὀργισθέντες, ἀλλὰ καὶ παραμυθησάμενοι, καὶ μέχρι τινὸς χειραγωγήσαντες, ἀπέπεμψαν. Καὶ ὁ μὲν κινδύνου παρὰ τοσοῦτον ἔλθων, καὶ σωθεὶς ἐκ κυνὸς, φασὶν, οὐ λύκου στόματος, ἐθεράπευε τὸ σῶμα.

ί. Ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη κάματον πολὺν ἔσχον μέχρι νυκτὸς τὰς αἴγας καὶ τὰς οἷς συλλέγοντες ὑπὸ γὰρ τοῦ δέρματος πτοηθεῖσαι, καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν ὑλακτησάντων ταραχθεῖσαι, αἱ μὲν εἰς πέτρας ἀνέδραμον, αἱ δὲ μέχρι τῆς θαλάττης αὐτῆς κατέδραμον. Καίτοιγε ἐπεπαιδεύντο καὶ Φωνῆ πείθεσθαι, καὶ σύριγγι θέλλεσθαι, καὶ χειρὸς παταγῆ συλλέγεσθαι· ἀλλὰ τότε πάντων αὐταῖς ὁ φόβος λήθην ἐνέβαλε, καὶ μόλις, ὥσπερ λαγῶς ἐκ τῶν ἰχνῶν εὐρίσκοντες, εἰς τὰς ἐπαύλεις ἤγαγον. Ἐκείνης μόνης τῆς νυκτὸς ἐκοι-

Atque ob imperitiam amatoriorum auserum, lusum pastoralis deputantes, quod pellem induisset Dorcon, nulloque modo illi succensentes, sed etiam verbis levare dolorem ipsius conati, aliquatenus manu ductum dimiserunt. Eo discriminis adductus ille, & ut aiunt, e canis, non autem e lupi ore, servatus, suum curabat corpus.

X. At Daphnis & Chloë defatigabantur usque in noctem capris ovibusque colligendis. Quippe illae lupi pelle conterritae, & canum latratu conturbatae, aliae in petras evaserant, aliae ad mare usque cursu contenderant. Tametsi edoctae essent & voci obtemperare, & fistula demulceri, & vel manuum strepitu cogi; tunc vero timor omnium oblivionem ipsis iniecerat, aegreque tandem eas veluti lepores ex vestigiis indagantes, ad casas reduxerunt. Illa nocte sola profunde dormita-

μήθησαν βαθὺν ὕπνον, καὶ τῆς ἐρωτικῆς λύπης Φάρμακον τὸν κάματον ἔσχον. Αὐθις δὲ ἡμέρας ἐπελθούσης, πάλιν ἔπασχον παραπλήσια. Ἐχαιρον ἰδόντες, ἐλυποῦντο ἀπαλλαγέντες, ἤλγουν, ἔβελον τί ἠγνόουν ὅ, τι θέλουσι. Τοῦτο μόνον ἤδεσαν, ὅτι τὸν μὲν Φίλημα, τὴν δὲ λουτρὸν ἀπώλεσεν.

ια'. Ἐξέκαε δὲ αὐτοὺς καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους. Ἦρος οὖν ἤδη τέλος, καὶ θέρους ἀρχή, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ· δένδρα ἐν καρποῖς· πεδία ἐν ληϊοῖς· ἠδεῖα μὲν τεττίγων ἠχῆ· γλυκεῖα καὶ ἡ τῆς ὀπώρας ὀσμῆ· τερπνὴ δὲ ποιμνίων βληχῆ. Εἴκασεν ἂν τις καὶ τοὺς ποταμοὺς ἄδειν, ἠρέμα ρέοντας· καὶ τοὺς ἀνέμους συρίττειν ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας· καὶ τὰ μῆλα ἐρῶντα πίπτειν χαμαί· καὶ τὸν ἥλιον Φιλόκαλον ὄντα, πάντας ἀποδύειν. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις θαλπόμενος τούτοις ἅπασιν, εἰς τοὺς πο-

verunt, atque illam defatigationem pro suae ex amore conceptae aegritudinis remedio habuerunt. Quamprimum autem dies rediit, similem rursus in modum se affici sentiebant. Laeti erant, si se invicem videbant; moesti, si forte paulisper eos separari contigerat. Dolebant, aliquid amplius volebant; quidnam tamen velent, nesciebant. Illud solum norant, quod hunc quidem osculum, illam vero lavacrum perdidisset.

XI. Insuper etiam ipsos anni illud tempus incendebat. Ver iam desinebat, & aestas oriebatur, omniaque vigeant. Arborea fructibus, campi segetibus laeti: suavis cicadarum strepitus, grata pomorum fragrantia, iucundus quoque ovium balatus. Putasses flumina sensim labentia modulari cantum, & ventos, qui pinus inflabant, fistula canere, poma amore capta humi decumbere, solemque, venustatis & formae amatorem, omnes vestibis suis exuere. Daphnis igitur hisce omnibus incen-

ταμῶς ἐνέβαινε· καὶ ποτὲ μὲν ἐλούετο, ποτὲ δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἐθήρα· πολλάκις δὲ καὶ ἔπινεν ὡς τὸ ἐνδεθεν καῦμα σβέσων. Ἡ δὲ Χλόη μετὰ τὸ ἀμέλξαι τὰς οἷς καὶ τῶν αἰγῶν τὰς πολλὰς, ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον¹ εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα· δειναὶ γὰρ αἱ μυῖαι λυπῆσαι καὶ δακεῖν, εἰ διώκοιντο. Τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἀπολουσαμένη τὸ πρόσωπον, πίτυος ἔστυφουτο κλάδοις, καὶ τῇ νεβρίδι ἐζώννυτο, καὶ τὸν γαυλὸν ἀναπλήσασα οἴνου καὶ γάλακτος, κοινὸν μετὰ τοῦ Δάφνιδος ποτὸν εἶχε. Τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης, ἐγένετο ἤδη ὀφθαλμῶν ἄλωσις αὐτοῖς· ἡ μὲν γὰρ γυμνὸν ὀρώσα Δάφνιν, ἐπανθοῦν² ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο, μηδὲν αὐτοῦ μέρος μέμψασθαι

fus, fluminibus sese immergebat; & quandoque se abluerebat, quandoque vero pisces lascivientes & in gyrum tremula exsultantes cauda captabat; saepe etiam bibeat, veluti sic internum aestum restincturus. Chloë vero, postquam oves multasque e capris mulsisset, longo dein tempore in cogendo lacte erat occupata; muscae namque erant ipsi graves, cum negotium facessendo, tum mordendo, si abigerentur. Illa deinde, abluta facie, pineis se coronabat ramis, pellem hinnuli induebat, & mulcrare vino atque lacte replens, communi simul cum Daphnide potu fruebatur. Ingruente vero meridie, amborum oculi fuerunt capti. Illa enim nudum conspiciata Daphnim, in eius efflorescentem pulchritudinem incidat, indeque liquefcebat, quod nullam in eo par-

¹ Elegans est Wyttenbachii emendatio, h. l. ita refingentis: ἐπὶ πολὺ μὲν πόνον εἶχε. Nam, cum ἔχεν pro intentum esse alicui rei Graecis adhibetur, semper coniungitur cum περὶ vel ἀμφί.

² Divisim ἐπ' ἀνθοῦν volebat

Reitz. ad Lucian. T. II, p. 537, quem secutus est Villoison. At Wyttenbachius, loco huic male affecto ita mederi conabatur: τῆ μὲν γὰρ γυμνὸν ὀρώση Δάφνιν ἐνέπιπτε ἢ ἐνέκηψε τὸ κάλλος. Mihi v. ἐνέπιπτε mendosum videtur.

δυναμένη. Ὁ δὲ, ἰδὼν ἐν νεβρίδι καὶ στεφάνῳ πίτυος ὀρέγουσαν τὸν γαυλὸν, μίαν ᾤετο τῶν ἐν τῷ ἄντρῳ Νυμφῶν ὄραν. Ὁ μὲν οὖν τὴν πίτυν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀρπάζων, αὐτὸς ἐστεφανοῦτο, πρότερον Φιλήσας τὸν στέφανον· ἡ δὲ, τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ λουομένου καὶ γυμνωθέντος ἐνεδύετο, πρότερον καὶ αὐτὴ Φιλήσασα. Ἦδη ποτὲ καὶ μήλοις ἀλλήλους ἔβαλον, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων ἐκόσμησαν, διακρίναντες τὰς κόμας, καὶ ἡ μὲν εἵκασεν αὐτοῦ τὴν κόμην, ὅτι μέλαινα, μύρτοις· ὁ δὲ, μήλω τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευθὲς ἦν. Ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συρίττειν, καὶ ἀρξαμένης ἐμπνεῖν, ἀρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χεῖλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχεν¹ καὶ ἐδόκει μὲν

tem reprehendere posset; Daphnis vicissim pelle hinnuli corollaque pinea ornatam Chloë, & sibi mulcram porrigentem intuens, unam e Nymphis, quae in antro, videre se existimabat. Ipse vero pinum de capite Chloës detractam sibi imponebat, osculis tamen prius corollae impressis: Chloë contra vestem illius lavantis & denudati, prius osculata, induebat. Iam aliquando & malis sese petebant, atque discriminantes comam, invicem capita adornabant sibi. Et Chloë caesariem Daphnidis, utpote nigricantem, myrteis baccis; Daphnis vero faciem Chloës, quod candida & subrubicunda esset, malo affimilabat. Docebat eam & fistula canere; simulque ea inspirare coeperat, fistulam eripiens, labellis ipse calamos percurrebat. Sicque dum videbatur errantem infor-

¹ Cod. Reg. ἐπίλειχεν, quod ita arrisit Villoisono, ut statim ei in contextu locum faceret. Equidem teneo ἐπέτρεχεν, quod & ipsum Daphnidis aviditatem in

excipiendo, qui calamis adhuc inerraret, spiritu declarat, & verbum proprium est de fistula canendi arte.

ἐμαρτάνουσαν διδάσκειν, εὐπρεπῶς δὲ διὰ τῆς σύριγγος τὴν Χλόην ἐφίλει.

ιβ'. Συρίττοντος δὲ κατὰ τὸ μεσημβρινόν, καὶ τῶν ποιμνίων σκιαζομένων, ἔλαβεν ἡ Χλόη κατανουστάξασα. Φωράσας τοῦτο ὁ Δάφνις, καὶ καταβέμενος τὴν σύριγγα, πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν ἀπλήστως, οἷα μηδὲν αἰδούμενος, καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα ὑπεφθέγγετο· Οἷοι καθεύδουσιν ὀφθαλμοί· οἷον δὲ ἀποπνεῖ τὸ στόμα· οὐδὲ τὰ μῆλα τοιοῦτον, οὐδὲ αἱ λόχμαι. ἀλλὰ φιλεῖν μὲν δέδοικα· δάκνει τὸ φίλημα τὴν καρδίαν, καὶ, ὥσπερ τὸ νέον μέλι, μαίνεσθαι ποιεῖ· ὀκνῶ μὴ καὶ φιλήσας αὐτὴν ἀφυπνίσω. ὦ λάλων τεττίγων, οὐκ ἔασουσιν αὐτὴν καθεύδειν μέγα ἠχοῦντες· ἀλλὰ καὶ οἱ τράγοι τοῖς κέρασι παίουσιν μαχόμενοι· ὡς λύκων ἀλωπέκων δειλοτέρων, οἱ τούτους οὐχ ἤρπασαν. Ἐν τούτοις

mare, specioso admodum praetextu per fistulam Chloën osculabatur.

XII. Contigit vero, cum per meridiem fistula luderet, & pecora opaca tegerentur umbra, Chloën imprudentem in somnum dilapsam esse. Quo animadverso, Daphnis fistulam deposuit, totamque ipsam inexplebiliter contemplatus est, quippe qui nihil tum revereretur; simulque ad ipsam leniter subloqui coepit: Quales dormiunt ocelli! Quem os exhalat spiritum! Certe non talem mala, non arbuta. Sed osculum figere vereor; cor quippe mordet suavium, & haud secus atque novum mel insanire facit. Praeterea timeo, si osculum ei dederim, ne somnium excutiam. O garrulas cicadas! Dormire ipsam non sinent ita valide perstreptentes. At & hirci cornibus confligentes pugnam conferunt. Lupos vel vulpibus magis ignavos, quod hosce non rapue-

ὄντος αὐτοῦ λόγοις, τέττιξ Φεύγων χελιδόνα θηράσασα
 θέλουσαν, κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον Χλόης· καὶ ἡ
 χελιδὼν ἐπομένη, ¹ τὸν μὲν οὐκ ἠδυνήθη λαβεῖν, ταῖς
 δὲ πτέρυξιν ἐγγύς διὰ τὴν δίωξιν γενομένη, τῶν παρειῶν
 αὐτῆς ἤψατο. Ἡ δὲ οὐκ εἰδυῖα τὸ πραχθῆν, μέγα βοή-
 σασα τῶν ὑπνῶν ἐξέθορεν. Ἰδοῦσα δὲ καὶ τὴν χελιδόνα
 ἔτι πλησίον πετομένην, καὶ τὸν Δάφνιν ἐπὶ τῷ δέει
 γελῶντα, τοῦ φόβου μὲν ἐπαύσατο, τοὺς δὲ ὀφθαλ-
 μούς ἀπέματτεν ἔτι καθεύδειν θέλοντας. Καὶ ὁ τέττιξ
 ἐκ τῶν κόλπων ἐπήχησεν ὅμοιον ἰκέτη χάριν ὁμολο-
 γοῦντι τῆς σωτηρίας. Πάλιν οὖν ἡ Χλόη μέγα ἀνεβόη-
 σεν· ὁ δὲ Δάφνις ἐγέλασε. Καὶ προφάσεως λαβόμενος,
 καθῆκεν αὐτῆς εἰς τὰ στέρνα τὰς χεῖρας, καὶ ἐξάγει
 τὸν βέλτιστον τέττιγα, μηδὲ ἐν τῇ δεξιᾷ σιωπῶντα.

runt! Interea dum haec faciebat verba, cicada fugiens
 hirundinem, quae ipsam capere vellet, in Chloës inci-
 dit finum; atque hirundo insequens, illam quidem ap-
 prehendere non potuit, sed propius infectando acce-
 dens, alis genas puellae attigit: quae quidem ignara
 quid actum fuisset, magno cum clamore e somno exsi-
 luit. Cum autem vidisset & hirundinem prope adhuc
 volantem, & Daphnim super hoc metu ridentem, time-
 re desistit, & oculos adhuc dormituriens absterfit. At-
 que cicada, instar supplicis gratias agentis pro salute
 parta, ipso e sinu insonuit. Iterum igitur Chloë valde
 exclamavit, Daphnis vero risit; eaque occasione arre-
 pta, in sinum puellae manus immisit, optimamque illam
 cicadam, ne quidem in dextra silentem, extraxit. Qua

¹ Pro ἐπομένη Codd. Flor. & Urf. ἐπ' ἐκείνη. Quam utramque lectionem in textu reposuit Borden, parum scite.

Ἡ δὲ ἤδετο ἰδοῦσα, καὶ ἐφίλησε λαβοῦσα, καὶ αὖθις ἐπέβαλλε τῷ κόλπῳ λαλοῦντα.

ιγ'. Ἐτερίψεν αὐτοὺς τότε Φάττα βουκολικὴ ἐκ τῆς ὕλης Φθεγξαμένη. Τῆς Χλόης ζητούσης μαθεῖν ὅ, τι λέγει, διδάσκει αὐτὴν ὁ Δάφνις μυθολογεῖν τὰ θρυλούμενα. „ Ἦν παρθένος, παρθένε, ὡς σὺ, οὕτω καλῆ, „ καὶ ἔνεμε βοῦς πολλὰς οὕτως ἐν ἡλικίᾳ. ἦν ἄρα καὶ „ ᾠδικῆ, καὶ ἐτέρποντο αἱ βόες αὐτῆς τῇ μουσικῇ, καὶ „ ἔνεμεν οὔτε καλαύροπος πληγῆ, οὔτε κέντρου προσ- „ βολῆ· ἀλλὰ καθίσασα ὑπὸ πίτυν, καὶ στεφανωσα- „ μένη πίτυϊ, ἦδε Πᾶνα καὶ τὴν Πίτυν. Καὶ αἱ βόες „ τῇ Φωνῇ παρέμενον. Παῖς οὐ μακρὰν νέμων βοῦς, „ καὶ αὐτὸς καλὸς, ᾠδικὸς ὡς ἡ παρθένος, Φιλονεικήσας „ πρὸς τὴν μελωδίαν, μείζονα ὡς ἀνὴρ, ἡδεῖαν ὡς παῖς, „ Φωνὴν ἀντεπεδείξατο. Καὶ τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς εἰρί-

conspēcta Chloë admodum delectabatur, apprehensam- que deosculata, iterum sinu suo excepit garrientem.

XIII. Tunc ipsos palumbes, ex silva pastorale quid canens, oblectavit. Quaerentem autem Chloën, quidnam haec avis caneret, Daphnis eam edocuit fabulam, quae vulgo iactabatur: Erat virgo, mi virgo, ut tu, admodum formosa, quae similiter in flore aetatis multos pascēbat boves. Eadem utique & perita canendi erat, impenseque illius modulatione delectabantur boves, adeo ut neque pedi ictu, neque stimuli inflēctu inter pascendum opus haberet; sed sub pino sedens, pineaque cincta corona, Pana atque Pinum cantu celebrabat, quo delinitae vaccae ab ipsa nunquam discedebant. Adolescens, non procul inde boves pascens, & ipse pulcher & musicus, ut haec virgo, cumque illa de cantus suavitate contendens, maiorem vocem ut mas, dulcem ut puer, contra edidit, & sic octo e vaccis, easque opti-

„στας ἐς τὴν ἰδίαν ἀγέλην θέλξας, ἀπεβουκόλησεν.
 „ἀχθεται ἡ παρθένος τῇ βλάβῃ τῆς ἀγέλης, τῇ ἥττη
 „τῆς ἀδῆς· καὶ εὐχεται τοῖς θεοῖς ὄρνις γενέσθαι, πρὶν
 „οἴκαδε ἀφικέσθαι. Πείθονται οἱ θεοὶ, καὶ ποιοῦσι
 „τὴνδε τὴν ὄρνιν, ὄρειον ὡς παρθένον, μουσικὴν ὡς ἐκεί-
 „νην.¹ Καὶ ἔτι νῦν ἀδουσα μηνύει τὴν συμφορὰν, ὅτι
 „βοῦς ζητεῖ πεπλανημένας. „

ιδ'. Τοιάσδε τέριφεις αὐτοῖς τὸ θέρος παρεῖχε. Μετο-
 πώρου δὲ ἀκμάζοντος καὶ τοῦ βότρυος,² Τύριοι λη-
 σταὶ καρικὴν ἔχοντες ἡμιολίαν, ὡς ἴσως μὴ δοκοῖεν
 βάρβαροι, προσέσχον τοῖς ἀγροῖς· καὶ ἐκβάντες σὺν
 μαχαίραις καὶ ἡμιθωρακίοις κατέσυρον πάντα τὰ εἰς
 χεῖρας ἐλθόντα· οἶνον ἀνθοσμίαν, πυρὸν ἀφθονον, μέλι

mas, suum in armentum pellectas abegit. Indigne tulit
 puella hoc sui armenti damnum, cantuque succubuisse
 dolens, precatur Deos, ut in avem, antequam domum
 redeat, convertatur. Annuunt Dii, inque avem illam
 mutant montanam atque musicam, virgini isti similem,
 quae etiam nunc canendo suae facit indicium iacturae,
 quod scilicet errabundas vaccas quaerat.

XIV. Eiusmodi oblectamenta illis suppeditavit aestas.
 Autumno vero adulto & uvis maturescentibus, Tyrii
 praedones, Carico hemiolio sumto, ne forte barbari vi-
 derentur, ad agros appulere, & gladiis dimidiatisque tho-
 raeibus armati, cuncta, quae in manus incidebant, diri-
 puere, vinum odoratum, magnam frumenti copiam,

1 Wyttenb. ita hunc locum
 transponendum censet: ὄρειον, ὡς
 ἐκείνην, μουσικὴν ὡς παρθένον. For-
 te paulo audacior esset coniectu-
 ra, ait Villois. si quis ita emen-
 dare tentaret: ἀδικὴν (pro ὄρειον)
 ὡς ἐκείνην παρθένον· ut μουσικὴν
 esset glossa τοῦ ἀδικὴν· vel ποιοῦ-
 σι τὴνδε τὴν ὄρνιν ὄρειον, μουσικὴν

ὡς παρθένον ἐκείνην. Quae poste-
 rior ratio priori longe praeferen-
 da videtur. Ita quoque Amyotus
 in suis libris habuisse videtur.

2 Aliquid h. l. deesse, facile su-
 spicaris. Ed. Par. offert: ἡδη περ-
 κάζοντος, quod sane proprium de
 uvis maturescentibus, ideoque
 textui intulere Dutens & Villois.

ἐν κηρίοις ἤλασάν τινὰς καὶ βούς ἐκ τῆς Δόρκωνος ἀγέλης. Λαμβάνουσι καὶ Δάφνιν περὶ τὴν θάλατταν ἀλύοντα· ἢ γὰρ Χλόη βραδύτερον ὡς κόρη τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ Δρύαντος, Φόβῳ τῶν ἀγερώχων ποιμένων. Ἰδόντες δὲ μεираκιον μέγα καὶ καλόν, κρεῖττον τῆς ἐξ ἀγρῶν ἀρπαγῆς, μηκέτι μηδὲν εἰς τὰς αἶγας, μηδὲ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγροὺς περιεργαζόμενοι, ¹ κατῆγον αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν κλαίοντα καὶ ἠπορημένον, καὶ μέγα Χλόην καλοῦντα. Καὶ οἱ μὲν, τὸ πείσμα ἄρτι ἀπολύσαντες, καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες, ἀπέπλεον εἰς τὸ πέλαγος. Χλόη δὲ κατήλαυνε τὸ ποίμνιον, σύριγγα καινὴν τῷ Δάφνιδι δῶρον κομίζουσα. Ἰδοῦσα δὲ τὰς αἶγας τεταραγμένας, καὶ ἀκούσασα τοῦ Δάφνιδος αἰεὶ μείζον αὐτὴν βοῶντος, προβάτων μὲν ἀμελεῖ, καὶ τὴν σύριγγα ρίπτει· δρόμῳ

mel, quod suis continebatur favis. Boves quoque aliquot de Dorconis grege abegerunt, immo & Daphnim iuxta mare errabundum ceperunt. Chloë namque, utpote puella, lascivorum & ferocium pastorum metu, ferius Dryantis oves eduxerat. Hi cum vidissent iuvenem hunc procerum ac formosum, ipsa rapina ex agris ablata praestantiorem, non amplius fatagentes caprarum, aut aliarum in aliis agris rerum, illum plorantem, consilii inopem, & alta voce Chloën vocantem, ad navem abduxerunt. Confestim soluto fune, remisque manibus iniectis, in altum provehuntur. Interea Chloë iam oves educebat, fistulamque novam Daphnidi munus afferebat. At videns capras perterritas, & audiens Daphnim semper magis magisque ipsam inclamantem, neglectis ovibus, fistulam proiicit, atque ad Dorconem

¹ Codd. quidam περιεργασάμενοι, quod recepit Villois.

Longus.

δὲ πρὸς τὸν Δόρκωνα παραγίνεται δεησομένη βοηθεῖν. Ὁ δὲ ἔκειτο πληγαῖς νεανικαῖς συγκεκομμένος ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ ὀλίγον ἐμπνέων αἵματος πολλοῦ χρομένου. Ἰδὼν δὲ καὶ τὴν Χλόην, καὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἐμπύρευμα λαβών· Ἐγὼ μὲν, εἶπε, Χλόη, τεθνήξομαι μετ' ὀλίγον· οἱ γὰρ με ἀσεβεῖς λησταὶ πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον, κατέκοψαν ὡς βοῦν. Σὺ δέ σοι¹ καὶ Δάφνιν σῶσον, καὶ μοὶ τιμώρησον, καὶ κείνους ἀπόλεσον. Ἐπαίδευσά τὰς βοῦς ἤχῳ σύριγγος ἀκολουθεῖν, καὶ διώκειν τὸ μέλος αὐτῆς, καὶ νέμωνταὶ ποιμακράν. Ἴθι δὴ, λαβοῦσα τὴν σύριγγα ταύτην, ἐμπνευσὸν αὐτῇ μέλος ἐκεῖνο, ὃ Δάφνιν ἐγὼ ποτε εἶδαξάμην, σὲ δὲ Δάφνις. τὰ δὲ ἐντεῦθεν τῇ σύριγγι μελήσει καὶ τῶν βοῶν ταῖς ἐκεῖ. χαρίζομαι δέ σοι καὶ

curfu contendit, oratura ut suppeticas ferat. Ille vero gravibus plagis a latronibus concisus, & paululum adhuc spirans, sanguine multo erumpente, iacebat prostratus. Visa tamen Chloë, & exiguo prioris amoris igniculo exfufcitato, Mea Chloë, inquit, ego quidem iam moriturus sum: nefarii enim praedones me pro bobus pugnantem haud fecus ac bovem conciderunt; tu vero & tibi Daphnim servato, & me ulciscere, & illos male perde. Assuefeci vaccas meas fistulae sequi fonum, cantumque eius confectari, licet alicubi procul pascantur. Agedum, accepta hac fistula, idem canito carmen, quod egomet olim Daphnim, te vero Daphnis docuit; cetera autem curae erunt fistulae & his, quae illic erunt, vaccis. Dono vero tibi & hanc ipsam fistu-

¹ Pleraeque edd. vitiose: σοὶ δέ μοι, quod stare posse, si καὶ, quod statim sequitur, ita transponeretur: σοὶ δὲ καὶ μοι Δ. putabat Boden. Parum concinne.

Villoisf. Cod. Urs. lectionem exhibuit, quam & nos recepimus. Non enim Dorconi sed Chloae servandus erat Daphnis.

τὴν σύριγγα αὐτὴν, ἣ πολλοὺς ἐρίζων καὶ βουκόλους ἐνίκησα καὶ αἰπόλους. σὺ δὲ ἀντὶ τούτων, καὶ ζῶντα ἔτι Φίλησον, καὶ ἀποθανόντα κλαῦσον· καὶ ἴδης ἄλλον νέμοντα τὰς βούς, ἐμοῦ μνημόνευσον. Δόρκων μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, καὶ Φίλημα Φιλήσας ὕστατον, ἀφῆκεν ἅμα καὶ τῷ Φιλήματι καὶ τῇ Φωνῇ τὴν ψυχὴν.

ιε'. Ἡ δὲ Χλόη λαβοῦσα τὴν σύριγγα, καὶ ἐνθεῖσα τοῖς χείλεσιν, ἐσύριζε μέγιστον ὡς ἐδύνατο· καὶ αἱ βόες ἀκούουσι, καὶ τὸ μέλος γνωρίζουσι, καὶ ὄρμῃ μίᾳ μυκησάμεναι, πηδῶσιν εἰς τὴν θάλατταν. Βιαίου δὲ πηδήματος εἰς ἓνα τοῖχον τῆς νεῶς γενομένου, καὶ ἐκ τῆς ἐμπτώσεως τῶν βοῶν κοίλης τῆς θαλάττης διαστάσης, στρέφεται μὲν ἡ ναῦς, καὶ τοῦ κλύδωνος συνιόντος, ἀπόλλυται. Οἱ δὲ ἐκπίπτουσιν, οὐχ ὁμοίαν ἔχοντες ἐλπίδα σωτηρίας. Οἱ μὲν γὰρ ληστὰὶ τὰς μαχαίρας παρήρτηντο, καὶ τὰ ἡμιθωράκια λεπιδωτὰ

lam, qua contendens multos superavi & bubulcos & caprarios. Tu vero pro hisce & adhuc viventem osculator, & mox fato functum lugeto; & cum alium boves pascentem videbis, mei memento. Et Dorco quidem his dictis, suavioque postremo dato, simul cum suavio atque voce animam emisit.

XV. Chloë, accepta fistula, labiisque suis admota; totis viribus annexa eam inflabat. Extemplo boves audire, cantum agnoscere, mugituque edito, uno eodemque impetu in mare defilire. Violento autem saltu in alterum navis latus facto, exque casu boum profundo mari dehiscente, navis evertitur, fluctibusque coëuntibus, pessum it; quique in ea, excidunt, impari tamen spe salutis: quippe prædones, gladiis accincti, atque dimidiatis squamosisque thoracibus induti, nec non

ἐνεδέδυντο, καὶ κνημίδας εἰς μέσσην κνήμην ὑπεδέδεντο· ὁ δὲ Δάφνις, ἀνυπόδητος, ὡς ἐν πεδίῳ νέμων, καὶ ἡμίγυμνος, ὡς ἔτι τῆς ὥρας οὔσης καυματώδους.¹ Ἐκείνους μὲν οὖν ἐπ' ὀλίγον νηξαμένους τὰ ὄπλα κατήνευκεν εἰς βυθόν· ὁ δὲ Δάφνις τὴν μὲν ἐσθῆτα ῥαδίως ἀπεδύετο, περὶ δὲ τὴν νῆξιν ἔκαμεν, οἷα πρότερον νηχόμενος ἐν ποταμοῖς μόνοις, ὕστερον δὲ παρὰ τῆς ἀνάγκης τὸ πρακτέον διδάχθεις εἰς μέσας ὥρμησε τὰς βοῦς· καὶ δύο βοῶν κεράτων ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος, ἐκαμίζετο μέσος ἀλύπως καὶ ἀπόνως, ὥσπερ ἐλαύνων ἄμαξαν. Νήχεται δὲ ἄρα βοῦς, ὅσον οὐδὲ ἄνθρωπος· μόνον λείπεται τῶν ἐνύδρων ὀρνίθων, καὶ αὐτῶν ἰχθύων. οὐδ' ἂν ἀπόλοιτο βοῦς νηχόμενος, εἰ μὴ τῶν χηλῶν οἱ ὄνυχες περιπέσοιεν διάβροχοι γερόμενοι. Μαρτυροῦσι

ocreis ad media usque crura calceati erant; Daphnis autem discalceatus, ut qui in campo tunc pasceret, atque seminudus, utpote cum adhuc aestivi ardores ferverent. Reliquos igitur, postquam paulisper natafent, arma in profundum demersere; Daphnis contra vestem facile exuebat, in natando tamen non parum laborabat, quippe antea in fluviis tantum nare solitus. Verum deinceps quod factu opus, ab ipsa edoctus necessitate, in medios boves irruit, & utraque manu duorum cornibus boum apprehensis, absque molestia & absque labore intermedius ferebatur, veluti currum agens. Narat autem in tantum bos, in quantum neque homo unquam queat, & tantum in nando ab aquatilibus avibus ipsisque piscibus vincitur: neque utique bos natando perierit, nisi ungulae aquis emollitae circum deciderint. Multi maris loci, ad hanc usque aetatem

¹ Sic ed. Paris. Reliquae omnes vitiose: καύματος.

τῷ λόγῳ μέχρι νῦν πολλοὶ τόποι τῆς θαλάττης βῶς πόροι λεγόμενοι.

ιστ'. Ἐκσώζεται μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Δάφνις, δύο κινδύνους παρ' ἐλπίδα πάσαν διαφυγῶν, ληστηρίου καὶ ναυαγίου. Ἐξελθὼν δὲ, καὶ τὴν Χλόην ἐπὶ τῆς γῆς γελαῶσαν ἅμα καὶ δακρῦουσαν εὐρῶν, ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις, καὶ ἐπυθάνετο, τί βουλομένη συρίσειεν. Ἡ δὲ αὐτῷ διηγεῖται πάντα τὸν δρόμον τὸν ἐπὶ τὸν Δόρκωνα· τὸ παιδεύμα τῶν βοῶν· πῶς κελευσθεῖη συρίσαι· καὶ ὅτι τέθνηκε Δόρκων· μόνον αἰδεσθεῖσα τὸ Φίλημα οὐκ εἶπεν. Ἐδοξε δὴ τιμῆσαι τὸν εὐεργέτην· καὶ ἐλθόντες μετὰ τῶν προσηκόντων, Δόρκωνα θάπτουσι τὸν ἄβλιον. γῆν μὲν οὖν πολλὴν ἐπέθεσαν, φυτὰ δὲ ἡμέρα πολλὰ ἐφύτευσαν, καὶ ἐξήρτησαν αὐτῷ τῶν ἔργων ἀπαρχάς· ἀλλὰ καὶ γάλα κατέσπει-

Bovis traiectus nuncupati, meis dictis testimonium perhibent.

XVI. Hunc in modum Daphnis fuit servatus, duo pericula praeter spem omnem effugiendo, latronum agmen atque naufragium: inque terram egressus, Chloëm invenit ridentem simul & flentem, in cuius sinu reclinatus, quid sibilo isto edito voluerit, percontatur. Atque haec omnia illi ordine enarrat: nimirum ut ad Dorconem currere coeperit, quomodo vaccae edoctae fuerint, quomodo fistulam inflare iussa fuerit, & quo pacto diem suum obierit Dorco; osculum solum, prae pudore, alto involvit silentio. Decreverunt igitur honore prosequi tam bene de ipsis meritum; & una cum propinquis venientes, Dorconem miserum sepulturae mandarunt. Terram igitur multam iniecerunt, & plantas fativas magna copia illic plantaverunt, primitiasque laborum ipsi susponderunt. Insuper & lac libarunt, uvas

σαν, καὶ βότρυας κατέθλιψαν, καὶ σύριγγας πολλὰς κατέκλασαν. Ἠκούσθη καὶ τῶν βοῶν ἑλεεινὰ μυκήματα, καὶ δρόμοι τινὲς ὤφθησαν ἅμα τοῖς μυκήμασιν ἄτακτοι· καὶ ὡς ἐν ποιμέσιν εἰκάζετο καὶ αἰπόλοις, ταῦτα Θρήνος ἦν τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ τετελευτηκότι. Μετὰ τὸν τοῦ Δόρκωνος τάφον, λούει τὸν Δάφνιν ἢ Χλόη πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα. [εἰς τὸ ἄντρον εἰσαγαγοῦσα.]¹ καὶ αὐτὴ τότε πρῶτον, Δάφνιδος ὀρώντος, ἐλούσατο τὸ σῶμα, λευκὸν, καὶ καθαρὸν ὑπὸ κάλλους, καὶ οὐδὲ λουτρῶν ἐς κάλλος δεόμενον· καὶ ἄνθη τε συλλέξαντες, ὅσα ἄνθη τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστέφανωσαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα τῆς πέτρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα.

ιζ'. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες, ἐπεσκόπουν τὰς αἰγυγας καὶ τὰ πρόβατα. Τὰ δὲ πάντα κατέκειτο, μήτε

compresserunt, & multas fistulas pastoritias confregerunt. Auditi fuerunt & boum mugitus miserabiles, visaeque una cum mugitibus discursitationes quaedam incompofitae. Atque haec ipsa, ut opiliones caprariique conieftabant, erant boum lamentatio, defunctum suum bubulcum lugentium. Post has Dorconis exsequias, Chloë Daphnim ad Nymphas ductum, inque antrum introductum abluit. Quo tempore & illa, tunc primum inspiciente Daphnide, corpus lavit candidum & iam antea nitidum ob eximium formae decus, neque lavacro opus habens ad pulchritudinem. Hinc collectis pro anni tempestate floribus, Nympharum coronant signa, Dorconisque fistulam de petra consecratam suspendunt.

XVII. Postea regressi capras atque oves inspiciebant; quae omnes iacebant, neque pascentes, neque balan-

¹ Haec verba, quae uncis inclusi, meram antecedentium, πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα, glossam faciunt, eque textu eiicienda sunt.

νεμόμενα, μήτε βληχώμενα· ἀλλ', οἶμαι, τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθεῖντα. Ἐπειδὴ γοῦν ὀφθέντες καὶ ἐβόησαν τὸ σὺνήθες, καὶ ἐσύρισαν, τὰ μὲν ἀναστάντα ἐνέμετο· αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων Φριμασσόμεναι, καθάπερ ἠδόμεναι σωτηρία σὺνήθους αἰτόλου. Οὐ μὲν ὁ Δάφνις χαίρειν ἔπειθε τὴν ψυχὴν· ἰδὼν τὴν Χλόην γυμνὴν, καὶ τὸ πρότερον λανθάνον κάλλος ἐκκεκαλυμμένον, ἤλγει τὴν καρδίαν, ὡς ἐσθιομένην ὑπὸ Φαρμάκων. καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποτὲ μὲν λάβρον ἐξέπνει, καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἐπέλειπε καθάπερ ἐκδαπανηθὲν ἐν ταῖς προτέραις ἐπιδρομαῖς. Ἐδόκει τὸ λουτρὸν εἶναι τῆς θαλάττης φοβερώτερον. Ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἐτι παρὰ τοῖς λησταῖς μένειν, οἷα νέος ἀγροικὸς καὶ ἐτι ἀγνοῶν τὸ ἔρωτος ληστήριον.

res, sed, ut puto, Daphnim atque Chloën ex oculis ablatos desiderantes. Ut vero conspecti consuetam edidere vocem, fistulamque inflarunt, illico surgentia pecora pascebant, capellae autem prae gaudio fremebundae exsultabant, veluti ob noti caprarii salutem laetae. Non tamen Daphnis, ut gauderet, animum inducere potuit; postquam enim nudam vidit Chloën, atque pulchritudinem prius absconditam, nunc detectam, ingentem corde sentiebat dolorem, haud aliter ac si veneno exederetur. Ipsius spiritus interdum rapidus, quasi eum persequente aliquo, ducebatur; interdum prioribus veluti incursionibus consumtus deficiebat. Lavacrum hoc illi ipso terribilius mari videbatur. Animum suum etiamnum apud latrones esse, utpote iuvenis agrestis, latrociniique Amoris huc usque ignarus, existimabat.

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
 Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν
 Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
 Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν
 Λ Ο Γ Ο Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ.

Κ Ε Φ. α'.

Ἦ ΔΗ δὲ τῆς ὀπώρας ἀκμαζούσης, καὶ ἐπείγοντος τοῦ τρυγητοῦ, πᾶς ἦν κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐν ἔργῳ· ὁ μὲν, ληνοὺς ἐπεσκεύαζεν· ὁ δὲ, πίθους ἐξεκάθαιρεν· ὁ

L O N G I
 P A S T O R A L I U M
 D E
 D A P H N I D E E T C H L O E
 L I B E R S E C U N D U S.

C A P. I.

ADULTO iam autumnno, instanteque vindemiae tempore, quilibet in agris operi intentus erat: alius torcularia reparabat, alius dolia extergebat, alius cophi-

δὲ, ἀρρίχους ἐπελύγιζεν¹ ἔμελέ τινι δρεπάνης μικρᾶς
 εἰς βότρυος τομήν· καὶ ἑτέρῳ λίθου, θλίψαι τὰ ἔνοινα
 τῶν βοτρυῶν δυναμένου· καὶ ἄλλῳ, λύγου ξηρᾶς πλη-
 γαῖς κατεξασμένης, ὡς ἂν ὑπὸ φωτὶ νύκτωρ τὸ γλεῦ-
 κος φέροιτο. Ἀμελήσαντες οὖν καὶ ὁ Δάφνις καὶ ἡ
 Χλόη τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, χειρὸς ὠφέλειαν
 ἀλλήλοις μετεδίδοσαν. ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀρρίχοις
 βότρυς, καὶ ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων, καὶ εἰς
 τοὺς πίθους ἔφερε τὸν οἶνον. ἡ δὲ τροφὴν παρεσκευάζε
 τοῖς τρυγῶσι, καὶ ἐνέχει ποτὸν αὐτοῖς πρεσβύτερον οἶ-
 νον, καὶ τῶν ἀμπέλων τὰς ταπεινοτέρας ἀπετρύγα·
 πᾶσα γὰρ κατὰ τὴν Λέσβον ἦν ἀμπελος ταπεινὴ, οὐ
 μετέωρος, οὐδὲ ἀναδενδράς· ἀλλὰ κάτω τὰ κλήματα

nos texebat. Erat qui sibi falculam uvis praecidendis cu-
 rabat: alius lapidem, qui vini plenas uvas contereret:
 alius viticem aridam ictibus impactis contusam & bene
 dedolatam, quo scilicet praelucente lumine, tempore
 nocturno mustum deferretur. Hinc Daphnis atque Chloë,
 neglectis ovibus caprisque, mutuum sibi accommoda-
 bant operam. Daphnis nempe in corbibus portabat uvas,
 iniectasque torculari calcabat, inque dolia vinum infe-
 rebat; Chloë autem cibum vindemiatoribus parabat,
 potumque iisdem miscebat vinum vetustius, atque ex
 humilioribus vitibus uvas colligebat. Omnis quippe in
 Lesbo vitis erat humilis, non sublimis, neque arbori-
 bus maritata, sed deorsum palmites protendens, atque

¹ In plerisque libris vulgatur
 ἐπελέχιζεν. Sed alterum, quod est
 e coniectura editoris Paris. pro-
 babatque Valkenaerius, tanquam
 verbum proprium hac in re, cum

Villoisono in textum admisimus.
 Hesych. ἀρρίχος· κόφινος, ἢ ἀγ-
 γείον λύγιον. Cod. Urs. offert
 ἐπλεκεν, ex interpretamento, un-
 de forte vulgaris lectio enata est.

ἀποτείνουσα, καὶ ὡσπερ κίττος νεμομένη· καὶ παῖς ἂν ἐφίκοιτο βότρυος, ἄρτι τὰς χεῖρας ἐκ σπαργάνων λελυμένος.

β'. Οἶον οὖν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσου, καὶ οἴνου γενέσει, αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, καὶ ἐπήνουν ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος· καὶ τισ τῶν θρᾷσυτέρων καὶ ἐφίλησε, καὶ τὸν Δάφνιν παρώξυνε, τὴν δὲ Χλόην ἐλύπησεν. Οἱ δὲ ἐν ταῖς ληνοῖς, ποικίλας φωνὰς ἔρριπτον ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὡσπερ ἐπὶ τινὰ Βάκχην Σάτυροι μανικώτερον ἐπήδων, καὶ ἠύχοντο γενέσθαι ποίμνια, καὶ ὑπ' ἐκείνης νέμεσθαι· ὥστε αὖ πάλιν ἢ μὲν ἠδέτο, Δάφνις δὲ ἐλυπέτο. Εὐχοντο δὲ δὴ ταχέως παύσασθαι τὸν τρυγητὸν, καὶ λαβέσθαι τῶν συνήθων χωρίων, καὶ ἀντὶ τῆς ἀμούσου βοῆς, ἀκούειν σύριγγος, ἢ τῶν ποιμνίων αὐτῶν

hederae instar serpens. Et vel infans utique, cui recens manus a fasciis laxatae sint, uvas apprehenderit.

II. Ut igitur par est in Bacchi festo vinique natalibus, mulieres proximis ex agris arcessitae, ut rem sua opera adiuuarent, Daphnidi oculos adiciebant, laudibusque eum tanquam Baccho pulchritudine parem efferebant. Et quaedam ex audacioribus osculum ipsi fixit; quae res sicuti Daphnim inflammavit, ita sane Chloae fuit dolori. Qui autem in calcatoriis erant, illi varias voces in Chloën iactabant, & veluti in quandam Baccham Satyri furiose insiliebant, optabantque oves fieri, & ab illa pasci; unde & illa vicissim delectabatur, Daphnis autem moerebat. Porro non aliud illis in votis erat, quam ut mox, vindemia finita, consuetos repeterent campos, proque incondito illo clamore, fistulam, aut ipsos balantes audirent greges. At postquam

βληχωμένων. Καὶ ἐπεὶ διαγενομένων ὀλίγων ἡμερῶν, αἱ μὲν ἄμπελοι τετρύγηντο, πίθοι δὲ τὸ γλεῦκος εἶχον, ἔδει δὲ οὐκ ἔτι οὐδὲν πολυχειρίας, κατήλαυνον τὰς ἀγέλας εἰς τὸ πεδίον· καὶ μάλα χαίροντες, τὰς Νύμφας προσεκύνουν, βότρυς αὐταῖς κομίζοντες ἐπὶ κλημάτων, ἀπαρχὰς τοῦ τρυγητοῦ. οὐδὲ τὸν πρότερον χρόνον ἀμελῶς ποτε παρήλθον, ἀλλ' αἰεὶ τε ἀρχόμενοι νομῆς, προσήδρευον, καὶ ἐκ νομῆς ἀνιόντες, προσεκύνουν· καὶ πάντως τι ἀπέφερον, ἢ ἄνθος, ἢ ὀπώραν, ἢ Φυλλάδα χλωρὰν, ἢ γάλακτος σπονδὴν. καὶ τούτου μὲν ὕστερον ἀμοιβὰς ἐκομίσαντο παρὰ τῶν Θεῶν. Τότε δὲ κύνες, Φασὶν, ἐκ δεσμῶν λυθέντες ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ἤδον τοῖς τράγοις, καὶ τοῖς προβάτοις συνεπάλαιον.

γ'. Τερπομένοις δὲ αὐτοῖς, ἐφίσταται πρεσβύτης,

pauculis interiectis diebus, uvae quidem vindemiatae essent, dolia vero mustum iam recepissent, nihilque praeterea esset, quod manuum plurium operam deprecaret, ibi rursus greges in campum depulerunt, atque admodum laeti Nymphas adoraverunt, racemos ipsis in palmitibus, vindemiae primitias, illis offerentes: neque vero priori tempore negligenter unquam praetergredi solebant Nymphas, sed semper, antequam in pascua greges abigerent, huic cultui incumbebant, eque pascuis redeuntes, eas adorabant, semper aliquid afferentes, sive florem, sive poma, sive ramum viridem, sive lactis libamen. Atque huius quidem pietatis gratiam postea a Deabus retulere; tunc autem quasi canes, quod aiunt, vinculis soluti, saltabundi lasciviebant, fistula ludebant, cantabant hircis, ovibusque coluclabantur.

III. Dum sic indulgent genio, illis senex quidam rhe-

σισύραν¹ ἐνδεδυμένος, καρβατίνας ὑποδεδεμένος, πή-
ραν ἐξηρτημένος, καὶ τὴν πήραν παλαιάν. οὗτος πλη-
σίον καθίσας αὐτῶν, ὧδε εἶπε· „Φιλητᾶς, ὦ παῖ-
δες, ὁ πρεσβύτες ἐγὼ ὅς πολλὰ μὲν ταῖσδε ταῖς
Νύμφαις ἤσα, πολλὰ δὲ τῷ Πανὶ ἐκείνῳ ἐσύρισα,
βοῶν δὲ πολλῆς ἀγέλης ἠγησάμην μόνη μουσικῇ. ἤκω
δὲ ὑμῖν, ὅσα εἶδον, μηνύσων ὅσα ἤκουσα, ἀπαγγε-
λῶν. Κῆπός ἐστί μοι τῶν ἐμῶν χειρῶν ὄν, ἐξ οὗ νέ-
μειν διὰ γῆρας ἐπαυσάμεν, ἐξεπονησάμην ὅσα ὦραι
Φέρουσι, πάντα ἔχων ἐν αὐτῷ καθ' ὦραν ἐκάστην.
Ἦρος, ρόδα, κρίνα, καὶ ὑάκινθος, καὶ ἴα ἀμφοτέραι·
θέρους, μήκωνες, καὶ ἀχράδες, καὶ μήλα πάντα· νῦν,
ἀμπελοι, καὶ συκαὶ, καὶ ροιαὶ, καὶ μύρτα χλωρά.
Εἰς τοῦτον τὸν κῆπον ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ

none indutus, carbatinis calceatus, peram gerens ap-
pensam, eamque admodum vetustam, supervenit; qui
iuxta illos confidens, hunc in modum fatur: Ego sum,
o pueri, senex ille Philetas, qui saepius in harumce
Nympharum honorem cecini, frequenterque in huiusce
Panis laudem fistula sum modulatus, & solo canendi
artificio magna boum armenta duxi. Venio autem, quae
vidi, vobis indicaturus, quaeque audivi, annuntiaturus.
Est mihi hortus, quem ego sedulo, ex quo pascere
armenta ob senectutem destiti, meis ipse manibus exco-
lui: quaecunque anni tempora ferunt, ea omnia in illo in-
veniens unoquoque tempore; vere, rosas, hyacinthos,
& utrasque violas; aestate, papavera, pyra agrestia,
pomorumque omne genus; hoc autem autumnali tem-
pore, vites, ficos, malaque punica, & virides myrtos.
Hunc in hortum tempore conveniunt matutino avium

¹ Vulgo σισύρας. Sed σισύραν
recte emendavit Toup. Em. in
Suid. P. III, p. 132. De voce

conf. Valken. Animadv. ad Am-
mon. p. 205.

ἑωθινόν· τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ὠδὴν· συνηρεσθῆς γὰρ καὶ κατάσκιος, καὶ πηγαῖς τρισὶ κατάρρυτος· ἂν περιέλη τις τὴν αἵμασιάν, ἄλσος ὄραον οἰήσεται. Εἰσελθόντι δέ μοι τήμερον ἀμφὶ μέσσην ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς ροιαῖς καὶ ταῖς μυρρίναις βλέπεται παῖς, μύρτα καὶ ροιάς ἔχων, λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ· στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος· γυμνὸς ἦν· μόνος ἦν· ἔπαιζεν ὡς ἴδιον κῆπον τρυγῶν. Ἐγὼ μὲν οὖν ὤρμησα ἐπ' αὐτὸν ὡς συλληψόμενος, δείσας μὴ ὑπ' ἀγεραχίας τὰς μυρρίνας καὶ τὰς ροιάς κατακλάσῃ. Ὁ δέ με κούφως καὶ ραδίως ὑπέφευγε, ποτὲ μὲν ταῖς ῥοδωνιαῖς ὑποτρέχων, ποτὲ δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμενος, ὥσπερ πέρδικος νεοττός. Καίτοι πολλάκις μὲν πρᾶγμα ἔσχον ἐρίφους γαλαθηνούς διώκων· πολλάκις δὲ ἔκαμον μεταθέων μόσχους ἀρτιγεννήτους· ἀλλὰ τοῦ-

greges: aliae quidem, ad pastum, aliae vero, ad canendum. Etenim umbrosus est & opacus, tribusque irriguus fontibus. Si circum aliquis maceriam sustulerit, lucum videre se putabit. Ingredienti mihi hodierno die circa meridiem, sub malis punicis myrtisque conspicitur puellus, manu tenens myrti baccas, malaque punica, lac ipsum suo candore, flava coma ignem referens, nitidusque, quasi qui modo lotus esset. Hic nudus solusque erat, & ludibundus hortum, haud secus ac suum, vindemiabat. Hac de causa irrui in eum, comprehendere volens: metuebam enim, ne hac protervia myrtos malosque punicas mihi confringeret. At ille leviter & sine ullo negotio me effugit, nunc subeundo rosaria, nunc sese sub papaveribus occultando, instar perdicis pulli. Sane saepiuscule laboravi, haedos lactentes sectando: saepiuscule etiam defessus fui, cursu vitulos recens natos insequendo: sed hoc varium quid erat,

το ποικίλον τι χρῆμα ἦν καὶ ἀθήρατον. Καμῶν οὖν, ὡς γέρων, καὶ ἐπερειαίμενος τῆ βακτηρία, καὶ ἅμα Φυλάττων, μὴ Φύγη, ἐπυθανόμην, τίνος ἐστὶ τῶν γειτόνων· καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲν οὐδέν· στας δὲ πλησίον ἐγέλα πάνυ ἀπαλόν, καὶ ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔθειλγε μηκέτι θυμοῦσθαι. Ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἔλθειν, μηδὲν φοβούμενον ἔτι, καὶ ὠμνυον κατὰ τῶν μύρτων ἀφήσειν, ἐπιδοῦς μήλων καὶ ροιῶν, παρέξειν τε ἀεὶ τρυγᾶν τὰ φυτὰ καὶ δρέπειν τὰ ἄνθη, τυχῶν παρὰ αὐτοῦ φιλήματος ἑνός. Ἐνταῦθα πάνυ καπυρόν γελάσας, ἀφίησι φωνὴν, οἴαν οὔτε χελιδῶν, οὔτε ἀηδῶν, οὔτε κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Φιλητᾶ, φιλήσαι σε πόνος ἰ οὐδεὶς· βούλομαι γὰρ φιλεῖσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ γενέσθαι

& quod capi non posset. Defessus igitur, utpote aetate gravis, baculoque innixus, & simul cavens, ne elaberetur, cuiusnam esset e vicinis, & quidnam sibi vellet alienum hortum decerpando, quaerebam. Ille nihil; sed prope adstans molliter ridebat, & me myrti baccis petens, nescio quomodo permulcebat, ut omnes ad eo iras ponerem. Rogabam itaque illum, ut, omisso iam metu, propius accederet, & in manus meas veniret, iurans per myrtos, & insuper per mala atque granata, me semper ei vindemiandas vites floresque decerpandos praebiturum, uno dumtaxat potitum osculo. Hic in cachinnos effusus emittit vocem, qualem neque hirundo, neque luscinia, neque cycnus, ut ego, senex factus. Mihi quidem, ait, Phileta, tibi osculum largiri nulla est molestia; malo etenim osculari, quam tu iuvenescere. At

1 Elegans est coniectura Wytttenb. pro πόνος reponentis φθόνος.

νέος· ὄρα δὲ, εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον. οὐδὲν γάρ σε
 ὠφελήσει τὸ γῆρας, πρὸς τὸ μὴ διώκειν ἐμὲ μετὰ τὸ
 ἐν Φίλημα. Δυσθήρατος ἐγὼ καὶ ἰέρακι καὶ ἀετῶ,
 καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ὠκύτερος ὄρνις. Οὔτοι παῖς
 ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτε-
 ρος, καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου. καὶ σε οἶδα νέμοντα
 πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔλει τὸ πλατὺ βουκόλιον· καὶ
 παρήμην σοι συρίττοντι πρὸς ταῖς Φηγοῖς ἐκείναις, ἠνίκα
 ἦρας Ἀμαρυλλίδος, ἀλλὰ με οὐχ ἑώρας, καίτοι πλη-
 σίον μάλα τῇ κόρῃ παρεστῶτα. σοὶ μὲν οὖν ἐκείνην ἔδω-
 κα· καὶ ἤδη σοι παῖδες ἀγαθοὶ βουκόλοι καὶ γεωρ-
 γοί. Νῦν δὲ Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην· καὶ ἠνίκα
 ἂν αὐτοὺς εἰς ἓν συνάγω τὸ ἐωθινόν, εἰς τὸν σὸν ἔρχο-
 μαι κῆπον, καὶ τέρπομαι τοῖς ἀνθεσι καὶ τοῖς φυτοῖς,
 καὶ τὰς πηγαῖς ταύταις λούομαι. διὰ τοῦτο καλὰ

vide, num hoc munus tuae conveniat aetati: nihil enim
 tua tibi proderit aetas, quo minus tu me, postquam
 unicum osculum acceperis, persequi incipias. Ego vero
 non queo capi, ne quidem si accipiter, vel aquila, vel
 alia his perniciosior ales me insequatur. Puer non sum,
 quamvis videar; sed ipso Saturno & quovis omni tem-
 pore antiquior. Ac noram te iam, cum primos puber-
 tatis annos nondum egressus in illo palustri loco late
 diffusum pasceres armentum; aderamque tibi fistula ca-
 nenti prope fagos illas, quando Amaryllida amabas:
 at me nullus videbas, quamvis puellae adstantem pro-
 pe admodum. Illam quidem tibi dedi; & hinc tibi filiū
 egregii bubulci & agricolae. Nunc autem Daphnidis &
 Chloës tanquam pastor cūram ago; illosque quando
 quasi greges in unum compellere atque coniungere tem-
 pore matutino soleo, in tuum venio hortum, meque
 floribus plantisque oblecto, fontibusque in hisce labor.

καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ Φυτὰ, τοῖς ἐμοῖς λουτροῖς ἀρδόμενα. ὄρα δὲ μὴ τί σοι τῶν Φυτῶν κατακέκλασται, μὴ τις ὀπώρα τετρύγηται, μὴ τις ἄνθος ρίζα πεπότηται, μὴ τις πηγὴ τετάρραται. Καὶ χαῖρε μόνος ἀνθρώπων ἐν γῆρα θεασάμενος τοῦτο τὸ παιδίον. Ταῦτα εἰπὼν, ἀνήλατο καθάπερ ἀηδόνος νεοττός ἐπὶ τὰς μυρρίνας, καὶ κλάδον ἀμείβων ἐκ κλάδου, διὰ τῶν Φύλλων ἀνεῖρπεν εἰς ἄκρον. Εἶδον αὐτοῦ καὶ πτέρυγας ἐκ τῶν ὤμων, καὶ τοξάρια μεταξὺ πτερύγων καὶ τῶν ὤμων· καὶ οὐκέτι εἶδον οὔτε ταῦτα, οὔτε αὐτόν. Εἰ δὲ μὴ μάτην ταύτας τὰς πολίτας ἔφουσα, μηδὲ γηράσας ματαιοτέρας τὰς Φρένας ἐκτησάμην, Ἔρωτι, ὦ παῖδες, κατέσπεισθε, καὶ Ἔρωτι ὑμῶν μέλει.»,

δ'. Πάνυ ἐτέρωθισαν, ὡςπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες, καὶ ἐπυνθάνοντο, τί ἐστὶ ποτε ὁ Ἔρωτος,

Ob hoc flores illi plantaeque sunt venustae, utpote meis lavacris irrigatae. Vide autem, num tibi aliqua stirps sit confracta, num fructus aliquis decerptus, num quae flosculi radix conculcata, num quis fons perturbatus sit; ac toto laetare pectore, qui solus mortalium in senectute hunc puerulum vidisti. Hisce dictis, tanquam lusciniae pullus, myrtos insiluit, & de ramo in ramum transfiliens, per frondes ereptavit in summum cacumen. Vidi ipsius tum alas ex humeris dependulas, tum arculos inter alas & humeros iacentes; at deinde non vidi illa, neque illum amplius. Ac nisi frustra hosce produxi canos, atque senescens vaniorem & minus famam mentem nactus fuerim, Amori, o pueri, consecrati atque dicati estis, & Amor vestri curam gerit.

IV. Maiorem in modum delectati sunt, veluti fabulam, non sermonem verum audientes, quaesiveruntque

πότερα, παῖς, ἢ ὄρνις, καὶ τί δύναται; Πάλιν οὖν ὁ Φιλητᾶς ἔφη „ Θεός ἐστιν, ὡ παῖδες, ὁ Ἔρως νέος, καὶ καλός, καὶ πετόμενος· διὰ τοῦτο καὶ νεότητι χαίρει, κάλλος διώκει, καὶ τὰς ψυχὰς ἀναπτεροῖ. Δύναται δὲ τοσοῦτον, ὅσον οὐδὲ ὁ Ζεὺς. κρατεῖ μὲν στοιχείων· κρατεῖ δὲ ἀστρῶν· κρατεῖ δὲ τῶν ὁμοίων θεῶν· οὐδὲ ὑμεῖς τοσοῦτον τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Τὰ ἀνθὴ πάντα Ἔρως ἔργα· τὰ φυτὰ ταῦτα τούτου ποιήματα· διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ρέουσι, καὶ ἀνεμοὶ πνέουσιν. Ἐγνων δὲ ἐγὼ καὶ ταῦρον ἐρασθέντα, καὶ ὡς οἰστρῶ πληγεῖς ἐμυκάτο· καὶ τράγον Φιλήσαντα αἶγα, καὶ ἠκολούθει πανταχοῦ. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἤμην νέος, καὶ ἠράσθην Ἀμαρυλλίδος· καὶ οὔτε τροφῆς ἐμεμνήμην, οὔτε ποτὸν προσεφερόμην, οὔτε ὕπνον ἠρούμην. Ἦλθον τὴν ψυχὴν· τὴν καρδίαν ἐπαλλόμεν· τὸ σῶ-

quidnam tandem esset Amor, utrum puer, an avis, & quidnam posset? Iterum ad haec Philetas: Deus est, o pueri, Amor, iuvenis, formosus, idemque volaticus. Idcirco & iuventute gaudet, pulchritudinem sectatur, & animis alas addit. Potentia eius tanta, quanta ne Iovis quidem. Imperat elementis, imperat astris, inque Deos sibi pares imperium obtinet: neque vos tantum imperii in capras ovesque haberis. Omnes flores Amoris sunt opera; istae plantae ipsius sunt factura. Per hunc & fluvii fluunt, & venti spirant. Ego vidi taurum amore correptum, & veluti oestro percitus mugiebat: vidi etiam hircum, qui amabat capellam, & illam ubique insequabatur. Egomet ipse iuvenis fui, & amavi Amaryllida; & ne de cibo quidem cogitabam, nec potum ori admovere, neque somnum capere curabam. Animo dolebam, corde contremiscebam, frigo-

Longus.

D

μα ἐψυχόμενῃ ἐβόων ὡς παιόμενος· ἐσιώπων ὡς νεκρούμενος· εἰς ποταμούς ἐνέβαινον ὡς καιόμενος· ἐκάλουν τὸν Πᾶνα βοηθόν, ὡς καὶ αὐτὸν τῆς Πίτυος ἐρασθέντα· ἐπήνουν τὴν Ἥχῶ, τὸ Ἀμαρυλλίδος ὄνομα μετ' ἐμὲ καλοῦσαν· κατέκλων τὰς σύριγγας, ὅτι μοι τὰς μὲν βούς ἔθελγον, Ἀμαρυλλίδα δὲ οὐκ ἤγον. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ὡδαῖς λαλούμενον· ὅτι μὴ Φίλημα καὶ περιβολή, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. „

ἔ. Φιλητᾶς μέντοι ταῦτα παιδεύσας αὐτοὺς, ἀπαλλάττεται, τυρούς τινὰς παρ' αὐτῶν καὶ ἔριφον ἤδη κερασθὴν λαβών. Οἱ δὲ μόνοι καταλειφθέντες, καὶ τότε πρῶτον ἀκούσαντες τὸ Ἔρωτος ὄνομα, τὰς τε ψυχὰς συνεστάλησαν ὑπὸ λύπης, ¹ καὶ ἐπανελθόντες

re corpus horrebat: vociferabar, non secus ac si vapulare: tacebam, veluti emortuus: fluviis me immergebam, quasi igne flagrarem: implorabam Panis auxilium, utpote qui ipse quoque Pinus amore captus fuisset: laudabam Echo, quod Amaryllidis nomen mecum una ingeminaret: calamos confringebam, quod boves quidem mihi demulcerent, non tamen Amaryllida pellicere possent. Nulla enim amoris est medicina, nec cibus, nec potus, nec carmen ullum, praeterquam osculum, amplexus, & nudorum corporum concubitus.

V. Philetas quidem, postquam ipsos tali modo instituit, caseis quibusdam & haedo iam cornigero ab illis acceptis, discessit. Illi vero soli relictī, & tunc primum audito Amoris nomine, moestitia veluti contracti sunt,

¹ Ita e coniectura Molli cum Villoifono rescribendum duximus. Vulgatur: ὑπὸ λύπης, quae, etsi in amantes cadat, huius tamen loci non est. Nam & verbum

συνεστάλησαν unice τῇ λύπῃ convenit, & paulo inferius Longus ait: εἰ τοῦτο μὲν ἐστὶν ὁ ἔρως, τὸ οὖν ταῦτα ἀλγεῦμεν;

νύκτωρ εἰς τὰς ἐπαύλεις, παρέβαλλον οἷς ἤκουσαν τὰ αὐτῶν. Ἀλγοῦσιν οἱ ἐρώντες· καὶ ἡμεῖς. Ἀμελοῦσιν ἴσως καὶ ἡμεῖς ἡμελήκαμεν. Καθεύδειν οὐ δύνανται· τοῦτο μὲν καὶ νῦν πάσχομεν ἡμεῖς. Καίεσθαι δοκοῦσι καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πῦρ. Ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλους ὁρᾶν· διὰ τοῦτο θάττον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. Σχεδὸν τοῦτό ἐστιν ὁ ἔρωσ· καὶ ἐρώμεν ἀλλήλων οὐκ εἰδότες. Εἰ τοῦτο μὲν ἐστίν¹ ὁ ἔρωσ, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, τί οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν; τί δὲ ἀλλήλους ζητοῦμεν; ἀληθῆ πάντα εἶπεν ὁ Φιλητάς. Τὸ ἐκ τοῦ κήπου παιδίον ὤφθη καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν ὄναρ ἐκεῖνο, καὶ νέμειν ἡμᾶς τὰς ἀγέλας ἐκέλευσε. Πῶς ἂν τις αὐτὸ λάβοι; μικρὸν ἐστὶ, καὶ φεύζεται. Καὶ πῶς ἂν τις αὐτὸ φύγοι; πτερὰ ἔχει καὶ καταλήψεται. Ἐπὶ τὰς

& noctu casas repetentes, quae ipsi in se experiebantur cum illis comparabant, quae audiverant. Dolent amantes: etiam nos dolemus. Rerum suarum minus fatagunt: & nos quoque eas neglectui habemus. Dormire nequeunt: nec nos quoque. Uri videntur: & intra nos ignis ardet. Mutuum exoptant adspectum: & eam ob causam nos citius oriri diem cupimus. Forsan hoc ipsum amor est, & imprudentes ac nescii mutuo tenemur amore. Enimvero nisi hoc esset amor, & nisi ego essem amatus, cur tandem sic doleremus, cur alter alterum quaereremus? Omnia vera nobis dixit Philetas. Ille ex horto puellus visus est quoque parentibus nostris in illis olim somniis, & pascere nos greges iussit. Sed quo pacto quis illum capere poterit? Pusillus est, & fugiet. Et qua quis ratione illum effugerit? Alas habet, & nos assequetur. Ad Nymphas

¹ Villoisonus acute legendum ἔρωσ, idque versione sua expressit: εἰ τοῦτο μὴ ἐστίν ὁ ἔρωσ, idque versione sua expressit, quam vide.

Νύμφας δεῖ βοηθοὺς καταφυγεῖν· ἀλλ' οὐδὲ Φιλητᾶν ὁ Πᾶν ὠφέλησεν Ἀμαρυλλίδος ἐρώντα. Ὅσα εἶπεν ἄρα Φάρμακα, ταῦτα ζητητέα· Φίλημα, καὶ περιπλοκὴν, καὶ κεῖσθαι γυμνοὺς χαμαί. κρύος μὲν, ἀλλὰ καρτερήσομεν¹ δεύτερον μετὰ Φιλητᾶν.

στ'. Τοῦτο αὐτοῖς γίνεται νυκτερινὸν παιδευτήριον. καὶ ἀγαγόντες τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες, ὃ μῆπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ περιέβαλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες. Τὸ δὲ τρίτον ὠκνοῦν Φάρμακον, ἀποδυθέντες κατακλιθῆναι· θρασύτερον γὰρ οὐ μόνον παρθένων, ἀλλὰ καὶ νέων αἰπόλων. Πάλιν οὖν ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν² τῶν

oportebit patronas confugere? at nihil quidquam Pan profuit Philetæ Amaryllida amanti. Sunt igitur quaerenda nobis illa, quae dixit, remedia; nempe osculum, complexus, nudusque humi concubitus. Frigus quidem est intensum; ceterum hoc Philetæ exemplo sustinebimus.

VI. Hic illis fuit quasi nocturnus ludus. Imminente vero die, gregibus in pascua eductis, ut in conspectum venerunt, mutua dedere oscula, & , quod nunquam hactenus fecerant, manibus alternis amplexus iungere. Tertium autem illud remedium, scilicet exutis vestibus concumbere, adhibere non audebant: calidum namque nimis hoc facinus, quam ut in virgines, vel etiam in iuvenes caprarios caderet. Iterum igitur insomnes traducebant noctes cum recordatione eorum, quae fecissent,

¹ Καρτερήσομεν est e praeclara Dan. Heinsii coniectura, quam in textum admittere non dubitavi. Codd. & edd. offerunt μαρτυρήσομεν, quod frustra explicandum tibi sumas.

² Ita Iungerm. h. l. correxit, sensu hoc iubente; probavitque Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 7. Vulgo κατάμεμψις, absque καί· quod, hic omissum, male intrusum puta ante ἐφίλησαμεν.

παρὰλελειμμένων· καὶ ἐφιλήσαμεν, καὶ οὐδὲν ὄφε-
λος· περιεβάλομεν, καὶ οὐδὲν πλέον σχεδόν.¹ Τὸ οὖν
κατακλιθῆναι, μόνον Φάρμακον ἔρωτος· πειρατέον καὶ
τούτου· πάντως ἐν αὐτῷ τι κρείττον ἔσται Φιλήματος.
Ἐπὶ τούτοις τοῖς λογισμοῖς οἷον εἰκὸς καὶ ὀνειράτα, ἐώ-
ρων ἐρωτικά· τὰ Φιλήματα, τὰς περιβολάς· καὶ ὅσα
δὲ μεθ' ἡμέραν οὐκ ἔπραξαν, ταῦτα ὄναρ ἔπραξαν·
γυμνοὶ μετ' ἀλλήλων ἔκειντο.

ζ'. Ἐνθεώτεροι δὲ κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἀνέ-
στησαν, καὶ ροίζω τὰς ἀγέλας κατήλαυνον, ἐπειγό-
μενοι κατὰ τὰ Φιλήματα· καὶ ἰδόντες ἀλλήλους, ἅμα
μειδιάματι κατέδραμον. Τὰ μὲν οὖν Φιλήματα ἐγένε-
το, καὶ ἡ περιβολὴ τῶν χειρῶν ἠκολούθησε· τὸ δὲ τρί-
τον Φάρμακον ἐβράδυνε, μήτε τοῦ Δάφνιδος τολμῶν-

& querela ac desiderio eorum, quae non fecissent. Oscu-
la mutua dedimus; sed nihil profuit. In mutuos ample-
xus ruimus; nec quidquam amplius profecimus. Con-
cubitus igitur solum erit amoris remedium. Illud itaque
tentandum: omnino in eo quidquam inerit osculo effi-
cacijs. Illis talia mente agitantibus somnia, ut par est,
amatoria obversabantur, videlicet oscula, amplexus;
& quae per diem non patraverant, haec per somnum
perpetrabant; nudi nempe iacebant.

VII. Tanquam vero numine aliquo vehementiore ad-
flati, die insequenti surrexerunt, & cum impetu suos
greges egerunt, ad oscula festinantes; seseque invicem
conspicati, risu cum blando sibi mutuo occurrerunt.
Intercesserunt igitur oscula nonnulla, amplexibus inse-
cutis: ceterum tertium illud cessabat remedium, quod
neque Daphnis illius mentionem facere auderet, neque

¹ Male claudit τὸ σχεδόν· hinc sic: σχεδόν τε οὖν κ. Villois. ve-
cum sqq. iungi vult Wyttenb. το σχεδόν οὖν τὸ κ.

τος εἰπεῖν, μήτε τῆς Χλόης βουλομένης κατάρχεσθαι, ἔς τε τύχη καὶ τοῦτο ἔπραξαν. Καθέζοντο ἐπὶ στελέχους ὄρυος, πλησίον ἀλλήλων· καὶ γευσάμενοι τῆς ἐν Φιλήματι τέρψεως, ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. Ἦσαν δὲ καὶ χειρῶν περιβολαὶ, θλίψιν τοῖς σώμασι¹ παρέχουσαι. Κατὰ τὴν τῶν χειρῶν περιβολὴν βιαιότερον δὴ τοῦ Δάφνιδος ἐπισπασαμένου, κλίνεται ἡ πῶς ἐπὶ πλευρὰν ἢ Χλόη, καὶ κεῖνος δὲ συγκατακλίνεται τῷ Φιλήματι ἀκολουθῶν. καὶ γνωρίσαντες τῶν ὀνειρων τὴν εἰκόνα, κατέκειντο πολὺν χρόνον ὥσπερ συνδεδεμένοι. Εἰδότες δὲ τῶν ἐντεῦθεν οὐδέν, καὶ νομίσαντες τοῦτο εἶναι πέρας ἀπολαύσεως ἐρωτικῆς, μάτην τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δαπανήσαντες, διελύθησαν, καὶ τὰς ἀγέλας ἀπήλαυον, τὴν νύκτα μισοῦντες. Ἴσως

Chloë sane initium dare rei vellet, donec forte fortuna & hoc ipsum fecissent. Quercus trunco infidebant, alter prope alterum; atque gustata, quae est in osculo, dulcedine, expleri voluptate nequibant, oriebaturque simul brachiorum mutua lucta, quae corporum compressionem arctiorem efficiebat. Interea dum Daphnis violentius inter amplexus illam attraheret, in latus utcunque sese recinat Chloë, illeque super, suavium subsequens, inclinatus recumbit. Agnoscentes igitur forniciorum hanc ipsam imaginem, longo tempore quasi inter se constricti iacuerunt. Ceterum ignari, quae post illa agere deberent, & arbitrati, hunc esse fruitionis amatoriae finem, plurima diei parte nequidquam ita consumpta, rursus sunt disiuncti, & greges compulerunt, noctem exosi. Fortasse autem non infecta re digressi

¹ Vulgo στόμασι, quod quidem cum θλίψει convenit; non vero cum antec. χειρῶν περιβο-

λαί· hinc eleganter Wyttenbach. corr. σώμασι.

δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ Φάρυβος τοιόσδε πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν ἐκδίνην κατέλαβε.

ἦ. Νέοι Μηθυμναῖοι πλούσιοι διαβέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες, ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες, τοὺς Μιτυληναίων ἀγροὺς περιέπλεον, ὅσοι θαλάττης πλησίον. Εὐλίμενός τε γὰρ ἡ παραλία, καὶ οἰκήσεσιν ἡσκημένη πολυτελῶς, καὶ λουτρὰ συνεχῆ, παράδεισοί τε καὶ ἄλση· τὰ μὲν φύσεως ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνης¹ πάντα ἐνοικῆσαι καλά. Καταπλέοντες δὲ καὶ ἐνορμιζόμενοι, κακὸν μὲν ἐποίουν οὐδέν· τέρψεις δὲ ποικίλας ἐτέρποντο· ποτὲ μὲν ἀγκίστροις καλάμων ἀπηρητημένοις ἐκ λίνου λεπτοῦ, πετραίους ἰχθῦς ἀλιεύοντες ἐκ πέτρας ἀλιτενοῦς· ποτὲ δὲ κυσὶ καὶ δικτύοις λα-

fuisse, nisi quidam huiuscemodi tumultus totum illum agrum occupasset.

VIII. Quidam iuvenes Methymnaei opibus pollentes, vindemiam hilare peregrino in solo facere volentes, navicula in mare deducta, fervisque domesticis remigum vice impositis, Mitylenaeorum agros, qui iuxta mare erant fiti, legebant. Est enim ora illa maritima portibus opportuna, atque magnifice domiciliis instructa, nec non lavacris frequentibus adornata. Nec non & horti atque luci, partim opera naturae, partim humana elaborati industria: cuncta habitatu egregia. Navem igitur appulsa & in stationem subducta, nihil perpetrabant mali, sed variis semet oblectabant modis: nunc hamis ab arundine suspensis linea tenui, pisces saxatiles de petra in pelagus prominente captantes; nunc canibus retibus-

¹ Edd. & MSS. τέχνη. Sed τέχνης legi oportere vidit iam Valkenar. ad Eurip. Hippol. 282.

Idem mox pro ἐνοικῆσαι legendum statuebat ἐνηβῆσαι, h. e. *cuncta opportuna voluptati iuvenili.*

γῶους, Φεύγοντας τὸν ἐν ταῖς ἀμπέλοις θόρυβον, λαμβάνοντες. Ἦδη δὲ καὶ ὀρνίθων ἄγρας ἐμέλησεν αὐτοῖς, καὶ ἔλαβον βρόχοις χῆνας ἀγρίου καὶ νήττας καὶ ὠτίδας ὥστε καὶ ἡ τέρψις αὐτοῖς καὶ τραπέζης ὠφέλειαν παρεῖχεν. εἰ δὲ τιнос προσέδει, παρὰ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐλάμβανον, περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀβολοὺς καταβάλλοντες. Ἔδει δὲ μόνον ἄρτου, καὶ οἴνου, καὶ στέγης. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἐδόκει, μετοπωρινῆς ἄρας ἐνεστώσης, ἐνθαλαττεύειν ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνεῖλκον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες. Τῶν δὲ τις ἀγροίκων, ἐς ἀπολικὴν λίθου θλίβοντος τὰ πατηθέντα βοτρυδία χρίζων σχοίνου, τῆς πρότερον ραγείσης, κρυφῶς ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐλθὼν, ἀφρουρήτω τῇ νηὶ προσελθὼν, τὸ πείσμα ἐκλύσας, οἴκαδε κομίσας, ἐς ὃ, τι ἔχρηζεν, ἐχρήσατο.

que lepores, qui strepitum in vineis laborantium fugitabant, venantes: iam vero & aucupio vacantes, laqueis positis feros anferes, anates & aves tardas capiebant; adeo ut & haec oblectatio ipsis mensam quoque non inutiliter instrueret. Si qua re insuper opus haberent, ab iis, qui in agris degebant, accipientes, ultra iustum pretium nummos solvebant. Pane dumtaxat, vino atque tecto indigebant; haudquaquam enim periculi expers videbatur, vergentis iam autumnii tempestate, in mari pernoctare: itaque & navem ipsam in terram subduxerunt, metu noctis tempestuosae. Agrestium porro unus, restis indigus, cuius ope lapis, qui calcatos acinos contunderet, tolli in altum posset, ea, quam ante habuerat, rupta, clandestino ad mare tetenderat, & ad navem, quam nemo custodiebat, accesserat, atque funem, quo ea religabatur, exsolverat, eoque domum absportato, ad quod volebat, usus fuerat.

θ'. Ἐωθεν οὖν οἱ Μηθυμναῖοι νεανίσκοι ζήτησιν ἐποιοῦντο τοῦ πείσματος, καὶ (ὡμολόγει γὰρ οὐδεὶς τὴν κλοπὴν) ὀλίγα μεμψάμενοι ¹ τοὺς ξενοδόκους, ² παρέπλεον· καὶ στάδια τριάκοντα παρελάσαντες, προσορμίζονται τοῖς ἀγροῖς, ἐν οἷς ἄκουσεν ἡ Χλόη καὶ ὁ Δάφνις· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καλὸν εἶναι τὸ πεδίον ἐς θήραν λαγωῶν. σχοῖνον μὲν οὖν οὐκ εἶχον ὥστε ἐκδήσασθαι πείσμα· λύγον δὲ χλωρὰν μακρὰν στρέψαντες ὡς σχοῖνον, ταύτῃ τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἀκρᾶς εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. Ἐπειτα τοὺς κύνας ἀφέντες ρινηλατεῖν ἐν ταῖς εὐκαίροις φαινομέναις τῶν ὀδῶν ἐλινοστάτου. Οἱ μὲν δὴ κύνες ἅμα ὑλακῆ διαθέοντες, ἐφόβησαν τὰς αἰγας· αἱ δὲ τὰ ὀρεινὰ καταλιποῦσαι, μᾶλλον τι πρὸς τὴν θάλατταν ὤρμησαν. Ἐχουσαι δὲ οὐδὲν ἐν ψάμμῳ τρώξιμον, ἐλθοῦσαι πρὸς τὴν ναῦν

IX. Mane igitur facto, Methymnaea iuventus de fune inquirere coepit; & , quoniam furtum confitebatur nemo, paucis de hospitem iniuria conquesti, inde solventes nave discesserunt. Atque stadia triginta profecti, ad agros, in quibus Chloë & Daphnis degebant, appulerunt. Hoc quippe solum aptum illis leporum venatui videbatur. Reste itaque destituti, qua pro rudente uti potuissent, vimine longo & virenti, haud secus ac fune contorto, navem summa de puppi ad terram religarunt. Deinde canibus ad feras indagandas dimissis, in viis maxime opportunis sibi visis casses tendebant. Canes proinde cum latratu discurrentes, capras terruere; quae ideo montanis relictis magis versus mare se proripuerunt. Cumque in arena, quod ederent, non haberent, au-

¹ Sic praeclare corr. Iungerm. loif. quae est forma Attica. Vide Thom. Magist. p. 640. Moe-
cum antea legeretur μεμψάμενοι. rim p. 271.

² Ξενοδόκους rescripti cum Vil-

αἱ θρασύτεραι αὐτῶν, τὴν λύγον τὴν χλωρὰν, ἣ δέ-
 δετο ἢ ναῦς, ἀπέφαγον. Ἦν δὲ π καὶ κλυδώνιον ἐν τῇ
 θαλάττῃ, κινηθέντος ἀπὸ τῶν ὀρῶν πνεύματος. ταχὺ
 δὴ μάλα λυθεῖσαν αὐτὴν ὑπήνεγκεν ἡ παλίρροια τοῦ
 κύματος, καὶ ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερον. Αἰσθή-
 σεως δὴ τοῖς Μηθυμναίοις γενομένης, οἱ μὲν ἐπὶ θά-
 λατταν ἔφεον, οἱ δὲ τοὺς κύνας συνέλεγον· ἐβόων δὲ
 πάντες, ὡς πάντας τοὺς ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν ἀκού-
 σάντας συνελθεῖν. ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος· τοῦ γὰρ πνεύ-
 ματος ἀκμάζοντος, ἀσχέτω τάχει κατὰ ροῦν ἢ ναῦς
 ἔφέρετο. Οἱ δ' οὖν οὐκ ὀλίγων κτημάτων Μηθυμναῖοι
 στερόμενοι, ἐζήτουν τὸν νέμοντα τὰς αἴγας· καὶ εὐρόν-
 τες τὸν Δάφνιν ἔπαιον, ἀπέδουον. εἷς δὲ τις καὶ κυνό-
 δεσμον ἀράμενος περιῆγε τὰς χεῖρας, ὡς δήσων. Ὁ
 δὲ ἐβόα τε παιόμενος, καὶ ἰκέτευε τοὺς ἀγροίκους, καὶ

daciores quaedam harum ad navem progressae, virens
 vimen, quo religata erat navis, morfu avulserunt. Eo-
 dem autem temporis momento, etiam aestu quodam
 mare fervere coeperat, commoto de montibus vento;
 unde fluctuum reciprocatio quam celeriter navem solu-
 tam avehebat, inque altum provectam auferebat. Quod
 cum sensissent Methymnaei, alii ad mare accurrere, alii
 canes congregare: omnes autem clamare, ita ut, quicun-
 que in vicinis essent agris, hoc audito confluerent. Sed
 nihil inde proficere; vento quippe increbrescente, irre-
 vocabili quadam celeritate navis aestu ferebatur secun-
 do. Ideo Methymnaei, haud parva opum iactura facta,
 caprarium quaerebant, & Daphnim inventum caede-
 bant, vestibisque exuebant. Unus aliquis, sumto canis
 vinculo, manus illius in tergum, ut vincturus, retor-
 sit: at ille vapulans clamare, supplexque agricolarum

πρώτους τε τὸν Λάμωνα καὶ τὸν Δρύαντα βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο. Οἱ δὲ ἀντεῖχοντο σκιρροὶ ἰ γέροντες, καὶ χεῖρας ἐκ γεωργικῶν ἰσχυρὰς ἔχοντες, καὶ ἠξίου δι-
καιολογήσασθαι περὶ τῶν γεγενημένων. Ταῦτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀξιούντων, δικαστὴν καθίζουσι Φιλητᾶν τὸν Βουκόλον· πρεσβύτατός τε γὰρ ἦν τῶν παρόντων, καὶ κλέος εἶχεν ἐν τοῖς κωμῆταις δικαιοσύνης περιττῆς.

ἰ. Πρῶτοι δὲ κατηγοροῦν οἱ Μηθυμναῖοι σαφῆ καὶ σύντομα, Βουκόλον ἔχοντες δικαστὴν. „ Ἦλθομεν εἰς τούτους τοὺς ἀγροὺς θηράσαι θέλοντες, τὴν μὲν οὖν ναῦν λύγῳ χλωρᾷ δήσαντες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κατελίπομεν· αὐτοὶ δὲ διὰ τῶν κυνῶν ζήτησιν ἐποιοῦμεθα θηρίων. Ἐν τούτῳ πρὸς τὴν θάλατταν αἱ αἰγες τούτου κατελθοῦσαι, τὴν τε λύγον κατεσθίουσι, καὶ τὴν ναῦν

opem implorare, & ante omnes Lamonem ac Dryanta in auxilium vocare. Hi vero duri senes, opereque rustico validas habentes manus, summisque viribus renitendo retinentes, ut iure de iis, quae accidissent, disceptaretur, postulabant. Eadem autem & aliis poscentibus, iudex constituitur Philetas bubulcus. Ipse enim erat eorum, qui tunc convenerant, natu maximus, interque paganos eximia iustitiae fama insignis.

X. Primi itaque Methymnaei perspicue & breviter accusare inceperunt, coram bubulco nempe agentes iudice. Venandi gratia hosce ingressi sumus agros: itaque nostram navem vimine virenti in litore religatam reliquimus, ipsimet canum ope feras indagaturi. Interea temporis huius caprae ad mare descendentes vimen de-

ι Cod. Paris. σκληροί, quod prope accedit ad conī. Dan. Heinsii, reponentis σκληροί, quod per se fatis commodum videtur. Sed idem sensus inest vulgatae le-

itioni, & Hesychius σκιρρόσασθαι exponit per ἀποσκληροῦσθαι. Iungerm. vero malebat σκιρρογέροντες, una voce, ut τυμβογέροντες, ἀμογέροντες.

ἀπολύουσιν. Εἶδες αὐτὴν ἐν τῇ θαλάττῃ φερομένην, πόσων οἶει μεστὴν ἀγαθῶν; οἷα μὲν ἐσθῆς ἠ ἀπόλω-
 λεν; οἷος δὲ κόσμος κυνῶν ὅσον δὲ ἀργύριον τοὺς ἀγροὺς
 ἂν τις τούτων, ἐκεῖνα ἔχων, ὠνήσατο. Ἀνθ' ὧν ἀξιούμεν
 ἄγειν τοῦτον, πονηρὸν ὄντα αἰπόλον, ὃς ἐπὶ τῆς θα-
 λάττης νέμει τὰς αἰγὰς ὡς ναύτης. „ Τοιαῦτα οἱ
 Μηθυμναῖοι κατηγόρησαν.

ια'. Ὁ δὲ Δάφνις διέκειτο μὲν κακῶς ὑπὸ τῶν
 πληγῶν, Χλόην δὲ ὄρων παρούσαν, πάντων κατεφρό-
 νει. Καὶ ᾧδε εἶπεν „ Ἐγὼ νέμω τὰς αἰγὰς καλῶς.
 Οὐδέ ποτε ἠτιάσατο κωμῆτης οὐδὲ εἷς, ὡς ἡ κῆπον
 αἰξὶ ἐμὴ κατεβοσκήσατο, ἢ ἄμπελον βλαστάνουσαν
 κατέκλασεν. Οὗτοι δὲ εἰσι κυνηγέται πονηροὶ, καὶ κύ-

pascuntur, navemque solvunt. Tutemet in altum pro-
 vectam vidisti, quantis, putas, bonis refertam? qua-
 les perierunt vestes! qualis canum ornatus! quanta ar-
 genti copia! Agros horum quispiam, illis instructus bo-
 nis, facile comparaverit. Pro his istum abducere ae-
 quum censemus, utpote malum caprarium, qui instar
 nautae iuxta mare suas pascit capras. Talis Methymnaeo-
 rum fuit accusatio.

XI. Daphnis contra, quamvis verberibus male esset
 affectus, ubi tamen Chloën praesentem conspexit, omnia
 fusque deque habebat, atque ita locutus est: Ego qui-
 dem recte meas pascō capras; neque unquam vicino-
 rum vel unus criminatus est, mea quod capra vel hor-
 tum depaverit, vitemve germinantem confregerit. Isti
 autem sunt venatores improbi, maleque institutos ca-

1 *Quam pretiosa vestimenta pe-
 riere!* Inepte antea legebatur pro
 ἐσθῆς in omnibus libris εὐθύς.
 Ita vero correxit prior ed. Paris.

quem secuti sunt Dutens & Vil-
 loison. Atque sic respondet sqq.
 ἀλλὰ ἐσθῆς ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος.

νας ἔχουσι κακῶς πεπαιδευμένους· οἵτινες τρέχοντες
πολλὰ, καὶ ὑλακτοῦντες σκληρὰ, κατεδίωξαν αὐτὰς
ἐκ τῶν ὄρων καὶ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὡς-
περ λύκοι. Ἀλλὰ ἀπέφαγον τὴν λύγον· οὐ γὰρ εἶχον
ἐν ψάμμῳ πόαν, ἢ κόμαρον, ἢ θύμον. ἀλλὰ ἀπώ-
λετο ἡ ναῦς ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θαλάττης·
ταῦτα χειμῶνος, οὐκ αἰγῶν, ἐστὶν ἔργα. ἀλλὰ ἐσθῆς
ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος· καὶ τίς πιστεύσει νοῦν ἔχων, ὅτι
τοσαῦτα φέρουσα ναῦς, πείσμα εἶχε λύγον;,,

ιβ'. Τούτοις ἐπεδάκρυσεν ὁ Δάφνις, καὶ εἰς οἶκτον
ὑπηγάγετο τοὺς ἀγροίκους πολύν· ὥστε ὁ Φιλητᾶς ὁ
δικαστὴς ὤμνυε Πᾶνα καὶ Νύμφας, μηδὲν ἀδικεῖν
Δάφνιν, ἀλλὰ μηδὲ τὰς αἶγας· τὴν δὲ θάλατταν καὶ
τὸν ἄνεμον, ὧν ἄλλους εἶναι δικαστάς. Οὐκ ἔπειθε
ταῦτα Φιλητᾶς Μηθυμναίοις λέγων· ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς
ὀρμήσαντες, ἤγον τὸν Δάφνιν πάλιν, καὶ συνδεῖν ἤθε-

nes habent, qui cursu rapido faevoque latratu capellas
ex montibus & campis ad mare usque non fecus ac lu-
pi exagitaverunt. At vero, dices, vimen depastae sunt!
Non enim in arena herbam, vel arbutum, vel thymum
habebant. At enim, perges, navis vi venti atque ma-
ris periit! Hoc est tempestatis, non autem capellarum,
crimen. Sed vestimenta & argentum navi contineban-
tur! Et quis credat, si modo sapiat, navem tantarum
opum veatricem pro rudente vimen habuisse?

XII. His dictis illacrimans Daphnis, omnino in ma-
gnam commiserationem rusticos adduxit; adeo ut Phi-
letas iudex iurando contestaretur Pana & Nymphas,
nihil contra fas egisse Daphnim, sicuti neque capellas;
verum mare & ventos esse in culpa, quorum scilicet
alios esse iudices. Haec dicendo Philetas Methymnaeis
non persuasit; sed prae ira profusientes, iterum Daphnim

λον. Ἐνταῦθα οἱ κωμῆται ταραχθέντες, ἐπιπηδῶσιν αὐτοῖς ὡσεὶ ψᾶρες, ἢ κολοιοί· καὶ ταχὺ μὲν ἀφαιροῦνται τὸν Δάφνιν ἤδη καὶ αὐτὸν μαχόμενον· ταχὺ δὲ ξύλοις παίοντες, ἐκείνους εἰς Φυγὴν ἔτρεψαν. Ἀπέστησαν δὲ οὐ πρότερον, ἕς τε τῶν ὄρων αὐτοὺς ἐξήλασαν εἰς ἄλλους ἀγρούς. Διωκόντων δὲ τοὺς Μηθυμναίους ἐκείνων, ἡ Χλόη κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγει πρὸς τὰς Νύμφας τὸν Δάφνιν, καὶ ἀπονίπτει τε τὸ πρόσωπον ἡμαγμένον ἐκ τῶν ρινῶν ῥαγεισῶν ὑπὸ πληγῆς τινος, καὶ τῆς πήρας προκομίσασα ζυμῆτου μέρος καὶ τυροῦ τμῆμά τι, δίδωσι φαγεῖν. Τότε μάλιστα ἀνακτησαμένη αὐτὸν, Φίλημα ἐφίλησε μελιτῶδες ἀπαλοῖς τοῖς χεῖλεσι.

ιγ'. Τότε μὲν δὴ παρὰ τοσοῦτον Δάφνις ἦλθε κακοῦ. Τὸ δὲ πρᾶγμα οὐ ταύτῃ πέπαυτο, ἀλλ' ἐλθόντες οἱ Μηθυμναῖοι μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν, ὁδοιπόροι

rapiebant, & constringere volebant. Ibi vicani commoti in ipsos non aliter ac sturni graculique impetum fecerunt, eque vestigio eripuerunt Daphnim iam & ipsum manus conferentem, & repente baculis eos tundentes, terga vertere coegerunt. Neque prius destiterunt, quam illos e suis finibus in alios agros expulissent. Dum autem illi Methymnaeos sic persequuntur, interim Chloë placide Daphnim ad Nymphas deducit, eiusque faciem sanguine adsperfam & nares ictu contusas abluit, atque e pera depromptam fermentati panis particulam caseique frustulum dat illi comedendum. Et postquam eum ita recreasset, mellitum tenellis labellis osculum ei infixit.

XIII. Tantillum quidem tunc abfuit, uti ne malo infortunio Daphnis maclaretur: at vero finis huic negotio neque dum impositus erat; nam Methymnaei magna

μὲν ἀντὶ ναυτῶν, τραυματῖαι δὲ ἀντὶ τρυφῶντων, ἐκ-
 κλησίαν τε συνήγαγον τῶν πολιτῶν, καὶ ἰκετηρίας
 θέντες, ἰκέτευσον τιμωρίας ἀξιωθῆναι τῶν μὲν ἀληθῶν
 λέγοντες οὐδὲ ἔν, μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένωντο,
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες ὑπὸ ποιμένων· κατηγο-
 ροῦντες δὲ Μιτυληναίων ὡς τὴν ναῦν ἀφελομένων, καὶ
 τὰ χρήματα ἀρπασάντων πολέμου νόμῳ. Οἱ δὲ πι-
 στεύοντες διὰ τὰ τραύματα, καὶ νεανίσκοις τῶν πρῶ-
 των οἰκιῶν παρ' αὐτοῖς τιμωρῆσαι δίκαιον νομίζοντες,
 Μιτυληναίοις μὲν πόλεμον ἀκήρυκτον ἐψηφίσαντο· τὸν
 δὲ στρατηγὸν ἐκέλευσαν δέκα ναῦς καθελκύσαντα κακ-
 ουργεῖν αὐτῶν τὴν παραλίαν. πλησίον γὰρ χειμῶνος
 ὄντος, οὐκ ἀσφαλὲς ἦν μείζονα στόλον πιστεύειν τῇ
 θαλάττῃ. Ὁ δὲ εὐθύς τῆς ἐπιούσης ἀναγόμενος αὐτ-

difficultate domum suam, viatores nimirum pro nau-
 tis, & faucii vulneribus pro luxuriantibus, reversi, &
 in concionem civibus advocatis, cum suppliciis prodie-
 runt, obsecrantes, ne se indignos putarent, quorum cau-
 sa vindicta fusciperetur; ne ullum quidem verbum ve-
 rum dicentes, ne etiam deridiculo praeterea essent, qui
 talia tantaque a pastoribus pati sustinuisent; verum Mi-
 tylenaeos, quasi qui navem ipsis abstulissent, & opes
 hostium more diripuissent, incusantes. Hi vero facile
 ob illa vulnera fidem habentes, & adolescentibus pri-
 mariarum apud se familiarum factam iniuriam ulcisci iu-
 stum esse arbitrati, Mitylenaeis bellum, nec illud per
 praeconem ullum indictum, decreverunt, & praefecto
 statim mandaverunt, denis in mare deductis navibus,
 maritimam incursionibus infestare oram: non enim tu-
 tum erat, imminente hieme, maiorem mari committe-
 re classem. Hic confestim die sequenti cum militibus,

ερέταις στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς. Καὶ πολλὰ μὲν ἤρπαζε ποίμνια, πολὺν δὲ σῖτον, καὶ οἶνον, ἄρτι πεπαυμένου τοῦ τρυγητοῦ· καὶ ἀνθρώπους δὲ οὐκ ὀλίγους, ὅσοι τούτων ἐργάται. Ἐπέπλευσε καὶ τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς καὶ τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἀπόβασιν ὀξεῖαν θέμενος, λείαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν.

ιδ'. Ὁ μὲν Δάφνις οὐκ ἔνεμε τὰς αἰγας, ἀλλὰ ἐς τὴν ὕλην ἀνελθὼν, Φυλλάδα χλωρὰν ἔκοπτεν, ὡς ἔχει τὴν τοῦ χειμῶνος παρέχειν τοῖς ἐρίφοις τροφήν· ὥστε ἀνωθεν θεασάμενος τὴν καταδρομὴν, ἐνέκρυψε ἐαυτὸν στελέχει κοίλῳ ξηρᾷ ὀξύης.¹ Ἡ δὲ Χλόη παρῆν ταῖς ἀγέλαις· καὶ διωκομένη καταφεύγει πρὸς τὰς Νύμφας ἰκέτις, καὶ ἐδέϊτο φείσασθαι καὶ ὧν ἔνεμε, καὶ

qui remigum vice ipsi fungebantur, in altum provectus, Mitylenaeorum agros mari proximos hostiliter invadens, multos tum greges, tum frumenti acervos, ac vinum, paulo ante finita vindemia, & homines quoque, quorum cura & opera circa ista versabatur, non paucos rapuit. Impetum etiam suis navibus fecit in Chloës & Daphnidis agros, egressusque quanta celeritate posset, quaevis obvia agebat, ferebat.

XIV. Et Daphnis quidem tunc non pascebat capras; sed silvam intraverat, frondesque virides stringebat, quas hiberno tempore haedis in pabulum dare posset. Quamobrem de superiore loco hac incursione conspexta, sese cavo aridae fagi trunco occultavit. Chloë autem aderat gregibus, hostibusque illam persequentibus, ad Nymphas supplex confugiebat, orabatque, ut & illis, quos pasceret, gregibus, atque sibi propter Deas par-

¹ Optime hunc locum ita persanavit Koen. ad Greg. de Dialect. p. 7, applaudente Valkena-

rio. Vulgo legitur: στελέχει καὶ ξύλῳ ξηρᾷ ὀξύνης.

αὐτῆς, διὰ τὰς θεάς· ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος. οἱ γὰρ Μιθυμναῖοι πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων κατακερτομήσαντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἤλασαν, καὶ κείνην ἤγαγον ὡσπερ αἶγα ἢ πρόβατον παίοντες λύγοις. Ἐχοντες δὲ ἤδη τὰς ναῦς παντοδαπῆς ἀρπαγῆς μεστὰς, οὐκέτ' ἐγίνωσκον περαιτέρω πλεῖν, ἀλλὰ τὸν οἶκαδε πλοῦν ἐποιοῦντο, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τοὺς πολεμίους δεδιότες. Οἱ μὲν οὖν ἀπέπλεον εἰρεσῖα ταλαιπωροῦντες· ἄνεμος γὰρ οὐκ ἦν.

ιε'. Ὁ δὲ Δάφνις, ἡσυχίας γενομένης, ἐλθὼν εἰς τὸ πεδίον, ἔνθα ἔνεμον, καὶ μήτε τὰς αἶγας ἰδὼν, μήτε τὰ πρόβατα καταλαβὼν, μήτε Χλόην εὐρῶν, ἀλλὰ ἐρημίαν πολλὴν, καὶ τὴν σύριγγα ἐρριμομένην, ἣ συνήθως ἐτέρπετο ἡ Χλόη, μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν κωκύων, ποτὲ μὲν πρὸς τὴν Φηγὸν ἔτρεχεν, ἔνθα ἔκαθέ-

cerent. Sed nihil precando profecit; Methymnaei namque non solum conviciis multis & probris Deorum simulacra illuferunt, verum etiam greges ipsos abegerunt, & illam ipsam non aliter, quam capram, aut ovem, virgis feriendo prae se egerunt. Illi, iam naves suas praeda omnigena onustas habentes, non ulterius navigare decernebant, sed domum, hiemem hostemque timentes, dirigebant. Itaque inde solvebant, summa ope incumbentes remis, cum nullus eos prosequeretur ventus.

XV. Daphnis vero, iam tranquillitate oborta, ingressus campum, in quo pecora pascere solebant, cumque nec capras vidisset, nec oves offendisset, neque Chloën invenisset, sed ubique magnam solitudinem, & proiec-tam fistulam, qua se pro more oblectabat Chloë, magno clamore miserabilique ploratu edito, nunc quidem cursu contendebat ad fagum, ubi federat; nunc vero

Longus.

E

ζετο· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὡς ὀψόμενος αὐτήν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰς Νύμφας, ἐφ' αἷς ἐλκομένη κατέβουγεν. Ἐνταῦθα καὶ ἔριψεν ἑαυτὸν χαμαὶ, καὶ ταῖς Νύμφαις ὡς προδούσαις κατεμέμεθετο. „ Ἄφ' ὑμῶν ἤρπασθη Χλόη, καὶ τοῦτο ἰδεῖν ὑμεῖς ὑπερμείνατε; ἢ τοὺς στεφάνους ὑμῖν πλέκουσα ἢ σπένδουσα τοῦ πρώτου γάλακτος ἢς καὶ ἡ σύριγξ ἢδε ἀνάθημα. Αἶγα μὲν οὐδὲ μίαν μοι λύκος ἤρπασε, πολέμιοι δὲ τὴν ἀγέλην καὶ τὴν συννέμουσαν. Καὶ τὰς μὲν αἶγας ἀποδέρουσι, καὶ τὰ πρόβατα καταθύουσι· Χλόη δὲ πόλιν οἰκήσει. Παιίοις ποσὶν ἀπειμι παρὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἀνευ τῶν αἰγῶν, ἀνευ Χλόης, λειπεργάτης ἐσόμενος; ἔχω γὰρ νέμειν ἔτι οὐδέν. Ἐνταῦθα περιμένω κείμενος ἢ θάνατον, ἢ πολέμιον δεύτερον. Ἄρα καὶ σὺ, Χλόη, τοιαῦτα πάσχεις; ἄρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε, καὶ μου; ἢ παραμυθοῦνταί σε τὰ πρό-

ad mare, tanquam illam visurus; aliquando ad Nymphas, ad quas, cum abstraheretur, confugerat; ibique se in solum proiecit, & Nymphas quasi proditrices incusare occepit. A vestris statuis abstracta fuit Chloë, idque videre sustinuitis! Illa, quae vobis corollas plethebat, illa, quae primitias lactis libabat, cuius etiam haecce fistula vobis dicata pender! Nullam quidem lupus mihi capram eripuit; sed hostes gregem, & illam, quae una pascebat mecum! quin capras excoriabunt, ovesque mactabunt; Chloë autem in urbe in posterum habitabit! At quibus pedibus patrem & matrem, operis defertor, sine capris, sine Chloë, adibo? Amplius enim, quod pascam, non habeo. Hic proiectus mortem, aut alterum hostem expectabo. Num vero tu quoque, Chloë, talia perfers? Meministine amplius huiusce campi, harumce Nympharum, atque mei? An solatium tibi

βατα καὶ αἱ αἶγες αἰχμάλωτοι μετὰ σοῦ γενόμεναι ; ,
 ιστ'. Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν, ἐκ τῶν δακρύων καὶ
 τῆς λύπης, ὕπνος βαθὺς καταλαμβάνει· καὶ αὐτῷ αἱ
 τρεῖς ἐφίστανται Νύμφαι, μεγάλαι γυναῖκες καὶ
 καλαὶ, ἡμίγυμνοι καὶ ἀνυπόδητοι, τὰς κόμας λελυ-
 μέναι, καὶ τοῖς ἀγάλμασιν ὅμοιαι. Καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἐώκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν· ἔπειτα ἡ πρεσβυ-
 τάτη λέγει ἐπιρρωννύουσα· „Μηδὲν ἡμᾶς μέμψου, Δά-
 φνι· Χλόης γὰρ ἡμῖν μᾶλλον ἢ σοι μέλει. Ἡμεῖς καὶ
 παιδίον οὔσαν αὐτὴν ἠλεήσαμεν, καὶ ἐν τῷδε τῷ ἄν-
 τρω κειμένην αὐτὴν ἀνεθρέψαμεν. Ἐκείνη πεδίοις κοινὸν
 οὐδὲν¹ καὶ τοῖς προβατίοις τοῦ Λάμωνος. Καὶ νῦν δὲ
 ἡμῖν πεφρόντισται τὸ κατ' ἐκείνην ὡς μήτε εἰς τὴν
 Μήθυμναν κομισθεῖσα δουλεύει, μήτε μέρος γένοιτο
 λείας πολεμικῆς. Καὶ τὸν Πᾶνα ἐκείνον τὸν ὑπὸ τῆ

afferunt oves & capellae tecum in captivitatem abductae?

XVI. Hoc ipsum dicentem, prae moerore & lacri-
 mis somnus opprimit profundus, & ipsi obveniunt tres
 illae Nymphae, mulieres procerae & formosae, femi-
 nudae discalceataeque, crinibus solutis, simulacrisque
 suis similes. Atque primo quidem quasi miserari Daphni-
 dis vicem sunt visae; deinde natu maxima animum ia-
 centem erigendo ita infit: Noli nos insimulare, Daphni:
 nobis quippe magis curae, quam tibi, est Chloë. Nos
 eius etiamnum infantulae misertae fuimus, inque hoc an-
 tro iacentem suscepimus nutriendam. Nihil illi cum cam-
 pis & ovibus Lamonis commune. Atque res illius etiam
 nunc nobis sunt curae, & providimus, ne vel Methy-
 mnam deportetur in servitutem, vel in partem hostilis
 praedae veniat. Atque Pana illum, qui pinu sub hac fe-

¹ Ita exhibent tres Codd. Reg. coniecerat lungerm. Vulgo: ἐκεί-
 neste Villoisono, uti & legendum ην πεδίοις κοινὸν οὐδὲν ἔχει.

πίτυϊ ἰδρυμένον, ὃν ὑμεῖς οὐδέποτε οὐδὲ ἄνθεσιν ἐτιμήσατε, τοῦτον ἐδεήθημεν ἐπίκουρον γενέσθαι Χλόης· συνήθης γὰρ στρατοπέδοις μᾶλλον ἡμῶν, καὶ πολλοὺς ἤδη πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν καταλιπών· καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος.

• Κάμνε δὲ μηδέν· ἀλλὰ ἀναστὰς ὄφθητι Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ· οἱ καὶ αὐτοὶ κεῖνται χαμαὶ, νομίζοντες καὶ σε μέρος γεγονέναι τῆς ἀρπαγῆς. Χλόη γάρ σοι τῆς ἐπιούσης ἀφίξεται μετὰ τῶν αἰγῶν, μετὰ τῶν προβάτων· καὶ νομεύσετε κοινῇ, καὶ συρίσετε κοινῇ. Τὰ δὲ ἄλλα μελήσει περὶ ὑμῶν Ἔρωτι. »

ἰς'. Τοιαῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας Δάφνης, ἀναπηδήσας τῶν ὑπνῶν, καὶ ὑφ' ἡδονῆς καὶ λύπης μεστὸς δακρύων, τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν προσεκύνει, καὶ ἐπηγγέλλετο, σωθείσης Χλόης, θύσειν τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην. δραμῶν δὲ καὶ ἐπὶ τὴν πίτυν, ἔνθα τὸ τοῦ Πανὸς

dem habet, quem vos nunquam adhuc vel flosculo quidem honorastis, hunc, inquam, oravimus, ut Chloae suppetias veniat: magis enim, quam nos, affuevit castris; nec pauca iam bella, rure relicto, gessit; & abit Methymnaeis fat metuendus hostis. Noli laborare; quin surge, & videndum te exhibe Lamoni atque Myrtalae, qui & ipsi humi prostrati iacent, te quoque partem rati huiusce rapinae factum. Etenim Chloë postera die tibi una cum capris ovibusque redibit, atque una pascetis, & una fistula canetis: cetera de vobis curae erunt Amori.

XVII. Hisce visis ac auditis Daphnis, e somno exsiliens, prae laetitia ac moerore obortis lacrimis, Nympharum simulacra adorat, vovens, sospite Chloë, optimam ex capris sese mactaturum. Et procurrens ad pinum, ubi Panis simulacrum positum erat, cruribus hir-

ἄγαλμα ἴδρυτο, τραγοσκελές, κερασφόρον, τῇ μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχον, καὶ κείνον προσεκύνει, καὶ ἠύχετο ὑπὲρ τῆς Χλόης, καὶ τράγον θύσειν ἐπηγγέλλετο. Καὶ μόλις ποτὲ περὶ ἡλίου καταφοράς παυσάμενος δακρύων καὶ εὐχῶν, ἀράμενος τὰς Φυλλάδας, ἃς ἔκοψεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἑπαυλίην καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Λάμωνα πένθους ἀπαλλάξας καὶ εὐφροσύνης ἐμπλήσας, τροφῆς τε ἐγεύσατο, καὶ ἐς ὕπνον ἄρμησεν, οὐδὲ τοῦτον ἄδακρυον ἄλλ' εὐχόμενος μὲν αὐτῆς τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐχόμενος δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ἣ Ἡλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῷ.

ἡ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγενῆσθαι. Ἐπράχθη δὲ ἐπ' αὐτῆς τάδε. Ὁ στρατηγὸς ὁ τῶν Μηθυμναίων ὅσον δέκα σταδίου ἀπελάσας, ἠθέλησε τῇ καταδρομῇ τοὺς στρατιώτας κεκμηκότας ἀναλαβεῖν. ἄκρας οὖν ἐπεμβαίνουσης τῷ πελάγει λαβό-

cinis, cornigerum, altera manu fistulam, altera hircum salientem tenens, illum advenerabatur, vota que pro salute Chloës suscipiebat, & se hircum immolaturum sancte promittebat. Et vix tandem circa solis occasum flendi ac precandi finem faciens, sublatis, quas deputaverat, frondibus, ad villam rediit, Lamonem moerore liberavit, gaudio replevit; & statim, cibo sumto, in somnum delapsus est, nec illum quidem sine fleetu; sed iterum preces faciens, ut Nymphas in somno videat, ociusque illucescat dies, qua illi Chloës reditum promiserant.

XVIII. Cunctarum noctium illa ei visa fuit longissima. In illa autem haec acta fuere. Praefectus Methymnaeorum, in altum decem circiter stadia progressus, suos illa incursione defatigatos milites voluit recreare. Nactus igitur promontorium in mare procurrans, luna-

μενος, ἐπεκτεινομένης μηνοειδῶς, ἧς ἐντὸς θαλάττης γαληνότερον τῶν λιμένων ὄρμον εἰργάζετο, ἐνταῦθα τὰς ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, ὡς μηδεμίαν ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀγροίκων τινὰ λυπῆσαι, ἀνῆκεν τοὺς Μηθυμναίους εἰς τέρψιν εἰρηνικὴν. Οἱ δὲ ἔχοντες πάντων ἀφθονίαν ἐκ τῆς ἀρπαγῆς, ἔπινον, ἔπαιζον, ἐπινίκιον ἑορτὴν ἐμιμοῦντο. Ἄρτι δὲ παυομένης ἡμέρας, καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, αἰφνίδιον μὲν πᾶσα ἡ γῆ ἐδόκει λάμπεσθαι πυρί· κτύπος δὲ ἠκούετο ῥόθιος κωπῶν, ὡς ἐπιπλέοντος μεγάλου στόλου. ἐβόα τις ὀπλίζεσθαι τὸν στρατηγόν, ἄλλος ἄλλον ἐκάλει, καὶ τετρῶσθαι τις ἐδόκει· καὶ σχῆμά τι ἔκειτο νεκροῦ μιμούμενον. εἴκασεν ἂν τις ὄραν νυκτομαχίαν οὐ παρόντων πολεμίων.

ιβ'. Τῆς δὲ νυκτὸς αὐτοῖς τοιαύτης γενομένης, ἐπῆλθεν ἡμέρα πολὺ τῆς νυκτὸς φοβερωτέρα. Οἱ τραγοὶ

taque exprorectum forma, cuius finus ipsis portubus tranquilliolem praebebat stationem, hoc in loco naves ancoris stabilitas cum constituisset, ne cui ex terra agrestium quisquam negotium faceretur, Methymnaeis velut in pace securam indulset oblectationem. Qui cum ex rapina omnium affluerent copia, potabant, ludebant, victorialia quasi celebrabant. Commodum vero desinente die, & hilaritate in noctem protracta, visa fuit repente universa illa terra flammis collucere, atque vehemens audiri remorum strepitus, quasi ingens adventaret classis. Clamabat quidam, ut se belli dux armis accingeret; alius alium vocabat, videbaturque nonnullus vulneratus: immo erat, quod faciem cadaveris prae se ferebat. Putasset aliquis, nocturnum se videre proelium, hoste nullo praesente.

XIX. Nocte tali peracta, illis illuxit dies nocte longe

μὲν οἱ τοῦ Δάφνιδος καὶ αἱ αἴγες κίττον ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχον· οἱ δὲ κριοὶ καὶ αἱ οἴες τῆς Χλόης λύκων ὠρυγμὸν ὠρύοντο. Ὡφθη δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος ἔστεφανωμένη. ἐγένετο καὶ περὶ τὴν θάλατταν αὐτὴν πολλὰ παράδοξα. αἱ τε γὰρ ἄγκυραι κατὰ βυβοῦ πειρωμένων ἀναφέρειν ἔμενον· αἱ τε κῶπαι καβιέντων εἰς εἰρεσίαν ἐθραύοντο· καὶ δελφῖνες πηδῶντες, ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς, ἐξ ἁλὸς ἔλυον τὰ γομφώματα. ἠκούετό τις καὶ ὑπὲρ τῆς ὀρθίου πέτρας τῆς ὑπὸ τὴν ἄκραν σύριγγος ἤχος· ἀλλὰ οὐκ ἔτερπεν, ὡς σύριγξ· ἐφόβει δὲ τοὺς ἀκούοντας, ὡς σάλπιγξ. Ἐταράττοντο οὖν, καὶ ἐπὶ τὰ ὄπλα ἔθειον, καὶ πολεμίους ἐκάλουν τοὺς οὐ βλεπομένους· ὥστε πάλιν εὐχοντο νύκτα ἐπελθεῖν ὡς τευξόμενοι σπονδῶν ἐν αὐτῇ. Συνετὰ μὲν οὖν πᾶσιν ἦν τὰ γινόμενα τοῖς Φρανοῦσιν ὀρθῶς,

terribilior. Hirci namque & caprae Daphnidis hederam corymbiferam in cornibus gestabant, arietes autem & oves Chloës luporum ululatum edere audiebantur. Apparebat & ipsa Chloë pinu redimita caput. Multa quoque & in ipso mari fiebant mira & praeter expectationem. Ancorae namque, quamvis in altum eas tollere conniterentur, in profundo fixae perstabant, remique in mare demissi, ut abremigarent milites, confringebantur: delphines salientes e mari, ferientesque suis naves caudis, compages solvebant. Audiebatur & super arduae petrae cacumine sonus quidam fistulae; non autem audientes oblectabat, ut fistula, sed terrebat, ut tuba. Quare perculsi ad arma concurrebant, atque, quos non videbant, hostes vocabant; qua de causa noctem redire optabant, veluti eius beneficio inducias nacturi. Omnibus quidem, quibus mens non erat laeva, constabat, a

1 Verba ἐξ ἁλὸς statim post πηδῶντες cum Villois. ponenda videntur.

ὅτι ἐκ Πανὸς ἦν τὰ Φαντάσματα καὶ ἀκούσματα μη-
νιόντός τι τοῖς ναύταις· οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμ-
βαλεῖν, (οὐδὲν γὰρ ἱερὸν-σεσύλητο Πανὸς) ἔς τε ἀμφὶ
μέσσην ἡμέραν ἐς ὕπνον οὐκ ἀθεεὶ τοῦ στρατηγοῦ κατα-
πεσόντος, αὐτὸς ὁ Πάν ἄφθη τοιαύδε λέγων.

κ'. „ Ω πάντων ἀνοσιώτατοι καὶ ἀσεβέστατοι, τί
ταῦτα μαινομέναις Φρεσὶν ἐτολμήσατε; πολέμου μὲν
τὴν ἀγροικίαν ἐνεπλήσατε τὴν ἐμοὶ Φίλην· ἀγέλας δὲ
βοῶν καὶ αἰγῶν ποίμνας ἀπηλάσατε τὰς ἐμοὶ μελο-
μένας· ἀπεσπάσατε δὲ βομῶν παρθένον, ἐξ ἧς Ἔρωσ
μῦθον ποιῆσαι θελεῖ· οὔτε τὰς Νύμφας ἠδέσθητε
βλεπούσας, οὔτε τὸν Πᾶνα ἐμέ. Οὔτε οὖν Μήθυμναν
ᾔψεσθε μετὰ τοιούτων λαθούρων πλέοντες, οὔτε τήνδε
Φεύξεσθε τὴν σύριγγα τὴν ὑμᾶς ταραξάσαν· ἀλλὰ
βορᾶν ἰχθύων θήσω καταδύσας, εἰ μὴ τὴν ταχίστην

Pane haec esse terriculamenta auditionesque, hisce fuc-
censente nautis: causam tamen haudquaquam conicere
poterant, quippe nullum Panis templum direptum fue-
rat; donec circa meridiem belli praefecto, non sine nu-
mine Divum, in somnum effuso, ipsemet Pan talia di-
cere visus fuit.

XX. O omnium sceleratissimi atque facerrimi morta-
lium, quaenam causa vos impulit tanta facinora furi-
bunda mente patrare? Agrum hunc mihi carum ausi estis
bello infestare! Boum armenta & caprarum greges, qui
mihi sunt curae, abegistis! Ab aris meis virginem ab-
traxistis, de qua Amor vult fabulam facere! Quin ne-
que Nymphas adspicientes, nec me Pana reveriti estis!
Quapropter neque cum eiusmodi navigantes spoliis Me-
thymnam unquam videbitis, neque hanc fistulam, quae
vestros animos ita percussit, effugietis; sed vos undis
obrutos dabo piscibus escam, nisi quam ocissime his

καὶ Χλόην ταῖς Νύμφαις ἀποδώσεις, καὶ τὰς ἀγέ-
 λας Χλόης, καὶ τὰς αἰγας, καὶ τὰ πρόβατα. Ἀνίστω
 δὴ, καὶ ἐκβίβαζε τὴν κόρην μεθ' ὧν εἶπον. Ἠγήσομαι
 δὲ ἐγὼ καὶ σοὶ τοῦ πλοῦ, καὶ κείνη τῆς ὁδοῦ. „

κα'. Πάνυ οὖν τεθορυβημένος ὁ Βρύαξις (τοῦτο γὰρ
 ἐκαλεῖτο ὁ στρατηγός) ἀναπηδᾷ, καὶ τῶν νεῶν κα-
 λέσας τοὺς ἡγεμόνας, ἐκέλευσε τὴν ταχίστην ἐν τοῖς
 αἰχμαλώτοις ἀναζητεῖσθαι Χλόην· οἱ δὲ ταχέως καὶ
 ἀνεῦρον, καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. ἐκαθέζετο γὰρ
 τῆς πίτυος ἐστεφανωμένη. Σύμβολον δὴ καὶ τοῦτο τῆς
 ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψεως ποιούμενος, ἐπ' αὐτῆς τῆς ναυαρ-
 χίδος εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κομίζει. Καὶ κείνη δὲ ἄρτι ἀπο-
 βεβήκει, καὶ σύριγγος ἦχος ἀκούεται πάλιν ἐκ τῆς
 πέτρας, οὐκέτι πολεμικὸς καὶ φοβερός, ἀλλὰ ποιμε-
 νικὸς, καὶ οἶος εἰς νομὴν ἡγεῖται ποιμνίων. Καὶ τὰ τε
 πρόβατα κατὰ τῆς ἀποβαθρας ἐξέτρεχον, οὐκ ἐξολι-

Nymphis Chloën , & insuper hos greges Chloës , & ca-
 pras , & oves reddideris. Surgito proinde , & e navi
 puellam cum his , quae dixi , educito. Tui tibi cursus
 ducem , illi viae me praebebo.

XXI. Hisce omnibus consternatus Bryaxis (illud enim
 nomen duci erat) exsilit , & , navium ductoribus con-
 vocatis , inter captivos quàm citissime inquire Chloën
 iussit ; qui illico eam invenerunt , & in eius conspectum
 adduxerunt : sedebat namque pinu coronata. Ille vero
 hoc ipsum pro indicio & argumento habens eius , quod
 in somnis viderat , illam ad terram in ipsa praetoria ve-
 hit navi. Vix illa e mari in terram descenderat , cum
 fistulae sonus iterum de petra exaudiri coepit , non ille
 tamen , ut antea , bellicus & formidolosus , sed pasto-
 ralis , & qualis ad pastum ducere solet pecora ; oves-
 que per scalam navis decurrerunt , nec ullam , eo quod

σφαιίνοντα τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν· καὶ αἱ αἴγες πολὺ θρασύτερον, οἷα καὶ κρημνοβατεῖν εἰθισμένα. Καὶ ταῦτα μὲν περιίσταται κύκλῳ τὴν Χλόην ὡσπερ χορὸς σκιρτῶντα, καὶ βληχῶμενα, καὶ ὅμοια χαίρουσιν. Αἱ δὲ τῶν ἄλλων αἰπόλων αἴγες, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰ βουκόλια κατὰ χώραν ἔμενον ἐν κοίλῃ νηϊ, καθάπερ αὐτὰ τοῦ μέλους μὴ ἐκκαλοῦντος. Θαύματι πάντων ἐνεχομένων καὶ τὸν Πᾶνα ἀνευφημούντων, ὥφθη τούτων ἐν τοῖς στοιχείοις ἀμφοτέροις θαυμασιώτερα. Τῶν μὲν Μηθυμναίων, πρὶν ἀνασπᾶσαι τὰς ἀγκύρας, ἔπλεον αἱ νῆες· καὶ τῆς ναυαρχίδος ἠγεῖτο δελφὶν πηδῶν ἐξ ἁλός· τῶν δὲ αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων ἠγεῖτο σύριγγος ἤχος ἠδίστος, καὶ τὸν συρίττοντα ἔβλεπεν οὐδεὶς· ὥστε τὰ ποίμνια καὶ αἱ αἴγες προήεσαν ἅμα καὶ ἐνέμοντο τερπόμεναι τῷ μέλει.

cornipedes essent, labi contigit; capellae tamen longe audacius, quippe quae etiam per praerupta rupium scandere non insolentes essent. Atque totus iste grex undique Chloën circumstabat, & tanquam chorus quidam tripudiabat, balabatque, & laetitiam atque hilaritatem prae se ferebat. Aliorum autem pastorum caprae atque oves, nec non armenta, ne pedem quidem movebant, sed in navis carina manebant, tanquam ipsa cantu illo non evocante. Cum itaque admiratione omnes tenerentur, Panaque celebrarent, conspecta sunt in utroque elemento prioribus mirabiliora. Methymnaeis namque, priusquam revellerent ancoras, naves currebant, & navem praetoriam delphin e mari profiliens praeibat: suavissimus fistulae sonus capras ovesque ducebat, nemine fistula canentem vidente. Oves ergo & capellae simul procedebant, & pabulabantur, suaviter huiusce cantus modulamine delinitae.

κβ'. Δευτέρας που νομῆς καιρὸς ἦν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ σκοπῆς τινος μετεώρου θεασάμενος τὰς ἀγέλας καὶ τὴν Χλόην, μέγα βοήσας, ὦ Νύμφαι καὶ Πάν, κατέδραμεν εἰς τὸ πεδίον· καὶ περιπλακείς τῇ Χλόῃ καὶ λειποθυμήσας κατέπεσε. Μόλις δὲ ἔμβιος ὑπὸ τῆς Χλόης Φιλούσης καὶ ταῖς περιβολαῖς θαλπούσης γεγόμενος, ἐπὶ τὴν συνήθη Φηγὸν ἔρχεται· καὶ ὑπὸ τῷ στελέχει καθίσας ἐπυθάνετο, πῶς ἀπέδρα τοσούτους πολεμίους. Ἡ δὲ αὐτῷ κατέλεξε πάντα· τὸν τῶν αἰγῶν κίττον· τὸν τῶν προβάτων ὠρυγμόν· τὴν ἐπαιθήσασαν τῇ κεφαλῇ πίτυν· τὸ ἐν τῇ γῇ πῦρ· τὸν ἐν τῇ θαλάττῃ κτύπον· τὰ συρίσματα ἀμφοτέρω, τὸ πολεμικὸν καὶ τὸ εἰρηνικόν· τὴν νύκτα τὴν φοβεράν· ὅπως αὐτῇ τὴν ὁδὸν ἀγνοούσῃ καθηγῆσατο τῆς ὁδοῦ μουσική. Γνωρίσας οὖν ὁ Δάφνις τὰ τῶν Νυμφῶν ὄνειράτα, καὶ τὰ τοῦ Πανὸς ἔργα, διηγεῖται καὶ αὐτὸς, ὅσα εἶδεν,

XXII. Alterius pastionis tempus erat, cum Daphnis, ab edita quadam specula prospectis gregibus atque Chloë, valide exclamans, o Nymphae, o Pan, decurrit in campum, & in Chloës amplexus ruens, animo deficiens collabatur. Ille autem aegre, Chloë basiante, suoque eum amplexu fovente, tandem reviviscens, ad consuetam fagum perrexit, sedensque super trunco percontabatur, quomodo tot hostes effugisset. Illa cuncta illi ordine enarravit, videlicet, caprarum hederam, ovium ululatum, efflorescentem in ipsius capite pinum, flammam in terra, strepitum in mari, geminos fistulae modos, bellicum nempe atque pacificum, noctem illam horrendam, quomodo sibi itineris ignarae viam monstrasset cantus ille. Agnovit ergo Daphnis Nympharum somnia & opera Panis, exposuitque vicissim & ille, quae vidif-

ὅσα ἤκουσεν ὅτι, μέλλων ἀποθνήσκειν, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε. Καὶ τὴν μὲν ἀποπέμπει κομίσουσαν τοὺς ἀμφὶ τὸν Δρύαντα καὶ Λάμωνα, καὶ ὅσα πρέποντα θυσιάᾳ· αὐτὸς δὲ ἐν τούτῳ τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην συλλαβῶν, καὶ κιστῶ στεφανώσας, ὥσπερ ὤφθησαν τοῖς πολεμίοις, καὶ γάλα τῶν κεράτων κατασπίσας, ἔβυσέ τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρεμάσας ἀπέδειρε, καὶ τὸ δέρμα ἀνέθηκεν. Ἦδη δὲ παρόντων τῶν ἀμφὶ τὴν Χλόην, πῦρ ἀνακαύσας, καὶ τὰ μὲν ἐψήσας τῶν κρεῶν, τὰ δὲ ὀπτήσας, ἀπὴρξαστό τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρατῆρα ἀπέσπεισε μεστὸν γλεύκους. καὶ ἐκ φυλλάδος στιβάδας ἀποσωρεύσας, ἵ ἐντεῦθεν ἐν τροφῇ ἦν καὶ ποτῶ καὶ παιδιᾷ· καὶ ἅμα τὰς ἀγέλας ἐπεσκόπει, μὴ λύκος ἐμπεσῶν ἔργα ποιήσῃ πολεμίων. ἦσαν τινες καὶ ὠδὰς εἰς τὰς Νύμφας, παλαιῶν ποι-

fet, quae audivisset, quod mori volens Nymphis vitam deberet. Post Chloën dimisit, ut Dryantem & Lamomenem, eaque, quibus opus esset ad sacrificium recte perpetrandum, adduceret; ipse interea optimam e capris correptam, hederaque coronatam, quales hostibus ante vitae fuerant, & lacte super cornua fuso, Nymphis mactavit, suspensam excoriavit, pellemque dicavit. Iam praesente Chloë atque eius comitatu, focum accendit Daphnis, & parte carniū elixata, parte affata, Nymphis obtulit primitias, & pateram musto plenam libavit. Mox toris e fronde sibi substratis, deinde totus in cibo, in potu, in lusu erat, simulque greges servabat, ne lupus ifruens hostilia perpetraret. Quosdam quoque cantilenas in Nympharum honorem cecinerunt, vete-

i Retraximus hanc plurimorum librorum lectionem, satis commodam h. l. Nonnulli tenent

ὑποστορέσας, quod cum Mollo amplexus est Boden.

μένων ποιήματα. Νυκτὸς δὲ ἐπελεύσης, αὐτοῦ¹ κοιμηθέντες ἐν τῷ ἀγρῷ, τῆς ἐπιούσης τοῦ Πανὸς ἐμνημόνευον· καὶ τῶν τράγων τὸν ἀγελάρχην στεφανώσαντες πίτυος, προσήγαγον τῇ πίτυϊ· καὶ ἐπισπείσαντες οἴνου, καὶ εὐφημοῦντες τὸν Θεὸν, ἔβυσαν, ἐκρέμασαν, ἀπέδειραν· καὶ τὰ μὲν κρέα ὀπτήσαντες καὶ ἐψήσαντες πλησίον ἔθηκαν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τοῖς φύλλοις. Τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ Θεῷ. ἀπήρξαντο καὶ τῶν κρεῶν· ἀπέσπεισαν καὶ κρατῆρος μείζονος· ἦσεν ἡ Χλόη· Δάφνις ἐσύρισεν.

κγ'. Ἐπὶ τούτοις κατακλίθεντες, ἦσθιον· καὶ αὐτοῖς ἐφίσταται ὁ Φιλητᾶς βουκόλος κατὰ τύχην, στεφανίσκους τιὰς τῷ Πανὶ κομίζων, καὶ βότρυς ἔτι ἐν φύλλοις καὶ κλήμασι· καὶ αὐτῷ τῶν παιδῶν ὁ νεώτα-

rum pastorum carmina. Postquam nox advenit, ibidem in agro pernoctarunt, & die sequenti Panis meminerunt: sed & ex hircis ipsum gregis ducem, pinea redimitum corona, ad pinum adduxerunt, libatoque desuper vino, bona verba Deo dicentes, macerant, suspendunt, pellem diripuerunt; carnes vero tam assatas, quam elixatas, frondibus impositas in prato apposuerunt. Pellem una cum cornibus pinui iuxta Panis statuam affixerunt, pastorale donum pastorali Deo. Primitias quoque carniū obtulerunt, & cratere capaciore libationem peregerunt. Voce Chloë, fistula cecinit Daphnis.

XXIII. Hisce curatis discubuerunt, & cibo indulserunt. Ibi forte fortuna ipsis supervenit Philetas bubulcus, nonnullas Pani afferens corollas; atque uvas adhuc in pampinis & palmitibus haerentes. Hunc filiorum

¹ Αὐτοῦ, *ibidem*. Sic Cod. Ursin. & reliqui Codd. ducunt, αὐτοῦ probante eodem & Iungerm. quo κοιμηθέντος vitiose exhibentes.

τος εἶπετο Τίτυρος, πυρρὸν παιδίον, καὶ γλαυκόν· λευκὸν δὲ παιδίον, καὶ ἀγέρωχον· καὶ ἤλλετο κοῦφα βαδίζων ὡς περ ἔριφος. Ἀναπηδήσαντες οὖν συνεστεφάνουον τὸν Πᾶνα, καὶ τὰ κλήματα τῆς κόμης τῆς πίτυρος ἐξήρτων· καὶ κατακλίναντες πλησίον αὐτῶν, πότον ἐποιοῦντο. Καὶ, οἷον δὴ γέροντες ὑποβεβρεγμένοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον· ὡς ἔνεμον, ἠνίκα ἦσαν νέοι· ὡς πολλὰς ληστῶν καταδρομὰς διέφυγον· ἐσεμνύνετό τις, ὡς λύκον ἀποκτείνας· ἄλλος, ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δευτέρα συρίσας· τοῦτο τοῦ Φιλητᾶ τὸ σεμνολόγημα ἦν. Ὁ οὖν Δάφνις καὶ ἡ Χλόη πάσας δεήσεις προσέφερον μεταδῶναι καὶ αὐτοῖς τῆς τέχνης, συρίσαι τε ἐν ἑορτῇ Θεοῦ σύριγγι χαίροντος. Ἐπαγγέλλεται Φιλητᾶς, καίτοι τὸ γῆρας ὡς ἄπνουν μεμψάμενος, καὶ ἔλαβε σύριγγα τὴν τοῦ Δάφνιδος. Ἡ δὲ ἦν μικρὰ πρὸς

natu minimus Tityrus comitabatur, crinibus ardentibus, caesis oculis, candidus puellus & lasciviens, qui saltu levi veluti haedulus quidam gressus faciebat. Exfilientes igitur omnes simul Pani corollas imponebant, palmitisque de fronde pini suspendebant, atque, prope se discumbere Philetam iubentes, compotabant. Tum vero, ut facere amant senes, qui uvidi subbiberunt, varios inter se sermones miscebant: videlicet, quomodo circa iuventutis suae annos pecus pavissent, quot latronum invasiones evasissent: quidam se lupum interfecisse gloriabatur: alius se, canendo, soli dumtaxat Pani secundum esse; quae erat Philetæ gloriatio. Daphnis autem & Chloë nullas non preces adhibebant, ut & cum ipsis communicare artem istam vellet, fistulaque canere in illius Dei festo, cui fistula esset in deliciis. Promittit Philetas, tametsi senectam uti iam inflando ineptam causatus, fistulamque accipit Daphnidis. Atqui

μεγάλην τέχνην, οἷα ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. πέμπει οὖν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύλεως ἀπεχούσης σταδίου δέκα. Ὁ μὲν ρίψας τὸ ἐνκόμβωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν, ὥσπερ νεβρός.

κδ'. Ὁ δὲ Λάμων ἐπηγγείλατο αὐτοῖς τὸν περὶ τῆς σύριγγος ἀφηγήσασθαι μῦθον, ὃν αὐτῷ Σικελὸς αἰπόλος¹ ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύριγγι. „Αὕτη ἢ σύριγξ τὸ ἀρχαῖον² οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλὴ, καὶ τὴν Φωνὴν μουσικὴ. αἶγας ἔνεμεν, Νύμφαις συνέπαιζεν, ἦδεν οἶον νῦν. Πᾶν, ταύτης νεμούσης, παιζούσης, ἀδούσης, προσελθὼν, ἔπειθεν ἐς ὃ, τι ἔχρηζε· καὶ ἐπηγγέλλετο τὰς αἶγας πάσας θήσειν διδυμοτόκους. ἢ δὲ ἐγέλα τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, οὐδὲ ἐραστὴν,

ea erat exigua nimis pro arte magna, quippe quae ore pueri inflari soleret. Misit igitur Tityrum, ut suam fistulam afferret, casa inde distante stadiis decem. Is, abiecta penula, nudus, instar hinnuli currere gestiit.

XXIV. Lamon autem pollicitus est ipsis, se fabulam de Syringe enarraturum, quam ipsi Siculus pastor, mercede, hirco scilicet & fistula, adductus cecinerat. Haec fistula, inquit, olim non erat organum, sed virgo forma eleganti & voce concinna. Capras pascebat, cum Nymphis colludebat, canebat ficuti nunc. Pan ad illam pascentem, ludentem, canentem accedens, pellicere conatus est ad id, quod cupiebat, promittens se facturum, ut omnes caprae geminos partu ederent foetus. At illa amorem ipsius irridebat, & amasium recipere se ne-

¹ Hanc vocem, quae in omnibus edd. deest, e tribus Codd. restituit Dutens, approbante Villoisono. Neque sane recte abesse potest.

² Elegantissimam hanc emen-

tionem extudit Koenii (ad Gregor. de Dial. p. 196) ingenium, quae firmatur Amyoti versione: *cette syringe n'étoit point anciennement un instrument de musique.*

ἔφη, δέξασθαι μήτε τράγον, μήτε ἄνθρωπον ὀλόκληρον. Ὅρμᾶ διώκειν ὁ Πᾶν ἐς βίαν ἢ Σύριγγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν Φεύγουσα, κάμνουσα, ἐς οὐνακας κρύπτεται, ἐς ἔλος ἀφανίζεται. Πᾶν, τοὺς οὐνακας ὀργῇ ταμῶν, τὴν κόρην οὐχ εὐρών, τὸ πάθος μαθῶν, τὸ ὄργανον νοεῖ, καὶ τοὺς καλάμους κηρῶ συνδήσας ἀνίσους, καθ' ὅτι καὶ ὁ ἔρως ἀνίσος αὐτοῖς· καὶ ἡ τότε παρθένος καλὴ νῦν ἐστὶ σύριγγξ μουσικὴ.,,

κέ'. Ἄρτι πέπαυτο τοῦ μυθολογήματος ὁ Λάμων, καὶ ἐπῆνει Φιλητᾶς αὐτὸν, ὡς εἰπόντα μῦθον, ὠδῆς γλυκύτερον, καὶ ὁ Τίτυρος ἐφίσταται τὴν σύριγγα τῷ πατρὶ κομίζων, μέγα ὄργανον, καὶ αὐλῶν ἰ μεγάλων, καὶ ἵνα κεκήρωτο, τῷ χαλκῷ πεποίκιλτο. Εἵκασεν ἂν τις εἶναι ταύτην ἐκείνην, ἣν ὁ Πᾶν πρῶτον

gabat, qui neque hircus neque homo integer foret. Pan cum impetu ferari incipit, vim illaturus: Syrinx & Pana & vim fugiebat. Fugiendo defessa inter arundines se abscondit, inque paludem immersa evanescit. Pan, arundinibus prae ira succifis, puella non reperta, hocce casu animadverso, organum hoc excogitat, disparēs calamos cera coniungens, ad testandum, illis disparēm fuisse amorem. Sic quae tunc temporis formosa fuit virgo, nunc est fistula canora.

XXV. Commodum defierat a fabulosa narratione Lammon, & ipsum collaudabat Philetas, quasi qui fabulam omni cantu suaviolem recitasset, cum affuit & Tityrus fistulam patri afferens, ingens organum, & ex ingentibus compactum calamis, quodque, ubi cera coaptatum, ibidem & aere distinctum erat. Coniectasset utique quisquam, illam esse hanc fistulam, quam Pan pri-

ἰ Pro καὶ αὐλῶν Villoisonus *posée des plus grosses cannes, que legendum coniecit καλάμων, l'on trouue.*
quod & expressit Amyotus: com-

ἐπήξατο. Διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλητᾶς, καὶ καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὐπνοοὶ ἔπειτα μαθῶν, ὡς ἀκώλυτον διατρέχει τὸ πνεῦμα, ἐνέπνει τὸ ἐντεῦθεν πολὺ καὶ νεανικόν· αὐλῶν τις ἂν ᾤηθη συναυλούντων ἀκούειν, τοσοῦτον ἤχει τὸ σύριγμα. Κατ' ὀλίγον δὲ τῆς βίας ἀφαιρῶν, εἰς τὸ τερπνότερον μετέβαλλε τὸ μέλος, καὶ πᾶσαν τέχνην ἐπιδεικνύμενος εὐνομίας μουσικῆς, ἐσύριττεν ὅσον βοῶν ἀγέλη πρέπον, οἷον αἰπολίῳ πρόσφορον, οἷον ποιμναῖς Φίλον. Τερπνὸν ἦν τὸ ποιμενικόν· μέγα τὸ βοῶν· ὅξυ τὸ αἰγῶν· ὅλως πάσας σύριγγας μία σύριγξ ἐμιμήσατο.

κοτ'. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σιωπῇ κατέκειντο τερπόμενοι· Δρύας δὲ ἀναστὰς καὶ κελεύσας συρίζειν διονυσιακὸν μέλος, ἐπιλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ᾠρχήσατο. καὶ

mum compegerat. Postquam itaque Philetas surrexisset, & posuisset se in sella corpore erecto, primum quidem calamorum periculum fecit, an inspiranti dulciter sonarent; tum sentiens, spiritum sine impedimento permeare, exinde alte & iuveniliter inflavit: adeo ut quis se tiliarum concentum audire putasset; tantum edebat sonum. Paulatim vero vehementiam istam remittendo, in iucundio rem sonum convertit modulationem, omnemque artem musicam, qua pascentia regi & duci possunt armenta & pecora, ambitiose explicans & ostentans, fistula canebat, quatenus armento quadraret boum, quatenus caprarum gregi conveniret, quale gregibus esset gratum. Suavis erat ovium cantus, boum vehemens, acutus capellarum: in summa, omnes fistulas una exprimebat fistula.

XXVI. Ceteri igitur taciti iacebant, ista modulatione deliniti. At Dryas surgens, canereque iubens cantilenam Bacchicam, torculariam saltationem ipsis saltare

Longus.

F

ἔωκει ποτὲ μὲν τρυγῶντι· ποτὲ δὲ Φέροντι ἀρρίχους·
 εἶτα πατοῦντι τοὺς βότρους· εἶτα πληροῦντι τοὺς πίθους·
 εἶτα πίνοντι τοῦ γλεύκους. Ταῦτα πάντα οὕτως εὐ-
 σχημόνως ὤρχησατο Δρύας καὶ ἐναργῶς, ὥστε ἐδό-
 κουν βλέπειν καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τὴν ληνὸν, καὶ
 τοὺς πίθους, καὶ ἀληθῶς Δρύαντα πίνοντα. Τρίτος δὲ
 γέρων οὗτος εὐδοκιμήσας ἐπ' ὄρχησει, Φιλεῖ Χλόην
 καὶ Δάφνιν· οἱ δὲ μάλα ταχέως ἀναστάντες, ὤρχη-
 σαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος· ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμι-
 μεῖτο, τὴν Σύριγγα Χλόη· ὁ μὲν ἰκέτευσεν πείθων· ἡ δὲ
 ἀμελοῦσα ἐμειδία· ὁ μὲν ἐδίωκε, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν
 ὀνύχων ἔτρεχε τὰς χηλὰς μιμούμενος· ἡ δὲ ἐνέΦαινε
 τὴν κάμνουσαν ἐν τῇ Φυγῇ· ἔπειτα Χλόη μὲν εἰς τὴν
 ὕλην ὡς εἰς ἔλος κρύπτεται. Δάφνις δὲ λαβὼν τὴν
 Φιλητᾶ σύριγγα τὴν μεγάλην, ἐσύρισε γοερόν ὡς
 ἐρῶν ἐρωτικόν, ὡς πείθων ἀνακλητικόν, ὡς ἐπιζητῶν·

coepit, nunc referens vindemiantem, modo cophinos
 ferentem, deinde uvas calcantem, tum dolia imple-
 tem, denique bibentem mustum. Quae omnia ita apte
 & perspicue exhibuit Dryas, ut sibi videre viderentur
 & vites, & prelum, & dolia, & re ipsa bibentem Dryan-
 tem. Hic ergo tertius senex, cum magnam saltando af-
 fecutus fuisset laudem, Chloën atque Daphnim est de-
 osculatus, qui statim surgentes fabulam Lamonis sal-
 tant. Daphnis agebat Pana, Chloë Syringa. Ille suadere
 conando supplicabat; haec fastidiendo eum deridebat.
 Ille bifulcas imitatus ungulas, summis pedum unguibus
 insistens currebat; Chloë contra in silvam, quasi in pa-
 ludem, subducitur. Daphnis autem, arrepta illa grandi
 Philetæ fistula, flebilem, ut amans, edebat cantum;
 amatorium, veluti ad amorem illiciens; revocatorium,

ὥστε Φιλητᾶς θαυμάσας, Φιλεῖ τε ἀναπηδήσας, καὶ τὴν σύριγγα χαρίζεται Φιλήσας· καὶ εὔχεται καὶ Δάφνιν καταλιπεῖν αὐτὴν ὁμοίῳ διαδόχῳ. Ὁ δὲ τὴν ἰδίαν ἀναθεῖς τῷ Πανὶ τὴν σμικρὰν, καὶ Φιλήσας ὡς ἐκ Φυγῆς ἀληθινῆς εὐρεθεῖσαν τὴν Χλόην, ἀπήλαυε τὴν ἀγέλην συρίζων.

κζ'. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποίμνην, τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα· καὶ αἱ τε αἴγες πλησίον τῶν προβάτων ἦσαν, ὅ τε Δάφνις ἐβάδιζεν ἐγγὺς τῆς Χλόης· ὥστε ἐνέπλησαν ἕως νυκτὸς ἀλλήλους, καὶ συνέθεντο θᾶττον τὰς ἀγέλας τῆς ἐπιούσης κατελάσσαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. Ἄρτι γοῦν ἀρχομένης ἡμέρας, ἦλθον εἰς τὴν νομὴν· καὶ τὰς Νύμφας προτέρας, εἶτα τὸν Πᾶνα προσαγορεύσαντες, τὸ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῆ δρυὶ καθεσθύντες, ἐσύ-

instar requirentis; adeo ut Philetas, admiratione perculsus, subfiliret, eumque oscularetur, osculatusque donaret fistula, & optaret, ut similiter Daphnis eam pari relinqueret successori. Daphnis autem suam illam parvulam Pani suspendit, & osculatus Chloën, tanquam veram post fugam receptam, gregem fistula canendo abigebat.

XXVII. Noctē oborta, simul e pastu reduxit ovium gregem Chloë, suae fistulae cantu cogens: & caprae prope aderant ovibus, & Daphnis prope Chloën incedebat. Quare semet in noctem multis verbis ultro citroque habitis explevere, & constituerunt sequenti die maturius educere greges: atque ita fecerunt. Illucescente enim die, statim in pascua venerunt; & postquam Nymphas primum, deinde Pana salutassent, hinc sub quercu sedentes, fistula ludere coeperunt; exinde sua-

ριττον' εἶτα ἀλλήλους ἐφίλουν, περίεβαλλον, κατεκλί-
 μοντο' καὶ οὐδέν δράσαντες πλέον, ἀνίσταντο. Ἐμέλησεν
 αὐτοῖς καὶ τροφῆς καὶ ἔπιον οἶνον, μίξαντες γάλα. Καὶ
 τούτοις ἅπασι θερμότεροι γενόμενοι καὶ θρασύτεροι,
 πρὸς ἀλλήλους ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς
 ὄρκων πίστιν προῆλθον. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν Πᾶνα
 ᾤμωσεν ἐλθῶν ἐπὶ τὴν πίτυν, μὴ ζήσεσθαι μόνος ἄνευ
 Χλόης μηδὲ μιᾶς χρόνον ἡμέρας· ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι
 τὰς Νύμφας, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἀντρον, τὸν αὐτὸν ἔξειν
 θάνατον καὶ βίον. Τοσοῦτον δὲ ἄρα τῇ Χλόῃ τὸ ἀφε-
 λές ἦν ὡς κόρη, ὥστε ἐξιοῦσα τοῦ ἀντροῦ, καὶ δεύτερον
 ἡξίου λαβεῖν ὄρκον παρ' αὐτοῦ· ᾧ Δάφνι, λέγουσα,
 θεὸς ὁ Πᾶν ἐρωτικός ἐστι καὶ ἄπιστος· ἠράσθη μὲν
 Πίτυος, ἠράσθη δὲ Σύριγγος. παύεται δὲ οὐδέποτε
 Δρυάσιν ἐνοχλῶν, καὶ Ἐπιμηλίσι Νύμφαις πράγμα-

via mutuo dabant, & accipiebant: ibant in amplexus
 alter alterius, simulque decumbebant, & nihil ultra
 perpetrantes, iterum surgebant. Nec cibi incuriosi fue-
 runt, potusque illis vinum lacte mixtum. Quibus omni-
 bus calidiores audacioresque redditi, inter se concer-
 tationem instituerunt amatoriam, & paulo post ad fi-
 dem iuramento stabiliendam processerunt. Ad pinum
 progressus Daphnis, per Pana iuravit, se absque Chloë
 solum in vita non mansurum ne unius quidem diei spa-
 tio: Chloë autem antrum ingressa, per Nymphas iurat,
 eandem cum Daphnide habituram se & mortem & vi-
 tam. Ea tamen Chloae, utpote puellae, erat simplici-
 tas, ut antro egressa, denuo etiam sibi ab illo iusiuran-
 dum putaret accipiendum: Daphni, dicens, Pan est Deus
 in amores propensus & infidus. Amavit quippe Pinum,
 amavit & Syringa. Nunquam desinit molestus esse Drya-
 dibus, & Epimelidibus Nymphis negotium faceffere. Ille

τα παρέχων· ὁ μὲν οὖν ἀμεληθεὶς ἐν τοῖς ὄρκοις ἀμελήσει σε κολάσαι, καὶ ἐπὶ πλείονας ἔλθῃς γυναῖκας τῶν ἐν τῇ σύριγγι καλάμων. σὺ δὲ μοι τὸ αἰπόλιον τοῦτο ὄμοσον καὶ τὴν αἶγα ἐκείνην, ἣ σε ἀνέβρῃψε, μὴ καταλιπεῖν Χλόην, ἕς τ' αὖ πιστὴ σοι μένη· ἀδικον δὲ εἰς σε καὶ τὰς Νύμφας γενομένην, καὶ Φεῦγε, καὶ μίσει, καὶ ἀπόκτεινον, ὥσπερ λύκον. Ἦδετο ὁ Δάφνις ἀπιστούμενος· καὶ στὰς εἰς μέσον τὸ αἰπόλιον, καὶ τῇ μὲν τῶν χειρῶν αἶγος, τῇ δὲ τράγου λαβόμενος, ὤμνυε Χλόην Φιλήσαι Φιλοῦσαν· καὶ ἕτερον προκρίνη Δάφνιδος, ἀντ' ἐκείνης αὐτὸν ἀποκτενεῖν. Ἡ δὲ ἔχαιρε, καὶ ἐπίστευεν ὡς κόρη καὶ νέμουσα, καὶ νομίζουσα τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα ποιμένων καὶ αἰπόλων ἰδίους Θεούς.

igitur, etiam si non steteris sacramento, quo per eum te obstrinxeris, non curabit de te sumere poenas, quamvis ad tot feminas, quot sunt in fistula calami, accerferis. Tu autem mihi per caprarum hunc gregem, perque capram illam, quae te educavit, iurato, te nunquam deserturum Chloë, dum tibi fida manebit: erga te autem & Nymphas iniustam fugito, odio infectator, quin occidito tanquam lupum. Laetabatur sibi derogata fide Daphnis; & in medio caprarum grege stans, & altera manu capram, altera hircumprehendens, iuravit, se Chloë amantem amaturum; quod si alium Daphnidi praeferret, pro illa ipsum esse se occisurum. Gaudebat, fidemque adhibebat Chloë, utpote puella, & puella, quae oves pasceret, quaeque capras & oves opilionum & caprariorum proprios esse Deos crederet.

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
 Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν
 Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
 Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν
 Λ Ο Γ Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Ο Σ.

Κ Ε Φ. α΄.

ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΙ δὲ ὡς ἤσθοντο τὸν κατάπλου^ι
 τῶν δέκα νεῶν, καὶ τινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς τὴν ἀρπα-

L O N G I
 P A S T O R A L I U M
 D E
 D A P H N I D E E T C H L O E
 L I B E R T E R T I U S.

C A P. I.

ΜΙΤΥΛΗΝΑΕΙ vero, ut hostilem illarum decem navium
 appulsum resciverunt, atque ipsis nonnulli, qui ex agris

^ι Sic omnes editiones & Codices praeter Florent. & Ursin. qui ha-
 bent ἐπίπλου^ι, quod adoptavit Boden.

γῆν, ἐλθόντες ἐκ τῶν ἀγρῶν οὐκ ἀνασχετὸν νομίσαν-
 τες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν, ἔγνωσαν καὶ αὐτοὶ
 τὴν ταχίστην ἐπ' αὐτοὺς ὄπλα κινεῖν. καὶ καταλέξαν-
 τες ἀσπίδα τρισχιλίαν, καὶ ἵππον πεντακοσίον, ἐξέ-
 πεμψαν κατὰ γῆν τὸν στρατηγὸν Ἴππασον, ὀκνεῦντες
 ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τὴν θάλατταν. Ὁ δὲ ἐξορμηθεὶς,
 ἀγροὺς μὲν οὐκ ἐλεηλάτει τῶν Μηθυμναίων, αὐδὲ ἀγέ-
 λας καὶ κτήματα ἤρπαζε γεωργῶν καὶ ποιμένων, λη-
 στοῦ νομίζων ταῦτα ἔργα μᾶλλον, ἢ στρατηγοῦ τα-
 χὺ δὲ ἵ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρου-
 ρήτοις ταῖς πύλαις. Καὶ αὐτῷ σταδίους ὅσον ἑκατὸν
 ἀπέχοντι, κῆρυξ ἀπαντᾷ, σπονδὰς κομίζων· οἱ γὰρ
 Μηθυμναῖοι μαθόντες παρὰ τῶν ἐαλωκότων, ὡς οὐδὲν
 ἴσασι Μιτυληναῖοι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ γεωργοὶ

veniebant, populationem istam indicaverunt, indignum
 rati a Methymnaeis ista pati, quanta fieri posset cele-
 ritate maxima adversus illos arma movere decreverunt.
 Et conscriptis tribus clypeatorum millibus, equitibus
 quingentis, miserunt terra suum imperatorem Hippa-
 sum, tempore hiberno maris fidem tentare non ausi.
 Hic igitur expeditione suscepta, agros Methymnaeorum
 haudquaquam depopulabatur, nec greges aut bona di-
 ripiebat agricolarum atque pastorum, ratus scilicet, id
 potius latronis, quam ducis esse: sed illico ad civitatem
 ipsam festinabat, veluti portas minus custoditas invasu-
 rus. Verum illi, cum centum circiter stadia abesset ab
 urbe, inducias offerens occurrit praeco. Postquam enim
 Methymnaei edocti fuere a captivis, quod insciis omni-
 no Mitylenaeis haec omnia accidissent, quodque agrico-

1 Koen. ad Gregor. de Dial.
 p. 31 emendaverat ταχύνει δὲ,
 quod recepit cum Dutens. Villois.
 Alii ἄρματα, ἦγεν, ἴσπευδεν, vel

ἴκινει, vel simile quid deesse su-
 spicantur. Sed oratio pendet a su-
 periori ἐξορμηθεὶς.

καὶ ποιμένες ὑβρίζοντες ¹ τοὺς νεανίσκους ἔδρασαν ταῦτα, μετεγίνωσκον μὲν ὀξύτερα τολμήσαντες εἰς γείτονα πόλιν, ἢ σωφρονέστερα² σπουδὴν ² δὲ εἶχον, ἀποδόντες πᾶσαν τὴν ἀρπαγὴν, ἀδεῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Τὸν μὲν οὖν κήρυκα τοῖς Μιτυληναίοις ὁ Ἴππασος ἀποστέλλει, καίτοι γε αὐτοκράτωρ στρατηγὸς κεχειροτονημένος· αὐτὸς δὲ τῆς Μηθύμνης ὅσον ἀπὸ δέκα σταδίων στρατόπεδον βαλλόμενος, τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐντολὰς ἀνέμενε. Καὶ δύο διαγενομένων ἡμερῶν, ἐλθὼν ὁ ἄγγελος, τὴν τε ἀρπαγὴν ἐκέλευσε κομίσασθαι, καὶ ἀδικήσαντα μηδὲν ἀναχωρεῖν οἴκαδε· πολέμου γὰρ καὶ εἰρήνης ἐν αἰρέσει

lae & pastores in adolescentes contumeliosi, istorum facinorum auctores fuissent, statim eos poenituit facti, praecipitanter magis, vel atrociter, quam prudenter, contra vicinam urbem suscepti. Id autem praestare summa cum cura festinabant, & unice intendebant, ut, universa restituta rapina, tuto tam mari, quam terra, commercia exercerentur. Caduceatorem itaque istum ad Myrylenaeos Hippasus mittit, quamquam imperator belli summus creatus esset, idque pro arbitrio statuendi potestatem haberet. Ipse a Methymna ad decem quasi stadia castra metatus, mandata ab urbe sua praestolabatur. Biduo interiecto nuntius adveniens illum praedam recipere, & nulla illis iniuria illata domum reverti iussit: nam cum illorum esset arbitrii pacem eligere, aut bel-

¹ Magnopere arridet Villoisoni coniectura, legentis: ὑβρίζοντας τοῖς νεανίσκοις· nam illi Methymnaei iuvenes Daphim a suis abreptum vinculis constringere ausi fuerant. Atque sic iam Amyotum legisse ex eius versione vi-

dere licet. Et sane totius orationis contextus hoc flagitare videtur.

² Σπουδὴν, quod auctoritate trium Codd. Paris. nititur, recte vulgatae praetulit Villois. quae est, σπουδὴν δὲ εἶχον.

γενόμενοι, τὴν εἰρήνην εὐρισκόν κερδαλεωτέραν. Ὁ μὲν δὴ Μηθυμναίων καὶ Μιτυληναίων πόλεμος ἀδόκητον λαβῶν ἀρχὴν καὶ τέλος, οὕτω διελύθη.

Β'. Γίνεται δὲ χειμῶν Δάφνιδι καὶ Χλόῃ τοῦ πολέμου πικρότερος. ἐξαίφνης γὰρ πεσοῦσα χιῶν πολλή, πάσας μὲν ἀπέκλεισε τὰς ὁδοὺς· πάντας δὲ κατέκλεισε τοὺς γεωργούς. Λάβροι μὲν οἱ χεῖμαρροι κατέρρεον· ἐπεπήγει δὲ κρύσταλλος· τὰ δένδρα ἐώκει κατακλωμένοις¹ ἢ ἡ γῆ πᾶσα ἀφανὴς ἦν, ὅτι μὴ περὶ πηγᾶς που καὶ ρεύματα. οὐτ' οὖν ἀγέλην τις εἰς νομὴν ἤγεν, οὔτε αὐτὸς προῆει τῶν θυρῶν· ἀλλὰ πῦρ καύσαντες μέγα περὶ ὠδᾶς ἀλεκτρούων, οἱ μὲν λίνον ἔστρεφον, οἱ δὲ αἰγῶν τρίχας ἔπλεκον, οἱ δὲ πάγας ὀρνίθων ἐσοφίζοντο. Τότε βοῶν ἐπὶ Φάτναις Φροντὶς ἦν ἄχυρον

lum, pacem utiliorem esse inveniebant. Porro illud Methymnaeos inter & Mitylenaeos bellum, insperato tam initio, quam fine, accepto, sic fuit compositum.

II. Verum hiems Daphnidi atque Chloae ipso bello longe acerbior oritur. Quippe nix densa repente lapsa omnes interclusit vias, agricolasque omnes casis inclusit. Rapidi torrentes pleno flumine decurrebant, glaciesque concreverat. Arborea quasi putatae videbantur; terra universa cooperta, nusquam apparebat, nisi circa scatebras & fluvios. Nemo itaque gregem pabulatum educebat, vel ipse prodibat foras; sed luculentis focis accensis tempore gallorum cantus, alii lina verfabant & intorquebant, alii caprinos contexebant pilos, alii tendiculas avibus capiendis artificiose construebant. Tunc boves curabant in praesepibus palea; ca-

¹ Arborea, nive ramos degrevante, contusae videbantur. Eadem fere imago in Horatii I, 9, 1: *Vides, ut alta stet nive candidum Soracte, nec iam sustineant opus*

silvae laborantes. Non igitur opus est emendatione Cl. Wyttenbachii, etsi ingeniose, *λελευκαμίτοις* corrigentis.

ἔσθιοντων, αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς Φυλάδας, ὑῶν ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. Ἀναγκαίᾳς οὖν οἰκουρίας ἐπεχούσης ἅπαντας, οἱ μὲν ἄλλοι γεωργοὶ καὶ νομεῖς ἔχαιρον, πόνων τε ἀπηλλαγμένοι πρὸς ὀλίγον, καὶ τροφὰς ἐωθινὰς ¹ ἔσθιοντες, καὶ καθεύδοντες μακρὸν ὕπνον ἄστε αὐτοῖς τὸν χειμῶνα δοκεῖν καὶ θέρους καὶ μετοπάρου καὶ ἤρος αὐτοῦ γλυκύτερον. Χλόη δὲ καὶ Δάφνις ἐν μνήμη γενόμενοι τῶν καταλειφθέντων τερπνῶν, ὡς ἐφίλου, ὡς περιέβαλλον, ὡς ἅμα τὴν τροφήν προσεφέροντο, νύκτας τε ἀγρύπνους διήγον καὶ λυπηρὰς, καὶ τὴν εἰαρινὴν ² ὥραν ἀνέμενον ἐκ θανάτου παλιγγενεσίαν. Ἐλύπει δὲ

pras ovesque in caulis fronde; porcos in haris, iligneis querneisque glandibus. Cum itaque omnes necessario dormi detinerentur, ceteri agricolae atque pastores agebant hilares, utpote qui a laboribus ad aliquantulum temporis liberati essent, cibumque matutinum fumerent, longumque dormirent somnum; adeo ut ipsis hiems, aestate, autumno, immo ipso vere iucundior videretur: at Chloë Daphnisque in memoriam intermissarum voluptatum revocati, ut osculati inter se fuissent, ut in mutuos se dedissent complexus, ut communi usi fuissent esca, iam noctes transigebant insomnes atque moesti, nihilque tam avidè expectabant, quam vernum tempus, quo quasi ex morte renatio ipsis esset futura. Do-

¹ Equidem τροφὰς ἐωθινὰς non concoquo. Quidni potius εἰωθυῖας, cibum consuetum. Vix mihi temperavi, quin hoc in textum reciperem.

² Non dubitanter in textum recepi coniecturam Iungermannii & prioris edit. Paris. quam & Du-

tens cum Villoisono exhibuit. Prope ad eam accedunt Codd. Paris. altero εἰρινὴν, altero εἰαρινῆς vitiose exhibentium. Ex altero vero hoc vitioso novum vitium enatum est, quod per omnes edd. propagatum est, nimirum εἰρήνης.

αὐτοὺς ἢ πῆρα τις ἐλθοῦσα εἰς χεῖρας, ἐξ ἧς ἤσθιον ἢ γαυλὸς ὀφθεῖς, ἐξ οὗ συνέπιον ἢ σύριγγ' ἀμελῶς ἐρριμμένη, δῶρον ἐρωτικὸν γεγενημένη. Εὐχόντο δὴ ταῖς Νύμφαις καὶ τῷ Πανί, καὶ τούτων αὐτοὺς ἐκλύσασθαι τῶν κακῶν, καὶ δεῖξαι ποτε αὐτοῖς καὶ ταῖς ἀγέλαις ἥλιον ἅμα τε εὐχόμενοι τέχνην ἐζήτουν, δι' ἧς ἀλλήλους θεάσονται. Ἡ μὲν δὲ Χλόη δεινῶς ἄπορος ἦν καὶ ἀμήχανος· αἰεὶ γὰρ αὐτῇ συνῆν ἡ δοκοῦσα μήτηρ, εἰρία τε ξαίνειν διδάσκουσα, καὶ ἀτράκτους στρέφειν, καὶ γάμου μνημονεύουσα· ὁ δὲ Δάφνις, οἷα σχολὴν ἄγων, καὶ συνετώτερος κόρης, τοιόνδε σόφισμα εὔρεν ἐς θεῶν τῆς Χλόης.

γ'. Πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ Δρύαντος, ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐλῇ, μυρρίναι μεγάλαι δύο, καὶ κιττὸς ἐπεφύκει. αἱ μυρρίναι πλησίον ἀλλήλων· ὁ κιττὸς δὲ ἀμφοτέρων μέ-

lor praeterea ipsis oboriebatur, si vel pera quaedam in manus eorum veniret, ex qua cibum antea depromsissent, vel mulctrum, unde prius simul potassent, vel fistula neglectim proiecta, quae quidem donum fuisset amatorium. Nymphas igitur & Pana precabantur, ut ipsos hisce expedirent malis, sibi gregibusque solem tandem exhiberent, & una precando, quaerebant sibi viam, qua se mutuo contemplarentur. Chloë autem admodum animi dubia consilii que plane erat inops; namque illi ea, quae habebatur mater, semper assidebat, lanam carminare docens, & torquere fufum, nonnunquam & in eundi coniugii mentionem iniiciens: Daphnis vero, utpote otium agens, & puella sollertior, huiuscemodi artem videndae Chloae excogitavit.

III. Ante casam Dryantis, & quidem sub ipsa casa, myrti procerae duae & hedera consita erat. Myrti iuxta se vicinae stabant, hedera vero in medio utriusque

σος ὥστε ἐφ' ἑκατέραν διαθεῖς τοὺς ἀκρέμονας ὡς ἀμπελος, ἀντροῦ σχῆμα διὰ τῶν φύλλων ἐπαλλαττόντων ἐποίει· καὶ ὁ κόρυμβος πολὺς καὶ μέγας ὅσος βότρυς κλημάτων ἐξεκρέματο. Ἦν οὖν πολὺ πλῆθος περὶ αὐτὸν τῶν χειμερινῶν ὀρνίθων, ἀπορία τῆς ἔξω τροφῆς· πολὺς μὲν κόψιχος, πολλή δὲ κίχλη, καὶ Φᾶτται, καὶ ψᾶρες, καὶ ὅσον ἄλλο κιττοφάγον πτερόν. Τούτων τῶν ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας ἐξώρμησεν ὁ Δάφνις, ἐμπλήσας μὲν τὴν πῆραν ὀψημάτων μεμελιτωμένων, κομίζων δὲ ἐς πίστιν ἰξὸν καὶ βρόχους. Τὸ μὲν οὖν μεταξύ σταδίων ἦν οὐ πλέον δέκα. Οὕτω δὲ ἡ χιών λελυμένη, πολὺν κάματον αὐτῷ παρέσχεν· ἔρωτι δὲ ἄρα πάντα βάσιμα, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ Σκυθικὴ χιών. Δρόμῳ οὖν πρὸς τὴν αὐλὴν ἔρχεται, καὶ ἀποσεισάμενος τῶν σκελῶν τὴν χιόνα, τοὺς τε βρόχους ἔστησε, καὶ τὸν ἰξὸν ράβδοις μακραῖς ἐπήλειψε· καὶ

erat, quae ad utramque suos diffundens ramos, haud secus ac vitis, formam antri foliis alternantibus praebebat; plurimus magnitudineque racemo par corymbus e palmitibus pendebat. Hinc iuxta hanc ingens avium hibernarum multitudo inopia victus compulsa, quem foris non inveniebat. Frequentes erant merulae, frequentes turdi, palumbes, atque sturni, & quaecunque hederam depasci amant volucres. Sub praetextu illius aucupii profectus est Daphnis, pera obsoniis mellitis repleta, & ad fidem faciendam viscum & laqueos secum portans. Loci quidem intercapedo non excedebat stadia decem; at vero nix nondum resoluta plurimum illi negotii faceflebat: verum amorī cuncta, ignis, aqua, immo nix ipsa Scythica, sunt pervia. Igitur cursitando ad casam pervenit, niveque cruribus decussa, laqueos collocavit, viscumque virgis longis illevit; dehinc confedit;

ἔκαθέζετο τὸ ἐντεῦθεν ὄρνιθας καὶ τὴν Χλόην μεριμνῶν. ἀλλ' ὄρνιθες μὲν καὶ ἦκον πολλοὶ καὶ ἐλήφθησαν ἱκανοί ὥστε πράγματα μυρία ἔσχε συλλέγων αὐτοὺς καὶ ἀποκτινύς, καὶ ἀποδύων τὰ πτερά.

δ'. Τῆς δὲ αὐλῆς προῆλθεν οὐδεὶς, οὐκ ἀνὴρ, οὐ γυναῖκιον, οὐ κατοικίδιος ὄρνις, ἀλλὰ πάντες τῷ πυρὶ παραμένοντες ἔνδον κατέκλειντο ὥστε πάνυ ἠπορεῖτο ὁ Δάφνις ὡς οὐκ αἰσίοις ὄρνισιν ἐλθῶν καὶ ἐτόλμα πρόφασιν σκηψάμενος ὥσασθαι διὰ θυρῶν, καὶ ἐζήτηε πρὸς αὐτὸν ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον. Πῦρ ἐναυσόμενος ἦλθον μὴ γὰρ οὐκ ἦσαν ἀπὸ σταδίου γείτονες. Ἄρτους αἰτησόμενος ἦκον ἀλλ' ἡ πῆρα μεστὴ τροφῆς. Οἴνου δέομαι καὶ μὴν χθές καὶ πρῶην ἐτρύγησας. Λύκος με ἐδίωκε καὶ ποῦ τὰ ἴχνη τοῦ λύκου; Θηράσων

de avibus & de Chloë sollicitus. Ceterum volucres quidem & advolarunt complures, & capta fuit ipsarum fatis magna copia; adeo ut mille modis occupatus esset Daphnis eas colligendo, necando, plumis nudando.

IV. Extra tamen villam nemo prodibat, nec mas, nec femina, immo ne quidem gallina villaris; sed omnes ad ignem defidentes intus erant conclusi: ita ut animi pendens, quo se verteret, Daphnis nesciret, veluti malis progressus avibus; & audebat sane, modo commentitus fuisset speciosam quandam rationem, foribus sese inferre atque intrudere; ideoque secum deliberabat, quid bene dici posset, quod a verisimilitudine minus abhorreret. Ignem accendere volebam. Scilicet intra stadii spatium vicinos non habebas? Panes periturus accessi. Sed pera tibi plena cibi. Vino opus habeo. Atqui heri & nudius tertius vindemiasti. Lupus me persequabatur. Et ubinam lupi vestigium? Ad aves capiendas ve-

ἀφικόμενῃ τοὺς ὄρνιθας· τί οὖν θηράσας οὐκ ἄπει;
 Χλόην θεάσασθαι βούλομαι· πατρὶ δὲ τίς καὶ μητρὶ
 παρθένου ὁμολογεῖ; παίδων δὲ πανταχοῦ σιωπὴ·¹
 ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἀπάντων ἀνύποπτον. Ἄμεινον ἄρα
 σιγᾶν. Χλόην δὲ ἤρος ὄψομαι, ἐπεὶ μὴ εἴμαρτο, ὡς
 εἴκε, χειμῶνός με ταύτην ἰδεῖν.

ε'. Τοιαῦτα δὴ τινα διανοηθεῖς, καὶ τὰ θηραθέντα
 συλλαβῶν, ὥρμητο ἀπιέναι· καὶ, ὡς περ αὐτὸν οἰκτεί-
 ραντος τοῦ Ἔρωτος, τάδε γίνεται. Τράπεζαν εἶχον οἱ
 ἀμφὶ τὸν Δρύαντα· κρέα διηρεῖτο, ἄρτοι παρετίθεντο,

niebam. Cum eas igitur cepisti, cur non abis? Chloën
 videre cupio. At enim patri & matri virginis quis hoc
 fateatur? Verum enimvero nihil ex his omnibus caret
 suspicione. Melius itaque tacere. Puerorum ubique si-
 lentium. Chloën autem tempore verno videbo, quan-
 doquidem fata, quod videtur, hieme hanc me cernere
 vetant.

V. His atque id genus aliis mente agitatis, suisque,
 quas ceperat, avibus comprehensis, abitum moliebatur.
 At, velut ipsius vicem Cupido miseraretur, ista acci-
 dunt. Dryas cum suis mensae accumbebat. Carnes dis-
 tribuebantur, apponebantur panes, miscebatur crater.

1 Locus haud dubie corruptus. Varia Villôisonus tentat, con-
 i. περί παρθένων δὲ πανταχοῦ σιωπὴ, hoc sensu: nemo virginis paren-
 tibus confitetur, se illius viden-
 dae causa venire; sed de virgini-
 bus altum ubique silentium. Mox,
 cum Cod. Paris. pro παίδων of-
 ferret πταίων, malebat, inverso
 ordine: ὁμολογεῖ; ἀλλ' οὐδὲν τού-
 των ἀνύποπτον· πταίων δὲ παντα-
 χοῦ σιωπήσω. ἀμεινον ἄρα σιγᾶν·
 tunc ubique offendens, semper malas
 excusationes afferens, silere cogat;

melius igitur est me iam nunc silere.
 Denique: πάντων (pro παίδων) δὲ
 πανταχοῦ σιωπὴ· ἀμεινον ἄρα σι-
 γᾶν. Nullam tamen sibi arridere
 coniecturam, ingenue ipse fate-
 tur. Nec meliora profert Iunger-
 man. Equidem integrae senten-
 tia iacturam ante παίδων depre-
 hendisse mihi videor, qua novam
 Chloës videndae rationem cogi-
 taverat; quam his, παίδων κ. τ. λ.
 tanquam parum concinnam ite-
 rum abiicit.

κρατῆρ ἐκινᾶτο. εἷς δὴ κύων τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν Φυλάξας, κρέας ἀρπάσας ἔφυγε διὰ τῶν θυρῶν. Ἀλγῆσας ὁ Δρύας (καὶ γὰρ ἦν ἐκείνου μοῖρα) ξύλον ἀρπασάμενος ἐδίωκε κατ' ἴχνος, ὡσπερ κύων. διώκων δὲ, καὶ κατὰ τὸν κιττὸν γενόμενος, ὄρᾳ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα. Κρέως μὲν καὶ κυνὸς αὐτίκα ἐπελάβετο· μέγα δὲ βοήσας, Χαῖρε, ὦ παῖ, περιεπλέκετο καὶ κατεφίλει, καὶ περιῆγεν ἔσω λαβόμενος. Μικροῦ μὲν οὖν ἰδόντες ἀλλήλους εἰς τὴν γῆν κατερρύησαν· μεῖναι δὲ καρτερήσαντες ὀρθοὶ, προσηγόρευσάν τε καὶ κατεφίλησαν· καὶ τοῦτο οἰονεὶ ἔρεισμα αὐτοῖς τοῦ μὴ πεσεῖν ἐγένετο. Τυχῶν δὲ ὁ Δάφνις παρ' ἐλπίδας καὶ φιλήματος καὶ Χλόης, τοῦ τε πυρὸς ἐκαθέσθη πλησίον, καὶ ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀπὸ τῶν ὤμων τὰς Φάττας

Interea canis unus ex pecuariis, observata dominorum incuria, raptoque carnis frustulo, proripuit se foras ex aedibus. Aegre hoc ferens Dryas, quippe ipsius portio erat, arrepto baculo illum persequabatur per vestigia, veluti alius canis; & cum persequendo iam ad hederam illam venisset, videt Daphnim suis sibi humeris captas aves imponentem, & citato gradu abire parantem. Et statim carnis & canis cura omni abiecta, alte exclamavit: Salve, puer; collumque eius invasit, & osculo dato, manu prehensum intro secum adduxit. Parum certe tum abfuit, quin se mutuo conspicientes Daphnis & Chloë in terram collapsi fuissent: obdurantes tamen erecti perstare, salutaverunt se, & osculo exceperunt; idque fulcri instar ipsis, ne caderent, fuit. Daphnis praeter spem & osculo potitus & Chloë, prope ignem affedit, & in mensam ab humeris palumbas cum merulis

ἀπεφορτίσατο καὶ τοὺς κοψίχους· καὶ διηγεῖτο πῶς ἀσχάλλων πρὸς τὴν οἰκουρίαν, ἄρμησε πρὸς τὴν ἄγρην· καὶ ὅπως τὰ μὲν βρόχοις αὐτῶν, τὰ δὲ ἰξῶ λάβοι, τῶν μύρτων καὶ τοῦ κιττοῦ γλιχόμενα. Οἱ δὲ ἐπήνουν τὸ ἐνεργόν·¹ καὶ ἐκέλευον ἐσθίειν, ὧν ὁ κύων κατέλιπεν. Ἐκέλευον δὲ τῇ Χλόῃ πιεῖν ἐγχείαι. καὶ ἡ χαίρουσα τοῖς τε ἄλλοις ἄρεξε, καὶ Δάφνιδι μετὰ τοὺς ἄλλους· ἐσκήπτετο γὰρ ὀργίζεσθαι, διότι ἐλθὼν, ἔμελλεν ἀποτρέχειν οὐκ ἰδὼν. Ὅμως μέντοι πρὶν προσενεγκεῖν, ἀπέπιεν· εἶθ' οὕτως ἔδωκεν. Ὁ δὲ, καίτοι διψῶν, βραδέως ἔπινε, παρέχων ἑαυτῷ διὰ τῆς βραδύτητος

deposuit, referens, quo pacto pertaesus continuo desidere domi, venatum proruperit, & quomodo nonnullas harum laqueis, alias visco, myrtos atque hederam appetentes, ceperit. Illi contra novum hunc Apollinem, uti non minus & ipsum longe ferientem, collaudabant, & ad edendum invitabant, quae reliqua canis fecerat; Chloae vero, ut potum infunderet, mandabant. Tum ipsa hilari facie aliis porrexit, Daphnidi autem ultimo loco post ceteros. Simulabat enim se illi subiratam, quod istuc veniens, ne quidem invisus illis, curriculo domum reverti voluisset; attamen priusquam offerret, praelibans inde aliquantulum bibit, eique sic dedit. Ille, quantumvis fitiens, tarde bibebat, hac mora longiorem sibi volu-

¹ Codd. fere & edd. τὸ ἐκάεργον· nisi quod unus Cod. Paris. offerat ἐνεργῶν, & Codd. Urfin. & Flor. ἐνεργόν. Ex ista Codd. lectio-
ne Heins. apud Iungermann. legendum proposuit, τὸν ἐκάεργον, hoc sensu: *laudabant eum, quod, tanquam alter Apollo, in aucupio felix fuisset.* Quae coniectura omnium paene Interpretum assensum tulit. Recepit eam quoque Villoi-

sonus, cum ita plane in uno Cod. legi vidisset. Sed, ne illud moveam, doctrinam hanc ab istis hominibus admodum abhorrere, Longumque adeo hic parum decere, cur, quae vulgetur lectio, τὸ ἐκάεργον, mutari debeat, equidem nullus video. *Laudabant Daphnidis sollertiam, qui & e longinquo, visco & laqueo usus, avibus insidiaretur.* Satis commode.

μακροτέραν ἡδονήν. Ἡ μὲν δὴ τράπεζα ταχέως ἐγένετο
 κενὴ ἄρτων καὶ κρεῶν· καθήμενοι δὲ περὶ τῆς Μυρτάλης
 καὶ τοῦ Λάμωνος ἐπυνθάνοντο, καὶ εὐδαιμόνιζον αὐτοὺς
 τοιοῦτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. καὶ τοῖς ἐπαίνοις
 μὲν ἦδετο, Χλόης ἀκρωμένης· ὅτε δὲ κατεῖχον αὐτὸν ὡς
 θύσοντες Διονύσω τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, μικροῦ δεῖν ὑφ'
 ἡδονῆς ἐκείνου ἀντὶ τοῦ Διονύσου προσεκύνησεν. Αὐτίκα
 οὖν ἐκ τῆς πήρας προσεκόμιζε μελιτώματα πολλὰ,
 καὶ τοὺς θηραθέντας δὲ τῶν ὀρνίθων· καὶ τούτους ἐς τρά-
 πεζαν νυκτερινὴν ἠντρέπιζον. Δεύτερος κρατὴρ ἴστατο,
 καὶ δεύτερον πῦρ ἀνεκάζετο· καὶ ταχὺ μάλα νυκτὸς γε-
 νομένης, δευτέρας τραπέζης ἐνεφοροῦντο· μεθ' ἧν τὰ μὲν
 μυθολογήσαντες, τὰ δὲ ἄσαντες, εἰς ὕπνον ἐχώρουν,
 Χλόη μετὰ τῆς μητρὸς, Δρύας ἅμα Δαφνιδι. Χλόη
 μὲν οὖν οὐδὲν χρηστὸν ἦν, ὅτι μὴ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας

ptatem elaborans. Mensaque subito panibus carnibus-
 que vacua reddita, qui affidebant, super Myrtale &
 Lamone rogitabant, & beatos eos praedicabant, qui ta-
 lem senectutis suae altorem nacti essent. Et Daphnidi
 sane, ipsum ita laudari, audiente Chloë, erat periucun-
 dum. Cumque illum praeterea detinerent, quod postri-
 die sacra facturi Baccho essent, parum abfuit, quin prae
 voluptate illos pro Baccho ipso adorasset. Ideoque con-
 festim ex pera sua liba mellita non pauca depromsit, &
 captas aves; easque in coenam mensamque nocturnam
 apparaverunt. Secundus crater statuebatur, alterque ignis
 denuo accendebatur; iamque nocte quam celerrime ob-
 orta, secundis explebantur ferculis, a quibus partim
 enarrando fabulas, partim canendo, cubitum secedebant,
 Chloë cum matre, Dryas una cum Daphnide. Atqui ni-
 hil inde utilitatis ad Chloën redibat, nisi quod crastino

Longus.

G

ὀφθησόμενος ὁ Δάφνις. Δάφνις δὲ κενὴν¹ τέρψιν ἐτέρπετο· τερπνὸν γὰρ ἐνόμιζε καὶ πατρὶ συγκοιμηθῆναι Χλόης· ὥστε καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν καὶ κατεφίλει πολλάκις, ταῦτα πάντα ποιεῖν Χλόην ὄνειροπολούμενος.

στ'. Ὡς ἐγένετο ἡμέρα, κρύος μὲν ἦν ἐξαισίον, καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκαε πάντα. Οἱ δὲ ἀναστάντες θύουσι τῷ Διονύσῳ κριὸν ἐνιαύσιον, καὶ πῦρ ἀνακαύσαντες μέγα, παρεσκευάζοντο τροφὴν. Τῆς οὖν Νάπης ἀρτοποιούσης, καὶ τοῦ Δρύαντος τὸν κριὸν ἔψοντος, σχολῆς ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη λαβόμενοι, προῆλθον τῆς αὐλῆς ἵνα ὁ κιττός² καὶ πάλιν βρόχους στήσαντες, καὶ ἰξὸν ἐπαλείψαντες,² ἐθήραιν πλῆθος οὐκ ὀλίγον ὀρνίθων. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ Φιλημάτων ἀπόλαυσις συνεχῆς, καὶ λόγων ὁμιλία τερπνῆ·

die iterum Daphnis esset adspiciendus: inani gaudio sese pascebat Daphnis; suave namque ducebat vel cum Chloës parente una cubare; adeo ut eum quoque amplexaretur, & saepe oscularetur, omnia nempe haec cum Chloë agere se somnians.

VI. Ut illuxit dies, frigus erat acerrimum, & vis Boreae adurebat omnia. Illi autem surgentes Baccho arietem maçant anniculum, nec non luculento igne accenso, cibum apparant. Nape autem panem conficiente, & Dryante arietem elixante, otium Daphnis atque Chloë nacti, extra villam prodierunt, ubi erat hedera; iterumque pedicis positis, & virgis visco illitis, vim haud spernendam avium ceperunt. Continuo interim mutuis fruebantur osculis, iucundosque sermones ferebant:

¹ Prior edit. Paris. coni. κατ-
εὴν, quod probabat Boden. Male.

² Omnes Codd. & edd. ante Vil-

loisonum, ἀπαλείψαντες, quod in
ἐπαλ. abire iusserunt Wesseling.
Obsf. I, 14, Valkenar. alii.

Διὰ σὲ ἤλθον, Χλόη. — Οἶδα, Δάφνι. — Διὰ σὲ ἀπολλύω τοὺς ἀθλίους κοψίχους· τίς οὖν σοι γίνομαι; ¹ μέμνησό μου. — Μνημονεύω, νῆ τὰς Νύμφας, ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄντρον, εἰς ὃ ἤξομεν εὐθύς, ἂν ἡ χιὼν τακῆ. — Ἀλλὰ πολλή ἐστι, Χλόη, καὶ δέδοικα μὴ ἐγὼ πρὸ ταύτης τακῶ. — Θάρρει, Δάφνι· θερμός ἐστίν ὁ ἥλιος. — Εἰ γὰρ οὕτως γένοιτο, Χλόη, θερμός, ὡς τὸ καῖον πῦρ τὴν καρδίαν τὴν ἐμήν. — Παίζεις ἀπατῶν με. — Οὐ, μὰ τὰς αἶγας, ἃς σύ με ἐκέλευες ὀμνύειν.

ζ'. Ταῦτα ἀντιφωνήσασα πρὸς τὸν Δάφνιν ἢ Χλόη καθάπερ ἡχώ, καλούντων αὐτοὺς τῶν περὶ τὴν Ναπην, εἰσέδραμον, πολὺ περιττοτέραν τῆς χθιζῆς θήραν κομίζοντες· καὶ ἀπαρξάμενοι τῷ Διονύσῳ κρατῆρος, ἤσθιον,

Propter te veni, Chloë. — Scio, Daphni. — Tua causa misellas interimio mēulas: in quo igitur sum apud te pretio? Sis memor mei. — Tui memini, ita me ament Nymphae, per quas aliquando antro in illo iuravi, ad quod, simulac nix resoluta fuerit, veniemus. — Verum alte cumulata iacet, Chloë; & metuo, ne ipsemet ante illam liquefam. — Esto bono animo, Daphni: sol namque fervet. — Utinam ita, mea Chloë, ferveat, quemadmodum flamma illa, meum quae adurit cor! — Iocos agis, & me decipis. — Non equidem, non per capras, per quas tu me iubebas iurare.

VII. Cum Chloë his verbis vicissim Daphnidi respondisset velut echo, ipsos vocavit Nape; & curriculo intrarunt, praeda longe uberiori, quam hesternae fuerat, reportata. Tum vero Baccho primitiis de vino libatis,

¹ Admodum ingeniose Wyttenbachius haec verba: τίς οὖν σοι γίνομαι (ita legendum statuit pro γίνομαι) Chloae tribuit hoc sensu

tu: Quo igitur me erga te animo affectum esse oportet? cui Daphnis respondet: μέμνησό μου.

κιττῶ τὰς κεφαλὰς ἐστεφανωμένοι. καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, ἰακχάσαντες καὶ εὐάσαντες, προὔπεμπον τὸν Δάφνιν, πλήσαντες αὐτοῦ τὴν πῆραν κρεῶν καὶ ἄρτων. Ἐδωκαν δὲ καὶ τὰς Φάττας καὶ τὰς κίχλας Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ κομίζειν, ὡς αὐτοὶ θηράσοντες¹ ἄλλας, ἕς τ' ἂν ὁ χειμῶν μένῃ, καὶ ὁ κιττὸς μὴ λείπῃ. Ὁ δὲ ἀπῆει, Φιλήσας αὐτοὺς προτέρους Χλόης, ἵνα τὸ ἐκείνης Φίλημα καθαρὸν μείνῃ. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ἤλθεν ὁδοὺς ἐπ' ἄλλαις τέχναις· ὥστε μὴ παντάπασιν αὐτοῖς γενέσθαι τὸν χειμῶνα ἀνέραστον.

ἦ. Ἦδη δὲ ἦρος ἀρχομένου, καὶ τῆς μὲν χιόνος λυομένης, τῆς δὲ γῆς γυμνουμένης, καὶ τῆς πόας ὑπανθούσης,² οἳ τε ἄλλοι νομεῖς ἤγον τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων Χλόη καὶ Δάφνις, οἷα μείζονι δουλεύοντες ποιμένι. Εὐθύς οὖν δρόμος ἦν ἐπὶ τὰς

epulabantur, capita redimiti hedera. Utque tempus fuit, Bacche & Enoë clamato, Daphnim dimiserunt, ipsius pera carnibus & panibus prius repleta. Dederunt & illi palumbes ac turdos, Lamoni & Myrtalae afferendos, tanquam ipsi alios capturi, dum quidem hiems maneret, nec hedera deficeret. Daphnis itaque sic abiit, osculatus ceteros priores, quam Chloën, quo huius suavium purum illibatumque sibi servaretur. Aliasque saepe ad eos profectus est, alias atque alias rationes excogitando; ita ut ipsis non omnino inveniusta hiems effluerit.

VIII. Ineunte iam vere, cum nix resoluta, terraque detecta esset, & herbae virescerent, pastores ceteri greges in pascuā educebant, & ante alios Chloë & Daphnis, utpote longe potentiori servientes pastori. Illico

¹ Plenius Cod. Paris. θηράσοντες ἄλλοτε ἄλλας, unde in textum admisere Dutens & Villois.

² Ita Codd. Paris. & Urf. Reliqui verbo simplici: ἀνθούσης. Sed alterum aptius.

Νύμφας καὶ τὸ ἀντρον ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν Πάνα, καὶ τὴν
πίτυν· εἶτα ἐπὶ τὴν δρυῖν, ὑφ' ἣν καθίζοντες καὶ τὰς
ἀγέλας ἔνεμον, καὶ ἀλλήλους κατεφίλου. ἀνεζήτη-
σάν τε καὶ ἀνθή, στεφανῶσαι θελοντες τοὺς θεούς· τὰ
δὲ ἄρτι ὁ ζέφυρος τρέφων καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξή-
γεν ὅμως δὲ εὐρέθη καὶ ἴα, καὶ νάρκισσος, καὶ ἀνα-
γαλλίς, καὶ ὅσα ἦρος πρωτοφορήματα. Ἡ μὲν Χλόη
καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἴων τινῶν γάλα
νέον¹ καὶ τοῦτο, στεφανοῦντες τὰ ἀγάλματα, κατέ-
σπεισαν. Ἀπήρξαντο καὶ σύριγγος, καθάπερ τὰς ἀη-
δόνας ἐς τὴν μουσικὴν ἐρεθίζοντες· αἱ δὲ ὑπεσθέγγοντο
ἐν ταῖς λόχμαϊς, καὶ τὸν Ἴτυν κατ' ὀλίγον ἠκρίβουν,
ὥσπερ ἀναμιμνησκόμεναι τῆς ᾠδῆς ἐκ μακρᾶς σιωπῆς.

igitur cursus ad Nymphas & antrum dirigitur: illinc ad
Pana & pinum: deinde ad quercum, sub qua sedentes
& greges pascebant, & sese invicem osculabantur. Con-
quisiverunt & flores, coronis ornare Deos volentes.
Hos autem vix Zephyrus miti aura alendo, solque suo
calore fovendo, educere incipiebant: tamen iam illis
inventae sunt violae, narcissus, & anagallis, & cete-
rae veris primitiae. Chloë etiam & Daphnis caprarum
onivumque lac ceperunt, idque, coronando simulacra,
Diis libavere. Quin & fistulae primitias solverunt, tan-
quam lusciniæ ad cantum provocantes, quae ex fruti-
ceti & virgultis resonabant, Itynque paulatim accu-
rate exprimebant, veluti post longum silentium cantum

1 Oratio scabra, & parum con-
cinna h. l. Naturalis ordo ita po-
stulabat: Καὶ τούτοις στεφανοῦντες
τὰ ἀγάλματα, ἡ μὲν Χλόη ἀπὸ αἰ-
γῶν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ οἴων τινῶν
γάλα νέον κατέσπεισαν. Ita fere in
Cod. suo legisse videtur Amyot.

nisi quod illa ἡ μὲν Χλόη καὶ ὁ Δά-
φνις omiserit, quae & recte abesse
possunt. Iungendum supplendum
censebat post γάλα νέον v. ἔλαβον.
Nec melius Villois. qui τινῶν in
ἔπινον mutare gestiebat.

Ἐβληχῆσατό που καὶ ποίμνιον ἑσκίρτησάν που καὶ ἄρνες· καὶ ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες¹ αὐτούς, τὴν θηλὴν ἔσπασαν· τὰς δὲ μήπω τετοκυίας οἱ κριοὶ καταδιώκοντες, καὶ καμάτω² στήσαντες, ἔβαινον ἄλλος ἄλλην. Ἐγίνοντο καὶ τράγων διώγματα, καὶ ἐς τὰς αἰγὰς ἐρωτικώτερα πηδήματα, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν αἰγῶν· καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας, καὶ ἐφύλαττε, μή τις αὐτὰς μοιχεύσῃ λαθῶν.

Ζ'. Καὶ γέροντας ὀραῶντας ἐξώρμησεν εἰς ἀφροδίτην τὰ τοιαῦτα θεάματα· οἱ δὲ νέοι καὶ σφριγῶντες καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες, ἐξεκείοντο πρὸς τὰ ἀκούσματα, καὶ ἐτήκοντο πρὸς τὰ θεάματα, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοὶ περιττότερόν τι φιλήματος καὶ περιβο-

memoria repetentes. Alibi etiam grex balabat, alibi & saltu lasciviebant agni, & matribus sese substernentes, mammam premebant. Quae vero nondum pepererant, haec arietes persequentes, alius aliam subiectam & suppositam inibat. Hirci etiam sectabantur capras, inque illas lasciviores faciebant saltus, deque capellis pugnabant, & unusquisque suas habebat, & sollicito curabat, ne quis moechus clam eas adoriretur.

IX. Huiusmodi spectacula videntes vel ipsi senes, ad venerem irritati fuissent; illi vero & iuvenes, & praeterea prurientes, ac in aetatis fervore constituti, quique iam pridem amatorias appetebant voluptates, hisce auditis inflammabantur, hisce visis intabescabant, & ipsi aliquid requirebant, quod osculo amplexuque praestan-

¹ Moll. conii. ὑποκαλύψαντες, quod assumpsit Dutens; temere.

² Codd. tres Paris. cum Flor. & Urs. κάτω στήσαντες, eaque lectio Valkenarii & Villoisoni assensum tulit. Reliqui cum Amyo-

to vulgatum καμάτω στήσαντες & ipsum satis probum praefereunt. Similiter paulo post in eadem re: οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες. Quare nihil mutandum censui.

λῆς, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Δάφνις. Οἷα γοῦν ἐνηβήσας
τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρία καὶ ἀσχολία,¹ πρὸς τε
τὰ Φιλήματα ἄργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτά-
λιζε,² καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτε-
ρος. ἤτει δὴ τὴν Κλόην χαρίσασθαι οἱ πᾶν ὅσον βού-
λεται, καὶ γυμνὴν γυμνῶ συγκατακλιθῆναι μακρότε-
ρον ἢ πρόσθεν εἰώθεσαν· τοῦτο γὰρ δὴ λείπειν τοῖς Φι-
λητᾶ παιδεύμασιν, ἵνα δὴ γάνηται τὸ μόνον ἔρωτα παῦσον
Φάρμακον. Τῆς δὲ πυνθανομένης, τί πλέον ἐστὶ Φιλή-
ματος καὶ περιβολῆς, καὶ αὐτῆς κατακλίσεως, καὶ τί
ἔγνω δράσαι γυμνὸς γυμνῇ ἐγκατακλινεῖς; τοῦτο, εἶ-
πεν, ὃ οἱ κριοὶ ποιοῦσι τὰς οἴς, καὶ οἱ τράγοι τὰς αἰ-
γας. Ὁρᾶς, ὡς μετὰ τοῦτο τὸ ἔργον, οὔτε ἐκεῖναι ἔτε

tius foret: tum praecipue Daphnis, quippe qui per hie-
mem domi fervando & nihil agendo adoleviffet, iam
ad oscula impatientius ferebatur, & ad complexus la-
scivius gestiebat, eratque in omni re venerea plus so-
lito curiosior & audacior. Petebat sane a Chloë, ut in
omnibus, quae vellet, sibi morem gereret, sui que co-
pnam ipsi faceret, nudaque cum nudo longius, quam
antea consueverant, concumberet: illud dicens adhuc
desiderari iuxta ea, quae praeceperat Philetas, tanquam
unicum sedando amoris remedium. Chloae sciscitanti,
quid amplius esset osculo, amplexu & concubitu ipso,
quidve statuisset patrare nudus nudaе incumbendo: Il-
lud, inquit, quod arietes ovibus, quod hirci capris fa-
ciunt. Vides, ut, hoc opere peracto, nec hae postea il-

¹ Pro ἀσχολία Wyttenbach. le-
gendum conii. σχολῆ vel ἀμελία.
Villoisf. vero, ἀργία, iuxta Bio-
nis: χεῖμα δύσειργον, ἐπεὶ καὶ χεί-
ματι πολλοὶ θαλπόμενοι θέλονται
ἀργία τε καὶ ὑπνο.

² Ita legendum ex praestantissi-

ma Toupii (Emend. in Suidam P.
III, p. 137) coniectura, quem
docte de h. v. agentem vide sis.
Vulgo legitur ἐσχυτάλιζε, pro quo
Heinf. & Iungermann. reponi vo-
lebant ἐσχυλάχιζε. Mollus vero,
ἐσχύζα λίαν, pessime,

Φεύγουσιν αὐτοὺς, οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες· ἀλλ' ὡσπερ κοινῆς λείπον ἀπολαύοντες ἡδονῆς συννέμονται; Γλυκύ τι, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ ἔργον, καὶ νικᾷ τὸ ἔρωτος πικρὸν. Εἴτ' οὐχ ὄρας, ὦ Δάφνι, τὰς αἰγὰς καὶ τοὺς κριούς καὶ τοὺς τράγους, καὶ τὰς οἴς, ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκεῖνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ ἐκεῖναι πάσχουσιν· οἱ μὲν πηδήσαντες, αἱ δὲ κατανωτισάμεναι; σὺ δέ με ἀξιόις συγκατακλιθῆναι, καὶ ταῦτα γυμνήν; καί τοί γε ἐκεῖναι πόσον ἐνδεδυμένης ἐμοῦ λασιώτεραι; Πείθεται Δάφνις, καὶ συγκατακλινεῖς αὐτῇ πολὺν χρόνον ἔκειτο, καὶ οὐδέν, ὧν ἔνεκα ἄργα, ποιεῖν ἐπιστάμενος, ἀνίστησιν αὐτήν, καὶ κατόπιν περιεφύετο μιμούμενος τοὺς τράγους. Πολὺ δὲ μᾶλλον ἀπορηθεὶς, καθίσας ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα.

ί. Ἦν δέ τις αὐτῷ γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίας,

los refugiant, nec illi has insectando se postea fatigent; sed communi deinceps veluti fruuntur voluptate, atque una pascantur. Dulce quid, ut videtur, hoc opus habet, atque amoris vincit amaritudinem. Quid? an non vides, Daphni, capras & hircos, sicuti arietes & oves, quemadmodum recti illi faciant, & rectae contra istae patiantur; alteri nempe insilientes, alterae vero dorso impositos admittentes? Tu tamen a me petis, ut una recumbam, idque nuda? Atqui illae me, licet vestibus amicta, quanto sunt hirsutiores? Paret Daphnis, & concumbens cum ea, diu iacuit; nesciusque quidquam eorum agere, quorum gratia tanto libidinis impetu concitabatur, illam erigit, & a tergo, hircos imitando, illi adhaesit. At multo magis animi pendens, ploravit sedens, quod arietibus rudior rerum amatoriarum esset.

X. Erat autem ipsi vicinus quidam, proprii agelli cul-

Χρῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. Τούτῳ γυναικίον ἦν ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος, νέον καὶ ὠραῖον, καὶ ἀγροικίας ἀβρότερον· τούτῳ Λυκαίνιον ὄνομα ἦν. Αὕτη ὄρῳσα τὸν Δάφνιν καθ' ἐκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἴγας ἔωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι δώροις δελεάσασα, καὶ δὴ ποτὲ λοχῆσασα μόνον, καὶ σύριγγα δῶρον ἔδωκε, καὶ μέλι ἐν κηρίῳ, καὶ πήραν ἐλάφου· εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη· πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὸν τῇ κόρῃ. Πρότερον μὲν οὖν ἐκ νευμάτων καὶ γέλωτος συνεβάλετο τοῦτο· τότε δὲ ἐξ ἑωθινοῦ σκηψαμένη πρὸς Χρῶμιν ὡς παρὰ τίκτουσαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, καὶ εἰς τινα λόχμην ἐγκύψασα ἑαυτὴν, ὡς μὴ βλέποιτο, πάντα ἤκουσεν, ὅσα εἶπον· πάντα εἶδεν, ὅσα ἔπραξαν· οὐκ

tor, nomine Chromis, aetatis iam ad senectutem vergentis. Hic uxorem ex oppido duxerat, iuenculam, nec non formosam, atque feminis rusticis venustiore, cui nomen Lycaenium. Haec quotidie Daphnim conspicata, mane ad pascua capras suas, noctu e pascuis abigentem, donis illum inescando sibi conciliare amatorem concupivit. Aliquando soli infidiata, fistulam ipsi, mel in favis, peramque de pelle cervina donavit. Quidquam tamen eloqui verebatur, cum Daphnidis erga Chloën amorem facile coniectaret; ipsum namque totum puellae addictum videbat: quod antea quidem ex nutibus & risu poterat intelligere; tunc temporis vero mane, apud Chromin fingens se ad vicinam ire puerperam, a tergo illos est infecuta, & in frutetum quoddam densum irrependo sese abdidit, ne conspici posset, sicque omnia, quae dixerunt, audivit, omnia, quae

ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθλίοις, καὶ καιρὸν ἤκειν νομίσασα διττὸν, τὸν μὲν εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἐπιθυμίαν, ἐπιτεχνᾷται τι τοιόνδε. Τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα Λάβα¹ τὴν τίκτουςαν ἀπιούσα, Φανερώς ἐπὶ τὴν δρυῖν, ἐν ἣ² ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη, παραγίνεται, καὶ ἀκριβῶς μιμησαμένη τὴν τετραραγμένην, „Σῶσόν με, εἶπε, Δάφνι, τὴν ἀθλίαν. ἐκ γὰρ μοι τῶν χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἓνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἤρπασε· καὶ, οἷα μέγα φορτίον ἀράμενος, οὐκ ἐδυνήθη μετέωρος ἐπὶ τὴν συνήθη τὴν ὑψέλην κομίσαι ἐκείνην πέτραν· ἀλλὰ εἰς τήνδε τὴν ὕλην τὴν ταπεινὴν ἔχων κατέπεσε. Σὺ τοίνυν, πρὸς τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανὸς

patrarunt, vidit; ne flens quidem Daphnis illam latuit. Quare vicem horumce miserorum dolens, rataque, geminam sibi oblatam occasionem, cum salutis ipsorum inveniendae, tum suae libidinis explendae, tale quid comminiscitur. Postridie eius diei fingens, quasi iterum ad coniugem Labae parturientem itaret, ad quercum aperte, sub qua Chloë atque Daphnis sedebant, accedit, accurateque animi consternationem prae se ferens: Serva me, inquit, Daphni, miseram: etenim ex anseribus mihi, qui numero viginti erant, unum, eumque optimum, eripuit aquila, quem tamen, magno scilicet onere pressa, non potuit alte evolando in solitam illam excelsam petram deportare, sed in hancce humilem silvam cum eo decidit. Tu itaque, per Nymphas

¹ Ita corr. Toup. in Addend. ad Theocr. p. 397, ut Longus, ut passim, etiam hic alludat ad Theocr. XIV, 24: Λάβα τοῦ γείτονος υἱός. Sed Tollius Doricum illud Theocriti in Λάβου mutatum volebat. Vulgata tamen defensorum nacta est Albertum ad Hesych.

T. II, p. 406, qui per parenthesin τὸ λαβὴν, praetextum, causam, n. γυναῖκα τίκτουςαν, intelligit. Paulo durius.

² Villois: cum Wyttenbach. corr. ὑφ' ἣ, citra necessitatem, puto.

ἐκείνου, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, σῶσόν μου τὸν χῆνα·
μόνη γὰρ δέδοικα εἰσελθεῖν· μὴ δὲ περιϊόης ἀτελῆ μου
τὸν ἀριθμὸν γενόμενον. Τάχα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν αἰετὸν
ἀποκτενεῖς, καὶ οὐκ ἔτι πολλοὺς ὑμῶν ἄρνας καὶ ἐρί-
φους ἀρπάσει. Τὴν δὲ ἀγέλην τέως Φρουρήσει Χλόη.
πάντως αὐτὴν ἴσασιν αἱ αἴγες αἰεὶ σοι συννέμουσαν.»,

ια'. Οὐδὲν τῶν μελλόντων ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις,
εὐθύς ἀνίσταται, καὶ ἀράμενος τὴν καλαύροπα, κατό-
πιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ· ἣ δὲ ἠγεῖτο ὡς μακροτάτω
τῆς Χλόης. καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ πυκνότατον ἐγένοντο,
πηγῆς πλησίον καθίσαι κελεύσασα αὐτόν· „ Ἐρᾶς,
εἶπε, Δάφνι, Χλόης, καὶ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ
παρὰ τῶν Νυμφῶν. δι' ὄνειρατος ἐμοὶ τὰ χθιζὰ σου αἱ
Νύμφαι διηγῆσαντο δάκρυα· καὶ ἐκέλευσάν σε σῶσαι
διδαξαμένην τὰ ἔρωτος ἔργα. Τὰ δὲ ἐστὶν οὐ Φιλήματα
καὶ περιβολή, καὶ οἷα δρῶσι κριοὶ καὶ τράγοι· ἀλλὰ

& Pana illum oro, hanc ingressus silvam, meum mihi
ferva auferem, sola enim intrare non ausim, neve finas
anferum meorum numerum sic imminui. Fortasse &
aquilam hanc ipsam interimes, neque amplius tam mul-
tos vobis agnos haedosque rapiet. Ad custodiam gregis
interea relinquetur Chloë: omnino illam capellae no-
runt, tanquam perpetuam tibi in pascendo sociam.

XI. Daphnis, nihil futurorum suspicatus, surgit e ve-
stigio, & sumto pedo Lycaenium pone sequitur, quae
illum quam longissime a Chloë abducebat. Cumque iam,
qua silva erat densissima, venissent, iusso illo federe
iuxta fontem; Amas, inquit, Daphni, Chloën; idque
hac nocte ex Nymphis rescivi. Hae mihi in somniis
hesternas tuas lacrimas exposuere, atque iusserunt, ut
te res amatorias edocendo, servarem. Haec autem non
sunt suavia, & amplexus, & qualia faciunt arietes hir-

ταῦτα πηδήματα καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα. πρόσεστι γὰρ αὐτοῖς χρόνος μακροτέρας ἡδονῆς. Εἰ δὴ σοι Φίλον ἀπηλλάχθαι κακῶν, καὶ ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν, ἴθι, παραδίδου μοι τερπνὸν σαυτὸν μαθητὴν· ἐγὼ δὲ χαριζομένη ταῖς Νύμφαις ἐκείναις διδάξω. „ Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάφνις ὑφ' ἡδονῆς, ἀλλ' ἄτε ἄγροικος καὶ αἰπόλος, ἐρῶν καὶ νέος, πρὸ τῶν ποδῶν καταπεσὼν, τὴν Λυκαῖνον ἰκέτευεν, ὅτι τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην, δι' ἧς, ὃ βούλεται, δράσει Χλόην· καὶ ὡσπερ τι μέγα καὶ θεόπεμπτον ἀληθῶς μέλλων διδάσκεισθαι, καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγείλατο, καὶ τυροὺς ἀπαλοὺς πρωτορρύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Εὐροῦσα δὴ ἡ Λυκαῖνιον αἰπολικὴν ἀφθονίαν, οἶαν οὐ προσεδόκησεν, ἤρχετο παιδεύειν τὸν Δάφνιν τοῦτον τὸν τρόπον. Ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίσει πλησίον αὐτῆς, ὡς

cique, sed saltus hi longe illis dulciores; habent enim longioris temporis voluptatem. Quod si tibi collibitum fuerit hisce liberari malis, & experimentum capere voluptatis ac suavitatis diu vobis quaesitae, age, temet mihi iucundum praebe discipulum; ego te, in harumce Nympharum gratiam, informabo. Prae voluptate amplius sibi non temperavit Daphnis; sed, utpote rusticus, caprariusque, amans & adolescens, ad genua provolutus, supplex oravit Lycaenium, ut quam primum hanc ipsum doceret artem, cuius beneficio, quod vellet, faceret Chloae; & veluti magnam vereque coelo demissam rem accepturus esset, cum haedum se illi largiturum, tum caseolos tenellos de primo lacte factos, immo ipsam quoque capram, pollicitus est. Quare Lycaenium, ubi advertit tam prolixam caprarii liberalitatem, qualem non exspectasset, coepit Daphnim ad istum modum instituere. Iussit illum, ut se habebat, iuxta se

ἔχει, καὶ Φιλήματα Φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα, Φιλοῦντα ἅμα καὶ περιβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι χαμαί. Ὡς δὲ ἐκαθέσθῃ, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρᾶν κατακλίσεως ἀνίστησιν, αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, ἐς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἤγε· τὸ δὲ ἐντεῦθεν οὐδὲν περιηγάγετο ξένον· αὐτὴ γὰρ ἢ Φύσις λοιπὸν ἐπαίδευε τὸ πρακτέον.

β'. Τελεσθείσης δὲ τῆς ἐρωτικῆς παιδαγωγίας, ὁ μὲν Δάφνις ἔτι ποιμενικὴν ἔχων γνώμην, ὥρμησε τρέχειν ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὅσα ἐπεπαίδευτο, δρᾶν αὐτίκα καθάπερ δεδοικῶς μὴ βραδύνας ἐπιλάβοιτο· ἢ δὲ Λυκαίνιον κατασχοῦσα αὐτὸν, ἔλεξεν ὧδε· „Ἐτι καὶ ταῦτα δεῖ σε μαθεῖν, ὦ Δάφνι. Ἐγὼ γυνὴ τυγχάνου-

federe, nec non oscula figere, qualia & quot consueverat, simul & inter basiandum ruere in amplexus, sefeque humi reclinare. Ut ergo sedit, & basiavit, atque reclinato corpore iacuit, ipsa iam edocta eum ad patrandum non solum fortem esse, verum etiam libidine turgere, ab reclamatione in latus facta ipsum erexit, sefeque tum perite substernens, illum ad viam diu quaesitam direxit; deinde non ultra peregrinum istum circumduxit, ipsa natura, quod porro agendum restabat, docente.

XII. Peracta tandem hacce amatoria informatione, Daphnis, qui pastorem adhuc haberet mentem, statim ad Chloën cursum instituit, & quaecunque didicisset, statim exsequi parat, tanquam veritus, ne si paulisper moratus esset, illud ipsum oblivioni traderet. Verum Lycaenium ipsum inhibuit, sic locuta: Insuper ista quoque te discere oportet, Daphni. Ego, quae sum mu-

σα πέπονθα νῦν οὐδέν· πάλαι γάρ με ταῦτα ἀνὴρ ἄλλος ἐπαίδευσεν, μισθὸν τὴν παρθενίαν λαβών· Χλόη δὲ συμπαλαίουσά σοι ταύτην τὴν πάλην, οἰμάξει καὶ κλαύσεται, καὶ αἵματι κείσεται πολλῶ καθάπερ πεφονευμένη. ἀλλὰ σὺ τὸ αἷμα μὴ φοβηθῆς, ἀλλ' ἠνίκα ἂν πείσῃς αὐτὴν σοι παρασχεῖν, ἄγαγε αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, ἵνα, καὶν βοήσῃ, μηδεὶς ἀκούσῃ· καὶν δακρύσῃ, μηδεὶς ἴδῃ· καὶν αἵμαχθῇ, λούσῃται τῇ πηγῇ. καὶ μέμνησο, ὅτι σε ἄνδρα ἐγὼ πρὸ Χλόης πεποίηκα. »

ἰγ'. Ἡ μὲν οὖν Λυκαίνιον τοσαῦτα ὑποθεμένη, κατ' ἄλλο μέρος τῆς ὕλης ἀπῆλθεν, ὡς ἔτι ζητοῦσα τὸν χῆνα· ὁ δὲ Δάφνις εἰς λογισμὸν ἄγων τὰ εἰρημένα, τῆς μὲν προτέρας ὀρμῆς ἀπήλλακτο· διοχλεῖν δὲ τῇ Χλόῃ περιττότερον ὤκνει Φιλήματος καὶ περιβολῆς, μήτε βοῆσαι θέλων αὐτὴν ὡς πρὸς πολέμιον, μήτε δακρύ-

lier, nihil nunc passa fui insolens; olim namque me haec vir alius docuit, pro mercede virginitate mea accepta. Chloë autem ubi tecum in hac palaestra colluctata fuerit, plorabit eiulabitque; immo iacebit haud fecus ac vulnerata, multo manans sanguine. Verum non est, quod cruorem timeas; sed quando illam persuaseris, ut tibi morem gerat, tunc tu illam in hunc adducito locum, ubi, si forte clamaverit, nemo audiat, si lacrimata fuerit, nemo videat, si cruore foedata fuerit, fonte se abluat; nec unquam oblivioni trade, quod ego te ante virum, quam Chloë, fecerim.

XIII. Hisce igitur Lycaenium praeceptis traditis ad alteram silvae partem secessit, veluti suum etiamnum anferem quaesitura; Daphnidi autem, dicta illa mente agitanti, prior ille impetus deferbuerat, verebaturque ullum Chloae facessere negotium ultra osculum amplexumque, cavens, ne vel illa veluti hoste conspecto cla-

σται ὡς ἀλγοῦσαν, μήτε αἱμαχθῆναι καθάπερ πεΦο-
 νευμένην. ἀρτιμαθῆς γὰρ ὢν ἐδεδοίκει τὸ αἷμα· καὶ ἐνό-
 μιζεν, ὅτι ἄρα ἐκ μόνου τραύματος αἷμα γίνεται. Γνοὺς
 δὲ τὰ συνήθη τέρπεσθαι μετ' αὐτῆς, ἐξέβη τῆς ὕλης·
 καὶ ἐλθὼν ἵνα ἐκάθητο στεφανίσκον ἰῶν πλέκουσα, τόν
 τε χῆνα τῶν τοῦ ἀστροῦ ὀνύχων ἐψεύσατο ἐξαρπάσαι,
 καὶ περιβέης ἐφίλησεν, οἷον ἐν τῇ τέρψει Λυκαίνιον· τού-
 το γὰρ ἐξῆν ὡς ἀκίνδυνον. Ἡ δὲ τὸν στέφανον ἐφῆρμο-
 σεν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὴν κόμην ἐφίλησεν, ὡς τῶν
 ἰῶν κρείττονα. Καὶ πῆρας προκομίσασα¹ παλάθης
 μοῖραν, καὶ ἄρτους τινὰς, ἔδωκε φαγεῖν· καὶ ἐσθίον-
 τος ἀπὸ τοῦ στόματος ἤρπαζε, καὶ οὕτως ἤσθιεν
 ὡσπερ νεοττὸς ὄρνιθος.

maret, vel tanquam dolore affecta fleret, vel sanguine foedaretur tanquam contrucidata. Non ita dudum nam- que periculum fecerat ipse, a Methymnaeis plagis affe- ctus; ideoque a sanguine abhorrebat, sanguinemque de solo vulnere sequi opinabatur. Itaque cum constituisset se cum illa consueto modo oblectare, silva excessit; at- que progressus ad locum, ubi sedebat corollam ex vio- lis contexens, anserem illum aquilae ex unguibus abs se extortum mentitus est, illique circumfusus basiavit, uti Lycaenium in illo suavi ludo; illud quippe, utpote ex- tra periculi aleam positum, licebat. Illa vero capiti eius ferrum aptavit, comamque, utpote violis longe prae stan- tiorem, osculata est; deque pera caricanae massae portio- nem & panes aliquot depromptos porrexit esum, atque ve- scentis ab ore illa rapiens, instar aviculae pulli edebat.

¹ Omnes fere libri: προσκομί-
 σασα. Alterum tamen habet Cod.
 Urf. uti & legendum conii. Hem-
 sterh. in Miscell. Obsf. Vol. V,
 T. III, p. 58. Huetius auctor est,
 legi quoque: καὶ ἐκ πῆρας πρὸς

παλάθης μοῖραν, quod esset: prae-
 ter portionem massae ficuum pa-
 nes etiam e pera depromptas prae-
 buit. Sane πρὸς παλάθης liquido
 exstat in tribus Codd. Paris.

ιδ'. Ἐσθιόντων αὐτῶν καὶ περιττότερον Φιλούντων
 ὧν ἡσθιον, ναῦς ἀλιέων ὠφθη παραπλεύουσα. ἄνεμος
 μὲν οὐκ ἦν, γαλήνη δὲ ἦν, καὶ ἐρέττειν ἐδόκει καὶ ἡρετ-
 τον ἐρρωμένως. ἠπείγοντο γὰρ νεαλεῖς ἰχθύς εἰς τὴν πό-
 λιν διασώσασθαι τῶν τινι πλουσίων.¹ Οἷον οὖν εἰώ-
 θασι ναῦται δρᾶν εἰς καμάτων ἀμέλειαν, τοῦτο κακεῖ-
 νοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέφερον· εἰς μὲν αὐτοῖς κελευ-
 στῆς ναυτικᾶς ἦδεν ὠδᾶς· οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ χορὸς,
 ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. Ἡνί-
 κα μὲν οὖν ἀναπεπταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπρατ-
 τον, ἠφανίζετο ἡ βοή χεομένης τῆς φωνῆς εἰς πολὺν
 αἶρα· ἐπεὶ δὲ ἄκρα τινὶ ὑποδραμόντες εἰς κόλπον μηνο-
 εἰδῆ καὶ κοῖλον εἰσήλασαν, μείζων μὲν ἠκούετο βοή,
 σαφῆ δὲ ἐξέπιπτεν εἰς τὴν γῆν τὰ τῶν κελευσμάτων

XIV. Dum edunt ipsi, crebriusque oscula ingerunt,
 quam escam, navis quaedam piscatoria, quae oram le-
 gebat, visa fuit. Nullus erat ventus, & malacia alta-
 que erat maris tranquillitas. Remigare itaque visum, re-
 misque valide incumbentes festinabant recens captos pi-
 sces cuidam ex opulentis civibus in urbem vivos affer-
 re. Quod igitur facere amant nautae ad laborem fal-
 lendum, hoc idem illi egerunt, dum remos attollebant:
 unus inter ipsos hortator nauticos faciebat modos; reli-
 qui, sicuti chorus, una voce conclamantes, per certa
 intervalla, ipsius vocem excipiebant. Quamdiu itaque
 in aperto mari haec fiebant, evanescebat clamor, per
 auras videlicet voce diffusa; at postquam promonto-
 rium subierunt, inque sinum lunatim flexuosum & con-
 cavum ingressi fuerunt, ibi ut fortior exaudiebatur vox,
 ita clara in continentem excidebant celeusmatum car-

¹ Debetur haec lectio Hem- cum inficete Codd. & edd. legant
 sterh. ad Lucian. T. I, p. 82, τῶν τινῶν πλουσίων.

ἄσματα. κοῖλος γὰρ τῷ πεδίῳ αὐλῶν ὑποκείμενος, καὶ τὸν ἦχον εἰς αὐτὸν ὡς ὄργανον δεχόμενος, πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν Φωνὴν ἀπεδίδου· ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν ἦχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν Φωνὴν τῶν ναυτῶν· καὶ ἐγένετο ἄκουσμα τερπνόν. Φθανούσης τῆς ἀπὸ τῆς Θαλάττης Φωνῆς, ἢ ἐκ τῆς γῆς Φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις εἰδὼς τὸ πραττόμενον, μόνη τῇ Θαλάττῃ προσεῖχε· καὶ ἐτέρπετο τῇ νηὶ παρατρεχούσῃ τὸ πεδίον θᾶττον πτεροῦ, καὶ ἐπειράτό τινα διασώσασθαι τῶν ἀσμάτων, ὡς γένοιτο τῆς σύριγγος μέλη. Ἡ δὲ Χλόη τότε πρῶτον πειρωμένη τῆς καλουμένης ἠχοῦς, ποτὲ μὲν εἰς τὴν Θαλάτταν ἀπέβλεπε τῶν ναυτῶν κελευόντων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέστρεφε ζητοῦσα τοὺς ἀντιφωνοῦντας. Καὶ ἐπεὶ παραπλευσάντων ἦν καὶ τῷ αὐλῶνι σιγῇ, ἐπυνθάνετο τοῦ

mina. Cava namque convallis campo subiecta clamorem illum in se velut organum quoddam recipiebat, & omnium, quae proferebantur, aemulam reddebat vocem; separatim videlicet remorum strepitum, separatim etiam clamorem istum nauticum reddebat, & erat iucundum auditu. Praeventente a mari sono, ex terra sonus tanto desinebat serior, quanto tardior inceperat. Daphnis igitur non ignarus, quid ageretur, animum ad mare solum advertit, delectatus navigio terram ocius volucre praeterlabente, tentabatque conservare ex his cantunculis quasdam, quas sua deinde caneret fistula. Chloë autem, tum primum illam, quae Echo appellatur, experta, modo mare respiciebat, dum nautae suum celeusma canebant, modo in silvam oculos avertebat, quaerens eos, qui clamore responderent. Postquam autem praeternavigassent, & tunc in convalle silentium factum fuisset, ex Daphnide percontabatur, num a ter-

Longus.

H

Δάφνιδες, εἰ καὶ ὀπίσω τῆς ἄκρας ἐστὶ θάλαττα, καὶ ναῦς ἄλλη παραπλεῖ, καὶ ἄλλοι ναῦται τὰ αὐτὰ ἦδον, καὶ ἅμα πάντες σιωπῶσι; Γελάσας οὖν ὁ Δάφνις ἦδον, καὶ Φιλήσας ἦδιον Φίλημα, καὶ τὸν τῶν ἰῶν στέφανον ἐκείνη περιθεὶς, ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους, αἰτήσας, εἰ διδάξειε, μισθὸν παρ' αὐτῆς ἄλλα Φιλήματα δέκα.

ἰε'.., Νυμφῶν, ὧ κόρη, πολὺ γένος, Μελικαὶ, Δρυάδες, καὶ Ἐλειοὶ πᾶσαι καλάι, πᾶσαι μουσικαί. Καὶ μιᾶς τούτων θυγάτηρ Ἥχῳ γίνεται· θνητὴ μὲν, ὡς ἐκ πατρὸς, θνητοῦ· καλὴ δέ, ὡς ἐκ μητρὸς καλῆς. Τρέφεται μὲν ὑπὸ Νυμφῶν, παιδεύεται δὲ ὑπὸ Μουσῶν συρίζειν, αὐλεῖν τὰ πρὸς λύραν, τὰ πρὸς κιθάραν, πᾶσαν ὠδὴν· ὥστε καὶ παρθενίας εἰς ἄνθος ἀκμάσασα ταῖς Νύμφαις συνεχόρευε, ταῖς Μούσαις συνῆδεν· ἄρρηνας δὲ

go huius promontorii etiam esset mare, sive alia praeterveheretur navis, aliive nautae eadem canerent, cunctique simul tacerent. Suaviter igitur Daphnis ridens, & suaviori osculo impresso, impositaque illi violacea corolla, coepit ei fabulam de Echo narrare, stipulatus ab illa pro docendo, alia decem basia, operae mercedem.

XV. Nympharum, mea puella, multiplex genus est. Sunt Meliae, sunt Dryades, sunt etiam palustres, formosae omnes, omnes canendi peritae. Uni ex hisce filia Echo nascitur; mortalis quidem, ut patre nata mortali, formosa vero, ut ex matre itidem formosa. Educatur a Nymphis, docetur a Musis fistula canere, tibiam inflare, pulsare lyram, cithara personare, denique omnem musicen. Et inde postquam adolevit & ad aetatis florem pervenit, simul cum Nymphis choreas ducebat, simul cum Musis concinebat; virginitatis amans,

Ἔφευγε πάντας, καὶ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς, φιλοῦσα
τὴν παρθενίαν. Ὁ Πᾶν ὀργίζεται τῇ κόρῃ, τῆς μουσικῆς
φθονῶν, τοῦ κάλλους μὴ τυχῶν· καὶ μανίαν ἐμβάλλει
τοῖς ποιμέσι καὶ τοῖς αἰπόλοις. Οἱ δὲ ὥσπερ κύνες ἢ
λύκοι διασπῶσιν αὐτὴν, καὶ ρίπτουσιν εἰς πᾶσαν γῆν
ἔτι ἄδουσιν¹ τὰ μέλη. Καὶ τὰ μέλη Γῆ, χαριζομένη
Νύμφαις, ἔκρυσσε πάντα· καὶ ἐτήρησε τὴν μουσικὴν,
καὶ γνώμη Μουσῶν ἀφίησι φωνήν· καὶ μιμεῖται πάν-
τα, καθάπερ τότε ἡ κόρη, θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα,
θηρία· μιμεῖται καὶ αὐτὸν συρίττοντα τὸν Πᾶνα. Ὁ δὲ
ἀκούσας, ἀναπηδᾷ, καὶ διώκει κατὰ τῶν ὄρων, οὐκ

mares fugiebat omnes, tam homines, quam Deos. Pan;
huic puellae succensens, & hanc canendi peritiam invi-
dens, & illius formae repulsam passus, furorem opilio-
nibus caprariisque immittit: hi vero haud aliter, quam
canes aut lupi, illam discerpunt, & iactant quoquo ter-
rarum cantabunda adhuc membra. Verum ea cuncta Ter-
ra in gratiam Nympharum ita condidit, ut canendi vim
fervarent, & Musarum decreto vocem emitterent, at-
que nihil non imitarentur, quemadmodum tunc puella,
Deos, homines, organa, bestias, immo & ipsum Pa-
na, si quando fistula canit. Quo audito ille subsilit, &
per montes insectari incipit, non ut illa potiatur, sed

¹ Alii ἄδοντα. Utcunque legas, eodem redit. Si vulgatum tenes, erit: *discerpunt eam etiamnum modulantem carmina*. Ex altera vero lectione sensus oritur hic: *iactant cantabunda adhuc membra*. Idem de Orpheo Virgil. Ge. IV, 522: *Discerptum latos iuvenem sparsere per agros. Tum quoque, marmorea caput a cervice revulsum Gurgite cum medio portans Ocagrus Hebrus Volveret, Eurydicen vox ipsa & frigida lingua; Ah miseram Eury-*

dicen! anima fugiente vocabat. Ceterum Wyttenb. cum μέλη diverso hic sensu poni videret, ut notent & carmina & membra, quod sane perquam absurdum esse lubentes ei damus, totum locum sic refingit: καὶ ρίπτουσιν εἰς πᾶσαν γῆν τὰ μέλη· καὶ ταῦτα μὲν Γῆ χαρ. κ. τ. λ. Sed perlecta eius nota statim vidi legendum καὶ τὰ μὲν ἢ Γῆ χ. quod & Villoifono in mentem venisse mox animad-verti.

ἑρῶν τυχεῖν, ἀλλ' ἢ τοῦ μαθεῖν, τίς ἐστὶν ὁ λανθάνων μαθητής. »

ιστ'. Ταῦτα μυθολογήσαντα τὸν Δάφνιν, οὐ δέκα μόνον Φιλήματα, ἀλλὰ πάνυ πολλὰ κατεφίλησεν ἡ Χλόη· μικροῦ γὰρ καὶ τὰ αὐτὰ εἶπεν ἡχώ, καθάπερ μαρτυροῦσα, ὅτι μηδὲν ἐφεύσατο. Θερμοτέρου δὲ καθ' ἐκάστην ἡμέραν γιγνομένου τοῦ ἡλίου, οἷα τοῦ μὲν ἦρος παυομένου, τοῦ δὲ θέρους ἀρχομένου, πάλιν αὐτοῖς ἐγίνοντο καιναὶ τέψεις καὶ θέρειοι. ὁ μὲν γὰρ ἐνήχετο ἐν τοῖς ποταμοῖς, ἡ δὲ ἐν ταῖς πηγαῖς ἐλούετο· ὁ μὲν ἐσύριζεν ἀμιλλώμενος πρὸς τὰς πίτυς, ἡ δὲ ἦδε ταῖς ἀηδόσιν ἐρίζουσα· ἐθήρων ἀκρίδας λάλους, ἐλάμβανον τέττιγας ἡχοῦντας, ἄνθη συνέλεγον, δένδρα ἔσειον, ὀπώρας ἤσθιον· ἦδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν, καὶ ἐν δέρμα ἀίγος ἐπεσύραντο. Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥαδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἶμα. Ἀμέλει καὶ

ut intelligat, quisnam clandestinus ille sit discipulus.

XVI. Ubi Daphnis haec ita enarrasset, non decem modo oscula, sed innumera a Chloë retulit; eadem enim fere sonuit Echo, suo veluti testimonio confirmans, illum nihil fuisse mentitum. Iam in dies sole magis magisque fervente, utpote vere desinente & aestate in-eunte, iterum illis oboriuntur novae aestivaeque voluptates. Quippe natabat ille in fluviiis, abluebat se illa fontibus; ille fistula cum pinis certabat, haec cantu cum lusciniis contendebat. Venabantur locustas garrulas, cicadas capiebant resonantes, flores legebant, fructus arboribus decutiebant, poma comedebant. Iam tandem nudi concubuerunt, atque una caprae pelle instrati iacuere. Et mulier facile Chloë fuisset facta, nisi Daphnim sanguinis e primo coitu effluentis cogitatio ex-

θεδοικῶς μὴ νικηθῆ τὸν λογισμὸν ποτε, πολλὰ γυμνοῦσθαι τὴν Χλόην οὐκ ἐπέτρεπεν ὥστε ἐθαύμαζε μὲν ἡ Χλόη, τὴν δὲ αἰτίαν ἠδεῖτο πυθέσθαι.

13'. Ἐν τῷ θέρει τῷδε καὶ μνηστήρων πλῆθος ἦν περὶ τὴν Χλόην, καὶ πολλοὶ πολλαχόθεν ἐφοίτων παρὰ Δρύαντα πρὸς γάμον αἰτοῦντες αὐτήν· καὶ οἱ μὲν τι δῶρον ἔφερον, οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα. Ἡ μὲν οὖν Νάπη ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιρομένη, συνεβούλευσεν ἐκδιδόναί τὴν Χλόην, μηδὲ κατέχειν οἴκοι πρὸς πλεόντηλικαύτην κόρην, ἢ τάχα μικρὸν ὕστερον νέμουσα τὴν παρθενίαν ἀπολέσει, καὶ ἄνδρα ποιήσεταιί τινα τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοισι ἢ ῥόδοις· ἀλλ' ἐκείνην τε ποιῆσαι δέσποιναν οἰκίας, καὶ αὐτοὺς πολλὰ λαβόντας, ἰδίῳ Φυλάττειν αὐτὰ καὶ γνησίῳ παιδίῳ. (ἐγεγόνει δὲ αὐτοῖς ἄρρην παιδίον οὐ πρὸ πολλοῦ τίνος.) Ὁ δὲ Δρύας ποτὲ

terruisset. Certe veritus, ne ratio aliquando sua dimoveretur sede, crebro nudari Chloën non permittebat: id igitur mirabatur Chloë, sed causam eius sciscitari verebatur.

XVII. Ista aestate complures Chloën ambiebant proci, & undique frequentes veniebant ad Dryantem, ipsam sibi uxorem petentes: quorum alii donum aliquod afferebant, alii magna promittebant. Nape itaque, spe incitata, auctor elocandi Chloën fuit, rata non esse consultum tam grandem puellam diutius detinere domi, quae forsan paulo post inter pascendum virginitatem amissura esset, & virum aliquem pastorem factura, rosis malisque acceptis; sed potius illam matrem familias constituere, & multa illa accepta dona proprio genuinoque fervare filio: namque non multo ante ipsis puellus erat prognatus masculus. Ac Dryas quidem mo-

μὲν ἐθέλγετο τοῖς λεγομένοις· μείζονα γὰρ ἢ κατὰ ποι-
μαίνουσιν κόρην δῶρα ὠνομάζετο παρ' ἐκάστου· ποτὲ δὲ
ὡς κρείττων ἐστὶν ἢ παρθένος μνηστήρων γεωργῶν, καὶ,
εἴ ποτε τοὺς ἀληθινούς γονέας εὐροί, μεγάλως αὐτοὺς
εὐδαίμονας θῆσει, ἀνεβάλλετο τὴν ἀπόκρισιν, καὶ εἴλ-
κε χρόνον ἐκ χρόνου, καὶ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαιεν οὐκ
ὀλίγα δῶρα.

ἠ΄. Ἡ μὲν δὴ μαθοῦσα, λυπηρῶς πάνυ διῆγε, καὶ
τὸν Δάφνιν ἐλάνθανεν ἐπιπολὺ, λυπεῖν οὐ θέλουσα. ὡς
δὲ ἐλιπάρει καὶ ἐνέκειτο πυνθανόμενος, καὶ ἐλυπεῖτο
μᾶλλον μὴ μανθάνων, ἢ ἔμελλε μαθῶν, πάντα αὐτῷ
διηγεῖται τοὺς μνηστευομένους, ὡς πολλοὶ καὶ πλούσιοι
τοὺς λόγους, οὓς ἡ Ναπη σπεύδουσα πρὸς τὸν γάμον
ἔλεγεν· ὡς οὐκ ἀπείπατο Δρύας, ἀλλ' ὡς εἰς τὸν τρυ-
γητὸν ἀναβέβληται. Ἐκφρων ἐπὶ τούτοις ὁ Δάφνις γέ-

do hisce sermonibus deliniebat; maiora namque, quam
pro pastoritia puella, enumerabantur a singulis munera:
interdum vero reputans, illam praestantiorem esse, quam
quae rusticis illis elocanda esset procis, quodque, si
quando suos veros parentes inveniret, ipsos admodum
beatos esset redditura, suum differebat responsum, ne-
ctendoque moras tempus de tempore ducebat, & in-
terea temporis non pauca inde lucrabatur munera.

XVIII. Illa vero, hoc intellecto, magno in moe-
rore degebat, idque Daphnim celabat longo tempore,
huic aegre facere nolens. Cum vero instaret urgeretque
percontando, & magis contristari videretur ignarus,
quam si gnarus foret, omnia illi recensere orsa est: vi-
delicet quam sint multi & locupletes, qui nuptias ipsius
ambient, quae verba Nape ad nuptias festinans dixerit,
quomodo Dryas non abnuisset, sed in vindemiam dis-
tulisset. Hisce auditis amens fit Daphnis, & sedens col-

νεται, καὶ ἐδάκρυσε καθήμενος, ἀποθανεῖσθαι μηκέτι
 νεμούσης ¹ Χλόης λέγων· καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ
 καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τοιοῦτον ποιμένα. Εἶτα ἀνενευ-
 κῶν ἀνεθάρρει, καὶ πείσειν ἐνενόει τὸν πατέρα, καὶ ἕνα
 τῶν μνωμένων αὐτὸν ἠρίθμει, καὶ πολὺ κρατήσῃ ἤλπιζε
 τῶν ἄλλων. Ἐν αὐτὸν ἐτάραττεν· οὐκ ἦν Λάμων πλού-
 σιος· τοῦτο αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα μόνον λεπτὴν εἰργάζετο.
 Ὅμως δὲ ἐδόκει μνάσθαι, καὶ τῇ Χλόῃ συνεδόκει.
 Τῷ Λάμωνι μὲν οὖν οὐδὲν ἐτόλμησεν εἰπεῖν, τῇ Μυρ-
 τάλῃ δὲ θάρρησας καὶ τὸν ἔρωτα ἐμήνυσε, καὶ περὶ τοῦ
 γάμου λόγους προσήνεγκεν. ἡ δὲ τῷ Λάμωνι νύκτωρ
 ἐκοινωνήσατο. Σκληρῶς δὲ ἐκείνου τὴν ἐντεύξιμ ἐνεγκόν-
 τος, καὶ λοιδορήσαντος, εἰ παιδὶ θυγάτριον ποιμένων
 προξενεῖ, μεγάλην ἐν τοῖς γνωρίσμασιν ἐπαγγελλο-

lacrimare coepit, mortem oppetere se velle, si priva-
 retur Chloë, affirmans; nec se ipsum solum, sed & oves,
 tali pastore amisso. Deinde cum sese collegisset, ani-
 mum recipiebat, & constituebat hoc Chloës persuade-
 re patri, & inter reliquos procos suum profitebatur po-
 men, sperabatque fore, ut ceteros longe superaret. Id
 tantum eum terrebat; Lamon scilicet non erat dives:
 hoc unum ipsius spes tenues efficiebat. Nihilominus am-
 bire decrevit, censuitque ita faciendum Chloë. Porro
 Lamoni nihil ausus fuit eloqui: at Myrtalae, fiducia
 sumpta, non solum amorem indicavit, verum & de nu-
 ptiis sermonem iniecit. Haec cum Lamone noctu rem
 omnem communicavit. Duriter autem illo hunc sermo-
 nem accipiente, acriterque illam obiurgante, quod pa-
 storum filiam copulatam vellet puero ingentem fortu-

¹ Sic e duobus Codd. restituit
 Villois. Ita quoque legi voluere
 prior edit. Paris. & Bernard. ad
 Synes. de Febr. p. 42. Vulgatum.

tamen μειούσης tuetur Boden, qui
 istam coniecturam satis lepidam
 vocat.

μένω τύχην, ὅς αὐτοὺς, εὐρῶν τοὺς οἰκείους, καὶ ἐλευθέρους θήσει, καὶ δεσπότας ἀγρῶν μειζόνων· ἡ Μυρτάλη διὰ ἔρωτα φοβουμένη, μὴ τελέως ἀπελπίσας ὁ Δάφνις τὸν γάμον, τολμήσει τι θανατῶδες, ἄλλας αὐτῷ τῆς ἀντιρρήσεως αἰτίας ἀπήγγελλε. „ Πένητες ἐσμὲν, ὦ παῖ, καὶ δεόμεθα νύμφης φερούσης τί μᾶλλον· οἱ δὲ πλούσιοι καὶ πλουσίων νυμφίων δεόμενοι. Ἴθι δὴ, πείσον Χλόην, ἢ δὲ τὸν πατέρα, μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν· πάντως δὲ που κακείνη φιλεῖ σε, καὶ βούλεται συγκαθεύδειν πένητι καλῷ μᾶλλον, ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ. „

ιβ'. Μυρτάλη μὲν οὐποτε ἐλπίσασα Δρύαντα τούτοις συντεθήσεσθαι, μνηστῆρας ἔχοντα πλουσιωτέρους, εὐπρεπῶς ᾤετο παρητῆσθαι τὸν γάμον. Δάφνις δὲ οὐκ εἶχε μέμφασθαι τὰ λελεγμένα·¹ λειπόμενος δὲ πολὺ

nam suis pollicenti monumentis, qui ipsos, repertis suis parentibus, non solummodo liberos, sed etiam agrorum latiorum dominos constiturus sit; Myrtale timens, ne Daphnis, desperatis omnino nuptiis, prae amoris vehementia necem sibi inferret, alias ipsi, cur Lamon contradixisset, causas renuntiavit. Pauperes sumus, mi fili; quin potius opus habemus, quae conferat aliqua sponsa: illi contra opulenti, & qui opulentos expetant sponfos. Nunc persuade Chloae, illa autem patri suo, ne quid magnum petat, sed ut omnino connubere vos finat. Illa te amat, & mavult cum paupere formoso, quam cum divite simio concumbere.

XIX. Myrtale, nunquam sperans fore, ut Dryas hisce consensum adhiberet, utpote qui longe divitiores haberet procos, speciosas satis recusationis nuptiarum causas sese allegasse existimabat. Daphnis autem dicta redarguere nequibat; at cum longe ab iis abesset, quae

¹ Ita duo Codd. Villois. & unus Urs. Vulgo λεγόμενα· minus apte.

τῶν αἰτουμένων, τὸ σύνηθες ἐρασταῖς πεινομένοις ἔπρατ-
 τεν' ἔδακρυε, καὶ τὰς Νύμφας αὖθις ἐκάλει βοηθούς.
 αἱ δὲ αὐτῶ καθεύδοντι νύκτωρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐφίστανται
 σχήμασιν, ἐν οἷς καὶ πρότερον ἔλεγέ δὲ ἡ πρεσβυτάτη
 πάλιν, „Γάμου μὲν μέλει τῆς Χλόης ἄλλω θεῶ δῶρα
 δέ σοι δώσομεν ἡμεῖς, ἃ θέλξει Δρύαντα. Ἡ ναῦς ἡ
 τῶν Μυθυμναίων νεανίσκων, ἧς τὸν λύγον αἱ σαί ποτε
 αἶγες κατέφαγον, ἡμέρα μὲν ἐκεῖνη μακρὰν τῆς γῆς
 ὑπηνέχθη πνεύματι· νυκτὸς δὲ, πελαγίου ταραξάντος
 ἀνέμου τὴν θάλατταν, εἰς τὴν γῆν εἰς τὰς ἄκρας πέ-
 τρας ἐξεβράσθη. Αὐτὴ μὲν οὖν διεφθάρη, καὶ πολλὰ
 τῶν ἐν αὐτῇ βαλάντιον δὲ τρισχιλίων δραχμῶν ὑπὸ τοῦ
 κύματος ἀπεπτύσθη, καὶ κεῖται Φυκίοις κεκαλυμ-
 μένον πλησίον δελφῖνος νεκροῦ, δι' ὃν οὐδεὶς οὐδὲ προσῆλ-
 θεν ἰδοιπόρος, τὸ δυσῶδες τῆς σηπεδόνας παρατρέχων.

expectaret, quod solemne est amatoribus, egestate la-
 borantibus, id agebat: plorabat, & Nympharum ite-
 rum implorabat auxilium. Eae autem ipsi, cum dormi-
 taret, noctis tempore superveniunt, illa ipsa forma &
 habitu, quo prius. Atque rursus natu maxima verba fa-
 ciebat: De nuptiis quidem Chloës alius Deus curam
 suscepit; nos autem ea tibi dabimus munera, quae
 Dryanta demulcebunt. Navis illa, quae Methymnaeo-
 rum juvenum erat, cuius vimineum funem tuae quon-
 dam capellae corroserunt, eodem illo die longe a ter-
 ra in altum provecta fuit; nocte vero, vento ex alto
 spirante mareque turbante, ad terram in arduas cau-
 tes est eiecta. Ipsamet igitur periit, multaque, quae in
 ea erant coniecta; at marsupium ter mille drachmis
 plenum, a fluctu excussum eiectumque, iacet alga coo-
 pertum prope delphinem mortuum, propter quem nul-
 lus viator accessit, putredinis huius foetorem praeter-

Ἄλλὰ σὺ πρόσελθε, καὶ προσελθὼν ἀνελοῦ, καὶ ἀνε-
λόμενος δός. ἰκανόν σοι δόξαι νῦν μὴ πένητι χρόνῳ δὲ
ὑστερον ἔση καὶ πλούσιος.»,

κ'. Αἰ μὲν ταῦτα εἰποῦσαι, τῇ νυκτὶ συναπῆλθον.
Γενομένης δὲ ἡμέρας ἀναπηδήσας ὁ Δάφνις περιχαρῆς
ἤλαυνε ροίζῳ πολλῶ τὰς αἴγας εἰς τὴν νομὴν· καὶ τὴν
Χλόην Φιλήσας, καὶ τὰς Νύμφας προσκυνήσας, κατ-
ῆλθεν ἐπὶ θάλατταν, ὡς περιρράναςθαι θέλων· καὶ
ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώγῃς ¹ ἐβάδιζε ζη-
τῶν τὰς τρισχιλίας. ἔμελλε δὲ ἄρα οὐ πολὺν κάματον
ἔξειν· ὁ γὰρ δελφίς οὐκ ἀγαθὸν ὀδωδῶς αὐτῷ προσέπι-
πτεν ἔρριμμένος καὶ μυδῶν, οὗ τῇ σηπεδόνι καθάπερ
ἠγεμόνι χρώμενος ὀδοῦ, προσῆλθέ τε εὐθύς, καὶ τὰ Φυ-
κία ἀφελῶν, εὐρίσκει τὸ βαλάντιον ἀργυρίου μεστόν.

iens. Sed tu accurrato, cumque accesseris, tollito, &
postquam fustuleris, dato. Sat tibi nunc est, non pau-
perem videri; tempore vero tandem eris & dives.

XX. Hisce dictis illae simul cum nocte abierunt. Or-
to autem die profiliens e lecto Daphnis plenus gaudii,
magno cum impetu pastum agebat greges, atque oscu-
latus Chloën, adoratisque Nymphis, ad mare ascendit
quasi se abluturus. Ibi tum in sabulo, prope litus, quo
fluctus allidebantur, inambulabat, illa terna drachma-
rum millia quaerens. Atqui haud multus labor ipsi im-
pendendus erat: quippe delphin male olens, ibi proie-
ctus & putrescens, naribus eius incurrit, cuius putre-
dinem quasi viae ducem nactus, confestim adest, & fu-
co marino remoto, plenam argenti crumenam invenit.

¹ Codd. duo Paris. & unus Urf. & inde edd. κυματώδους γῆς, quae glossa est alterius lectionis κυ-
ματώγῃς, quae deprehenditur in

Codd. Flor. & altero Urf. & in
ora Cod. Paris. Ita quoque legen-
dum censuerunt Valken. & Hem-
sterh. ad Lucian. T. I, p. 174.

Τούτο ἀνελόμενος, καὶ εἰς τὴν πῆραν ἐνβέμενος, οὐ πρό-
σθεν ἀπῆλθε, πρὶν τὰς Νύμφας εὐφημῆσαι καὶ αὐτὴν
τὴν θάλατταν· καίπερ γὰρ αἰπόλος ὢν, ἤδη καὶ τὴν
θάλατταν ἐνόμιζε τῆς γῆς γλυκυτέραν, ὡς εἰς τὸν γά-
μον αὐτῷ τὸν Χλόης συλλαμβάνουσαν.

καί. Εἰλημμένος δὲ τῶν τρισχιλίων, οὐκέτ' ἔμελ-
λεν· ἀλλ', ὡς πάντων ἀνθρώπων πλουσιώτατος, οὐ μόν-
ον τῶν ἐκεῖ γεωργῶν, αὐτίκα ἐλθὼν παρὰ τὴν Χλόην,
διηγεῖται τὸ ὄναρ, δείκνυσι τὸ βαλάντιον, κελεύει τὰς
ἀγέλας φυλάττειν, ἔς τ' ἂν ἐπανέλθῃ καὶ συντείνας,
σοβεῖ παρὰ τὸν Δρύαντα. καὶ εὐρῶν πυρούς τινὰς ἀλω-
νοτριβοῦντα μετὰ τῆς Νάπης, πάνυ θρασὺν ἐμβάλλει
λόγον περὶ γάμου. „Ἐμοὶ δὲ Χλόην γυναῖκα. ἐγὼ καὶ
συρίζειν οἶδα καλῶς, καὶ κλαῖν ἄμπελον, καὶ φυτὰ
κατορύττειν· οἶδα καὶ γῆν ἀροῦν, καὶ λικμῆσαι πρὸς

Sustulit hanc, & in peram suam condidit; nec tamen prius abiit, quam bona verba dixisset Nymphis, & ipsi mari. Tametsi enim caprarius esset, iam tamen mare terra iucundius censebat, utpote quod in nuptiis Chloës conciliandis sibi opem tulisset.

XXI. Naetus autem tria illa millia drachmarum, nihil amplius morabatur; ac veluti non modo agricolarum illic degentium, sed etiam omnium mortalium ditissimus, statim ad Chloën venit, eique somnium enarrat; iubet illam gregem tantisper custodire, donec ipse red-eat; citatoque gradu ad Dryanta fertur animose, eum-que inveniens frumenta quaedam in area una cum Na-pe triturantem, magna cum fiducia talem de matrimo-nio infert sermonem: Chloën mihi in uxorem tradito. Ego novi canere egregie fistula, putare vitem, & stir-pem in terram infodere. Novi etiam arare terram, & frumentum ad ventum vanno excutere. Quomodo vero

ἀνεμον' ἀγέλην δὲ ὅπως νέμω, μάρτυς Χλόη· πενή-
κοντα αἴγας παραλαβὼν, διπλασίονα πεποίηκα· ἔθρε-
ψα καὶ τράγους μεγάλους καὶ καλούς· πρότερον δὲ
ἀλλοτρίοις τὰς αἴγας ὑπεβάλλομεν. ἀλλὰ καὶ νέος εἶ-
μι, καὶ γείτων ὑμῖν ἀμεμπτός· καὶ με ἔθρεψε αἴξ, ὡς
Χλόην οἷς. τοσοῦτον δὲ τῶν ἄλλων κρατῶν, οὐδὲ δώροις
ἠττηθήσομαι· ἐκεῖνοι δώσουσιν αἴγας καὶ πρόβατα, καὶ
ζεῦγος ψωραλέων βοῶν, καὶ σῖτον μηδὲ ἀλεκτορίδας
θρέψαι δυνάμενον· παρ' ἐμοῦ αἰθεῖ ὑμῖν τρισχίλιαί·
μόνον ἴστω τοῦτο μηδεὶς, μὴ Λάμων αὐτὸς οὐμός πα-
τήρ.», Ἄμα τε ἐδίδου, καὶ περιβαλὼν κατεφίλει.

κβ'. Οἱ δὲ παρ' ἐλπίδα ἰδόντες τοσοῦτον ἀργύριον,
αὐτίκα τε δώσειν ἐπηγγέλλοντο τὴν Χλόην, καὶ πεί-
σειν ὑπισχνοῦντο Λάμωνα. Ἡ μὲν οὖν Νάπη μετὰ τοῦ
Δάφνιδος αὐτοῦ μένουσα, περιήλαυε τοὺς βοῦς, καὶ

gregem pascam, testis est Chloë: quinquaginta capras
accepras duplicavi; educavi etiam ingentes atque for-
mosos hircos, cum antea alienis meas submitterem ca-
pras. Denique sum juvenis, & vicinus vester inculpatae
vitae. Quin me capra educavit, sicuti Chloën ovis.
Cum autem tanto alio intervallo post me relinquam,
neque in donis illis quidquam concesserim. Dabunt illi
capras ovesque, & par boum scabiosorum, nec non
frumentum, ne gallinis quidem cibandis idoneum. A me
vero tria haecce drachmarum millia habebitis. Tantum
hoc nemo resciscat, ne ipse quidem Lamon meus pa-
rens. Simulque porrigebat, atque Dryanta complexus
osculabatur.

XXII. Illi, ex insperato tanta vi argenti conspecta,
e vestigio Chloën huic uxorem spondebant, idemque se
Lamoni persuasuros pollicebantur. Nape autem, cum
Daphnide ibidem manens, boves circumagebat, & tri-

τοῖς τριβίοις ¹ κατειργάζετο τὸν στάχυν· ὁ δὲ Δρύας
 θησαυρίσας τὸ βαλάντιον ἔνθα ἀπέκειτο τὰ γνωρίσμα-
 τα, ταχὺς παρὰ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην ἐφέ-
 ρετο, μέλλων παρ' αὐτῶν, τὸ καινότερον, μνάσθαι
 νυμφίον. Εὐρῶν δὲ καὶ κείνους κριθία μετροῦντας οὐ πρὸ
 πολλοῦ λελικμημένα, ἀθύμως τε ἔχοντας ὅτι μικροῦ
 δεῖν ὀλιγώτερα ἢ τῶν καταβληθέντων σπερμάτων, ἐπ'
 ἐκείνοις μὲν παρεμυθήσατο, κοινὴν ὁμολογήσας αἰτίαν
 πανταχοῦ γεγονέναι· τὸν δὲ Δάφνιν ἠτεῖτο Χλόη, καὶ
 ἔλεγεν ὅτι πολλὰ ἄλλων διδόντων, οὐδὲν παρ' αὐτῶν
 λήψεται, μᾶλλον δὲ τοι οἴκοθεν αὐτοῖς ἐπιδώσει· συν-
 τετράφθαι ² γὰρ ἀλλήλους, καὶ τῶ νέμειν συνῆφθαι

bulis spicas comminuebat. Dryas hic recondito marsu-
 pio, ubi monumenta reposita habebat, citato gradu ad
 Lamona Myrtalenque ferebatur, ab iis, quod novum
 insolitumque, sponsum petiturus. Quos cum offendis-
 fet hordea metientes modo ventilata, animosque de-
 spondentes, quod ferme pauciora essent, quam quae
 terrae mandassent femina, de illis eos consolari aggres-
 sus est, ubique locorum communem hanc esse quere-
 lam professus; & petebat Chloae Daphnim, dicens:
 Licet alii non pauca darent, se nihil quidquam a Lamo-
 ne Myrtalaque accepturum; immo potius de suis bonis
 insuper largiturum; simul namque eos educatos, & in-
 ter pascendum ea coniunctos amicitia, quae facile di-

¹ Iungermannus legendum sta-
 tuebat: καὶ τοῖς τριβόλοις, h. e. *tri-
 bulo*, s. vehiculo, quo maturae
 fruges in area terebantur, & gra-
 na e spicis excutiebantur. Quam
 coniecturam cum Dutens. recepit
 Villois. At Boden conii. καὶ τοῖς
 κριθίοις κ. τ. λ. Equidem vulga-
 tam lectionem mutare non ausim;
 nam utraque vox, *τριβόλος* & *τρι-*

βιον, de vehiculo triturae infer-
 viente hic tantum occurrit, &
τριβιον eodem quo *τριβόλος* ana-
 logiae iure gaudet.

² Praeclara haec est Villoisoni
 emendatio, cum vitiose antea le-
 geretur: συντέτραπται γὰρ ἀλλή-
 λους, καὶ τῶ νέμειν συνῆπται φι-
 λία — μὴ δυναμένη. Sed eandem
 fere corrigendi rationem institue-

Φιλία ραδίως λυθῆναι μὴ δυναμένη· ἤδη δὲ καὶ ἡλικίαν ἔχειν ὡς καθεύδειν καὶ μετ' ἀλλήλων.

κγ'. Ὁ μὲν ταῦτα καὶ ἔτι πλείω ἔλεγεν, οἷα τοῦ πείσαι ἄβλον ἔχων τὰς τρισχιλίας. Ὁ δὲ Λάμων ἔτι μῆτε πενίαν προβάλλεσθαι δυνάμενος· αὐτοὶ γὰρ οὐχ ὑπερηφάνουν· μῆτε ἡλικίαν Δάφνιδος· ἤδη γὰρ μεираκιον ἦν· τὸ μὲν ἀληθές, οὐδ' ὡς ἐξηγόρευσεν, ὅτι κρείττων ἔστι τοιούτου γάμου· χρόνον δὲ σιωπήσας ὀλίγον, οὕτως ἀπεκρίνατο· „ Δίκαια ποιεῖτε τοὺς γείτονας προτιμῶντες τῶν ξένων, καὶ πενίας ἀγαθῆς πλοῦτον μὴ νομίζοντες κρείττονα. ὁ Πάν ὑμᾶς ἀντὶ τῶνδε καὶ αἱ Νύμφαι Φιλήσειαν. Ἐγὼ δὲ σπεύδω μὲν καὶ αὐτὸς τὸν γάμον· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμην, ἡμιγέρων τε ὢν ἤδη, καὶ

velli nequeat: iam vero etiam eos ea esse aetate, qua mutui confortes tori esse possent.

XXIII. Dryas quidem haec & alia plura dicebat, quippe qui persuadendi praemium domi ter mille drachmas haberet. Lamon vero haudquaquam amplius paupertatem suam obtendere poterat illi; namque non fastidiebant: neque Daphnidis aetatem; iam enim erat adolescens. Quod tamen erat verum, ne sic quidem eloqui voluit, scilicet Daphnim talibus nuptiis longe superiorem esse; sed cum aliquamdiu conticuisset, ita respondit: Aequum facitis, qui vicinos peregrinis praefertis, & pauperie honesta non potiores aestimatis divitias. Pan & Nymphae pro iis vos suo amore dignentur. Egomet ipse ad nuptias maturandas pronus sum; utique namque insanirem, qui femisenex iam sum, &

re iam Huet. & Valkenar. nimirum: συντετράφθαι γὰρ ἀλλήλοις, καὶ τῶν νέμων συνῆσθαι φιλιαν — μὴ δυναμένην. Si Codd. & edd. lectio-

nem συντίθραπται κ. τ. λ. retinendam censeas, post ἀλλήλοις cum Amyoto subaudies ἔλεγειν, quod & ipsum ferri potest.

χειρὸς εἰς τὰ ἔργα δεόμενος περιττοτέρας, ὡς μὴ καὶ τὸν ὑμέτερον οἶκον Φίλον προσλαβεῖν. ἀγαθὸν τι μέγα περισπούδαστος δὲ καὶ Χλόη, καλὴ καὶ ὠραία κόρη, καὶ πάντα ἀγαθὴ· δούλος δὲ ὢν, οὐδενός εἰμι τῶν ἐμῶν κύριος· ἀλλὰ δεῖ τὸν δεσπότην μανθάνοντα ταῦτα συγχωρεῖν. Φέρε οὖν, ἀναβαλλόμεθα τὸν γάμον εἰς τὸ μετόπωρον· ἀφίξασθαι τότε λέγουσιν αὐτὸν οἱ παραγινόμενοι πρὸς ἡμᾶς ἐξ ἄστεος. τότε ἔσονται ἀνὴρ καὶ γυνή· νῦν δὲ φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοί. Ἴσθι μόνον, ὦ Δρύα, τοσοῦτον· σπεύδεις περὶ μεράκιον κρεῖττον ἡμῶν.», Ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, ἐφίλησέ τε αὐτὸν, καὶ ὤρεξε ποτὸν ἤδη μεσημβρίας ἀκμαζούσης, καὶ προὔπεμψε μέχρι τινὸς φιλοφρονούμενος πάντα.

κδ'. Ὁ δὲ Δρύας οὐ παρέργως ἀκούσας τὸν ὕστερον

manibus ad opera quotidiana indigeo pluribus, nisi & vestrae familiae amicitiam mihi adiungerem. Magnum quiddam hoc bonum, magnoque quae affectetur studio digna Chloë, honesta atque formosa puella, omnino in omnibus rebus optima: verum fervus cum sim, nullius meorum sum dominus; sed necesse est, ut dominus meus, certior factus, haec permittat. Age igitur, nuptias in autumnum differamus; tunc meum dominum adventurum aiunt, qui ex urbe ad nos venerunt. Erunt tunc maritus & uxor: nunc fraterno sese invicem prosequantur amore. Tantum, o Drya, hoc unum scito: affectas & ambis iuvenem longe nobis potiozem. His dictis Lamon osculum Dryanti dedit, potumque porrexit, cum iam tum sol meridianus incalesceret; eumque ad aliquid loci deduxit, omni humanitatis officio profecutus.

XXIV. Dryas, non oscitanter postremo hoc Lamonis

λόγον τοῦ Λάμωνος, ἐφρόντιζε βαδίζων καθ' αὐτὸν, ὅστις ὁ Δάφνις; „Ἐτράφη μὲν ὑπὸ αἰγὸς ὡς κηδομένων θεῶν ἔστι δὲ καλὸς καὶ οὐδὲν εἰκῶς σιμῶ γέροντι καὶ μαδῶσῃ γυναικί. εὐπόρησε δὲ καὶ τρισχιλίων, ὅσον οὐδὲ ἀχράδων εἰκὸς ἔχειν αἰπόλον. Ἄρα καὶ τοῦτον ἐξέθηκέ τις ὡς Χλόην; ἄρα καὶ τοῦτον εὔρε Λάμων ὡς ἐκείνην ἐγώ; ἄρα καὶ γνωρίσματα ὅμοια παρέκειτο τοῖς εὐρθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ; Ἐὰν ταῦτα οὕτως, ᾧ δέσποτα Πᾶν, καὶ Νύμφαι Φίλαι, τάχα οὗτος, τοὺς ἰδίους εὐρῶν, εὐρήσει τι καὶ τῶν Χλόης ἀπορρήτων. „

κέ. Τοιαῦτα μὲν πρὸς αὐτὸν ἐφρόντιζε, καὶ ὠνειροπόλει μέχρι τῆς ἄλω. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβὼν, ἀνέρρωσέ τε γαμβρὸν προσαγορεύσας, καὶ τῷ μετοπῶρῳ τοὺς γά-

sermone audito, inter ambulandum secum cogitare coepit, quisnam tandem hic esset Daphnis. Enutritus quidem a capra fuit, tanquam non sine cura numinum; est facie decora, nullaque ex parte similis fimo feni, & mulieri glabrae. Habuit praeterea tria millia drachmarum, quantam ne pirorum quidem vim credibile est caprarium habere. Ecquid & hunc aliquis exposuit, sicuti Chloën? Ecquid & hunc invenit Lamon pari fortuna, atque ego illam? Ecquid & monumenta abiecta fuerunt similia iis, quae a me sunt inventa? Quod si haec ita se habeant, domine Pan, caraeque Nymphae, hicce suis inventis propinquis, forsan & de Chloës aliquid reperiet secretis.

XXV. Talia quidem animo volvebat suo, somniabatque, usque dum veniret in aream: quo progressus, Daphnim arrectis auribus suspensum deprehendit, confirmavitque, gener salve, dicens; & autumno nuptias se

μους θῆσειν¹ ἐπαγγέλλεται· δεξιάν τε ἔδωκεν, ὡς οὐδενὸς ἐσομένης, ὅτι μὴ Δάφνιδος, Χλόης. Θᾶττον οὖν νοήματος, μηδὲν πικρὸν μηδὲ φαγῶν, παρὰ τὴν Χλόην κατέδραμε· καὶ εὐρῶν αὐτὴν ἀμέλγουσιν καὶ τυροποιῶσιν, τὸν τε γάμον εὐηγγελίζετο, καὶ ὡς γυναῖκα λοιπὸν μὴ λανθάνων κατεφίλει, καὶ ἐκοινῶνει τοῦ πόνου· ἤμελγε μὲν εἰς γαυλοῦς τὸ γάλα· ἐνεπήγνυ δὲ ταρσοῖς τοὺς τυρούς· προσέβαλλε ταῖς μητράσιν ἄρνας καὶ τοὺς ἐρίφους.

κστ'. Καλῶς δὲ ἐχόντων τούτων, ἀπελούσαντο, ἐνεφαγον, ἔπιον, περιήεσαν ζητοῦντες ὀπώραν ἀκμάζουσιν· ἦν δὲ ἀφθονία πολλὴ διὰ τὸ τῆς ὥρας πάμφορον· πολλαὶ μὲν ἀχράδες, πολλαὶ δὲ ὄχναι, πολλὰ δὲ μῆλα· τὰ μὲν ἤδη πεπτωκότα κάτω· τὰ δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν

facturum promisit, dexteramque dedit in fidem, quod nullius, praeterquam Daphnidis, coniux Chloë esset futura. Cogitatione itaque celerius, ne quidem potu vel cibo degustato, ad Chloën accurrit: quam cum offendisset mulgentem, caseolosque prementem, laetum hoc de matrimonio apportat nuntium, atque deinceps illam non furtim, sed ut uxorem deosculatur, inque communionem laboris veniebat. Mulgebat lac in mulctralia, conspissatos indebat cratibus caseos, admovebat matribus agnos & haedos.

XXVI. Postquam haec bene fuerunt curata, aqua se abluerunt, cibum & potum sumferunt, circumvagati sunt quaesitum fructus maturos. Horum quidem suppetebat magna copia, quia omnium ferax haec anni tempestas erat. Multa pira erant silvestria, multa hortensia, multa mala: quorum alia humi deciderant, alia ad-

¹ Elfner. Obsf. sacri. I, p. 100, em. θύσειν· satis commode.

Φυτῶν τὰ ἐπὶ γῆς, εὐωδέστερα· τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων, εὐανθέστερα· τὰ μὲν, οἶον οἶνος ἀπῶζε· τὰ δὲ, οἶον χρυσὸς ἀπέλαμπε. Μία μηλέα τετρύγητο, καὶ οὔτε καρπὸν εἶχεν, οὔτε Φύλλον· γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι. καὶ ἐν μῆλον ἐπέθετο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλόν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. Ἐδείσεν ὁ τρυγῶν ἀνελεῖν· ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐΦύλαττε τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῶ ποιμένι. Τοῦτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάφνις, ὄρμα τρυγῶν ἀνελεῖν, καὶ Χλόης κωλυούσης ἠμέλησεν. Ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὀρμηθεῖσα πρὸς τὰς ἀγέλας ἀπῆλθε· Δάφνις δὲ ἀναδραμῶν, ἐξίκετο τρυγῆσαι, καὶ κομίσαι δῶρον Χλόῃ, καὶ λόγον τοιόνδε εἶπεν ὠργισμένη·

κζ'. „Ω παρθένε, τοῦτο τὸ μῆλον ἔφουσαν ὦραι

huc arboribus adhaerebant. Sed quae humi iacebant, fragrantiora; quae de ramis pendebant, venustiora erant: illa ceu vinum fragrabant; haec ceu aurum fulgebant. Una malus stabat, cuius iam omnia poma erant ablecta, quae neque fructum, neque frondes haberet, cuiusque omnes rami nudati essent: sed malum unicum in ipso vertice supremum haerebat, magnum ac pulchrum, quodque multorum aliorum fragrantiam solum vince- ret. Scilicet qui reliqua decerpserat, eo ascendere metuerat, ideoque istud inde avellere neglexerat. Forte vero & eximium illud pomum amanti pastorī servabatur. Hoc malum ut conspexit Daphnis, enixus decerpere gestiebat, atque Chloën impredientem neglectui habuit. Haec neglecta citato gradu ad greges abiit. Ceterum Daphnis, postquam ascendisset, eo pervenit, ut decerperet, donumque Chloae afferret, & talia verba iratae dixit:

XXVII. Mea virgo, hoc pomum, quod vides, anni

καλαί, καὶ Φυτόν καλὸν ἔθρεψε, πεπαίνοντος ἡλίου,
καὶ ἐτήρησεν ἡ τύχη. καὶ οὐκ ἔμελλον αὐτὸ καταλιπεῖν
ὄφθαλμοὺς ἔχων, ἵνα πέσῃ χαμαὶ, καὶ ἡ ποιμνιον αὐ-
τὸ πατήσῃ νεμόμενον, ἢ ἔρπετὸν Φαρμάξῃ συρόμενον, ἢ
χρόνος δαπανήσῃ κείμενον, ¹ βλεπόμενον, ἐπαινούμενον.
τοῦτο Ἀφροδίτῃ κάλλους ἔλαβεν ἄθλον· τοῦτο ἐγὼ σοὶ
δίδωμι νικητήριον. Ὁμοίως ἔχομεν τοὺς σοὺς ² μάρτυρας
ἐκεῖνος ἦν ποιμὴν, αἰπόλος ἐγώ. „ Ταῦτα εἰπὼν ἐντίθησι
τοῖς κόλποις. ἡ δὲ ἐγγὺς γενόμενον κατεφίλησεν· ὥστε
ὁ Δάφνις οὐ μετέγνω τολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσοῦτον
ὔψος· ἔλαβε γὰρ κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου Φίλημα.

ætates pulchrae pepererunt, hoc arbor egregia enutri-
vit, sol ad maturitatem perduxit, & conservavit for-
tuna. Quod non potui, cum oculos habeam, relinque-
re, ne, si humi deflueret, vel pecus illud inter pascen-
dum pedibus conculcaret, vel serpens, dum prorepit,
venenaret, vel tempus illud absumeret proiectum, ac
solummodo oculis & laudibus usurpatum. Hoc Venus
in certamine suae formae praemium tulit; hoc idem
ego tibi do palmarium. Eiusdem conditionis, ac Venus,
tū tēstes habēs. Paris erat opilio; caprarius ego. Hisce
dictis, hoc malum illius gremio imposuit; at illa propius
accedentem osculata est: ita ut Daphnim non poenite-
ret audaciae, qua prorepserat in tantam altitudinem;
namque osculum vel aureo malo pretiosius accepit.

1 Wyttenb. conī. κρεμάμενον, quod de pomo iacente minus bene κῆσθαι dicatur. Sequentia βλεπόμενον, ἐπαινούμενον, puncto post κείμενον infixο, Valkenar. egregie sic refingit: βλέπει μὲν εὖ πεπαινόμενον.

2 Huet. conī. ὁμοίως ἔχομεν τούτου μάρτυρες, vel, ὁμοίους ἔχο-

μὴν τοῦ κάλλους μάρτυρας. Vil-
loison. autem, ὁμοίως ἔχομεν τοῦ
σοῦ (vel οἱ τοῦ σοῦ) κάλλους μάρ-
τυρες. Vel, ὁμοίους μὲν ἔχεις καὶ
ἴσους μάρτυρας. Denique, ὁμοίως
ἔχομεν τούτου (vel τοσοῦτου) κάλ-
λους μάρτυρες. Ex his equidem
priorē rationem verosimilli-
mam censeo.

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
 Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν
 Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
 Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν
 Λ Ο Γ Ο Σ Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Σ.

Κ Ε Φ. α'.

Ἦκων δέ τις ἐκ τῆς Μιτυλήνης ὁμόδουλος τοῦ Λάμωνος, ἠγγειλεν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ὁ δεσπότης ἀφίξεται, μαθησόμενος μήτι τοὺς ἀγροὺς ὁ τῶν

L O N G I
 P A S T O R A L I U M
 D E
 D A P H N I D E E T C H L O E
 L I B E R Q U A R T U S.

C A P. I.

ADVENIENS autem ex Mitylenarum urbe quidam Lamonis confervus, herum paulo ante vindemiam venturum nuntiavit, cogniturum, num quod damnum suis

Μηθυμναίων εἰσπλους ἐλυμήνατο. Ἡδη οὖν τοῦ θερούς ἀπιόντος, καὶ τοῦ μετοπάρου προσιόντος, παρεσκευάζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θεάς ἡδονήν· πηγὰς ἐξεκάθαιρεν, ὡς ὕδωρ καθαρὸν ἔχοιεν· τὸν κόπρον ἐξεφόρει τῆς αὐλῆς, ὡς ἀπόζουσα μὴ διοχλοίη· τὸν παράδεισον ἐθεράπευεν, ὡς ὠφθειῆ καλός. Ἦν δὲ ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα, καὶ κατὰ τοὺς βασιλικούς. ἐκτέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος, ἐπέκειτο δὲ ἐν χώρῳ μετεώρῳ, τὸ εὖρος ἔχων πλέθρων τεσσάρων. εἰκασεν ἂν τις αὐτὸν πεδίῳ μακρῷ· εἶχε δὲ πάντα δένδρα, μηλέας, μυρρίνας, ὄχνας, καὶ ροιάς, καὶ συκῆν, καὶ ἐλαίας· ἐτέρωθι ἄμπελον ὑψηλήν· καὶ ἐπέκειτο ταῖς μηλέαις καὶ ταῖς ὄχναις περκάζουσα, καθάπερ περὶ τοῦ καρποῦ αὐταῖς προσερίζουσα. τοσαῦτα ἡμέρα.

agris intulisset appulfus ille Methymnaeorum. Aestate igitur iam abeunte, & autumno adventante, Lamon sedulo allaborare coepit, quo domino suo talis mansio praepararetur, in qua nihil, quod oculis non esset gratum, occurreret. Fontes emundabat, ut illimes unda clara pellucerent; fimum ex caula egerebat, ne suo foetore ullam crearet molestiam; hortum summa cura excolebat, ut omni amoenitate rideret. Hic autem hortus profecto res erat valde pulcherrima, & in morem regalium hortorum. Excurrebat ad stadii magnitudinem; situs erat in loco celso, latitudine complectens quater-na iugera; ut quis iure ipsum campo per planum porrecto assimilasset. Ferebat porro omnigenas arbores, malos, myrtos, piros, malos punicas, ficus, oleas; & alibi proceram vitem, quae foeta nigrescente uva, malis & piris incumbibat, perinde ac si de fructu cum illis contenderet. Atque hae quidem erant sativae arbo-

ἦσαν δὲ καὶ κυπάριττοι, καὶ δάφναι, καὶ πλάτανοι,
καὶ πίτυς ταύταις πάσαις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κίττος
ἐπέκειτο· καὶ ὁ κόρυμβος αὐτοῦ μέγας ὢν καὶ μελαι-
νόμενος, βότρυν ἐμιμεῖτο. ἔνδον ἦν τὰ καρποφόρα φυτὰ
καθάπερ φρουρούμενα· ἔξωθεν περιειστήκει τὰ ἀκαρπα,
καθάπερ θριγγχὸς χειροποίητος· καὶ ταῦτα μέντοι λε-
πτῆς αἰμασιᾶς περιέθει περίβολος. τέτμητο καὶ διεκέ-
κριτο πάντα, καὶ στέλεχος στελέχους ἀφειστήκει. ἐν
μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις, καὶ ἐπήλ-
λαττον τὰς κόμας· ἐδόκει μέντοι καὶ ἡ τούτων φύσις
εἶναι τέχνης.¹ ἦσαν καὶ ἀνθῶν πρασιαὶ, ὧν τὰ μὲν
ἔφερον ἡ γῆ, τὰ δὲ ἐποίει τέχνη· ῥοδωνιά, καὶ ὑάκιν-
θοι, καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα· ἰωνιάς, καὶ ναρκίσσους,
καὶ ἀναγαλλίδας ἔφερον ἡ γῆ. σκιά τε ἦν θέρους, καὶ

res. Nec minus ibi cypariffi, lauri, platani, & pini cre-
scebant; quibus omnibus loco vitis imminebat hedera,
cuius corymbus ingens & nigrescens uvam aemulabatur.
Intus quasi praesidio aliquo munitae fructiferae stirpes
continebantur; quas foris steriles circumvallabant, haud
secus ac sepimentum humano artificio fabrefactum. Por-
ro septum e tenui maceria factum haec omnia ambie-
bat. Secto limite erant digesta & discreta omnia, trun-
cique a truncis abiungebantur. In sublimi invicem ra-
mi coibant & frondes confociabant. Putasset utique
quis, haec, quae natura sane ita se habebant, etiam ab
arte profecta. Erant & florum areolae, quorum alios
producebat terra, alios industria humana. Rosae nempe,
hyacinthi, & lilia, manu sata atque culta; violas, nar-
cissos, anagallidas sponte submittebat humus. Aestate

¹ Sic omnes Codd. & edd. est-
que exquisitior lectio prae Mol-
liana coniectura τεχνίτις, quam in
textum admisit Boden. Wyttenb.

transposito ἢ ita legebat: ἐδόκει
μέντοι καὶ τούτων ἡ φύσις εἶναι
τεχνίτις.

ἦρος ἄνθη, καὶ μετοπώρου τρυφή, ¹ καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν ὀπώρα. Ἐντεῦθεν εὐοπτον μὲν ἦν τὸ πεδίον, καὶ ἦν ὄραν τοὺς νέμοντας· εὐοπτος δὲ ἡ θάλαττα, καὶ ἐωρῶντο οἱ παραπλέοντες· ὥστε καὶ ταῦτα μέρος ἐγένετο τῆς ἐν παραδείσῳ τρυφῆς. Ἴνα τοῦ παραδείσου τὸ μεσαίτατον ἐπὶ μῆκος καὶ εὖρος ἦν, νεὼς Διονύσου καὶ Βωμὸς ἦν. περιεῖχε τὸν μὲν βωμὸν κιττός, τὸν νεῶν δὲ κλήματα· εἶχε δὲ καὶ ἐνδοθεν ὁ νεὼς διονυσιακὰς γραφὰς, Σεμέλην τίκτουςαν, Ἀριάδην καθεύδουσαν, Λυκοῦργον δεδεμένον, Πενθέα διαιρούμενον· ἦσαν καὶ Ἴνδοι νικώμενοι καὶ Τυρρήνοι μεταμορφούμενοι· πανταχοῦ Σάτυροι, πανταχοῦ Βάκχαι χορεύουσαι· οὐδὲ ὁ Πᾶν ἠμέλητο· ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας, ὅμοιος ²

ibi umbra, vere florum amoenitas, autumnno vindemiarum deliciae, & quavis anni tempestate fructus. Ab hoc loco campus despici poterat, eratque videre pascentes: despici poterat & mare, conspiciebanturque qui navibus praeterveherentur; adeo ut & hoc horti deliciis merito accenseri posset. In ipso vero horti meditullio, qua aeque in longitudinem ac latitudinem extendebatur, delubrum Baccho & ara erant posita: aram hedera, delubrum palmites cingebant. Erant etiam in interiori delubri parte picturae, Bacchi res gestas ob oculos ponentes, videlicet parientem Semelen, Ariadnen somno sopitam, Lycurgum vinculis constrictum, Penthea disceptum exhibentes. Hic victi stabant Indi, atque transformati Tyrrheni. Ubique Satyri, ubique Bacchae choreas ducentes. Neque omissus Pan, qui in petra, sua canens fistula, sedebat similis accinenti commune car-

¹ Iungerm. conit. τρύγη. Hinlopen vero totum locum sic transponit: καὶ μετοπώρου ὀπώρα, καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τρυφή. Ingeniose admodum.

² Tres Codd. Paris. & edd. Commel. Florent. & Iungerm. ὅμοιοι, quod referendam ad συρίζων.

ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χερσούσαις.

β'. Τοιοῦτον ὄντα τὸν παράδεισον ὁ Λάμων ἐβέρα-
πνευε, τὰ ξηρὰ ἀποτέμνων, τὰ κλήματα ἀναλαμβάνων.
τὸν Διόνυσον ἐστεφάνωσε τοῖς ἀνθεσιν ὕδωρ ἐπι-
χέτευσέ· πηγὴ τις, ἣν εὔρεν ἐς τὰ ἀνθη Δάφνις, ἐσχό-
λαζε μὲν τοῖς ἀνθεσιν, [ἢ πηγὴ] ¹ Δάφνιδος δὲ ὅμως
ἐκαλεῖτο πηγὴ. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ
Λάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατόν μάλιστα πού,
πάντως κακείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικό-
μενον ² διὰ μακροῦ. ὁ δὲ ἐβάρρει μὲν ὡς ἐπαινηθησόμε-
νος ἐπ' αὐταῖς διπλασίονάς τε γὰρ, ὧν ἔλαβεν, ἐποίη-
σε, καὶ λύκος οὐδὲ μίαν ἤρπαζε, καὶ ἦσαν πιότεραι τῶν

men tam calcantibus viris, quam feminis tripudiantibus.

II. In hoc igitur tali horto Lamon omnem navabat operam, quo excultum atque politum daret, cum arida excidendo, tum palmites adstringendo pedamentisve alligando. Bacchum floribus coronabat, aquam per canales derivabat. Fons quidam a Daphnide floribus irrigandis inventus, operam quidem floribus dabat, Daphnidis tamen fons appellabatur. Hic Daphnim hortabatur Lamon, ut pingues nitidasque, quam maxime posset, capras redderet, dicens, omnino illas herum, non longum post tempus adventurum, esse visurum. Bono erat animo Daphnis, utpote laudem caprarum nomine promeriturus; duplo namque quam sibi traditus fuerat, capellarum gregem reddiderat auctiorem, neque ullam lupus abstulerat, & ipsis ovibus obesiores erant. Cum

¹ Parum concinne antea legebatur, πηγὴ τις, ἢ ε. ε. τ. α. Δάφνις· ἐσχ. μ. τ. α. ἢ πηγὴ· Δάφν. δὲ ὅμ. ἐκαλεῖτο πηγὴ. Quod uncis inclusimus vocabulum, e glossa ortum puta. Ita quoque iudicabat Villoisif.

² Hinlopen & Lefevre coni. οὐ διὰ μακροῦ. Villoison. vero ἀφικόμενον. Utrumque sine idonea causa. Nam praecedit ὄψεσθαι, & διὰ μακροῦ innuit longam domini absentiam.

οίων. Βουλόμενος δὲ προθυμότερον αὐτὸν γενέσθαι πρὸς τὸν γάμον, πᾶσαν Θεραπείαν καὶ προθυμίαν προσέφε-
 ρεν, ἄγων τε αὐτὰς πάνυ ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δει-
 λινόν· δῖς ἠγεῖτο ἐπὶ ποτόν· ἀνεζήτει δὲ εὐνομώτατα τῶν
 χωρίων· ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαφίδων καινῶν, καὶ
 γαυλῶν πολλῶν, καὶ ταρσῶν μειζόνων. Τοσαύτη δὲ ἦν
 κηδεμονία, ὥστε καὶ τὰ κέρατα ἤλειφε, καὶ τὰς τρί-
 χας ἐβεράπτει. Πανὸς ἂν τις ἱερὰν ἀγέλην ἔδοξεν ὀρᾶν.
 Ἐκοινῶνει δὲ παντὸς εἰς αὐτὰς καμάτου καὶ ἡ Χλόη
 καὶ τῆς ποιμένης παραμελοῦσα, τὸ πλεον ἐκείναις¹
 ἐσχόλαζε· ὥστε ἐνόμιζεν ὁ Δάφνις δι' ἐκείνην αὐτὰς
 φαίνεσθαι καλὰς.

γ'. Ἐν τούτοις οὖσιν αὐτοῖς, δεύτερος ἄγγελος ἐλ-
 θὼν ἐξ ἄστεος, ἐκέλευεν ἀποτρυγᾶν τὰς ἀμπέλους ὡς

autem vellet herum promptiorem esse ad nuptias com-
 probandas, omni fane cura, omni studio & alacritate
 agebat, summo mane illas pastum educendo, feraque
 vespera reducendo. Bis appellebat ad aquam, sedulo
 indagans, ubi maxima suppeteret pabuli copia. Curave-
 rat quoque, ut sibi essent sina nova, mulctrarumque co-
 pia, & crates capaciores. Tantam his impendebat cu-
 ram, ut etiam cornua capellarum inungeret, & pilos
 ipsos pexos nitidosque efficere studeret. Putasses, te Pa-
 ni sacrum videre gregem. In partem illius circa gregem
 caprarum laboris ipsa quoque Chloë veniebat, suoque
 grege neglecto, maiori ex parte iis vacabat; adeo ut
 Daphnis existimaret, per illam fieri, quod capellae tam
 pulchrae viderentur.

III. Hisce intentos alter urbe veniens nuntius, vin-
 demiare vites quam ocissime iussit, seque permanfu-

¹ Vulgo ἐκείνοις. Pro quo Huet. αἰξί. Mollus dedit ἐκείναις, nul-
 & edit. Paris. ἐκείναις, scilicet lo sensu.

τάχιστα· καὶ αὐτὸς ἔφη παραμένειν ἕς τ' ἂν τοὺς βό-
 τρυς ποιήσωσι γλεῦκος, εἶτα οὕτως κατελθὼν εἰς τὴν
 πόλιν ἄξειν τὸν δεσπότην, ἥδη τῆς μετοπωρινῆς τρυ-
 γης.¹ τοῦτόν τε οὖν Εὐδρόμον, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, ὅτι
 ἦν αὐτῷ ἔργον τρέχειν) ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν, καὶ
 ἅμα τὰς ἀμπέλους ἀπετρύγων, τοὺς βότρυς ἐς τὰς
 ληνοὺς κομίζοντες, τὸ γλεῦκος εἰς τοὺς πίθους φέροντες,
 τῶν βοτρυῶν τοὺς ἠβῶντας ἐπὶ κλημάτων ἀφαιροῦντες,
 ὡς εἶη καὶ τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐλθοῦσιν ἐν εἰκόνι καὶ
 ἠδονῇ γενέσθαι τρυγητοῦ. Μέλλοντος δὲ ἥδη σοβεῖν ἐς
 ἄστυ τοῦ Εὐδρόμου, καὶ ἄλλα μὲν οὐκ ὀλίγα αὐτῷ
 Δάφνις ἔδωκεν, ἔδωκε δὲ καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπολίου δῶρα·
 τυροὺς εὐπαγεῖς, ἔριφον ὀψίγονον, δέρμα αἰγὸς λευκὸν
 καὶ λάσιον, ὡς ἔχοι χειμῶνος ἐπιβάλλεσθαι τρέχων·
 ὁ δὲ ἠδέτο καὶ ἐφίλει τὸν Δάφνιν, καὶ ἀγαθὸν τι ἐρεῖν

rum dixit, donec ex uvis mustum fecerint, & tum de-
 mum in urbem reversurum, ut dominum adduceret per-
 acta autumnali vindemia. Hunc igitur Eudromum, (eo
 enim nomine appellabatur, quia hero suo erat a pedi-
 bus) excipiebant summa lubentia & benignitate, in-
 simulque uvas e vitibus decerpebant, ad praela eas con-
 ferentes, mustum condentes in cados, racemos adultos
 cum palmitibus defecantes, quo liceret ex urbe venien-
 tibus aliqua frui vindemiae imagine & voluptate. Non
 pauca autem Eudromo, ad civitatem iam regressuro,
 Daphnis dedit dona; ea autem dedit dona, quae a ca-
 prario exspectari poterant, videlicet caseos bene com-
 pactos, haedum sero genitum, pellem albam atque hir-
 futam caprae, quam hiberno tempore currens indue-
 ret. Impense delectabatur, atque Daphnim osculabatur

¹ Villois. deesse putabat τελειοθείσης, πεπαιμμένης, aut simile quid.

περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο. Καὶ ὁ μὲν ἀπῆει Φίλα Φρονῶν.

δ'. Ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ Χλόῃ συνένεμεν.¹ Εἶχε δὲ καὶ κείνη πολὺ δέος· μεράκιον εἰωθὸς αἴγας βλέπειν, καὶ ὄρος,² καὶ γεωργούς, καὶ Χλόην, πρῶτον ἔμελλεν ὄψεσθαι δεσπότην, οὗ πρῶτον μόνον ἤκουε τὸ ὄνομα. ὑπὲρ τε οὖν τοῦ Δάφνιδος ἐφρόντιζεν, ὅπως ἐντεύξεται τῷ δεσπότη, καὶ περὶ τοῦ γάμου τὴν ψυχὴν ἐταράττετο, μὴ μάτην ὀνειροπολοῦσιν αὐτόν. Συνεχῆ μὲν οὖν τὰ Φιλήματα, καὶ ὥσπερ συμπεφυκότων αἰ περιβολαί· καὶ τὰ Φιλήματα δειλὰ ἦν, καὶ αἰ περιβολαὶ σκυθρῶπαί, καθάπερ ἤδη παρόντα τὸν δεσπότην φοβουμένων, ἢ λαμβανόντων.

ε'. Προσγίνεται δὲ τις αὐτοῖς καὶ τοίσοδε τάραχος.

ille, promittens, se aliquid boni de illo dicturum domino. Sic ille abiit benevolo animo.

IV. Daphnis autem anxietatis & curarum plenus cum Chloë manebat. Quin & illa magno in metu erat; nempe adolescentulus, assuetus dumtaxat videre capras, montes, agricolas & Chloën, tunc primum visurus erat herum, cuius solum nomen tunc primum fando audiebat. Erat igitur sollicita de Daphnide, quo pacto herum aditurus & compellaturus esset, ac de matrimonio, ne frustra illud somniarent. Hinc continua intercedebant suavia, mutuique amplexus, haud aliter quam si coaluissent. Nec tamen illorum oscula sine timore erant, neque amplexus sine vultu tristi; non secus ac eorum, qui herum iam praesentem timerent, vel clam illo ista agerent.

V. Verum talis tumultus illis intervenit. Lampis qui-

¹ Exhibent hanc lectionem duo Codd. Paris. Ita quoque legendum coni. Iungerm. cum priorē ed. Paris. Vulgo inepte: συνέμενεν.

² Hinlopen corr. καὶ ὄρις, oves, fatis apposite. Sed & vulgata bene habet, de caprario, qui *pendentes rure* capellas pascit.

Λάμπις τις ἦν ἀγέρωχος βουκόλος. οὗτος καὶ αὐτὸς ἐμνᾶτο τὴν Χλόην παρὰ τοῦ Δρύαντος, καὶ δῶρα ἤδη πολλὰ ἐδεδώκει σπεύδων τὸν γάμον. Αἰσθόμενος οὖν ὡς εἰ συγχωρηθεῖη παρὰ τοῦ δεσπότου, Δάφνις αὐτὴν ἄξεται, τέχνην ἐζητεί, δι' ἧς τὸν δεσπότην αὐτοῖς ποιήσειε πικρόν· καὶ εἰδὼς πάνυ αὐτὸν τῷ παραδείσῳ τερπόμενον, ἔγνω τοῦτον, ὅσον οἷός τε ἐστὶ, διαφθεῖραι καὶ ἀποκοσμηῆσαι. Δένδρα μὲν οὖν τέμνων, ἔμελλεν ἀλώσεσθαι διὰ τὸν κτύπον· ἐπεῖχε δὲ τοῖς ἀνθεσιν, ὥστε διαφθεῖραι αὐτά. Νύκτα δὲ Φυλάξας, καὶ ὑπερβὰς τὴν αἰμασίαν, τὰ μὲν ἀνώρυξε, τὰ δὲ κατέκλασε, τὰ δὲ κατεπάτησεν ὡς περ σῦς. Καὶ ὁ μὲν λαθῶν ἀπεληλύθει.

στ'. Λάμων δὲ τῆς ἐπιούσης παρελθὼν εἰς τὸν κήπον, ἔμελλεν ὕδωρ αὐτοῖς ἐκ τῆς πηγῆς ἐπάξειν. ἰδὼν

dam erat, bubulcus ferox. Hic in uxorem a Dryante petebat Chloën, urgensque nuptias, multa dono dederat. Intelligens igitur, quod, siquidem dominus non reprobarer, Daphnis ipsam ducturus esset uxorem, dolos consuere aggreditur, quibus dominum adversus eos exacerbarer; cumque non ignorarer, magnopere illum hoi to delectari, eum, quoad fieri posset, vastare, suaque amoenitate privare decrevit. Ceterum, si arbores caederet, futurum erat, ut deprehenderetur fragore proditus: hinc animum floribus perdendis adiecit. Observata igitur nocte, transgressus sepem, flosculos partim e radicibus eruit, partim confregit, partim instar porci pedibus protrivit. Atque ille quidem clam se subduxit.

VI. Sequenti vero die Lamon ad hortum progressus, iam eum aqua fontana irrigaturus erat. Conspicatusque

δὲ πᾶν τὸ χωρίον δεδηωμένον, καὶ ἔργον οἶον ἐχθρὸς
 ληστῆς ἐργάσαιτο, κατερρήξατο μὲν εὐθύς τὸν χιτω-
 νίσκον, βοῆ δὲ μεγάλη Θεοὺς ἀνεκάλει ὥστε καὶ ἡ
 Μυρτάλη τὰ ἐν χερσὶ καταλιπούσα ἐξέδραμε, καὶ ὁ
 Δάφνις ἐλάσας τὰς αἰγὰς ἀνέδραμε καὶ ἰδόντες ἐβόων,
 καὶ βοῶντες ἐδάκρυον. καὶ ἦν μὲν κοινὸν ἰ πένθος ἀν-
 θῶν, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι δεσπότην ἔκλαον ἔκλαυ-
 σε δ' ἂν τις καὶ ξένος ἐπιστάς. ἀποκεκόσμητο γὰρ ὁ
 τόπος, καὶ ἦν λοιπὸν πᾶσα ἡ γῆ πηλώδης. τῶν δὲ εἴ-
 τι διέφυγε τὴν ὕβριν, ὑπὴνθει καὶ ἔλαμπε, καὶ ἦν ἔτι
 καλὸν καὶ κείμενον. ἐπέκειντο δὲ αὐτοῖς καὶ μέλιτται
 συνεχεῖς καὶ ἀπαυστον βομβοῦσαι καὶ θρηνοῦσαι
 ὅμοιον.

ζ'. Ὁ μὲν γὰρ Λάμων ὑπ' ἐκπλήξεως κακείνα

totum illum locum pervastatum, & facinus, quale infe-
 stus latro perpetrasset, illico suam discidit tunicam, &
 voce alta Deos inclamavit, adeo ut Myrtale, omiffis
 iis, quae in manu habebat, accurreret, pariterque Da-
 phnis, qui capras in pascua eduxerat, recurreret. Hoc
 videntes clamabant, & clamantes flebant. Incassum qui-
 dem lugebant flores; verum herum expavescentes, fle-
 bant. Ne peregrinus quidem superveniens a lacrimis
 temperasset; exutus enim omni venere erat locus, re-
 stabatque tantum terrae solum lutulentum: flosculorum
 si quid effugisset iniuriam, subflorebat, atque fulgebat
 sic tamen, & adhuc amoenum erat, etsi iaceret. His
 densae infidebant apes, & suum perpetuo bombum fa-
 cientes, veluti illos lamentabantur.

VII. Lamon autem prae animi consternatione in haec

i Ita legitur e Molli coniectu-
 ra, quam probavit Dorvill. ad
 Charit. p. 695. Vulgo κεινὸν, quod

reduxit Villois. nescio qua veri
 specie. Infra; καὶ ἐθρήνουσιν οὐ τὰ
 ἄνεθι λοιπόν.

ἔλεγε· „Φεῦ τῆς ῥοδωνιάς, ὡς κατακέκλασται· Φεῦ τῆς ἰωνιάς, ὡς πεπάτηται· Φεῦ τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν ναρκίσσων, οὓς ἀνώρυξέ τις πονηρὸς ἄνθρωπος. Ἀφίξεται τὸ ἦρ, τὰ δὲ οὐκ ἀνθήσει· ἔσται τὸ θερος, τὰ δὲ οὐκ ἀκμάσει μετόπωρον, ἀλλὰ τάδε οὐδένα στεφανώσει. Οὐδὲ σὺ, δέσποτα Διόνυσε, τὰ ἄθλια ταῦτα ἠλέησας ἄνθη, οἷς παρώκεις, καὶ ἔβλεπες,¹ ἀφ' ὧν ἔστεφάνωσά σε πολλάκις. Πῶς δείξω νῦν τὸν παράδεισον τῷ δεσπότη; τίς ἐκεῖνος θεασάμενος ἔσται; Κρεμᾶ² γέροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν· τάχα δὲ καὶ Δάφνιν, ὡς τῶν αἰγῶν ταῦτα εἰργασμένων. „ Δάκρυα ἦν ἐπὶ τούτοις θερμότερα καὶ ἐθρήνουν οὐ τὰ ἄνθη λοιπὸν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώματα. ἐθρήνει καὶ Χλόη Δάφνιν εἰ κρεμήσεται, καὶ ἤϋχετο μηκέτι

verba erumpebat : Eheu ! rosae quam sunt diffractae ? Heu ! violae quam sunt conculcatae ? Eheu ! hyacinthi & narcissi, quos homo quis improbus e terra eruit. Ver adveniet ; isti autem non vernabunt. Orietur aestas ; hi autem non vigebunt. Autumnus aderit ; isti autem neminem coronabunt. Neque vero, o domine Bacche, miserorum horumce florum misertus es, iuxta quos habitabas, quosque oculis usurpabas, & quibus te saepe coronavi ? Qua fronte hunc hortum hero ostendam ? Quo animo is haec visurus est ? Me senem de pino aliqua, ut Marfyam, forte suspendet ; forsan etiam & Daphnim, quasi nimirum caprarum facto haec acciderint. Ob haec lacrimae oboriebantur fervidiores, neque deinceps flores, sed semetipsos deflebant. Lugebat simul Chloë, si Daphnis suspendendus foret, & iam optabat,

¹ Post hoc verbum Villois. deesse suspicatur διαφθειρόμενα, vel ἀνορυπτόμενα, vel κατακλίμενα, vel πατούμενα. Sine omni causa. Est, *aspicere sustinuisse*, tale fa-

cinus non prohibuisti.

² Huet. conī. κρεμάσει. Sed κρεμᾶ est futurum contractum, Attico more.

ἔλθειν τὸν δεσπότην αὐτῶν, καὶ ἡμέρας διήντλει μοχθη-
 ράς, ὡς ἤδη Δάφνιν βλέπουσα μαστιγούμενον.

ἦ. Καὶ ἤδη νυκτὸς ἀρχομένης ὁ Εὐδρομος αὐτοῖς
 ἀπήγγελλεν, ὅτι ὁ μὲν πρεσβύτερος δεσπότης μεθ'
 ἡμέρας ἀφίξεται τρεῖς· ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ, τῆς ἐπιούσης
 πρόεισι. Σκέψεις οὖν ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων, καὶ κοι-
 νωνὸν εἰς τὴν γνώμην τὸν Εὐδρομον παρελάμβανον. ὁ δὲ
 εὖνους ὢν τῷ Δάφνιδι, παρήνει τὸ συμβᾶν ὁμολογῆ-
 σαι πρότερον τῷ νέῳ δεσπότη, καὶ αὐτὸς συμπράξειν
 ἐπηγγέλλετο τιμώμενος, ὡς ὁμογάλακτος· καὶ ἡμέ-
 ρας γενομένης, οὕτως ἐποίησαν. Ἦκε μὲν ὁ Ἄστυλος
 ἐφ' ἵππου, καὶ παράσιτος αὐτοῦ, καὶ οὗτος ἐφ' ἵπ-
 που· ὁ μὲν, ἀρτιγένειος· ὁ δὲ Γνάθων (τουτὶ γὰρ ἐκα-
 λείτο) τὸν πῶγωνα ξυράμενος πάλαι. Ὁ δὲ Λάμων
 ἅμα τῇ Μυρτάλῃ καὶ τῷ Δάφνιδι, πρὸ τῶν ποδῶν

ut nunquam ipforum dominus adveniret, diesque exan-
 tlabat acerbas, quasi iam cerneret Daphnim, flagrorum
 verbera patientem.

VIII. Coepta iam nocte venit nuntiatum Eudromus,
 dominum seniore post triduum affuturum, at gnatum
 eius die sequenti praeventurum. Deliberatum igitur fuit
 de hisce, quae acciderant, & consiliis conferendis Eu-
 dromum socium adhibuerunt. Ille, benevolo animo pro-
 sequens Daphnim, suavit, casum illum prius aperiret do-
 mino iuniori, seque causam adiuturum spondebat, ut
 qui non certe nullo numero apud dominum haberetur,
 quippe cuius esset collactaneus; exortoque die ita ege-
 runt. Veniebat Astylus equo infidens, unaque eius pa-
 rasitus, qui & ipse equo vehebatur. Quorum ille nu-
 dius tertius barbam emittere coeperat; at huic Gnatho-
 ni (hoc enim huic nomen erat) iam pridem abrafa barba
 fuerat. Lamon vero, una cum Myrtala & Daphnide ad

αὐτοῦ καταπεσῶν, ἰκέτευεν οἰκτεῖραι γέροντα ἀτυχῆ,
καὶ πατρώας ὀργῆς ἐξαρπάσαι τὸν οὐδὲν ἀδικήσαντα.
ἅμα τε αὐτῷ καταλέγει πάντα. Οἰκτεῖρει τὴν ἱκεσίαν
ὁ Ἄστυλος, καὶ ἐπὶ τὸν παράδεισον ἐλθὼν, καὶ τὴν
ἀπώλειαν τῶν ἀνθῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παραιτήσεσθαι
τὸν πατέρα, καὶ κατηγορήσειν τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ δε-
θέντες ἐξύβρισαν, καὶ τὰ μὲν κατέκλασαν, τὰ δὲ κατε-
πάτησαν, τὰ δὲ ἀνώρυξαν λυβέντες. Ἐπὶ τούτοις ἤυχον-
το μὲν αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ Λάμων καὶ Μυρτά-
λη· Δάφνις δὲ δῶρα προσεκόμισεν ἐρίφους, τυροὺς, ὄρ-
νιθας, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν, βότρους ἐπὶ κλημάτων,
μῆλα δὲ ἐπὶ κλάδων. ἦν ἐν τοῖς δώροις καὶ ἀνθοσμίας
οἶνος Λέσβιος, ποθῆναι κάλλιστος οἶνος.

θ'. Ὁ μὲν δὴ Ἄστυλος ἐπῆναι ταῦτα· καὶ περὶ
θῆραν εἶχε λαγωῶν, οἷα πλούσιος νεανίσκος, καὶ τρυ-

illius genua provolutus, infelicis ut misereatur senis, se-
que innocentem patris irae eripiat, supplex orat, simul-
que illi exponit, quae contigerant, omnia. Supplicantis
misertus Astylus, hortum ingreditur, & conspiciatus
florum excidium, sese dixit ipse veniam impetraturum
a patre, & incusaturum equos, quod ibi alligati inso-
lentius lascivissent, sicque alia contrivissent, alia pro-
culcassent, alia suffodissent, loramentis nimirum libera-
ti. Ob haec Lamon & Myrtale omnia ipsi fausta appre-
cabantur; Daphnis autem dona insuper attulit, videli-
cet haedos, caseos, aves, earumque foetus, racemos ad-
huc palmitibus dependentes, poma adhuc in ramis pen-
dencia: inter ista dona erat & fragrantissimum vinum
ex Lesbo, potu praestantissimum.

IX. Equidem Astylus collaudabat ista, eratque assi-
duus in venandis leporibus, utpote opibus abundans iu-

Φῶν ἀεὶ, καὶ ἀφικόμενος εἰς τὸν ἀγρὸν εἰς ἀπόλαυσιν
 ξένης ἡδονῆς. Ὁ δὲ Γνάθων, οἷα μαθὼν ἐσθίειν ἀνθρω-
 πος καὶ πίνειν εἰς μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὦν, ἢ γνά-
 θος, καὶ γαστήρ, καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα, οὐ παρέργως
 εἶδε τὸν Δάφνιν τὰ δῶρα κομίσαντα· ἀλλὰ καὶ φύσει
 παιδεραστῆς ὦν, κάλλος οἷον οὐδὲ ἐπὶ τῆς πόλεως εὐ-
 ρῶν, ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι, καὶ πείσειν ὥστο
 ραδίως ὡς αἰπόλον. Γνοὺς δὲ ταῦτα, θήρας μὲν οὐκ ἐκοι-
 νῶνει τῷ Ἀστύλῳ· κατιῶν δὲ ἵνα ἔνεμεν ὁ Δάφνις, λό-
 γῳ μὲν τῶν αἰγῶν, τὸ δὲ ἀληθές, Δάφνιδος ἐγίνετο
 θεατῆς. μαλθάσσων δὲ αὐτὸν, τὰς τε αἶγας ἐπήνει,
 καὶ συρίσαι τὸ αἰπολικὸν ἠξίωσε· καὶ ἔφη ταχέως ἐλεύ-
 θερον θήσειν τὸ πᾶν δυνάμενος. Ὡς δὲ εἶχε χειροῆθη,

venis, & luxu nunquam non diffluens, quique ideo rus
 venerat, ut nova voluptate perfrueretur. Gnatho au-
 tem, utpote homo unice edoctus edere & ad ebrieta-
 tem usque se ingurgitare, quique quantus quantus, ni-
 hil aliud quam gula & venter erat, quaeque sunt infra
 ventrem, non obiter & perfunctorie Daphnim sua do-
 na conferentem contemplatus fuerat; sed cum natura
 puerorum amator esset, inventa, qualem in urbe non
 vidisset, forma, Daphnim aggredi decrevit, ratus hoc
 facile illi, utpote homini caprario, se persuasurum.
 Haec cum constituiisset, venationis non erat cum Asty-
 lo particeps, sed descendens ad loca, ubi pascebat Da-
 phnis, verbis quidem capras, sed revera Daphnim, spe-
 ctatum veniebat. Deinde blandis illum deliniens verbis,
 laudibus efferebat capras, tibiaque ut pastorale carmen
 caneret, postulabat, addebatque, mox ei libertatem im-
 petraturum se, qui videlicet nihil non apud Dionysio-
 phanem posset. Ut autem illum mansuetum sibi que mo-

Longus.

K

νύκτωρ λοχήσας ἐκ τῆς νομῆς ἐλαύνοντα τὰς αἴγας, πρῶτον μὲν ἐΦίλησε προδραμῶν· εἶτα ὀπίσθην παρασχεῖν τοιοῦτον οἶον αἱ αἴγες τοῖς τράγοις. Τοῦ δὲ βραδέως νοήσαντος, καὶ λέγοντος, ὡς αἴγας μὲν βαίνειν τράγους, καλόν· τράγον δὲ οὐπώποτε τις εἶδε βαίνοντα τράγον, οὐδὲ κριὸν ἀντὶ τῶν οἴων κριὸν, οὐδὲ ἀλεκτρυόνας ἀντὶ τῶν ἀλεκτορίδων ἀλεκτρυόνας· οἷός τε ἦν ὁ Γνάθων βιάζεσθαι τὰς χεῖρας προσφείρων· ὁ δὲ μεθύοντα ἄνθρωπον καὶ ἐστῶτα μόλις παρωσάμενος ἔσφηλεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὥσπερ σκύλαξ ἀποδραμῶν, κείμενον κατέλιπεν, ἀνδρὸς, οὐ παιδὸς, πρὸς χειραγωγίαν δέομενον. Οὐκέτι προσίετο ὅλως· ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε ἄλλη τὰς αἴγας ἔνεμεν, ἐκεῖνον μὲν Φεύγων, Χλόην δὲ τηρῶν. Οὐδὲ ὁ Γνάθων ἔτι περιειργάζετο, καταμαθὼν ὡς οὐ μόνον καλὸς, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὸς ἐστίν· ἐπετήρει δὲ

rigerum habuit, de nocte infidiatu capellas e pastu abducenti, prius praecurrens, oscula quaedam dedit; deinde, ut more caprarum, hircis sui copiam facientium, sibi tergum obvertat, precatur. Haec cum serius animadvertisset Daphnis, & dixisset, capras quod ineant hirci, id quidem se recte habere, sed hircum nunquam & nusquam gentium quem vidisse inire hircum, neque arietem pro ovibus arietem, neque gallos gallinarum loco gallos; ibi Gnatho velle vi adigere, manusque iniicere. At ille hominem ebrium, aegreque pedibus insistentem, cubito repulsum humi prostravit, & veluti catulus fugiens, iacentem reliquit, viri, non pueri, qui manu deduceret, opera indigentem. Neque postea eum admittebat Daphnis; sed modo hoc, modo illo loco capras pascebat, illum certe vitans, Chloënque diligenter servans. Neque Gnatho amplius illum curiose observabat, cum intellexisset, eum non solum formosum, sed

καιρὸν διαλεχθῆναι περὶ αὐτοῦ τῷ Ἀστύλῳ, καὶ ἤλπι-
ζε δῶρον αὐτὸν ἔξειν παρὰ τοῦ νεανίσκου, πολλὰ καὶ
μεγάλα χαρίζεσθαι θέλοντος.

ί. Τότε μὲν οὖν οὐκ ἠδυνήθη· προσῆει γὰρ ὁ Διονυ-
σοφάνης ἅμα τῇ Κλεαρίστῃ καὶ ἦν θόρυβος πολὺς
κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Μετὰ δὲ τοῦτο
συνέταττε λόγον καὶ ἐρωτικὸν καὶ μακρὸν. Ἦν δὲ ὁ Διο-
νυσοφάνης μεσαιπόλιος μὲν ἦδη, μέγας δὲ καὶ κα-
λὸς, καὶ μεираκίοις ἀμιλλᾶσθαι δυνάμενος· ἀλλὰ καὶ
πλούσιος ἐν ὀλίγοις, καὶ χρηστὸς ὡς οὐδεὶς ἕτερος. Οὗτος
ἐλθὼν, τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ θεοῖς ἔβυσεν ὅσοι προεστᾶ-
σιν ἀγροικίας, Δήμητρι, καὶ Διονύσῳ, καὶ Πανὶ, καὶ
Νύμφαις· καὶ κοινὸν πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔστησε κρα-
τῆρα. Ταῖς δὲ ἄλλαις ἡμέραις ἐπεσκόπει τὰ τοῦ Λά-
μωνος ἔργα· καὶ ὄρων τὰ μὲν πεδία ἐν αὐλακι, τὰς δὲ

etiam esse robustum. Captabat autem occasionem de eo
colloquendi cum Astylo, sperabatque fore, ut illum do-
no habiturus esset a iuvene multa & praeclara largiri
volente.

X. Tamen ista tunc temporis tractari non potuerunt.
Namque adveniebat Dionysophanes una cum sua Clea-
rista; omniaque tumultu & strepitu iumentorum, fer-
vorum, virorum atque mulierum fervebant. Inde autem
componere coepit sermonem amatorium, eumque pro-
lixum. Erat hic Dionysophanes aetate semicana, ma-
gnus autem & formosus, qui nec iuveni cederet; quin
& dives inter paucos, & in tantum probus, in quan-
tum nemo alius. Hic, post adventum suum, prima die
omnibus Diis agri praesidibus sacra fecit, Cereri, Bac-
cho, Pani, Nymphis, statuitque omnibus, quotquot ad-
erant praesentes, cratera communem; reliquis diebus
Lamonis inspexit opera: utque conspexit campum pro-

ἀμπέλους ἐν κλήματι, τὸν δὲ παράδεισον ἐν κάλλει·
 (περὶ γὰρ τῶν ἀνθῶν Ἄστυλος τὴν αἰτίαν ἀνελάμβανεν·)
 ἤδετο περιττῶς, καὶ τὸν Λάμωνα ἐπήνει, καὶ
 ἐλεύθερον ἀφῆσιν ἐπηγγέλλετο. Κατῆλθε μετὰ ταῦ-
 τα καὶ εἰς τὸ αἰπόλιον, τὰς τε αἶγας ὀψόμενος καὶ τὸν
 νέμοντα. Χλόη μὲν οὖν εἰς τὴν ὕλην ἔφυγεν, ὄχλον
 τοσοῦτον αἰδουμένη καὶ φοβηθεῖσα· ὁ δὲ Δάφνις εἰ-
 στήκει δέρμα λάσιον αἰγὸς ἐζωσμένος, πήραν νεορραφῆ
 κατὰ τῶν ὤμων ἐξηρημένος, κρατῶν ταῖς χερσὶν ἀμ-
 φοτέραις, τῇ μὲν, ἀρτιπαγεῖς τυροῦς, τῇ δὲ, ἐρίφους
 γαλαθηνούς. Εἶποτε Ἀπόλλων Λαομέδοντι θητεύων
 ἐβουκόλησε, τοιόσδε ἦν, οἷος τότε ὤφθη Δάφνις. Αὐ-
 τὸς μὲν οὖν εἶπεν οὐδέν, ἀλλὰ ἐρυθήματος πλησθεῖς,
 ἐνευσε κάτω, προτείνας τὰ δῶρα· ὁ δὲ Λάμων, „ οὗτος,
 εἶπε, σοὶ, δέσποτα, τῶν αἰγῶν αἰπόλος. Σὺ μὲν ἐμοὶ

be impressis fulcis aratum, vineam palmitibus totam
 turgidam, hortum eleganter politum, (quod namque
 flores attinebat, Astylus omnem culpam in se recepe-
 rat) impense delectabatur, atque Lamonem laudibus
 evehens, insuper pollicitus est, se eum liberum manu-
 missurum. Post haec etiam ad caprarum gregem descen-
 dit, capras caprariumque visurus. Igitur Chloë in fil-
 vam aufugit, tantam turbam reverita. At Daphnis hir-
 futa caprae pelle indutus substitit, ex humeris suspen-
 sam recens consutam habens peram, tenens utraque ma-
 nu, altera nempe recentes caseolos, altera haedulos la-
 tentes. Si quando Apollo Laomedonti mercede pacta
 servit, & armenta pavit, talis certe erat, qualis tunc
 visus est Daphnis: qui sane ne verbum quidem protu-
 lit, sed rubore suffusus deiecit oculos humi, munera-
 que porrexit. Lamon vero: Hic, inquit, here, capra-
 rum tuarum custos est. Tu quidem quinquaginta mihi

πεντήκοντα νέμειν ἔδωκας καὶ δύο τράγους· οὗτος δέ σοι πεποίηκεν ἑκατὸν, καὶ δέκα τράγους. Ὅρας ὡς λιπαραὶ καὶ τὰς τρίχας λάσιαι, καὶ τὰ κέρατα ἄθραυστοι. Πεποίηκεν αὐτὰς καὶ μουσικὰς· σύριγγος γοῦν ἀκούουσαι ποιοῦσι πάντα. ,,

ια'. Παροῦσα τοῖς λεγομένοις ἢ Κλεαρίστη, πείραν ἐπεθύμησε τοῦ λεχθέντος λαβεῖν, καὶ κελεύει τὸν Δάφνιν ταῖς αἰξίν οἷον εἶωθε συρίσαι, καὶ ἐπαγγέλλεται συρίσαντι χαρίσασθαι χιτῶνα καὶ χλαῖναν καὶ ὑπόδηματα. Ὁ δὲ καθίσας αὐτοῦς¹ ὥσπερ θεάτρον, στὰς ὑπὸ τῆ Φηγῶ, καὶ ἐκ τῆς πῆρας τὴν σύριγγα κομίσας, πρῶτα μὲν ὀλίγον ἐνέπνευσε· καὶ αἱ αἶγες ἔστησαν τὰς κεφαλὰς ἀράμεναι. εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον· καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο νεύσασαι κάτω. αὖθις λιγυρὸν

tradideras pascendas, & binos hircos; hic usque ad centenas auctas dedit, & denos hircos. Vides, quam sint pingues, nitidaeque, & villis densae, cornibusque integrae. Eas & musicas reddidit; fistula namque audita statim omnia imperata faciunt.

XI. His dictis aderat & Clearista, & specimen eius, quod dictum erat, sumere cupiens, iussit Daphnim capellis, ut solebat, fistula canere, insimul promittens, si id fecisset, se eum tunica, laena & calceis muneraturam. Ille, in theatri modum illis dispositis, stans sub fago, e pera fistulam depromsit. Primum quidem exilem inflando edidit sonitum, & statim capellae surrexerunt capitibus erectis: deinde pastoralementem occepit cantum, atque capellae capite in terram demisso pascere coeperunt: rursus suavem & argutum sonum edidit,

¹ Valken. coni. αὐτὰς, ut referatur ad αἶγας. Venuste.

ἔδωκε¹ καὶ ἄθροαι κατεκλίθησαν. ἐσύρισέ τε καὶ ὄξυ μέλος· αἱ δὲ, ὡς περ λύκου προσιόντος, εἰς τὴν ὕλην κατέφυγον. μετ' ὀλίγον ἀνακλητικὸν ἐφθέγγετο καὶ ἐξελθοῦσαι τῆς ὕλης, πλησίον αὐτοῦ τῶν ποδῶν συνέδραμον. οὐδὲ ἀνθρώπους οἰκέτας εἶδεν ἄν τις οὕτω πειθόμενους προστάγματι δεσπότου. Οἴτε οὖν ἄλλοι πάντες ἐθαύμαζον, καὶ πρὸ πάντων ἡ Κλεαρίστη, καὶ δῶρα ἀποδώσειν ὤμοσε καλῶ τε ὄντι αἰπόλῳ καὶ μουσικῶ· καὶ ἀνελθόντες εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀμφὶ ἄριστον εἶχον, καὶ τῷ Δάφνιδι, ἀφ' ὧν ἤσθιον, ἔπεμψαν. Ὁ δὲ μετὰ τῆς Χλόης ἤσθιε, καὶ ἤδετο γευόμενος ἀστυκῆς ὀψαρτυσίας, καὶ εὐελπὶς ἦν τεύξεσθαι τοῦ γάμου πείσας τοὺς δεσπότας.

ιβ'. Ὁ δὲ Γνάθων προσεκκαυθεὶς τοῖς κατὰ τὸ αἰπόλιον γεγενημένοις, καὶ ἀβίωτον νομίζων τὸν βίον, εἰ

& simul omnes reclinatae quieverunt. Tum quidem acutum insonuit; & illae, non fecus ac lupo irruente, in silvam confugerunt. Paulo post receptui signum dedit; tum derepente silva egressae prope pedes ipsius circum circa currere omnes coeperunt. Nemo unquam famulos vidit ita dicto audientes hero suo. Ceteri itaque omnes demirati fuere, praecipue vero Clearista, quae promissa huic formoso & musico caprario dona se persoluturam iuravit. Reversique ad villam prandebant, & Daphnidi quaedam de sua misere, unde edebant, mensa. Ille una cum Chloë hisce epulis fruebatur, delectabaturque gustando conquistissimos oppidanorum cibos, inque spem erigebatur, fore ut, dominis persuasis, haec nuptias consequeretur.

XII. Gnatho autem magis accensus iis, quae apud capellas acciderant, minimeque viralem sibi vitam du-

¹ Valkenarius coniecit λιγυρὸν ἐπέδωκε, uti paulo superius: ὅμοιος ἐνδιδότι κοινὸν μέλος.

μη τεύξεται Δάφνιδος, περιπατοῦντα τὸν Ἄστυλον ἐν τῷ παραδείσῳ Φυλάξας, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸν τοῦ Διονύσου νεῶν, πόδας καὶ χεῖρας κατεφίλει. Τοῦ δὲ πυνθανομένου, τίνος ἕνεκα ταῦτα ὄρα, καὶ λέγειν κελεύοντος, καὶ ὑπουργήσειν ὀμνύοντος, ὡς οἴχεται σοι Γνάθων, ἔφη, δέσποτα. Ὁ μέχρι νῦν μόνης τραπέζης ἔρων ὁ πρότερον ὀμνύς, ὅτι μηδὲν ἔστιν ὠραιότερον οἴνου γέροντος ὁ κρείττους τῶν ἐφήβων τῶν ἐν Μιτυλήνῃ, τοὺς σοὺς ὀψαρτυτὰς λέγων, μόνον λοιπὸν καλὸν εἶναι Δάφνιν νομίζω. Καὶ τροφῆς μὲν τῆς πολυτελοῦς οὐ γεύομενος, καίτοι τοσοῦτων παρασκευαζομένων ἐκάστης ἡμέρας, κρεῶν, ἰχθύων, μελιτωμάτων, ἠδέως δ' ἂν αἰεὶ γεγόμενος, πᾶσαν ἐσθίοιμι καὶ φύλλα, τῆς Δάφνιδος ἀκούων σύριγγος, καὶ ὑπ' ἐκείνῳ νεμόμενος. Σὺ δὲ σῶσον Γνάθωνα τὸν σὸν, καὶ τὸν ἀήττητον ἔρωτα νίκη-

cens, ni Daphnide potiretur, Astylum in horto inambulantiem captavit, & in Bacchi aedem abduxit, ubi ipsius pedes & manus osculari coepit. At illo sciscitante, curnam id faceret, & imperante, ut eloqueretur, quid rei esset, insuperque adiurante, se nihil ipsi denegaturum, Actum est, inquit, here, de Gnathone tuo. Qui ad hoc usque tempus solam amabam mensam, qui antehac iurabam, nihil esse magis lepidum, quam vinum vetustum, qui ephebis Mitylenaeis tuos obsoniorum conditores formosiores esse affirmabam, nunc solum Daphnim formosum esse censeo. Atque ne gustatis quidem exquisitissimis illis dapibus, quarum singulis diebus ingens est apparatus, carnibus, piscibus, libis melleis, libenter herbam ac frondes depascere in capellam conversus, Daphnidis modo auscultans fistulam, & sub illius manu pascens. Tu vero tuum servato Gnathonem, invictumque vince amorem. Sin minus, tibi

σον. εἰ δὲ μὴ, σοὶ ἐπόμνυμι τὸν ἐμὸν θεὸν, ξιφίδιον λαβὼν, καὶ ἐμπλήσας τὴν γαστέρα τροφῆς, ἑμαυτὸν ἀποκτενῶ πρὸ τῶν Δάφνιδος θυρῶν· σὺ δὲ οὐκέτι καλέσεις Γναθωνάριον, ὥσπερ εἰώθεις παίζων αἰεί. ,,

ιγ'. Οὐκ ἀντέσχε κλάοντι, καὶ αὐθις τοὺς πόδας καταφιλοῦντι, νεανίσκος μεγαλόφρων, οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης· ἀλλ' αἰτήσεν αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπηγγέλλετο, καὶ κομίσειν εἰς τὴν πόλιν, αὐτῷ μὲν δούλον, ἐκείνῳ δὲ ἐρώμενον. Εἰς εὐθυμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον θέλων προαγαγεῖν, ἐπυθάνετο μειδιῶν, εἰ οὐκ αἰσχύνεται Λάμωνος υἱὸν Φιλῶν, ἀλλὰ καὶ σπουδάζει συγκατακλιθῆναι νέμοντι αἴγας μεираκίῳ; καὶ ἅμα ὑπεκρίνετο τὴν τραγικὴν δυσωδίαν μυσάττεσθαι. Ὁ δὲ οἷα πᾶσαν ἐρωτικὴν μυθολογίαν ἐν τοῖς τῶν ἀσώτων συμποσίοις πεπαιδευμένος, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ τοῦ Δάφνιδος ἔλεγεν· ,, Οὐδεὶς ταῦ-

per meum iuro Deum, pugio arrepto, & aqualiculo hoc cibus usque repleto, memet occidam ad ipsas adeo Daphnidis fores. Tu vero haud amplius me vocabis Gnathonulum, ut assidue per iocum soles.

XIII. Ferre non potuit lacrimantem, iterumque pedes exosculantem, iuvenis magnanimus, & amantium doloris haudquaquam ignarus, illique pollicitus est, se a patre petiturum Daphnim, eumque ducturum in civitatem sibi quidem mancipium, ipsi vero amasium. Cum autem vellet eum bono esse animo, interrogabat subridens, numquid eum puderet Lamonis filium amare, & nihil non moliri, quo cum adolescentulo capras pascente rem haberet? Et simul simulabat, sese hircinum illum foetorem detestari. Gnatho contra, qui nullos non amatorios logos in luxu perditorum hominum compositionibus didicisset, non alienum a re de se ipso & de

τα, δέσποτα, ἔραστὴς πολυπραγμονεῖ ἄλλ' ἐν οἴῳ πο-
 τὲ ἂν σώματι εὐρῆ τὸ κάλλος, ἐάλωκε. διὰ τοῦτο καὶ
 φυτοῦ τις ἠράσθη, καὶ ποταμοῦ, καὶ θηρίου. Καίτοι,
 τίς οὐκ ἂν ἔραστὴν ἠλέησεν, ὃν ἔδει φοβεῖσθαι τὸν ἐρώ-
 μενον; Ἐγὼ δὲ σώματος μὲν ἐρῶ δούλου, κάλλους δὲ
 ἐλευθέρου. Ὅρας, ὡς ὑακίνθῳ μὲν τὴν κόμην ὁμοίαν ἔχει;
 λάμπουσι δὲ ὑπὸ ταῖς ὀφρύσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, καθά-
 περ ἐν χρυσῇ σφενδόνη ψηφίς; καὶ τὸ μὲν πρόσω-
 πον ἐρυθρήματος μεστὸν, τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόντων,
 ὡσπερ ἐλέφαντος; Τίς ἐκεῖθεν οὐκ ἂν εὐξαιτο λαβεῖν
 ἔραστὴς λευκὰ ¹ φιλήματα; Εἰ δὲ νέμοντος ἠράσθη,
 θεοὺς ἐμιμησάμην. Βουκόλος ἦν Ἀγχίσης, καὶ ἔσχεν
 αὐτὸν Ἀφροδίτῃ αἴγας ἔνεμε Βράγχιος, καὶ Ἀπόλ-
 λων αὐτὸν ἐφίλησε ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ αὐτὸν

Daphnide retulit: Nemo amatorum, domine, hisce cu-
 riose perscrutandis immoratur; sed in quocunque tan-
 dem corpore formam invenerit, illa capitur: idcirco &
 plantam nonnullus deperiit, nec non flumen, & feram.
 Et quidem quis non amantem miseratus fuerit, cui for-
 midandus sit ille ipse, quem amat? Servile quidem cor-
 pus, at liberalem formam amo. Vides, ut illius coma
 hyacintho similis sit? ut fulgeant oculi sub superciliis,
 veluti pala aurea inclusa gemma? ut illius facies rubo-
 re suffusa sit? ut illius oris dentes eboris instar candi-
 cent? Et quis amator non omnibus votis contenderet
 inde lactea sumere basia? Sin vero pastorem arsi, Deos
 imitatus feci. Bubulcus erat Anchises, attamen illum
 habuit Venus. Capellas pascebat Branchius, & Apol-
 lo ipsum amavit. Pastor Ganymedes erat, & illum Iup-

1 Λευκὰ φιλήματα quae sint,
 non exputo. Villoisonus substi-
 tuit γλυκεία, vel μαλακά. Num
 Longus aliquem lusum captavit,
 ut λευκὰ φιλήματα responderent

istis τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόντων;
 quod tamen vix putem. Ceterum
 v. ἔραστὴς e glossa irrepsisse vi-
 detur.

ὁ Ζεὺς ἤρπασε. Μὴ καταφρονῶμεν παιδὸς, ὃ καὶ αἴγας ὡς ἐρώσας πειθομένας εἶδομεν· ἀλλ' εἰ ἐτι μένειν ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοιοῦτον κάλλος, χάριν ἔχομεν τοῖς Διὸς αἰετοῖς. ,,

ιδ'. Ἡδὺ δὲ γελάσας ὁ Ἄστυλος ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῷ λεχθέντι, καὶ ὡς μεγάλους ὁ Ἔρως ποιεῖ σοφιστὰς¹ εἰπὼν, ἐπετήρει καιρὸν, ἐν ᾧ τῷ πατρὶ περὶ Δάφνιδος διαλέξεται. Ἀκούσας δὲ τὰ λεχθέντα κρύφα πάντα ὁ Εὐδρόμος, καὶ τὰ μὲν, τὸν Δάφνιν Φιλῶν, ὡς ἀγαθὸν νεανίσκον, τὰ δὲ ἀχθόμενος, εἰ Γνάθωνος ἐμπαροίνημα γενήσεται τοιοῦτον κάλλος, αὐτίκα καταλέγει πάντα καὶ κείνῳ καὶ Λάμωνι. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις ἐκπλαγεῖς, ἐγίνωσκειν ἅμα τῇ Χλόῃ τολμῆσαι φυγεῖν, ἢ ἀποθανεῖν, κοινῶν καὶ κείνην λα-

piter rapuit. Nec contemnamus puerum, cui etiam capellas veluti amantes, morigeras videmus. Immo potius, quod adhuc in terris manere tantam venustatem finant, gratias agamus Iovis aquilis.

XIV. Astylus cum ob hoc maxime dictum suaviter risisset, dixissetque magnos Sophistas ab Amore formari, circumspicere commodum tempus coepit, quo suum patrem de Daphnide alloqui posset. Eudromus subauscultavit, quaecunque locuti fuerant, clanculum, & cum Daphnim, ut optimum iuvenem, diligens, tum aegre ferens, quod tam elegans iuvenis ludibrio esset futurus lascivo Gnathoni, eiusque libidini permittendus, extemplo omnem rem aperuit & Daphnidi ipsi, & Lamoni. Daphnis igitur, animo consternatus, simul cum Chloë se in fugam dare constituit, vel vitae finem sibi ponere, ea quoque comite exsilii adscita. At Lamon,

¹ Anaxandrides apud Stob. S. 53: Ἔρως σοφιστῆς γίνεται διδάσκαλος Σχαιῶ πολὺ κρείττων πρὸς

τὸν ἀνθρώπινον βίον· citante iam Villois.

βάν. Ὁ δὲ Λάμων προσκαλεσάμενος ἔξω τῆς αὐλῆς τὴν Μυρτάλην „Οἰχόμεθα, εἶπεν, ὦ γύναι. Ἦκει καιρὸς ἐκκαλύπτειν τὰ κρυπτά. Ἐρημοὶ δὲ αἱ αἶγες καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ἄλλα, μὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας, οὐδ' εἰ μέλλω βούς, Φασιν, ἐν αὐλίῳ καταλείπεσθαι, τὴν Δάφνιδος τύχην, ἣτις ἐστίν, οὐ σιωπήσόμενος, ἀλλὰ καὶ ὅ, τι εὖρον ἐκκείμενον ἐρῶ, καὶ ὅπως τρεφόμενον μηνύσω, καὶ ὅσα εὖρον συνεκκείμενα δείξω. Μαθέτω Γνάθων ὁ μιαρὸς οἶος ὦν οἶων ἐρᾶ. Παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. „ Οἱ μὲν ταῦτα συνθέμενοι, ἀπῆλθον εἶσω πάλιν.

ιε'. Ὁ δὲ Ἄστυλος σχολὴν ἄγοντι τῷ πατρὶ προρρηεῖς, αἰτεῖ τὸν Δάφνιν εἰς τὴν πόλιν καταγαγεῖν, ὡς καλὸν τε ὄντα, καὶ ἀγροικίας κρείττονα, καὶ ταχέως ὑπὸ Γνάθωνος καὶ τὰ ἀστυκὰ διδαχθῆναι δυνάμενον. Χαίρων ὁ πατὴρ δίδωσι καὶ μεταπεμφάμενος

evocata foras Myrtala, Periiimus, inquit, mea uxor. Adest tempus, ea revelandi, quae hactenus tecta fuerunt. Caprae & cuncta reliqua deferta erunt: sed, Pana atque Nymphas testor, etiamsi, quod aiunt, bos in stabulo sim relinquendus, Daphnidis fortunam nequaquam reticebo; sed, quod inveni expositum, dicam, quomodo educatum fuerit, indicabo, & quae cum illo exposita fuerint, ostendam. Discat scelestus iste Gnatho, & quis sit ipse, & quos amare audeat. Tu modo cura, ut haec mihi monumenta sint prompta parataque. Sic ubi inter ipsos convenit, se intro receperunt.

XV. Astylus ad patrem otium agentem advolans, petit, ut Daphnim sibi liceat in urbem abducere, utpote formosum praestantioremque, quam qui ruri degat, & brevi temporis spatio a Gnathone urbanos mores edocendum. Lubens pater concessit, atque arcessitis Lamo-

τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην, εὐηγγελίζετο αὐτοῖς, ὅτι Ἄστυλον θεραπεύσει λοιπὸν ἀντὶ αἰγῶν καὶ τράγων Δάφνις· ἐπηγγέλλετο δὲ δύο ἀντ' ἐκείνου δάσειν αὐτοῖς αἰπόλους. Ἐνταῦθα ὁ Λάμων, πάντων ἤδη συνερρηκότων, καὶ ὅτι καλὸν ὁμόδουλον ἔξουσιν ἡδομένων, αἰτήσας λόγον, ἤρξατο λέγειν· „Ἄκουσον, ὦ δέσποτα, παρὰ ἀνδρὸς γέροντος ἀληθῆ λόγον· ἐπόμνυμι δὲ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Νύμφας, ὡς οὐδὲν ψεύσομαι. Οὐκ εἰμὶ Δάφνιδος πατὴρ, οὐδ' εὐτύχησε Μυρτάλη μήτηρ γενέσθαι· ἄλλοι πατέρες ἐξέθηκάν τοῦτο τὸ παιδίον, ἴσως παιδίων πρεσβυτέρων ἄλις ἔχοντες· ἐγὼ δὲ εὖρον ἐκκείμενον, καὶ ὑπὸ αἰγὸς ἐμῆς τρεφόμενον· ἦν καὶ ἀποθανοῦσαν ἔθαιψα ἐν τῷ περικήπῳ, Φιλῶν, ὅτι ἐποίησε μητρὸς ἔργα. Εὖρον αὐτῷ καὶ γνωρίσματα συνεκκείμενα· ὁμολογῶ, δέσποτα, καὶ Φυ-

ni ac Myrtalae laetum afferebat nuntium, quod, pro capris hircisque, Astylo deinceps daturus fit operam Daphnis; pollicitus, pro illo duos illis se daturum caprarios. Tum Lamon, cum iam omnes confluxissent, atque, quod formosum essent habituri conservum, laetarentur, dicendi copiam petiit, sicque profari coepit: Audi, here, ex viro sene verum sermonem: iuro Pana Nymphasque, me nihil falsi esse dicturum. Non sum ego Daphnidis pater, neque tam beata fuit Myrtale, ut talis adolescentis mater exsisteret. Alii parentes hunc exposuerunt infantulum, forsitan grandiorum liberorum satis habentes. Ego inveni illum expositum, & a capra mea nutritum, quam etiam mortuam in horti ambitu sepelivi, magno illam amore prosequens, quod matris officia praestitisset. Inveni & monumenta quaedam cum illo exposita. Confiteor, domine, atque asservo ista; fortunae

λάττω. Τύχης γάρ ἐστι μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σύμβολα. Ἀστύλου μὲν οὖν εἶναι δοῦλον αὐτὸν, οὐχ ὑπερηφανῶ, καλὸν οἰκέτην καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ δεσπότη· παροίημα δὲ Γνάθωνος οὐ δύναμαι περιιδεῖν γενόμενον· ὃς ἐς Μιτυλήνην αὐτὸν ἄγειν ἐπὶ γυναικῶν ἔργα σπουδάζει. „

ιστ'. Ὁ μὲν Λάμων ταῦτα εἰπὼν, ἐσιώπησε, καὶ πολλὰ ἀφῆκε δάκρυα. Τοῦ δὲ Γνάθωνος φρασυνομένου, καὶ πληγὰς ἀπειλοῦντος, ὁ Διονυσοφάνης εἰρημένους ἐκπλαγεῖς, τὸν μὲν Γνάθωνα σιωπᾶν ἐκέλευσε, σφόδρα τὴν Ὀφρῦν εἰς αὐτὸν τοξοποιήσας· τὸν δὲ Λάμονα πάλιν ἀνέκρινε καὶ παρεκελεύετο τᾶληθῆ λέγειν, μηδὲ ὅμοια πλάττειν μύθοις ἐπὶ τῷ κατέχειν ὡς υἷόν. Ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν, καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν, καὶ ἐδίδου βασανίζειν αὐτὸν, εἰ διαψεύδεται, καθημέ-

namque altioris, quam ut nobis convenire possint, haec sunt argumenta & indicia. Servum autem illum esse Astyli, videlicet famulum pulchrum domini pulchri atque boni, non asperior; at illum Gnathonis libidini & iniuriae exponi, id nullo modo tolerare possum; cum eum Gnatho ideo Mitylenen adducat, ut muliebria patiatur.

XVI. His dictis Lamon, multas in lacrimas effusus, conticuit. Cum autem Gnatho audacius efferretur, verberaque minaretur, Dionysophanes dictis obstupefactus, Gnathoni silentium imperavit, torve supercilia in ipsum intorquens; & Lamonem iterum interrogavit, & iussit, ut ipsi vera responderet, neque consimilia fabulis confingeret, quo sic filium retinere posset. Cum autem Lamon firmus in verbis persisteret, perque omnes iuraret Deos, seque ad quaestionem offerret, si quid mentitus

νης τῆς Κλεαρίστης ἐβασάνιζε τὰ λελεγμένα. Τί δ' ἂν ἐψεύδετο Λάμων, μέλλων ἀνθ' ἑνὸς δύο λαμβάνειν αἰπόλους; πῶς δ' ἂν καὶ ταῦτα ἔπλασεν ἄγροικος; οὐ γὰρ εὐθὺς ἦν ἄπιστον, ἐκ τοιούτου γέροντος, καὶ μήτρας εὐτελοῦς, υἱὸν καλὸν οὕτω γενέσθαι; Ἐδόκει μὴ μαντεύεσθαι¹ ἐπιπλέον, ἀλλὰ ἤδη τὰ γνωρίσματα σκοπεῖν, εἰ λαμπρᾶς καὶ ἐνδοξότερας τύχης.

ἰζ'. Ἀπῆει μὲν Μυρτάλη κομίσουσα πάντα, Φυλαττόμενα ἐν πῆρᾳ παλαιᾷ. Κομισθέντα πρῶτος Διονυσοφάνης ἔβλεπε, καὶ ἰδὼν χλαμύδιον ἀλουργές, πόρπην χρυσήλατον, ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον, μέγα βοήσας, ᾧ Ζεῦ δέσποτα, καλεῖ τὴν γυναῖκα θεασομένην. Ἡ δὲ ἰδοῦσα, μέγα καὶ αὐτὴ βοᾷ: „Φίλαι Μοῖραι· οὐ ταῦτα ἡμεῖς συνεθήκαμεν² ἰδίῳ παιδί, καὶ εἰς

fuisse, affidente Clearista, dicta examinabat. Quare Lammon mentiretur, cum pro uno duos accepturus sit caprarios? Quomodo haec commentitus fuisset homo rusticus? Nonne statim fuerat incredibile, ab tali senecione atque matre vili filium tam insigni forma progenitum fuisse? Placuit non ulterius coniecturis inhaerere, sed ipsa inspicere monumenta, num illa splendidioris insigniorisque fortunae essent.

XVII. Abiit Myrtalè, cuncta allatura, quae vetusta in pera asservabantur. Allata primus inspiciebat Dionysophanes, visisque chlamydicula purpurea, fibula ex auro fabrefacta, gladiolo eburneum habente capulum, valide exclamando, o Iuppiter dominator! advocavit uxorem, ut & ipsa intueretur. Quae ut vidit, altum & ipsa exclamavit: Carae Parcae! Nonne haec sunt, quae una cum nostro filiolo exponenda curavimus? Nonne haec

¹ Unus ex Ursini Codicibus habet *μαντεύεσθαι*, quod cum Mollo arripuit Boden. Sed alterum doctius. Est vero, con-

iecturis indulgere. Chariton VIII, pag. 139: ἄλλος ἄλλο τι ἐμαντεύετο.

² Villois. reponi iubet *συνεκ-*

τούτους τοὺς ἀγροὺς κομίσουσταν Σωφροσύνην ἀπεστεί-
λαμεν; Οὐκ ἄλλα μὲν οὖν, ἀλλὰ ταῦτα, Φίλε ἀνερ'
ἡμέτερόν ἐστι τὸ παιδίον' σὸς υἱός ἐστι Δάφνις, καὶ
πατρῶας ἐνεμεν αἶγας. „ Ἐτι λεγούσης αὐτῆς, καὶ τοῦ
Διανυσοφάνους τὰ γνωρίσματα Φιλοῦντος, καὶ ὑπὸ
περιττῆς ἠδονῆς δακρύοντος, ὁ Ἄστυλος συνεῖς ὡς ἀδελ-
φός ἐστι, ρίψας θοιμάτιον, ἔθει κατὰ τοῦ παραδείσου,
πρῶτος τὸν Δάφνιν Φιλῆσαι θέλων. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν με-
τὰ πολλῶν καὶ βοῶντα Δάφνις, νομίσας ὅτι συλ-
λαβεῖν αὐτὸν βουλόμενος τρέχει, ρίψας πήραν καὶ τὴν
σύριγγα, πρὸς τὴν θάλατταν ἐφέρετο, ρίψων ἑαυτὸν
ἀπὸ τῆς μεγάλης πέτρας. Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότα-
τον, εὐρεθεῖς ἀπολώλει Δάφνις, εἰ μὴ συνεῖς ὁ Ἄστυ-
λος ἐβόα πάλιν' „ Στῆθι, Δάφνι, μηδὲν φοβηθῆς'
ἀδελφός εἰμί σου, καὶ γονεῖς οἱ μέχρι νῦν δεσπότηαι.

in hos ipsos agros asportaturam Sophrosynen misimus?
Non sunt alia certe, sed ipsamet haec sunt, marite caris-
sime. Nostra haec proles: tuus filius Daphnis est, & pa-
ternas capellas pavit. Illa adhuc loquente, Dionysopha-
neque signa haec deosculante, praeque nimio gaudio la-
crimas fundente, Astylus intelligens, suum esse fratrem,
statim abiecto pallio, cursu tendebat per hortum, pri-
mus osculari Daphnim volens. Cum autem illum vidif-
set multis stipatum clamantemque Daphnis, ratus illum
accurrere, ut ipsi manus iniiciat, pera fistulaque abiectis,
ad mare ferebatur, se praecipitem de excelsa petra da-
turus. Et fortasse, quod novum & insolens, inventus
periisset Daphnis, nisi, re intellecta, Astylus clamitaf-
set iterum: Siste gradum, Daphni, & nihil reformi-
da. Frater tuus sum, & parentes tui sunt, qui haec-

θήκαμεν. Debit saltem esse in poëticam non admodum sectatur,
pedestri scriptore, qui formam συγχεῖσθῆκαμεν.

Νῦν ἡμῖν Λάμων τὴν αἶγα εἶπε, καὶ τὰ γνωρίσμα-
 τα ἔδειξεν· ὅρα δὲ ἐπιστραφεῖς, πῶς ἴασι Φαιδροὶ καὶ
 γελῶντες. Ἄλλ' ἐμὲ πρῶτον Φίλησον· ὄμνυμι δὲ τὰς
 Νύμφας, ὡς οὐ ψεύδομαι. ,, Μόλις μετὰ τὸν ὄρκον
 ἔστη, καὶ τὸν Ἄστυλον τρέχοντα περιέμεινε, καὶ προσ-
 ελθόντα κατεφίλησεν. Ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνον ἐφίλει, πλῆθος
 τὸ λοιπὸν ἐπιρρεῖ Θεραπόντων, Θεραπαινῶν, αὐτὸς ὁ
 πατήρ, ἢ μήτηρ μετ' αὐτοῦ. Οὔτοι πάντες περιέβαλ-
 λον, κατεφίλουν χαίροντες, κλαίοντες. Ὁ δὲ τὸν πα-
 τέρα καὶ τὴν μητέρα πρὸ τῶν ἄλλων ἐφιλοφρονεῖτο,
 καὶ, ὡς πάλαι εἰδῶς, προσεστερνίζετο, καὶ ἐξελθεῖν
 τῶν περιβολῶν οὐκ ἤθελεν· οὕτω φύσις ταχέως πι-
 στεύεται. Ἐξελάβετο καὶ Χλόης παρ' ὀλίγον.

ἠ΄. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐσθῆτά τε ἔλαβε
 πολυτελεῆ, καὶ παρὰ τὸν πατέρα τὸν ἴδιον καθεσθῆεις,

nus heri exstiterunt. Nunc nobis Lamon de capra rem
 omnem narravit, & monumenta ostendit. Vide, con-
 versus, quam laeti incedant, quamque hilari vultu. Ve-
 rum me primum osculeris: iuro per Nymphas, me nihil
 mentiri. Vix post iusiurandum hoc stetit, & Astylum
 occurrentem exspectavit, atque accedentem osculo ex-
 cepit. Interea loci, dum illum osculatur, cerera multi-
 tudo adest, fervorum ancillarumque turba affluit, quin
 & pater una cum matre. Hic omnes illum amplexaban-
 tur, deosculabantur, cum gaudio atque fletu. At Da-
 phnis patrem & matrem ante alios tenerrimo affectu
 complectebatur, & quasi iam pridem nosset, adpecto-
 rabatur, exireque amplexibus recusabat: tam cito sibi
 invenit natura fidem. Et parum aberat, quin Chloës in
 hoc temporis articulo oblivisceretur.

XVIII. Cumque iam venisset ad villam, pretiosam
 accepit vestem, iuxtaque genuinum patrem collocatus,

ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος οὕτως· „Ἐγὼ παῖδες, κομιδῇ νέος, καὶ χρόνου διελθόντος ὀλίγου, πατήρ, ὡς ὠόμην, εὐτυχῆς ἐγεγόνειν. ἐγένετο γάρ μοι πρῶτος υἱός, καὶ δευτέρα θυγάτηρ, καὶ τρίτος Ἄστυλος. Ὡμνη ἱκανὸν εἶναι τὸ γένος, καὶ γενόμενον ἐπὶ πᾶσι τοῦτο παιδίον ἐξέθηκα· οὐ γνωρίσματα ταῦτα συνεκθεῖς, ἀλλὰ ἐντάφια. Τὰ δὲ τῆς τύχης ἄλλα βουλευμάτα. ὁ μὲν γὰρ πρεσβύτερος παῖς καὶ ἡ θυγάτηρ ὁμοίως νόσῳ μιᾶς ἡμέρας ἀπώλοντο· σὺ δὲ μοι προνοία θεῶν ἐσώθης, ἵνα πλείους ἔχωμεν χειραγωγούς. Μήτε οὖν σὺ μοι μνησικακῆσης ποτὲ τῆς ἐκθέσεως· ἐκῶν γὰρ οὐκ ἐβουλευσάμην· μήτε σὺ λυπηθῆς, Ἄστυλε, μέρος ληψόμενος ἀντὶ πάσης τῆς οὐσίας· κρεῖττον γὰρ τοῖς εὐφρονούσιν ἀδελφοῦ κτήμα οὐδέν· ἀλλὰ φιλεῖτε ἀλλή-

eum ad hunc modum sermocinantem auscultavit. Uxorē duxi, mei filii, admodum iuuenis, atque exiguo interiecto temporis spatio, genitor, ut ego arbitrabar, fortunatus eram. Primus enim partus filius erat, alter filia, tertius Astylus. Ratus itaque hosce sufficere generi nostro, prognatum post omnes hunc puellum exponendum curavi; expositis his una, non veluti monumentis, verum potius ut funebribus ornamentis. At aliter visum fuit fortunae. Natu quippe maior filius & ipsa filia eodem morbo uno die perierunt; at tu Deorum providentia mihi servatus es, quo plures in senectute manuēctores haberemus. Cave unquam malevolō in me sis animo ob hanc tui expositionem; volente enim animo id haudquaquam a me consultum est. Neque est, Astyle, quod doleas, licet pro asse semissem totius hereditatis accepturus. Hominibus enim sapiēctibus nulla fratre praestantior est possessio. Quin immo

Longus.

L

λους, καὶ χρημάτων ἕνεκα καὶ βασιλεύσιν ἐρίζετε. πολλὴν μὲν ὑμῖν καταλείψω γῆν, πολλοὺς δὲ οἰκέτας δεξιούς, χρυσόν, ἄργυρον, ὅσα ἄλλα εὐδαιμόνων κτήματα· μόνον ἐξαίρετον τοῦτο Δάφνιδι τὸ χωρίον δίδωμι, καὶ Λάμωνα καὶ Μυρτάλην, καὶ τὰς αἴγας, ἃς αὐτὸς ἔνεμεν.»,

ἰθ'. Ἐτι αὐτοῦ λέγοντος, Δάφνις ἀναπηδήσας, «καλῶς με, εἶπε, ταῦτα, πάτερ, ἀνέμνησας· ἄπειμι τὰς αἴγας ἀπάξων ἐπὶ τὸν ποτὸν, αἱ ποὺ νῦν διψῶσαι παραμένουσι¹ τὴν σύριγγα τὴν ἐμὴν, ἐγὼ δὲ ἐνταυθοῖ καθέζομαι.», Ἡδὲ πάντες ἐγέλασαν, ὅτι δεσπότης γεγενημένος, ἔτι θέλει εἶναι αἰπόλος· καὶ κείνας μὲν θεραπεύσων ἐπέμψθη τις ἄλλος. Οἱ δὲ θύσαντες Διὶ σωτήρι, συμπόσιον συνεκρότουν. Εἰς τοῦτο τὸ συμπόσιον μόνος οὐχ ἦκε Γνάθων· ἀλλὰ φοβούμενος, ἐν τῷ νεῷ τοῦ Διονύσου καὶ τὴν ἡμέραν ἔμεινε, καὶ τὴν νύ-

vos mutuo amate, & quoad opes vel cum regibus contendite. Magna enim vobis latifundia relinquam, multos famulos industrios, aurum, argentum, & quaecunque alia divites possidere solent. Praecipuum tantum Daphnidi hunc agrum do, nec non Lamonem atque Myrtalam, ipsasque, quas ipsemet pavit, capellas.

XIX. Illo etiamnum loquente, Daphnis profiliens, Re-
cte illa, inquit, mihi in memoriam revocasti. Exeo capras ducturus ad potum, quae alicubi sitientes meam expectant fistulam; ego vero hic sedeo. Riserunt suaviter omnes, quod dominus factus, etiamnum caprarius esse vellet. Et alius quidem missus fuit, qui illarum curam ageret; hi autem, sacris Iovi servatori factis, laeti agitaverunt convivium. Ad hoc solus non accessit Gnatho, qui, timore perculsus, in Bacchi fano, tanquam

¹ Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 674, vere emendat περιμένουσι.

κτα, ὡς περ ἰκέτης. Ταχείας δὲ Φήμης εἰς πάντας ἐλθούσης, ὅτι Διονυσοφάνης εὔρεν υἱὸν, καὶ ὅτι Δάφνις ὁ αἰπόλος, δεσπότης τῶν ἀγρῶν εὐρέθη, ἅμα ἔω συνέτρεχον ἄλλος ἀλλαχόθεν, τῷ μὲν μεираκίῳ συνηδόμενοι, τῷ δὲ πατρὶ αὐτοῦ δῶρα κομίζοντες· ἐν οἷς καὶ ὁ Δρύας πρῶτος, ὁ τρέφων τὴν Χλόην. Ὁ δὲ Διονυσοφάνης κατεῖχε πάντας κοινωνοὺς μετὰ τὴν εὐφροσύνην καὶ τῆς ἐορτῆς ἐσομένης· παρεσκευάστο δὲ πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ ἄλευρα, ὄρνιθες ἔλειοι, χοῖροι γαλαθῆνοι, μελιτώματα ποικίλα· καὶ ἱερεῖα δὲ πολλὰ τοῖς ἐπιχωρίοις θεοῖς ἐθύετο. Ἐνταῦθα ὁ Δάφνις συναθροίσας πάντα τὰ ποιμενικὰ κτήματα, διένειμεν ἀναθήματα τοῖς θεοῖς· τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα, καὶ τὸν πλάγιον αὐλόν· τὴν καλαύροπα ταῖς Νύμφαις, καὶ τοὺς γαυλοὺς, οὓς αὐτὸς ἐτεκτήνατο. Οὕτω δὲ ἄρα τὸ

supplex, diem atque noctem mansit. Cum autem fama ad omnium aures pervenisset, Dionysophanem suum invenisse filium, atque Daphnim illum caprarium, agrorum dominum factum fuisse, prima luce alii aliunde confluxerunt, adolescenti gratulantes, patri autem munera conferentes; inter quos primus Dryas, qui Chloën aluerat. Omnes autem detinuit Dionysophanes, ut post hanc laetitiam etiam festo interessent. Ingens autem erat vini apparatus, nec minor farinae; aves palustres, porcelli subrumi, mellearum placentarum scitamenta varia; multae etiam victimae Diis patriis mactabantur. Tum Daphnis, reculis omnibus pastoralibus collectis, donaria Diis distribuit: Baccho quidem peram atque pellem consecravit, Pani vero fistulam & tibiam obliquam; pedum autem Nymphis, sicut & mulétralia, quae ipse fabricaverat. Adeo autem id, cui assuevimus, nova & in-

σύνηθες ξενιζούσης εὐδαιμονίας τερπνότερόν ἐστιν, ὥστε ἐδάκρυεν ἐφ' ἐκάστῳ τούτων ἀπαλλαττόμενος· καὶ οὔτε τοὺς γαυλοὺς ἀνέβηκε, πρὶν ἀμέλξαι, οὔτε τὸ δέρμα, πρὶν ἐνδύσασθαι, οὔτε τὴν σύριγγα, πρὶν συρίσαι· ἀλλὰ καὶ ἐφίλησεν αὐτὰ πάντα, καὶ τὰς αἶγας προσεῖπε, καὶ τοὺς τράγους ἐκάλεσεν ὀνομαστί· τῆς μὲν γὰρ πηγῆς καὶ ἔπιεν, ὅτι πολλάκις καὶ μετὰ Χλόης. Οὕτω δὲ ὠμολόγει τὸν ἔρωτα, καιρὸν παραφυλάττων.

κ'. Ἐν ᾧ δὲ Δάφνις ἐν θυσίαις ἦν, τάδε γίνεται περὶ τὴν Χλόην. Ἐκάθητο κλαίουσα, τὰ πρόβατα νέμουσα, λέγουσα οἷα εἰκὸς ἦν· „ἐξελάβετό μου Δάφνις· ὄνειροπολεῖ γάμους πλουσίους· τί γὰρ αὐτὸν ὀμνύειν ἀντὶ τῶν Νυμφῶν τὰς αἶγας ἐκέλευον; κατέλιπε καὶ ταύτας ὡς καὶ Χλόην· οὐδὲ θύων ταῖς Νύμφαις καὶ

solenti fortunae prosperitate gratius & acceptius esse solet, ut exciderint ipsi lacrimae ad haec singula, dum iis quasi valediceret, nec ante mulctralia Diis obtulerit, quam in illis mulxisset, neque pellem, quam eam induisset, neque fistulam, quam ea cecinisset. Quin singula quoque illa deosculatus, & capellas allocutus fuit, hircosque compellavit nominatim. De fonte quoque bibit, quod saepius & cum Chloë indidem bibisset. Non dum tamen suum amorem confitebatur, occasione imminens.

XX. Quo tempore autem Daphnis sacris faciendis vacabat, ita se habebant res Chloës. Sedebat plorans, pascebatque oves, dicens, ut par erat: Mei oblitus est Daphnis; scilicet opulentas nuptias mente agitat. Cui bono enim ipsum ad iusiurandum per capras, pro eo, quod per Nymphas illi ego dederam, vicissim adegi? Et illas, ut Chloën, reliquit. Ne quidem cum sacra

τῷ Πανί, ἐπεθύμησεν ἰδεῖν Χλόην. Εὐρεν ἴσως παρὰ τῇ μητρὶ Θεραπαίας ἐμοῦ κρείττονας. Χαιρέτω' ἐγὼ δὲ οὐ ζήσομαι. ,, Καὶ τοιαῦτα λέγουσαν, τοιαῦτα ἐνοοῦσαν, ὁ Λάμπις ὁ βουκόλος μετὰ χειρὸς γεωργικῆς ἐπιστάς, ἤρπασεν αὐτήν' ὡς οὔτε Δάφνιδος ἔτι γαμήσοντος, καὶ Δρύαντος ἐκεῖνον ἀγαπήσοντος. Ἡ μὲν οὖν ἐκομίζετο βοῶσα ἐλεεινόν' τῶν δὲ τις ἰδόντων ἐμήνυσε τῇ Νάπῃ, καὶ κείνη τῷ Δρύαντι, καὶ ὁ Δρύας τῷ Δάφνιδι. Ὁ δὲ ἔξω τῶν Φρενῶν γενόμενος, οὔτε εἰπεῖν πρὸς τὸν πατέρα ἐτόλμα, καὶ καρτερεῖν μὴ δυνάμενος, εἰς τὸν περὶ κηπον εἰσελθὼν ὠδύρετο, ,, ὧ πικρᾶς ἀνευρέσεως, λέγων' πόσον ἦν μοι κρείττον νέμειν; πόσον ἤμην μακαριώτερος, δοῦλος ὢν; τότε ἔβλεπον Χλόην' νῦν δὲ τὴν μὲν Λάμπις ἀρπάσας οἴχεται, νυ-

Nymphis & Pani faceret, eum vel videndae Chloës desiderium cepit. Forsan apud matrem nactus est ancillas me praestantiores. Valeat; ego amplius non vivam. Talia dicentem, talia volutantem animo, Lampis armentarius, una cum rusticorum manu advolans, eam rapuit, quasi Daphnis eam iam non ducturus esset, & Dryas nimis praeclare secum agi reputaturus esset, si Lampis eam adhuc ducere vellet. Illa itaque auferebatur miserandum clamans; ceterum quidam ex illis, qui hoc viderant, huius facti indicium facit Napae, illa Dryanti, Dryas Daphnidi; qui iam sui non compos, neque patri dicere audebat, & tamen sic durare non poterat. Igitur horti ambitum ingressus, lamentabatur dicens: Quam triste est mihi, agnitum & repertum fuisse? Quanto melius mecum agebatur, cum pecus pascebam? Quanto eram beatior, cum serviebam? Tunc videbam Chloën; nunc vero Lampis illa abrepta abit,

κτὸς δὲ γενομένης, συνκοιμήσεται. ἰ Ἐγὼ δὲ πίνω,
καὶ τρυφῶ, καὶ μάτην τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς αἶγας,
καὶ τὰς Νύμφας ὤμοσα. „

κα΄. Ταῦτα τοῦ Δάφνιδος λέγοντος, ἤκουσεν ὁ Γνά-
θων ἐν τῷ παραδείσῳ λανθάνων· καὶ καιρὸν ἤκειν διαλ-
λαγῶν πρὸς αὐτὸν νομίζων, τινὰς τῶν τοῦ Ἀστύλου
νεανίσκων προσλαβὼν, μεταδιώκει τὸν Δρύαντα, καὶ
ἠγεῖσθαι κελεύσας ἐπὶ τὴν τοῦ Λάμπιδος ἔπαυλιν,
συνέτεινε δρόμον· καὶ καταλαβὼν ἄρτι εἰσάγοντα τὴν
Χλόην, ἐκείνην τε ἀφαιρεῖται, καὶ ἀνθρώπους γεωρ-
γούς συνηλόησε πληγαῖς· ἐσπούδαζε δὲ καὶ τὸν Λάμ-
πιν δῆσας ἄγειν ὡς αἰχμάλωτον ἐκ πολέμου τινός,
εἰ μὴ φθάσας ἀπέδρα. Κατορθώσας δὲ τηλικούτον ἔρ-
γον, νυκτὸς ἀρχομένης ἐπανέρχεται· καὶ τὸν μὲν Διο-
νυσοφάνην εὐρίσκει καθεύδοντα, τὸν δὲ Δάφνιν ἀγρυ-

noctequae coepta cum illa cubabit. Ast ego potui indul-
geo, deliciis diffluo, & frustra Pana, capras atque Nym-
phas iuravi.

XXI. Haec dicentem Daphnim Gnatho in horto de-
litescens audivit, horamque adesse ratus, qua propitium
placatumque eum sibi reddere posset, assumtis nonnul-
lis ex Astyli pueris, Dryantem persequitur, hortatuf-
que, ut se ducerent, ad Lampidis casam cursum inten-
dit. Et eum affecutus eo ipso temporis puncto, quo
Chloën introduceret, ipsam eripuit, & agrestes homi-
nes verberibus multavit. Verum strenuam operam na-
vabat, quo vinctum Lampim, haud secus quam ex bel-
lo aliquo captivum abduceret; quod sane praestirisset,
nisi is sua id fuga praevernisset. Re tam praeclare ge-
sta, inclinatoque in occasum die, reversus, Dionysio-
phanem invenit iam somno indulgentem, Daphnim ve-

ἰ Haec lectio est e praeclara Amyotus agnoscit. Vulgo κοι-
Valkenarii emendatione, quam & μήσεται.

πνύοντα, καὶ ἔτι ἐν τῷ περικλήπτῳ δακρύοντα. Προσάγει δὴ τὴν Χλόην αὐτῷ, καὶ διδοὺς διηγεῖται πάντα καὶ δεῖται μηδὲν ἔτι μνησικακοῦντα, δοῦλον οὐκ ἀχρηστον ἔχειν, μηδὲ ἀφελέσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεθνήσκειται λιμῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν Χλόην, καὶ ἔχων ἐν χερσὶ, τῷ μὲν ὡς εὐεργέτῃ διηλλάττετο, τῇ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἀπελογοεῖτο.

κβ'. Βουλευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐδόκει τὸν γάμον κρύπτειν, ἔχειν δὲ κρύφα τὴν Χλόην, πρὸς μόνην ὁμολογήσαντα τὸν ἔρωτα τὴν μητέρα. Ἀλλ' οὐ συνεχώρει Δρύας, ἡξίου δὲ τῷ πατρὶ λέγειν, καὶ πείσειν αὐτὸς ἐπηγγέλλετο. Καὶ γενομένης ἡμέρας, ἔχων ἐν τῇ πύρρῃ τὰ γνωρίσματα, πρόσσεισι τῷ Διονυσοφάνει καὶ τῇ Κλεαρίστῃ, καθημένοις ἐν τῷ παραδείσῳ· παρῆν δὲ καὶ ὁ Ἄστυλος, καὶ αὐτὸς ὁ Δάφνις· καὶ σιωπῆς γε-

ro vigiliis sese conficientem, & adhuc circa hortum plorantem. Cui adducta iam traditaque Chloë, omnia commemorat, simulque obsecrat, oblivisci velit iniuriarum, seque non inutilem servum recipere, neque mensa privare, qua interdicta, illico moriatur fame. Daphnis autem ubi Chloën conspexit, eamque in manibus tenere se sentit, cum isto, utpote de se tam bene merito, redibat in gratiam, Chloae vero de ipsius neglectu se excusare coepit.

XXII. Ceterum habito inter se consilio, nuptiascelandas censuerunt, Chloënque clandestino asservendam, soli tantum matri amore ipsorum indicato. Verum enimvero idem non placuit Dryanti; censuit potius rem patri exponendam, & in se recepit, fore ut eum persuaderet. Ubi illuxit, habens in pera monumenta, ad Dionysophanem Clearistamque, in horto sedentes, accedit. Aderat & Astylus, simulque ipse Daphnis; silentioque

νομένης, ἤρξατο λέγειν· „Ὁμοία με ἀνάγκη Λάμωνι τὰ μέχρι νῦν ἀρρήτα ἐκέλευσε λέγειν. Χλόην ταύτην οὔτε ἐγέννησα, οὔτε ἀνέθρεψα· ἀλλὰ ἐγέννησαν μὲν ἄλλοι, κειμένην δὲ ἐν ἀντρῷ Νυμφῶν ἀνέτρεφεν οἷς. Εἶδον τοῦτο αὐτός· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· Θαυμάσας, ἔθρεψα. Μαρτυρεῖ μὲν καὶ τὸ κάλλος· ἔοικε γὰρ οὐδὲν ἡμῖν· μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα· πλουσιώτερα γὰρ ἢ κατὰ ποιμένα. Ἴδετε ταῦτα, καὶ τοὺς προσήκοντας τῇ κόρῃ ζητήσετε, ἀν' ἀξία ποτὲ Δάφνιδος Φανῆ.„

κγ'. Τοῦτο οὔτε Δρύας ἀσκόπως ἔρριψεν, οὔτε Διονυσοφάνης ἀμελῶς ἤκουσεν, ἀλλὰ ἰδὼν εἰς τὸν Δάφνιν, καὶ ὀρῶν αὐτὸν χλωριῶντα, καὶ κρύφα δακρύοντα, ταχέως ἐφώρασε τὸν ἔρωτα· καὶ ὡς ὑπὲρ

facto, ita dicere exorsus est: Me eadem, quae Lamone-
nem, necessitas ea, quae ad hoc tempus occulta latue-
re, dicere iubet. Hanc ego Chloën neque genui, neque
primis alimentis sustentavi; verum alii genuere, iacen-
temque in antro Nympharum ovis sustentavit. Hoc ipse
met meis vidi oculis; vidi, & admiratus sum, & mi-
ratus illam eduxi. Huiusce rei testimonium perhibet &
fidem facit illud formae insigne decus; nihil enim in
illa inest, quod nos referat aut repraesentet. Testantur
& monumenta, quae splendidiora sunt, quam pro pa-
storis sorte. Haec inspicite, & inquirete, quinam sint
cum hac puella propinquitate coniuncti, si aliquando
Daphnidis connubio digna videatur.

XXIII. Haec verba ut non temere & sine proposito
iniecit Dryas, ita neque Dionysophanes oscitanter au-
divit; sed oculos coniiciens in Daphnim, & animadver-
tens illum expallescere, & occulte lacrimas fundere,
amorem continuo deprehendit. Atque veluti de filio suo

παιδὸς ἰδίου μάλλον ἢ κόρης ἀλλοτρίας δεδοικώς, διὰ πάσης ἀκριβείας ἤλεγχε τοὺς λόγους τοῦ Δρύαντος. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα εἶδε κομισθέντα, ὑποδήματα κατάχρυσα, τὰς περισκελίδας, τὴν μίτραν, προσκαλεσάμενος τὴν Χλόην, παρεκελεύετο φάρρειν, ὡς ἄνδρα μὲν ἔχουσαν ἤδη, ταχέως δὲ εὐρήσουσαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα. Καὶ τὴν μὲν ἡ Κλεαρίστη παραλαβοῦσα, ἐκόσμει λοιπὸν ὡς υἱοῦ γυναῖκα. Τὸν δὲ Δάφνιν ὁ Διονυσοφάνης ἀναστήσας μόνον, ἀνέκρινεν, εἰ παρθένος ἐστὶ. τοῦ δὲ ὁμόσαντος μηδὲν γεγονέναι Φιλήματος καὶ ὄρκων πλείον, ἡσθεῖς ἐπὶ τῷ συνωμοσίῳ κατέκλινεν αὐτούς. Ἦν οὖν μαθεῖν οἷόν ἐστι τὸ κάλλος, ὅταν κόσμον προσλάβηται ἐνδυθεῖσα γὰρ ἡ Χλόη, καὶ ἀναπλεξαμένη τὴν κόμην, καὶ ἀπολούσασα τὸ πρόσωπον, εὐμορφότερα τοσοῦτον ἐφάνη πᾶσιν, ὥστε καὶ Δάφνις αὐτὴν μόλις ἐγνώρισεν.

magis, quam de puella aliena, sollicitus, exquisitissima diligentia Dryantis verba perpendebat & explorabat. Ubi vero & crepundia vidit allata, calceolos nempe auratos, periscelidas, mitram, ad se vocatam Chloën bono iubet esse animo, utpote iam virum habentem, & propediem etiam patrem matremque habituram. Deinde illam assumptam Clearista, veluti iam tum sui filii uxorem, ornabat. Daphnim autem Dionysophanes, remotis arbitris, interrogavit, num etiamnum virgo esset? Illo vero sancte affirmante, nihil inter ipsos praeter oscula & mutuum iusiurandum intercessisse, hoc sacramento delectatus Dionysophanes illos iussit accumbere. Hic scire dabatur, quale sit formae decus, quando ornatum adsciscit: quippe vestibibus ita induta Chloë, caesarieque reticulo collecta, nec non facie abluta, longe formosior in tantum apparuit omnibus, ut vix ipsam Da-

Ὁμοσεν ἄν τις καὶ ἄνευ τῶν γνωρισμάτων, ὅτι τοιαύτης κόρης οὐκ ἦν Δρύας πατήρ. Ὁμοως μέντοι παρῆν καὶ αὐτὸς, καὶ συνεισιτίατο μετὰ τῆς Νάπης, συμπότας ἔχων ἐπὶ κλίνης ἰδίᾳ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην. Πάλιν οὖν ταῖς ἐξῆς ἡμέραις ἐθύετο ἱερεῖα, καὶ κρατῆρες ἴσταντο, καὶ ἀνετίθει καὶ Χλόη τὰ ἑαυτῆς, τὴν σύριγγα, τὴν πήραν, τὸ δέρμα, τοὺς γαυλοὺς· ἐκέρασε δὲ καὶ τὴν πηγὴν οἴνω, τὴν ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅτι καὶ ἐτράφη παρ' αὐτῆς, καὶ ἐλούσατο πολλάκις ἐν αὐτῇ· ἐστεφάνωσε καὶ τὸν τάφον τῆς οἴος, δείξαντος Δρύαντος· καὶ ἐσύριζε τι καὶ αὐτῇ ἰ τῇ ποίμνῃ· καὶ ταῖς θεαῖς συρίσασα, ἠύξατο τοὺς ἐκθέντας εὐρεῖν ἀξίους τῶν Δάφνιδος γάμων.

phnis agnoverit. Iurasset, vel absque monumentorum fide, talis puellae neutiquam Dryantem esse patrem. Verum & ipse aderat, & una cum Napa convivio excipiebatur, seorsum in lecto Lamone ac Myrtalen compotores habens. Rursus itaque sequentibus diebus hostiae immolabantur, statuebanturque crateres: nec non reculas suas etiam Chloë consecrabat, nempe fistulam, peram, rhenonem, mulctras; fontem etiam, qui in antro erat, vino temperavit, quod iuxta illum enutrita fuisset, & saepius in eo lavisset; immo & ovis sepulcrum, a Dryante sibi commonstratum, corollis decoravit. Ipsa quoque gregi suo fistula modulata est; & cum Deabus etiam hymnum fistula sua cecinisset, eas precata est, ut, qui se exposuissent, digni Daphnidis nuptiis invenirentur.

ἰ Chloë, Daphnim, qui fistulam inflavit, antequam eam susponderet, imitata, idem & ipsa facit. Unde patet, pro eo, quod

in nonnullis legitur, καὶ αὐτῇ, e Codd. Paris. & Florent. rescribendum esse καὶ αὐτῇ.

κδ'. Ἐπεὶ δὲ ἄλις ἦν τῶν κατὰ ἀγρῶν ἰεορτῶν, ἔδοξε βαδίζειν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τοὺς τε τῆς Χλόης πατέρας ἀναζητεῖν, καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῶν μηκέτι βραδύνειν. Ἔωθεν οὖν ἐσκευασάμενοι, τῷ Δρύαντι μὲν ἔδωκαν ἄλλας τρισχιλίας· τῷ Λάμωνι δὲ τὴν ἡμίσειαν μοῖραν τῶν ἀγρῶν θεριίζειν, καὶ τρυγᾶν, καὶ τὰς αἶγας ἅμα τοῖς αἰπόλοις, καὶ ζεύγη βοῶν τέτταρα, καὶ ἐσθῆτας χειμερινὰς, καὶ ἐλευθέραν τὴν γυναῖκα. Καὶ μετὰ τοῦτο ἤλαυνον ἐπὶ Μιτυλήνην ἵπποις, καὶ ζεύγεσι, καὶ τρυφῇ πολλῇ. Τότε μὲν οὖν ἔλαβον τοὺς πολίτας νυκτὸς κατελθόντες· τῆς δὲ ἐπιούσης, ὄχλος ἠθροίσθη περὶ τὰς θύρας, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Οἱ μὲν τῷ Διονυσοφάνει συνήδοντο παῖδα εὐρόντι, καὶ μᾶλλον ὀρῶντες τὸ κάλλος τοῦ Δάφνιδος· αἱ δὲ, τῇ Κλεαρίστῃ συνέχαιρον ἅμα κομιζούσῃ καὶ παῖδα καὶ νύμφην.

XXIV. Postquam vero eos fatietas tenuit feriatorum in agris dierum, in urbem tendere decreverunt, omnibusque vestigiis inibi Chloës indagare parentes, neque ultra nuptiis moras necere. Primo igitur diluculo vasa colligentes, & itineri accincti, alias ter millenas Dryanti drachmas dederunt, Lamoni vero dimidiam agrorum partem metendam & vindemiandam, caprasque una cum caprariis, & boum iuga quaterna, vestesque hibernas, illiusque uxorem libertate donarunt. Deinde Mitylenen versus, equis & curribus, ac magna pompa luxuque moverunt. Tunc redeuntes latuerunt suos cives, quod nox esset; sed sequenti die tam virorum, quam mulierum, turba ad fores confluit: illi Dionysophani de filio reperto gratulabantur, idque eo magis, Daphnidis formam conspicientes; hae autem pariter cum Clearista collaetabantur, quae filium simul & sponsam advexisset; il-

1 Valken. & Villois. conl. τῶν κατὰ ἀγρῶν ἰεορτῶν.

ἐξέπληξε γὰρ καὶ κείνας ἡ Χλόη, κάλλος ἐκφέρουσα
 παρευδοκιμηθῆναι οὐ δυνάμενον. Ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ
 πόλις ἐπὶ τῷ μεираκίῳ καὶ τῇ παρθένῳ, καὶ εὐδαιμό-
 νιζον μὲν ἤδη τὸν γάμον· εὐχοντο δὲ καὶ τὸ γένος ἄξιον
 τῆς μορφῆς εὐρεθῆναι τῆς κόρης· καὶ γυναῖκες πολλὰ
 τῶν πλουσίων ἠράσαντο θεοῖς αὐτὰς πιστευθῆναι μη-
 τέρας θυγατρὸς οὕτω καλῆς.

κέ. Ὅναρ δὲ Διονυσοφάνει μετὰ φροντίδα πολ-
 λὴν εἰς βαθὺν ὕπνον κατενεχθέντι τοιόνδε γίνεται. Ἐδό-
 κει τὰς Νύμφας δεῖσθαι τοῦ Ἔρωτος, εἰ δὴ ποτε αὐ-
 τοῖς κατανεῦσαι τὸν γάμον· τὸν δὲ ἐκλύσαντα τὸ το-
 ξάριον, καὶ ἀποθέμενον παρὰ τὴν φαρέτρην, κελεῦ-
 σαι τῷ Διονυσοφάνει, πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Μι-
 τυληναίων θέμενον συμπότας, ἥνικα ἂν τὸν ὕστατον
 πλήσῃ κρατῆρα, τότε δεικνύειν ἐκάστῳ τὰ γνωρίσμα-

larum namque mentem & oculos praestrinxerat Chloë,
 eam pulchritudinem ostentans, quam nemo superare
 posset. Omnis enim civitas permovebatur super adole-
 scente & virgine, & hacce nuptias beatas praedicabant.
 Exoptabant etiam, ut natales tali huiusce puellae forma
 digni emergerent; multaeque ex opulentissimis feminis
 vota Diis faciebant, ut & ipsae matres tam pulchrae
 filiae crederentur.

XXV. Dionysophani autem, post varias sollicitasque
 cogitationes in profundum somnum delapso, talis so-
 mnii species oborta est. Putabat Nymphas petere a Cu-
 pidine, ut suo tandem nutu illis conficeret confirmaret-
 que nuptias; hunc vero, arca remisso, & deposito iux-
 ta pharetram, iussisse Dionysophanem, Mitylenaeorum
 omnibus optimatibus ad convivium vocatis, ubi iam
 postremum impleverit cratera, tunc exhibere unicuique

τα' τὸ δὲ ἐντεῦθεν ἄδειν τὸν ὑμέναιον. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας, ἔωθεν ἀνίσταται, καὶ κελεύσας λαμπρὰν ἐστίασιν παρασκευασθῆναι τῶν ἀπὸ γῆς, τῶν ἀπὸ θαλάττης, καὶ εἴ τι ἐν λίμναις, καὶ εἴ τι ἐν ποταμοῖς, πάντας τοὺς ἀρίστους Μιτυληναίων ποιεῖται συμπότας. Ὡς δὲ ἤδη νύξ ἦν, καὶ ἐπέπληστο κρατὴρ ἐξ οὗ σπένδουσιν Ἑρμῆ, εἰσκομίζει τις ἐπὶ σκεῦος ἀργυροῦν θεράπων τὰ γνωρίσματα καὶ περιφέρει ἐν δεξιᾷ παῖσιν ἐδείκνυε. Τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἐγνώρισεν οὐδεὶς· Μεγακλῆς δὲ τις διὰ γῆρας ὑστάτος κατακείμενος, ὡς εἶδε, γνωρίσας, πάνυ μέγα καὶ νεανικὸν ἐβόα· „τίνα ὄρω ταῦτα; τί γέγονάς μοι θυγάτριον; ἄρα καὶ σὺ ζῆς; ἢ ταῦτά τις ἐβάστασε μὲν ποιμὴν ἐντυχῶν; Δέομαι, Διονυσόφανες, εἰπέ μοι πόθεν ἔχεις ἐμοῦ παιδίου γνωρίσματα; μὴ φθονήσης μετὰ Δάφνιν εὐρεῖν

monumenta: deinde vero hymenaeum canere. His visis ac auditis mane surgit, & cum iussisset mensas exquisitissimis exstrui epulis, terrestribus, maritimis, palustribus, fluvialibusque, omnes Mitylenaeorum magnates convivio excipit. Cum iam nox erat, impletusque crater, quo Mercurio libare moris est, tum famulus quidam argenteo in vasculo monumenta illa infert, & in dextra circumferens omnibus demonstrat. Inter ceteros autem nemo fuit, qui agnosceret; verum Megacles quidam, ob senectutem in summo accubans, ut conspexit, statim agnovit, & magna juvenilique voce exclamavit: Quaenam haec, quae video? Quid de te mihi factum est, o filiola? Tunc etiam nunc vivis? An pastor aliquis forte fortuna in illa incidens ea abstulit? Obsecro, Dionysophanes, dic mihi, unde tibi filiae meae monumenta? Neu inideas, post Daphnim, reperire quo-

τι καί με. „ Κελεύσαντος δὲ τοῦ Διονυσοφάνους πρότερον ἐκεῖνον λέγειν τὴν ἐκθεσιν, ὁ Μεγακλῆς οὐδὲν ὑφελών τοῦ τόνου τῆς Φωνῆς, ἔφη „ Ἦν ὀλίγος μοι βίος τὸν πρότερον χρόνον ὃν γὰρ εἶχον, εἰς χορηγίας καὶ τριηραρχίας ἐξεδάπανησα. Ὅτε ταῦτα ἦν, γίνεται μοι θυγάτριον. Τοῦτο τρέφειν ὀκνήσας ἐν πενίᾳ, τούτοις γνωρίσμασι κοσμήσας ἐξέθηκα, εἰδὼς ὅτι πολλοὶ καὶ οὕτω σπουδάζουσι πατέρες γενέσθαι. Καὶ τὸ μὲν ἐξέκειτο ἐν ἄντρῳ Νυμφῶν, πιστευθὲν ταῖς θεαῖς ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέρρει καθ' ἐκάστην ἡμέραν κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. Οὐκέτι γοῦν οὔτε θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ εὐτύχησα· ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεοὶ γέλωτά με ποιούμενοι, νύκτωρ ὀνείρους μοι ἐπιπέμπουσι, δηλοῦντες ὅτι με πατέρα ποιήσει ποίμνιον. „

κοτ'. Ἀνεβόησεν ὁ Διονυσοφάνης μεῖζον τοῦ Με-

que & me aliquid. Cum autem iussisset Dionysophanes illum prius infantis expositionem enarrare, Megacles nihil de vocis tenore remittens, subiicit: Priori tempore res angusta mihi domi erat; quidquid enim habebam, in ludos publicos triremesque publicas erogando consumferam. Dum in eo statu erant res meae, nascitur mihi filia, quam in hac egestate educare gravatus, hisce ipsis crepundiis ornatam exposui, non ignarus, multos etiam dare operam eo modo, ut patres fiant. Et ista quidem in antro Nympharum exposita fuit, Dearum fidei commissa; at mihi heredem non habenti quotidie divitiae in aedes influebant. Neque postea tam bene mecum actum fuit, ut prolem susciperem; verum Dii veluti risum de me facientes, noctu mihi somnia immittunt, significantia, quod me ovis factura sit patrem.

XXVI. Hic Dionysophanes clamorem sustulit maio-

γακλέους, καὶ ἀναπηδήσας, εἰσάγει Χλόην πάνυ καλῶς κεκοσμημένην, καὶ λέγει, „Τοῦτο τὸ παιδίον ἐξέθηκας ταύτην σοι παρθένον οἷς προνοία θεῶν ἐξέθρεψεν, ὡς αἰξ Δάφνιν ἐμοί. Λάβε τὰ γνωρίσματα καὶ τὴν θυγατέρα λαβὼν δέ, ἀπόδος Δάφνιδι νύμφην. Ἀμφοτέρους ἐξεθήκαμεν ἀμφοτέρους εὐρήκαμεν ἀμφοτέρων ἐμέλησε Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Ἐρωτι. „ Ἐπῆνει τὰ λεγόμενα ὁ Μεγακλῆς, καὶ τὴν γυναῖκα Ρόδην μετεπέμπετο, καὶ τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε καὶ ὕπνον αὐτοῦ μένοντες εἴλοντο. Δάφνις γὰρ οὐδενὶ διώμνυτο προήσεσθαι τὴν Χλόην, οὐδὲ αὐτῷ πατρί. Ἡμέρας δὲ γενομένης, συνθέμενοι πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν ἤλαυνον ἐδεήθησαν γὰρ τοῦτο Δάφνις καὶ Χλόη, μὴ φέροντες τὴν ἐν ἄστει διατριβήν. ἐδόκει δὲ κακείνοις, ποιμενικούς τινας αὐτοῖς ποιῆσαι τοὺς γάμους. Ἐλθόντες οὖν παρὰ τὸν Λάμωνα, τὸν τε Δρύαν-

rem, quam Megacles, & e sede profiliens, Chloën admodum eleganter exornatam inducit, & inquit: Iſtam ipſam filiſtam expoſuiſti; iſtam tibi virginem ovis, Deorum providentia, alendam ſuſcepit, ut meum mihi Daphnim capra. Cape monumenta haec, ipſamque filiam; receptam autem Daphnidi da ſponſam. Ambos expoſuimus, ambos reperivimus: amborum Pani, Nymphis, Cupidini cura fuit. Megacles dicta laudabat, mandabatque arceſſendam ſuam uxorem Rhoden, Chloënque in ſinu habebat. Ibidemque manentes ſomnum ceperunt; Daphnis enim ſe nemini, ne quidem ipſi parenti, Chloën eſſe conſeſſurum, dicebat. Exorto iam die, ruſ redire inter illos convenit; quippe Daphnis & Chloë, quos urbanae taedebat vitae, precibus id obtinuerant: illis quoque viſum eſt paſtorales quaſdam ſibi facere nuptias. Venientes igitur ad Lamona, Megacli adduxerunt

τα τῷ Μεγακλεῖ προσήγαγον, καὶ τῇ Ῥόδῃ τὴν Νάπην συνέστησαν· καὶ τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν παρεσκευάζοντο λαμπρῶς.

κζ'. Παρέδωκε μὲν οὖν ἐπὶ ταῖς Νύμφαις τὴν Χλόην ὁ πατήρ, καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἐποίησεν ἀναθήματα τὰ γνωρίσματα, καὶ Δρύαντι τὰς λειπούσας εἰς τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν. Ὁ δὲ Διονυσοφάνης, εὐημερίας οὔσης, αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντροῦ στιβάδας ὑπεστόρεσεν ἐκ χλωρᾶς φυλλάδος, καὶ πάντας τοὺς κωμήτας κατακλίνας, εἰστία πολυτελῶς. Παρῆσαν δὲ Λάμων καὶ Μυρτάλη, Δρύας καὶ Νάπη, οἱ Δόρκωνι προσήκοντες, οἱ Φιλητᾶ παῖδες, Χρῶμις καὶ Λυκαίνιον· οὐκ ἀπῆν οὐδὲ Λάμπις συγγνώμης ἀξιώθεις. Ἦν οὖν, ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις, πάντα γεωργικὰ καὶ ἀγροικὰ· ὁ μὲν ἦδεν οἷα ἀδουσι φερίζοντες· ὁ δὲ ἔσκωπτε τὰ ἐπὶ ληνοῖς σκώμματα· Φιλη-

Dryantem, & Rhodae Napen commendaverunt. Tum omnia ad festi celebrationem splendide apparabantur.

XXVII. Iterum Chloën Nymphis tradidit pater, & monumenta, multis aliis superadditis, ut essent donaria, consecravit, & Dryanti reliqua drachmarum ad dena usque millia supplevit. Ceterum Dionysophanes, coelo fereno ridente, ibidem sub antro toros e fronde viridi sternendos curavit, paganosque omnes discumbere iustos magnifico excepit convivio. Praesentes autem aderant Lamon & Myrtale, Dryas atque Nape, Dorconis cognati, Philetæ liberi, Chromis & Lycaenium: ne Lampis quidem, venia impetrata, aberat. Cuncta igitur tum, utpote inter huiuscemodi compotatores, agrestia rusticaque. Alius canebat, qualia messorum solent; alter cavillabatur, cuiusmodi cavilla, dum uvas praelis premunt, iaculari consueverunt; Philetas fistula, tibia

τὰς ἐσύρισε· Λάμπις ἤλυσε· Δρύας καὶ Λάμων ὤρ-
 χήσαντο· Χλόη καὶ Δάφνις ἀλλήλους κατεΦίλου.
 Ἐνέμοντο δὲ καὶ αἱ αἰγῆς πλησίον, ὡσπερ καὶ αὐταὶ
 κοινωνοῦσαι τῆς ἐορτῆς. τοῦτο τοῖς μὲν ἀστυκοῖς οὐ πά-
 νυ τερπνὸν ἦν· ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἐκάλεσέ τινας αὐ-
 τῶν ὀνομαστὶ, καὶ Φυλλάδα χλωρὰν ἔδωκε, καὶ κρα-
 τήσας ἐκ τῶν κεράτων κατεΦίλησε. Καὶ ταῦτα οὐ
 τότε μόνον, ἀλλ' ἔς τε ἔζων, τὸν πλείστον χρόνον ποι-
 μενικὸν εἶχον· Θεοὺς σέβοντες, Νύμφας, καὶ Πᾶ-
 να, καὶ Ἐρωτὰ ἀγέλας δὲ προβάτων καὶ αἰγῶν
 πλεῖστας κτησάμενοι· ἠδίστην δὲ τροφὴν νομίζοντες
 ὀπώρας καὶ γάλα. Ἀλλὰ καὶ αἰγὴ μὲν ἄρρεν παι-
 δίον ὑπέΦηκαν, καὶ θυγαῖτριον γενόμενον δεύτερον
 οἶος ἐλκύσαι Φηλὴν ἐποίησαν· καὶ ἐκάλεσαν τὸν μὲν,
 Φιλοποίμενα, τὴν δὲ, Ἀγέλην. οὕτως αὐτοῖς καὶ ταῦ-
 τα συνεγήρασαν. Οὗτοι καὶ τὸ ἀντρον ἐκόσμησαν, καὶ

canebat Lampis; Dryas & Lamon tripudiabant; Chloë
 & Daphnis mutua sibi dabant oscula. Prope etiam pa-
 scebant capellae, veluti in huius festi partem atque
 communionem venientes. Non aequè gratum id oppi-
 danis erat; Daphnis autem quasdam ex iis nominatim
 vocavit, quibus virentes frondes porrexit, prehensif-
 que cornibus, eis oscula fixit. Neque ista isto tantum
 die; sed quamdiu vixerunt, pastoralem degerunt vitam,
 Deos colentes, Nymphas, Pana, & Amorem, pluri-
 mos ovium caprarumque greges adepti, nullum tandem
 cibum sibi dulciorem, quam lac & poma, arbitrati. Quia
 & masculum filiolum caprae subdiderunt, & filiolum,
 altero partu editam, ovis mammas fugere voluerunt,
 & nomen imposuerunt, alteri quidem, Philopoemenis,
 alteri vero, Ageles. Sic cum istis & ista consenuerunt.
 Hi & antrum exornarunt, simulacra consecrarunt, aram

εἰκόνας ἀνέθεσαν, καὶ βωμὸν ἐποιήσαντο ποιμένος Ἔρωτος, καὶ τῷ Πανὶ δὲ ἔδωσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεῶν, Πᾶνα στρατιώτην ὀνομάσαντες. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ὠνόμασαν καὶ ἔπραξαν· τότε δὲ νυκτὸς γενομένης, πάντες αὐτοὺς παρέπεμπον εἰς τὸν Θάλαμον, οἱ μὲν συρίττοντες, οἱ δὲ αὐλοῦντες, οἱ δὲ δᾶδας μεγάλας ἀνίσχοντες. καὶ ἐπεὶ πλησίον ἦσαν τῶν θυρῶν, ἦδον σκληρᾶ καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, καθάπερ τριαίναις γῆν ἀναρρήγνυντες, οὐχ ὑμέναιον ἄδοντες. Δάφνις δὲ καὶ Χλόη γυμνοὶ συγκατακλιθέντες, περιέβαλλον ἀλλήλους, καὶ κατεφίλουν, ἀγρυπνήσαντες τῆς νυκτὸς ὅσον οὐδὲ γλαῦκες· καὶ ἔδρασε τι Δάφνις ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσεν Λυκαῖνιον· καὶ τότε Χλόη πρῶτον ἔμαθεν, ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς ὕλης γινόμενα ἦν ποιμένων παίγνια.

Cupidini Pastori statuerunt, Panique delubrum pro pinu habitandum dederunt, Pana Militem appellantes. Sed haec quidem posterioribus temporibus nominarunt & fecerunt: tunc vero, nocte facta, cuncti eos deduxerunt solemniter in thalamum, pars fistulam, pars tibiam inflantes, alii faces ingentes sustollentes; cumque prope ad fores accessissent, dura asperaue canebant voce, veluti tridentibus terram discindentes, non autem hymenaeum canentes. Ceterum Daphnis & Chloë nudi concumbentes, se invicem amplexabantur atque deosculabantur, non magis dormientes illa nocte, quam vel noctuae solent; & patravit Daphnis, quae illum docuerat magistra Lycaenium. Atque tunc primum Chloë didicit, ea quae in silva acta fuerant, pastoralem ludum iocumque fuisse.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ Ε

NOTITIA LITERARIA
DE
XENOPHONTE EPHESIO.*

DE aetate, qua Xenophontem Ephesium vixisse credibile est, pleraque fere, quae probabiliter differi possunt, iam occupavit Ian. Casperius ¹, cuius perparvus libellus cum admodum raro inveniatur, repetere hic iuvat eius ibi disputata, sic tamen, ut ea, recisis partim falsis, partim supervacuis, verius ac brevius, nec non dilucidius distinctiusque exponamus, nonnullis etiam novis accessionibus augeamus. Mirum iure videtur Casperio, nullam Nostri ab Photio mentionem fuisse factam, licet, inquit, eroticos scriptores ceteros in Bibliotheca sua non praetermiserit. Solus veterum eius meminit Suidas ²: post hunc vero nemo alius, quod norim, usque ad Angelum Politianum ³, qui locum ex eo desumptum e codice Florentino Latine transtulit. Salvinius in toto Xenophonteo libello nulla

* Doctam hanc & accuratam de Xenophonte Ephesio notitiam dedit *Aloys. Emeric. Liber Baro Locella* in praefat. ad suam huius scriptoris editionem, unde eam describi curavimus.

¹ In *Specimine Dissertationis de Xenophonte Ephesio*,

f. l. & anno, quem vero comperimus fuisse 1740.

² Verba eius sunt: Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἱστορικός· ἐστὶ δὲ ἐρωτικά βιβλία ἐ (lege ε) περὶ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

³ In *Miscellan. c. LI.* (in Gruteri *Theſ. crit.* p. 63 sq.)

existimabat deprehendi posse indicia aetatis, qua floruerit. Idem fere ait Fabricius : addit tamen, facile sibi persuadere, eum Heliodoro antiquiorem esse. Contra ea D'Orvillius, nescio qua de causa, iuniorem Heliodoro, Achille Tatio, & Longo esse censuit. Quid? quod Parmensis ¹ typographus plane ad finem quinti saeculi aerae vulgaris, aequae arbitrario atque inerudito decreto, Xenophontem nostrum detrufit, nullo profus fundamento nixus, nisi quod ita sibi placeret. Si modo verum fit, quod credere licet (neque enim, si quid video, in toto libello cur non credamus, causa ulla reperitur), Auctorem videlicet nostrum fabulam suam, quasi rem suo saeculo actam narraffe, videretur is mihi cum Casperio circa Antoninorum tempora, sive, ut clarius dicam, saeculo post C. N. secundo exeunte, aut saltem tertio ineunte scripsisse. Certe neque ante Augustum vixisse potuit, quoniam praefecti Aegypti meminit, quem magistratum ab hoc imperatore primum fuisse constitutum novimus, neque etiam, ut opinor, Hadriano fuerit antiquior, quandoquidem Perilaus ab eo dicitur τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστῶς, & ἄρχειν τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, id est, *Irenarcha* fuisse. Horum vero ante Hadrianum nullam reperiri mentionem ostendit Chr. Gottl. Schwarzius ². Sed Constantini M. temporibus multo antiquiorem

¹ *Io. Bapt. Bodoni* in praefat. ad suam Longi editionem pag. 16.

² In *Diff. de Irenarchis*,

recusa inter eius Exercitt. Acad. ab Harlesio collectas Norib. 1783.

fuisse inde apparet, quod de urbe Epheso, tanquam florentissima civitate, loquitur, praesertim vero ex iis, quae non modo de Dianae festo die, deque eius vigente cultu, sed & de Isidis illic templo adhuc exstante affert. Atqui Dianae Ephesiae templum iam anno 262. Gallieno imperante direptum atque incensum fuit, ipsaque dein Ephesus vastata iacuit. Aliud argumentum, quo Xenophontem nostrum ante Constantinum M. scripsisse probabile redditur, duci potest ex illa narratione de Habrocome cruci affixo, quod supplicii genus ab illo imperatore abolitum fuisse constat. Ex eo item quod Xenophon antiquis quarundam urbium nominibus utitur, velut Byzantii, Mazacae, & Perinthis, hoc saltem colligimus, eum illo aevo non vixisse, quo illa nomina in usu esse desierant: qua de re dictum est in annotationibus. Arguit porro, ni fallor, secundi aut tertii saeculi scriptorem, quod Ephesius noster τὸ ἱερόν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, eiusque oraculum memorat; nam & saeculo illo vigeat adhuc Clarii Apollinis oraculum, & neminem novi posteriorum saeculorum, sive Graecum, sive Latinum auctorem, qui oraculi huius mentionem fecerit; quo minus est probabile, id usque ad Constantinum M. perdurasse, quod sine idonea causa sibi persuasit van Dale ¹. Postremo hic non est silentio praetereundum, quod iam Hemsterhusius animadverterat, inesse scilicet in Nostri fabula moris antiqui vestigia quaedam non facile

¹ De Orac. Ethnic. Diff. II. c. V. p. 493.

obvia; etiamfi ex iis nulla probabilis coniecturæ capi possit de eius saeculo; quod ut secundum vel tertium fuisse credam, facit inprimis proba graecitas, & prisca stili simplicitas. Nihil est in Xenophontis huius oratione nisi sincerum, ficcum, sanum. Nullae apud eum reperiuntur argutiae, nulla quaesita acumina, nullae intermixtae sententioe, nulla denique, ut ita dicam, pigmenta rhetorica, quibus tantopere delectantur feriorum saeculorum utriusque linguae scriptores. Quin ea est eius in narrando simplicitas, ut nomina propria nimio perspicuitatis studio saepius repetere non modo non refugiat, verum etiam peculiaribus iamque lectori satis cognitis denominationibus rursus designet. Laudandum vero est, quod interdum, valde commendabili brevitate narrationis, celeritatem facti quasi adumbrare studet. Utinam his laudibus illam etiam possem adiungere, quam D'Orvillius Charitoni suo in praefatione merito tribuit, *quod videlicet nec verbum nec sententia ulla in Nostro inveniat, ad quam vel severissimus lector frontem corruget; verum, ut idem vir doctus addit, pravitas ista saeculo, uti priori, sic etiam licentiori est imputanda.*

Desumpta sunt Xenophontis Ephesi Ephesiaca ex unico MS. codice bombycino, qui Florentiae in Bibliotheca monasterii ad S. Mariam Monachorum Cassinensium Ordinis S. Benedicti sub numero XCIV. asservatur. Scriptus est satis emendate in octava forma fere quadrata, literis quidem elegantibus, sed minutissimis, iamque valde

obſoleti coloris. Montfauconius & Cocchius eum ſaeculi XIII. eſſe iudicarunt. Continet XXIII. variorum auctorum opuscula, quorum pleraque ad Theologiam & Byzantinam hiftoriam pertinent. Deinceps praeter Longum, Achillem Tatium, & Charitonem, Xenophontis noſtri exhibet Ephesiaca in foliis fere IX. id eſt XVII. paginis cum dimidia. Ex iſto igitur codice Cocchius narrat totum paene Xenophontis libellum ab Salvinio ſua manu exſcriptum Henrico Davenantio, magnae Britanniae Regis ad Magnum Ducem Hetruriae legato, fuiſſe traditum; cuius apographi vir ille de literis optime meritus iterum deſcribendi, interpretandi atque edendi copiam ſibi (Cocchio) fecerit.

Tres editiones Xenophontis Ephesi hanc noſtram praeeſſerunt. Princeps eſt Ant. Cocchii, medici Florentini, cum adiecta verſione eius Latina, Londini 1726. quaternis (apud Guil. Bowyer). Incurioſe admodum vir ille editoris partes egit: nam nonniſi perpauca vitioſas lectiones, quas inter ſcribendum aut interpretandum forte animadverterat, clandestina emendatione ſuſtulit: ceterum non modo indiligentius deſcripſit apographum Salvinii, ita quidem, ut alia perperam ſcriberet, alia plane omitteret; verum etiam in locis indubitate vitioſis aut mancis incredibili ſegnitie codicem MS. Bibliothecae Monachorum Caſſinenſium, qui codex ei, ut ita dicam, ad manum erat, in tempore conſulere neglexit. Praeter errata typothetae, quorum

emendationes in fine non indicantur, magna labes est huius primae editionis, quam adeo posteriores duae fere expresserunt, quod interpunctio per saepe nullo consilio, sed paene caeca & fortuita, sive potius, ut libere dicam, stulta ratione fuit adhibita, praesertim in punctis, quae saepe numero pro commatibus posita fuere, quin etiam ibi, ubi nulla plane distinctio opus erat. Deinde Lucensis typographus Franc. Bonfignori recudit textum Graecum Londinensis editionis, addita Cocchii Latina versione, Italica Salvinii, & Gallica Iourdani, Lucae a. 1781. quaternis. Est quidem elegans haec editio, sed qui eam curavit, omnia fere menda Londinensis exemplaris, paucis modo latenter correctis, retinuit, novaque irrepere passus est. Denique ignotus mihi quidam Graecus negociator, ut textus Xenophontis Graecus Lucensis editionis una cum Salvinii Italica versione denuo typis in hac urbe describeretur, sumtus praebuit, editionem curante nescio quo terrae filio, cuius nomen ad calcem ineptae suae Graeco-barbarae praefationis literis Π. Ι. indicatur ¹. *Quem ego quidem hominem, ut cum Plauto dicam, nullius coloris novi; nam qui esset, atque unde domo, quaerere operae pretium non putavi: verum is mihi haecenus*

¹ Editio ista sic inscribitur: Ξενοφώντος Ἐφεσίου τὰ κατὰ Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην. νῦν πρῶτον Ἑλληνιστὶ μετὰ τῆς Ἰταλικῆς μεταφράσεως τοῦ σοφωτάτου Antonio Sal-

vini τυπωθέντα διὰ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ χρησιμωτ. ἐν πραγματευταῖς Παναγιώτου Δημητ. Χ. Νίκου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας 1793. οὐκτονισ.

bene cognitus est, ut eum confidenter teterrimum veteris Graeci scriptoris editorem nominare possim. Ut pluribus non accusem Graeculi istius imperiti supinam socordiam in inspicienda saltem conferendaque principe Londinensi editione, quod ei in Bibliotheca nostra Caesarea facile licuisset; ut porro non commemorem, quam negligenter & somniculose omnia fere *σφάλματα* Lucensis editionis, novis etiam adiunctis, ab eo fuerint servata; ut denique taceam, eum in hoc pariter peccasse, quod, ubi manifesto veras, aut saltem valde probabiles lectiones in orationem intulit, (quod ei alias laudi fuisset) id, prout Lucensis editor, non admonito lectore fecerit; ut, inquam, cuncta ista nunc leviter solum attingam, longe gravius delictum facit. Namque summe vituperabili consilio, vel dicam fraude, homo iste, incredibile dictu, Xenophontis orationem, mangonis more, occulte perpolire cupiens, nunc singulas lectiones male immutando, (tametsi hoc rarius) nunc verba singula aut etiam plura perperam, stulte, ridicule inferciendo, eam foede adulteravit; neque hoc solo facinore contentus, Salvini quoque versionem Italicam, ut insitiis suis verbis responderet, clam interpolavit. Quibus de causis in annotationibus nostris alias serio graviterque reprehendi, alias iocose increpari meruit. Tres istae superiores editiones reducant in memoriam proverbium illud: *Λυδοὶ πονηροὶ, δεῦτεροι Αἰγύπτιοι, τρίτοι δὲ*

πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι. Ac Londinensis quidem editionis plurima graviaque vitia eruditos viros diu latere non poterant: quare brevi post, quam ea prodiit, primo Henr. Brencmannus, deinde Abr. Torrenius meliorem auctoris nostri editionem parare consilium ceperant: quod effectu caruit.

Translatio Italica, quae ipsam principem editionem praecessit, est Ant. Mar. Salvinii, elegans & fidelissima, interdum tamen Graecis verbis nimium adstricta. Quaedam ab viro illo diligentissimo minus recte conversa, emendationes item nonnullas in suum apographum tacite insertas indicavimus, ubi occasio data est, in nostris annotationibus. Latinam versionem Cocchii, universam si spectes, bene Latinam atque elegantem dicere possis; non item, si singulatim examines: de reliquo nec accurata est, nec fidelis. Gallica lingua duas habemus: priorem anonymi cuiusdam²; posteriorem, cuius auctorem esse constat Massiliensem quendam nomine *Jourdan*.³ Illa sat est fidelis, neque nonnisi raro aliena inserit, quae in Graeco non leguntur; haec infidelissima, monstrum est versionis ob perpetuum insanum

¹ Vide Acta Erudit. a. 1727. p. 191. & Thesaur. Epistol. Lacroz. Vol. I. p. 73.

² *Les Ephésiaques de Xenophon Ephésien: ou les Amours d'Anthie & d'Abrocome*, traduits en François. à Paris, chez Pierre Bauche, 1736.

³ *Traduction françoise des aventures d'Abrocome & d'Anthia par Xenophon d'Ephese.* 12. f. l. 1748.

Graecam orationem immutandi, exornandi, amplificandi conatum: ut nihil dicam manifesto apparere, Iourdanum Graecae linguae prorsus rudem ultra interpretationes Cocchii & Salvinii non sapuisse, atque adeo cum illis toties errasse, quoties ipsi hallucinati sunt. Germanicae translationes duae itidem sunt a nescio quibus auctoribus, sed procul omni dubio non ad Graeca Xenophontis, verum ad Latina Cocchii verba compositae: tamen & huic suo ἀρχαῖον¹ dissimillimae sensum, prout eorum auctoribus libebat, amplificatum ac dilatatum repraesentant, atque, ut paucis absolvam, commiseratione potius, quam reprehensione sunt dignae. Denique Anglica exstat versio Rookii² quam non vidi.

Denique insignem Xenophonti nostro operam praestitit Generosissimus L. B. a Locella, divulgata proximo anno editione, hac epigraphe insignita: *Xenophontis Ephesii de Anthia & Habrocome Ephesiacorum Libri V. Graece & Latine; recensuit, supplevit, emendavit, Latine vertit, annotationibus aliorum & suis illustravit, indicibus instruxit Aloys. Emeric. Liber Baro Locella. Vin-*

¹ Prioris titulus est: *Anthia und Abrocomas: aus dem Griechischen des Xenophon von Ephesus. Leipzig 1775. 8. Bürgerum* huius versionis auctorem ferunt. Posterioris: *Etwas von Ephesus, oder Geschichte eines iungen Ehepaars, Griechisch beschrie-*

*ben von Xenophon von Ephesus, übersetzt durch H * * *. Onoldi 1777. 8.*

² *Xenophon's Ephesian history, or the Love-Adventures of Abrocomas and Anthia, translated from the Greek by Mr. Rooke. 8. London. 1727.*

dobonae, 1795. 4. Is enim non tantum Hemsterhufii & Abreschii molimina critica, per *Miscellaneous Observations Batavas* sparsa, textui emaculando sollerter adhibuit, sed ulterius progressus, unde certior salus Nostro sperari poterat, ipsius Codicis Florentini conferendi copiam nactus, Rev. Luchio & Cl. Weigelio, qui cum maxime Aetii editionem parat, gnaviter hanc Ipsi operam praestantibus, adhibito insuper exemplo Cocchii diligentia ad istum codicem exacto, innumera paene, quibus scatent impressi libri, menda sustulit, vastasque lacunas, quae per plurium interdum versuum spatium exundant, explevit, denique ingenio, quo pollet acerrimo atque interiore Graecarum literarum cognitione perpolito, haud raro ita Nostro profuit, ut tanti huius Viri plane egregia opera nos Xenophontem, si paucissima excipias, integritati suae restitutum nunc tenere vere affirmare liceat. Commodum autem accidit, ut, cum textum, dudum nostra manu e Londinensi exemplo descriptum, novaque prorsus interpunctione sublevatum, per gravissimas diutini belli calamitates, quae Societatis Bipontinae rem librariam per plures annos afflixit, ulterioraque promovendi has literas studia inhibuit, in scriniis nostris repositum servaremus, nova ante, quam iste typis exscriberetur, prodiret ista recensio, unde maximum in nostram editionem redundasse fructum gratissimi profitemur.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
 ΤΩΝ ΚΑΤΑ
 ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
 ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
 ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

³ **Η**Ν ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, Λυκομήδης ὄνομα. Τούτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας, Θεμιστοῦς, γίνεται παῖς Ἀβροκόμης, μέγα ἰδὴ τι χρῆμα, ὠραιότητι σώματος ὑπερβαλλούση, κάλλους, οὔτε ἐν Ἰωνίᾳ οὔτε ἐν ἄλλῃ γῆ

XENOPHONTIS
 EPHESIACORUM
 DE AMORIBUS
 ANTHIAE ET ABROCOMAE
 LIBER PRIMUS.

ERAT Ephesi vir inter potentiores, cui Lycomedi nomen. Ei filius e Themisto uxore indigena nascitur Abrocomes, eximia pulchritudine, qualis neque in Ionia nec alibi

ι Vitiose ed. Lond. μέγα δέ τι. Δὴ corrigi debere, vidit iam Hemsterh. Iunge autem χρῆμα κάλλους, noto Graecismo. Vid. Valken. ad Eurip. Phoen. 206. & ad Theocr. XXII, 4.

πρότερον γενομένου. Οὗτος ὁ Ἀβροκόμης αἰεὶ μὲν ¹ καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ἤΐξετο· συνήθει δὲ αὐτῷ τοῖς τοῦ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ· παιδείαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα, καὶ μουσικὴν ποικίλην ἤσκει· κιθάρᾳ δὲ αὐτῷ καὶ ἵππασίᾳ, καὶ ὀπλομαχίᾳ συνήθη γυμνάσματα. Ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι. Καὶ μεγάλας εἶχον ² ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, ὅτι πολίτης ἔσοιτο διαφέρων. Προσεῖχον δὲ ὡς θεῷ τῷ μεираκίῳ· καὶ ³ εἰσιν ἤδη τινες, οἱ καὶ προτεκύνησαν ἰδόντες, καὶ προσηύξαντο. Ἐφρόνει δὲ τὸ μεираκίον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μάλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος· πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα ⁴ ὅη ἐλέγετο καλὰ, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει,

usquam antea fuit. Abrocomae forma semper in dies augebatur, florebantque in eo simul corporis venustas animique virtutes: omne quippe eruditionis genus & variam musicam excolebat. Consuetae illi exercitationes cithara, equitatio, armorum tractatio. Ephesiis omnibus ceterisque Asianis percarus, miram spem praebebat praecellentissimi civis. colebantque illum obsequio ut Deum; nec defuere, qui videntes ipsum adorantes supplicarent. Hinc superbire adolescens, & animi dotibus, sed multo magis corporis forma gloriari, quaeque pulchra dicerentur, ut se minora

¹ Τὸ καὶ ex sequenti καθ' ὄρτυμ videbatur Hemsterh. sed est: *vel quovis die auctam cerneret pulchritudinem.*

² Ἐν αὐτῷ) Hemsterh. malebat, ἐπ' αὐτῷ, quod magis Graecum est.

³ Καὶ εἰσιν ἤδη τινες) Locella, Hemsterh. monente, reposuit,

καὶ ἦσαν ἤδη τινες. Vide tamen, an vulgatam tuearis simili loco L. I, p. 15. ed. Lond. *συνήθειαι οἱ Ῥοδῖοι — καὶ οὐκ ἔστιν, ὅστις τῶν ἰδόντων πᾶρῆλθε σιωπῶν.*

⁴ Ὅσα δὲ ἐλέγετο) Ita Cod. Flor. ut quoque Hemsterh. legi voluerat. Vitiose expressi libri: ὅσα δὲ ἐλ.

καὶ οὐδὲν αὐτῷ οὐ θεάμα οὐκ ἄκουσμα ἄξιον Ἀβροκόμου κατεφαίνετο. Καὶ εἴ τινα ἢ παιῖδα καλὸν αἰκούσαι, ἢ παρθένον εὐμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων, ὡς οὐκ εἰδότες, ὅτι ¹ εἷς καλὸς αὐτός. Ἐρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεόν, ἀλλὰ πάντα ἐξέβαλεν, ὡς οὐδὲν ἠγούμενος λέγων, ὡς οὐκ ἂν ποτε οὐ τις ἐρασθεῖη, οὐδὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ, μὴ θέλων εἰ δέ που ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἐρωτος εἶδε, κατεγέλα· ἀπέφαινε τε ἑαυτὸν Ἐρωτος παντὸς καλλίονα, καὶ κάλλει σώματος καὶ δυνάμει. Καὶ εἶχεν οὕτως· ὅπου γὰρ Ἀβροκόμης ὀφθείη, οὔτε ἄγαλμα κατεφαίνετο, οὔτε εἰκὼν ἐπηνεῖτο. Μηνιᾶ πρὸς ταῦτα ὁ Ἐρωτος (Φιλόνεικος γὰρ ὁ θεὸς καὶ ὑπερηφάνοις ἀπαραίτητος) ² ἐζητεῖ δὲ τέχνην κατὰ τοῦ μεираκίου· καὶ γὰρ καὶ τῷ

despicere, nec quidquam Abrocomae vel spectatu vel auditu dignum videbatur, & si cuius adolescentuli aut virginis formam laudari audiret, narrantes irridebat, utpote nescientes se unum pulchrum esse. Amorem nec Deum esse putabat, sed omnino reiiciebat nihili faciens, negans ullum amore capi ac Deo subiici invitum. Sic ubi templum aut simulacrum Amoris videret, ridebat, se indicans cuicumque Amori & venustate & virtute praecellere. Nec aliter se res habebat: ubi enim Abrocomas aderat, nullam pictam aut sculptam effigiem vel contemplari vel suspicere dignabantur. His indignatus Amor, pervicax Deus, superbis inexorabilis, insidias puero struxit, qui scilicet & Deo captu difficilis videretur. Ipse

¹ Ὅτι εἷς καλός) Ita Cocchius correxit. Cod. Flor. ὅτι ἐνὶ καλός. Idem Cod. mox habet: πάντα ἐξέβ. quod cum Loc. reduximus. πάντ' ἐξέβ. habent edd.

² Ἐζητεῖ) Ita plane legitur in Longus.

Cod. Flor. Vitiose edd. ante Loc. ἐζητεῖ. Paulo ante Hemsterh. lectionem Cod. ὑπερήφανος, ἀπαραίτητος, recte abire iussit in ὑπερηφάνοις ἀπαρκίτ.

θεῶν δυσάλωτος ἐφαίνετο. Ἐξοπλίσας οὖν ἑαυτὸν, καὶ πᾶσαν δύναμιν ἐρωτικῶν Φαρμάκων περιβαλόμενος ἐστράτευεν ἐφ' Ἀβροκόμην.

Ἦγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχώριος ἑορτή ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερόν σταδίοι δέ εἰσιν ἑπτὰ· ἔδει δὲ πομπεύειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένοισι, κεκοσμημένας πολυτελῶς, καὶ τοὺς ἐφήβους, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἀβροκόμῃ. Ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἕξ καὶ δέκα ἔτη, καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο, καὶ ἐν τῇ πομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο. Πολὺ δὲ πλῆθος ἐπὶ τὴν θεῶν, πολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ δὲ ξενικόν· καὶ γὰρ ἔθος ἦν ἐκείνῃ τῇ πανηγύρει καὶ νυμφίους ταῖς παρθένοις εὐρίσκεισθαι, καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. Παρήεσαν δὲ κατὰ στίχον οἱ πομπεύοντες· πρῶτα μὲν τὰ ἱερά, καὶ δᾶδες, καὶ κανᾶ, καὶ θυμιάματα· ἐπὶ τούτοις ἵπποι, καὶ κυνῆς, καὶ σκεύη

igitur armis, omnibusque suis potentibus venenis instructus contra Abrocomam graditur.

Agebatur solemne iis locis Dianae festum, ad cuius templum ab urbe sunt stadia omnino septem. Celebrare pompam virgines omnes indigenas oportebat splendide imprimis ornatas, praetereaue epheros Abrocomae aequales, qui tum sexdecim fere annorum iam pubertatem attigerat, ac primas in ea pompa ferebat. Magna autem vis hominum spectaculo intererat, vel popularium, vel hospitum; siquidem mos habebat, uti in ea celebritate sponsi virginibus, & ephobis uxores invenirentur. Procedebat ergo ordinatim pompa, primo scilicet sacra, faces, canistra & suffimenta, tum autem equi canesque, & venatoria arma, nonnulla quidem

1 Ἔθος ἦν ἐκείνη) Ἔθος ἦν ἐν ἐκείνη, inserto ἐν, ed. Locell.

κυνηγετικά, τὰ μὲν πολεμικά, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά. Ἐκάστη δὲ αὐτῶν οὕτως ¹ ὡς πρὸς ἔραστὴν ἐκεκόσμητο. Ἦρχε δὲ τῆς τῶν παρθένων τάξεως Ἀνθία, θυγατὴρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης, ἐγχωρίων. Ἦν δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι, καὶ πολὺ τὰς ἄλλας ὑπερβάλλετο παρθένους· ἔτη μὲν ὡς τεσσαρεσκαίδεκα ἐγεγόνει· ἦνθι δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ' εὐμορφία, καὶ ὁ τοῦ σχήματος κόσμος πολὺς εἰς ὠραν συνεβάλλετο· κόμη ξανθὴ, ἢ ² πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη· ὀφθαλμοὶ γοργοί, φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος· ἐσθῆς, χιτῶν ἀλουργῆς, ζωστὸς εἰς γόνυ, μεχρὶ βραχιόνων καθεῖμενος, νεβρίς περικειμένη, γωρυτὸς ἀνημμένος, τόξα, ὅπλα, ἄκοντες φερόμενοι, κύνες ἐπόμενοι. Πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ

bellica, pleraque tamen paci inservientia. Virginum se quaeque veluti ad amatoris oculos composuerat, quarum ordinem ducebat Anthia, Megamedis & Evippae indidem civium filia; mira pulchritudine ceteris longe praestans, quatuordecim circiter annos nata. Florenti corporis venustati nonnihil cultus addiderat: flava coma partim nexa, plurima fluens ventisque diffusa: acres oculi, hilares, quales puellam, & severi, quales pudicam decent. Vestis tunica purpurea, cincta a brachiis, adusque genua demissa, hinnulea pellis circumducta, pharetra suspensa & arcus. Arma & hastilia fe-

¹ Οὕτως ὡς πρὸς ἔραστὴν ἐκεκόσμητο) Hemsterh. vel verba, ἐκάστη δὲ αὐτῶν -- ἐκεκόσμητο, loco suo mota & post ἐγχωρίων ponenda, ut αὐτῶν referretur ad παρθένων· vel utique quaedam, quae chori virginei descriptionem continerent, excidisse fla-

tuabat. Οὕτως non habent edd. Reduxit Loc. ex libro Flor. unde & μοχ: ἔτη τεσσαρεσκαίδεκα· edd. habent ἔτι τέσσαρα καὶ δέκα.

² Ordinem orationis Hemsterh. ita immutandum iudicabat: πολλὴ καθειμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη.

τοῦ τεμένουσ ἰδόντεσ Ἐφέσιοι προσεκύνησαν ὡσ Ἄρτε-
 μιν. Καὶ τότε οὖν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, καὶ
 ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναὶ, τῶν μὲν
 ὑπ' ἐκπλήξεωσ τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, ἰ τῶν δὲ
 ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆσ θεοῦ περιποιημένην προσηύχοντο
 δὲ πάντεσ καὶ προσεκύνουσ, καὶ τοὺσ γονεῖσ αὐτῆσ
 ἔμακάριζον. Ἦν δὲ διαβόητοσ τοῖσ θεωμένοισ ἅπασιν
 Ἄνθια ἢ καλή. Ὡσ δὲ παρήλθε τὸ τῶν παρθένων
 πλῆθοσ, οὐδεὶσ ἄλλο τι ἢ Ἄνθιαν ἔλεγεν. Ὡσ δὲ Ἄβρο-
 κόμησ μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέστη, τούνηνδε, καίτοι
 καλοῦ ὄνοτοσ τοῦ κατὰ τὰσ παρθένουσ θεάματοσ, πάν-
 τεσ, ἰδόντεσ Ἄβροκόμην, ἐκειῶν ἐπελάθοντο, ἔτρεψαν
 δὲ τὰσ ὄψεϊσ ἐπ' αὐτόν, βοῶντεσ, ἀπὸ τῆσ θεάσ ἐκ-

rebat, canesque sequebantur. Saepe illam in luco vi-
 dentes Ephesii ut Dianam adoraverant; tunc vero,
 ut conspexit populus, exclamavit, erantque variae
 spectantium voces, his prae stupore Deam ipsam esse
 dicentibus, illis a Dea sociam assumtam; omnes autem
 supplicabant, adorabant, parentesque ipsius beatos
 praedicabant. Erat in ore omnium pulchra Anthia, ac,
 praetereunte virginum turba, nihil aliud quam Anthi-
 am quisque nominabat. Verum ut accessit Abrocomas
 cum ephēbis, puellarum spectaculum, licet perelegans,
 continuo omnium animis excidit, & uniuscuiusque o-
 cili in illum converſi sunt. Exclamabant spectaculo per-

ἰ τῶν δὲ ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆσ
 θεοῦ περιποιημένην) Τινὰ omiſſum
 a Cocchio revocavit e Cod. Flor.
 Locella. Pro περιποιημένην Hem-
 sterh. tentavit vel περιποιουμένην,
 vel περιποιημένην, vel περιπο-
 θυμένην, vel denique, quod ei
 verius videbatur, περιπομένην,
 dilectam, in honore habitam.

Abreschius Hemsterhusii περιπε-
 ποιημένην cupide arreptum mox
 relinquit, legendumque suadet
 παραπειποιημένην, ad similitudinem
 factam; ad cuius coniecturae sen-
 sum Locella corr. παρωμοιωμέ-
 νην, idque versione expressit sua.
 Nos in περιπειποιημένην adqui-
 scendum putamus.

πεπληγμένοι, καλὸς Ἀβροκόμης, λέγοντες, καὶ, οἷος οὐδὲ εἷς, καλοῦ μίμημα Θεοῦ. Ἦδη δὲ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν, οἷος ἂν γάμος γένοιτο Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῆς Ἐρωτος τέχνης μελετήματα. Ταχὺ μὲν δὴ εἰς ἑκατέρους ἢ περὶ ἀλλήλων ἤλθε δόξα· καὶ ἡ τε Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ὁ τέως ἀνέραστος Ἀβροκόμης ἠθέληεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

Ὡς οὖν ἐτετέλεστο ἡ πομπή, ἤλθον δὲ εἰς τὸ ἱερόν, θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος· καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐλέλυτο, ἦσαν δὲ ἐς ταυτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι. Ἐνταῦθα ὁρῶσιν ἀλλήλους, καὶ ἀλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Ἀβροκόμου· ἠττᾶται δὲ ὑπὸ Ἐρωτος Ἀβροκόμης, καὶ ἐνεώρα τε συνεχέστερον τῇ κόρῃ, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὄψεως ἐθέλων, οὐκ ἐδύνατο· κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκείμενος ὁ Θεός. Διέκειτο δὲ καὶ Ἀνθία πονήρως, ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπταμέ-

cussi, O pulchrum Abrocomam, nulli comparandum, pulchri Dei simulacrum! Nec defuere, qui adderent, Quale foret connubium ipsius & Anthiae! Hae primae fuerunt Amoris insidiae: statim enim utrumque mutua existimatio occupat, & Anthia Abrocomam videre gestit, & Anthiam Abrocomas, qui huc usque amoris expers fuerat.

Ut igitur peracta pompa venire in templum sacrificatum multitudo omnis, pompae ordo solutus est. Convenere eodem viri feminaeque, adolescentes & virgines. Ibi ut ambo se viderunt, Anthia Abrocomae forma capitur, Abrocomas amore victus puellam intentis oculis contemplatur; nec adspectum effugere volens potis est, cohibebat enim illi insidens Deus. Et Anthia misere se habebat, totis & expansis oculis Abrocomae

νοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Ἀβροκόμου κάλλος εἰσρέον
 δεχομένη, ἤδη δὲ καὶ τῶν παρθένοις ¹ πρεπόντων κα-
 ταφρονούσα· καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄν τι, ἵνα Ἀβρο-
 κόμης ἀκούσῃ, καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν ἄν
 τὰ δυνατὰ, ἵνα Ἀβροκόμης ἴδῃ. Ὁ δὲ αὐτὸν ἐδε-
 δῶκει πρὸς τὴν θεάν, καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ.
 Καὶ τότε μὲν θύσαντες ἀπηλλάττοντο λυπούμενοι,
 καὶ τῷ τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι, ἀλλή-
 λους βλέπειν ἐθέλοντες ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑφιστά-
 μενοι πολλὰς προφάσεις διατριβῆς ἠύρισκον. Ὡς δὲ
 ἦλθον ἐκάτερος παρ' ἑαυτὸν, ἐγνώσαν τότε οἱ κακῶν
 ἐγεγόνεισαν· καὶ ἔννοια αὐτοὺς ὑπῆει τῆς ὄψεως θα-
 τέρου, καὶ ὁ ἔρωσ ἐν ἑαυτοῖς ² ἀνεκαίετο, καὶ τὸ πε-
 ριττὸν τῆς ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπειδὴ
 εἰς ὕπνον ἤεσαν, ἐν ἀθρόῳ γίνονται τῷ δεινῷ, καὶ
 ὁ ἔρωσ ἐν ἐκατέροις ἦν ἀκατάσχετος. Λαβῶν δὲ τὴν

speciem intus labentem excipiens: iam ea, quae virgi-
 nes decent, parvi faciens, ita loquebatur, ut adversus
 audiret Abrocomas; quasque fas erat corporis partes
 detegere, Abrocomae inspiciendas nudabat. Is cum se
 totum ad hoc spectaculum tradidisset, captivus in Dei
 potestatem venit. Sacrificio facto, moerentes discedunt,
 tam citum discessum querentes, seque invicem specta-
 ndi cupidi subsistunt identidem & convertuntur, pluri-
 mas morae causas simulantes. Ubi uterque domum ve-
 nit, cognovit, in quod malum inciderit. Cogitatio
 subit mutui adspectus, amor incenditur, quodque re-
 liquum est diei adeo cupidinem intendunt, ut cum dor-
 miendi tempus adventaret, in maxima aegritudine ver-
 farentur, & neuter Amoris vim ferre valeret. Abro-

¹ Cod. Flor. παρπόντων, quod
 Cocch. tacite in πρεπόντων abire
 iussit. Recte.

² Locella, suadente Hemsterh.
 ita reposuit. Antea legebatur,
 ἐνιχαίετο.

κόμην ὁ Ἀβροκόμης, καὶ ¹ σπαράξας τὴν ἐσθῆτα, Φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπε, τί πέπονθα δυστυχῆς; ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικός Ἀβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ Θεῷ λοιδορούμενος, ἐάλωκα, καὶ νενίκημαι, καὶ παρθένω δουλεύειν ἀναγκάζομαι, καὶ Φαίνεταιί τις ἤδη καλλίων ἐμοῦ, καὶ Θεὸν Ἔρωτα καλῶ. ² Ὡ πάντα ἀνανδρός ἐτι καὶ πονηρός· οὐ καρτερήσω νῦν; οὐ μενῶ ³ γεννικός; οὐκ ἔσομαι καλλίων Ἔρωτος; νῦν ³ οὐδὲν ὄντα Θεὸν νικῆσαι με δεῖ. Καλὴ παρθένος· τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἀβροκόμη, εὐμορφος Ἀνθία, ⁴ ἀλλ', ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοί. Δεδόχθω ταῦτα· οὐκ ἂν Ἔρωτος ποτε μοῦ κρατήσῃ.

comas, correpta discissaque veste, Hei mihi, inquit, misero, quid patior infelix! Hucusque fortis Abrocomas, Amorem despectui habens & ludibrio Deum, nunc captus victusque sum, & puellae fervire cogor. Iam me pulchrior non nemo est, iam Deum appellare Amorem non dubitabo. O me miserum & imbellem! Nunc igitur non resistam? non fortiter manebo? Non ero pulchrior Amore? Nunc me a Deo vinci, qui nihili est, oportet? Virgo omnino pulchra est. Quid vero? Anthia adeo tuis oculis formosa, o Abrocoma, innupta est. Apage, ne hoc ineas consilium. Nunquam

¹ Καὶ σπαράξας τὴν ἐσθῆτα) Admodum blanditur Hemsterhufii opinio, ita hunc locum refingentis ac suppletis: Λαβὼν δὲ τὴν κόμην ὁ Ἀβροκόμης καὶ σπαράξας, περιρρηξάμενός τε τὴν ἐσθῆτα· quae & mori loquendi Nostro usitatissimo & rationi innititur. Recepit eam emendationem Locella, ita tamen, ut unicinis includeret.

² Οὐ μενῶ γεννικός;) Codex Flor. γεννικός, unde γεννικός re-

fixit Locella. Editiones habent γεννικός.

³ Οὐδὲν ὄντα) Hemsterh. legi vult οὐδὲ ὄντα. Sed οὐδὲν εἶναι, de homine nihili, quem parvi pendimus, fatis frequentatum.

⁴ Ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοί.) Haec est sincera Codicis Florentini lectio. Depravavit eam Cocchius hunc in modum: Ἀνθία, ἀλυσος καὶ θῆλυς. οὐχὶ σοὶ δεδόχθω ταῦτα.

Ταῦτα ἔλεγε. Καὶ ὁ Θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐπέκει-
το, καὶ εἶλκεν ἀντιπίπτοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλον-
τα. Οὐκ ἔτι δὲ καρτερῶν, ρίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν,
Νενίκηκας, εἶπεν, Ἔρωσ, μέγα σοι τρόπαιον ἐγῆ-
γερται καθ' Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος. Ἰκέτην ἔχεις,
¹ ἄσωτον, σὸν, ἐπὶ σε καταπεφευγότα, τὸν πάν-
των δεσπότην. Μὴ με περιόης, μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμω-
ρήσῃ τὸν θρασύν. Ἀπειρος ὢν, Ἔρωσ, ἔτι τῶν σῶν,
ὑπερηφάνου. Ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος· γένου
μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγοντι, ἀλλ' εὐεργέτης ἡττω-
μένω Θεός. Ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἔρωσ ἔτι ὠργίζετο,
καὶ μεγάλην τῆς ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο τιμωρίαν ² εἰσ-
πράξασθαι τὸν Ἀβροκόμην.

Διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως· καὶ, οὐκέτι Φέ-

me potior erit Amor. Haec dicenti fortius infidet De-
us, renitentem trahit, nolentemque cruciat. Ille non
amplius sustinere valens, seque humi prosternens, Vi-
cisti, inquit, Amor: magnum tibi erectum tropaeum de
Abrocomae temperantia. Supplicem vides, perditum,
tuum, ad te profugientem omnium dominum. Ne me
despicias, neque nimias audaciae poenas sumas. Non-
dum tuas, Amor, vires expertus paulo elatiorem me
gessi. Nunc da mihi Anthia potiri, sisque non tam acer
pervicaci, quam victo propitius Deus. Haec ille. Amor
tamen adhuc iratus, magnas ab eo contemptus poenas
exigere cogitabat.

Anthia quoque se male habebat, nec diutius durare

¹ Ἄσωτον, σὸν,) Hemsterh. varia tentat: ἰκέτην ἔχεις· σῶσον σὸν ἐπὶ σε καταπ. tum, σῶσον σὸν, ἐπὶ σε καταπ. denique, ἰκέτην ἔχεις ἀσωτὸν σὸν. Sed iure Locella in vulgata acquiescit, explicatque, *supplicem habes, in-*

temperantem, tuum. Idem mox e Cod. Flor. reposuit τὸν πάντ. δισπ. pro τῶν π. δ. quod edd. obsidet.

² Εἰσπράξασθαι) Cod. Flor. vitiose τὰ πράξασθαι.

ρειν δυναμένη, ἐπεγεύρει ἑαυτὴν, πειρωμένη τοὺς παρ-
 όντας λανθάνειν. Τί, Θεσὶν, ὦ δυστυχῆς, πέπονθα;
 παρθένος παρ' ἡλικίαν ἐρῶ, καὶ ὀδυνῶμαι καινὰ, καὶ
 κόρη μὴ πρέποντα. Ἐφ' Ἀβροκόμῃ μαίνομαι, καλῶ
 μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνῳ. Καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμί-
 ας ὅρος; καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ; Σοβαρὸς οὗτος
 ἐρώμενος, παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη, τίνα βοήθον
 λήψομαι; τίνι πάντα κοινώσομαι; ποῦ δὲ Ἀβροκό-
 μην ὄψομαι; Ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς
 ᾠδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυ-
 τῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάτ-
 τοντες. Ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἦει μὲν Ἀβροκόμης
 ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσματα, ἦει δὲ ἡ παρθένος ἐπὶ
 τὴν ἐξ ἔθους θρησκείαν τῆς Θεοῦ. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ
 τὰ σώματα ἐκ τῆς παρελθούσης νυκτὸς πεπονηκότα,
 καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον, καὶ οἱ χρῶτες ἡλλαγμένοι·

valens, experrecta, & eos, qui aderant, latere stu-
 dens, Heu, inquit, miserae quid accidit mihi! Amo
 plus quam per aetatem fas sit, & novo quodam modo
 doleo, nec qui puellam decet. Abrocomae amore infan-
 nio, formosi quidem adolescentis, sed nimium superbi.
 Ecquis erit desiderio finis, quis malorum terminus?
 Quem amo, ferox est: virgo ego, custodibus circum-
 septa, quem mihi auxiliatorem sumam, quicum omnia
 communicem? ubi Abrocomam videre licebit? Haec
 uterque tota nocte lamentabatur, & alter alterius vul-
 tum ob oculos habebat, hanc imaginem animo sibi
 fingentes. Ubi illuxit, Abrocomas ad consueta exerci-
 tia proficiscitur: puella de more Deae cultui incumbit.
 Corpora eorum praeterita nocte defatigata, oculi lan-
 guentes, multumque immutatus color, & haec omnia

¹ καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ ἐγίνετο, καὶ πλεον οὐδὲν αὐ-
τοῖς ἦν. Ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες
ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς φόβῳ πρὸς ἑκα-
τέρους αἰδούμενοι. Τοσούτο δὲ ἐστέναξεν ἂν ποτε Ἀ-
βροκόμης, καὶ ἐδάκρυσε, καὶ ² προσείχετο, τῆς κόρης
ἀκουούσης ἐλεεινῶς. Ἡ δὲ Ἀνθία ἔπασχε μὲν τὰ αὐ-
τά· πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο· εἰ δὲ
ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπούσας
εἰς ἐκεῖνον, (ἐώρων δὲ ἅπασαι εἰς Ἀβροκόμην) δῆ-
λη ἦν λυπουμένη, μὴ παρευδοκιμηθῆ φοβουμένη. Εὐ-
χαὶ δὲ αὐτοῖς ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ,
λανθάνουσαι μὲν, ἀλλ' ἐγίνοντο ὅμοιαι. Χρόνου δὲ
προϊόντος, οὐκέτι τὸ μεираκιον ἐκαρτέρει. Ἦδη δὲ αὐ-
τῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο, καὶ ἡ ψυχὴ κατα-

in peius: nec profuit in templo interdiu morantibus
se mutuo spectare, cum prae metu uterque, quod vere
sentiebat, alteri detegere vereretur. Suspirabat subinde,
flebatque Abrocomas, ad puellam se convertens, quae
illum miserata auscultabat, eademque omnino patieba-
tur. Id vero ad Anthiae infortunium accedebat, quod,
si quas virgines aut mulieres illum intuentes vidisset,
(omnes autem Abrocomam intuebantur) manifestaret
moerorem, pertimescens, ne ipsi minus placeret. Vota
quidem apud Deam uterque simul eadem insciens fa-
ciebat. Id malum in dies augebatur, adeo ut durare
diutius adolescens non posset. Toto iam corpore deco-

¹ Καὶ τοῦτο -- αὐτοῖς ἦν) Haec
verba sede sua excussa, collocan-
daque post αἰδούμενοι censeo. *Al-*
ter alterius aspectu fruebatur; diu-
que nihil amplius inter ipsos inter-
cedebat commercii.

² Καὶ προσείχετο, τῆς κόρης
ἀκουούσης ἐλ.) Verba admodum
corrupta Hemiterh. ita reforma-

bat: καὶ προσείχε τε (vel τοι)
τῇ κόρη κακυσύτη ἐλεεινῶς, *ani-*
mitum tamen attendebat virgini ge-
menti miserabiliter. Mox aliud la-
tere in προσείχετο, quod cum
ἐλεεινῶς connecteretur, idem su-
spicabatur. Quod quidem extun-
dere conatus est Abresch. conie-
ctando, προσεύχίτο.

πέπτωκεν, ὥστε ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τὸν Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστῶ γεγονέναι, οὐκ εἰδότας μὲν, ὅ, τι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἀβροκόμῃ, δεδοικότας δὲ ἐκ τῶν ὀρωμένων. Ἐν ὁμοίῳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας καθειστήκεισαν, ὀρῶντες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ Φαινομένην τῆς συμφορᾶς. Εἰς τέλος εἰσάγουσι παρὰ τὴν Ἀνθίαν μάντεις καὶ ἱερέας, ὡς εὐρήσοντας λύσιν τοῦ δεινοῦ. Οἱ δὲ ἐλθόντες ἔθυόν τε ἱερεῖα, καὶ ποικίλα ἐπέσπενδον, καὶ ἐπέλεγον θωνὰς βαρβαρικὰς, ἐξιλάσκεσθαι τινὰς λέγοντες δαίμονας, καὶ¹ προσεποιῶν, ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν. Πολλὰ δὲ καὶ ὑπὲρ Ἀβροκόμου οἱ περὶ τὸν Λυκομήδην ἔθυόν τε καὶ ἠύχοντο· λύσις δὲ οὐδεμία τοῦ δεινοῦ οὐδὲ ἐτέρῳ αὐτῶν ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ ἔρωσ ἀνεκαίετο. Ἐκείντο μὲν δὴ ἑκάτεροι νοσοῦντες, πά-

lor ita conciderat animo, ut Lycomedes & Themisto animo admodum angerentur, quid Abrocomae accidisset, ignorantes, etsi ex his, quae viderant, coniecturam facerent. De Anthia simili erant in metu Megamedes & Evippe, cum formam eius marcescentem, nullamque mali causam apparere viderent. Tandem ad puellam vates & sacerdotes adducunt, eam malo liberaturos. Qui quidem hostias immolarunt, variisque libationibus ac quibusdam barbaricis vocibus usi, nescio quae numina se placaturos dicunt, finguntque, malum a Diis inferis immissum esse. Multa quoque & Lycomedes pro Abrocoma sacra fecit, & preces fudit; neuter tamen a malo liberatur, immo & amor magis inflammatur, amboque morbo correpti in discrimine versabantur,

¹ Καὶ προσεποιῶν) Hemsterh. mulabant, videri volebant, malum
corrig. καὶ προσεποιῶντο, & si- illud esse immissum a diis inferis.

νυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω τεθνήξουσθαι προσδοκώμενοι, κατειπεῖν αὐτῶν τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμενοι. Τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοὺς, μαντευσόμενοι τὴν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν.

Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερόν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, διάπλουν ἀπὸν Ἐφέσου σταδίων ὀγδοήκοντα. Ἐνταῦθα οἱ παρ' ἑκατέρων ἀφικόμενοι δεόνται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύεσθαι· ἐληλύθεσαν δὲ κατὰ ταῦτά. Χρᾶ δὲ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως τὰ ἔπη τάδε·

Τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νόσου τέλος, ἠδὲ καὶ ἀρχήν;

Ἀμφοτέρους μίᾳ νόσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη.

Δεινὰ δ' ὄρω τοῖσδε σσι πάθη, καὶ ἀνήνυτα ἔργα.

Ἀμφοτέρι φεύζονται ὑπεὶρ ἄλα λυσοδίωκτοι,

mortem propemodum expectantes, cum tamen enarrare malum non valerent. Tandem utriusque parentes Deos consultum mittunt, causam morbi & remedium quaerentes.

Non longe distat fanum Apollinis Colophonii: ab Epheso traiectus est octoginta tantum stadiorum. Ibi exorantibus Deum, qui ab utriusque parentibus missi fuerant, ut vera redderet oracula, quorum causa illic venerant, commune utrisque responsum Deus hisce versibus reddidit:

Quis morbi finis, quae, scire optatis, origo?

Idem morbus utrique, salus utrique futura est.

Multa pati video, longos & adire labores,

Errantes, aëtos praedonibus aequora circum.

1 Ἐληλύθεσαν -- ταῦτά) Haec ῥῆτις ponenda videtur παρενετικῶς post κοινά. Male vero superiores edd. ταῦτα.

2 Λυσοδίωκτοι) Hemsterhuisius corr. ληστοδίωκτοι, satis probabiliter.

Δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιζοθαλάσσοις·
 Καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος, καὶ πῦρ αἰδήλον,
 Καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ρεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ
 Σωτείρῃ μετόπισθε παραστῆς ὄλβια δῶρα.

Ἄλλ' ἔτι που μετὰ πῆματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι.
 Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἐφεσον,
 εὐθύς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ, καὶ
 τὸ δεινόν, ὃ, τι ἦν, πάνυ ἠπόρουν. Συμβάλλειν δὲ
 τὰ τοῦ Θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο· οὔτε γὰρ τίς ἢ νόσος,
 οὔτε τίς ἢ Φυγὴ, οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ, οὔτε ὁ τάφος
 τίς, οὔτε ὁ ποταμὸς τίς, οὔτε τίς ἢ ἐκ¹ τοῦ Θεοῦ
 βοήθεια. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς πολλὰ βουλευομένοις πα-
 ραμυθήσασθαι τὸν χρησμὸν ὡς οἷόν τε, καὶ συζεῦξαι
 γάμω τοὺς παῖδας, ὡς τοῦτο καὶ τοῦ Θεοῦ βουλευο-
 μένου, δι' ὧν ἐμαντεύσατο. Ἐδόκει δὲ ταῦτα· καὶ διέ-

Vincla ferent, quæis dura premet gens, quæe mare currit.

Ambobus tumulus torus, exitiosaque flamma.

*Dona dehinc sanctæ dabis Isidi, sospita quæe te
 Fluminis ad Nili servabit clara fluentia.*

Post mala sed video meliores volvere casus.

Ubi hæc oracula Ephesum allata sunt, statim quidem eorum parentes ex consilii inopia attoniti fuere, nec, quid mali liberis suis portenderetur, exputare valebant; non enim ex Dei responsis conicere ullatenus poterant, quid morbus, fuga, vincula, tumulus, flumen, & auxilium a Deo expectandum sibi vellent. Visum est igitur, postquam diu una consulissent, oraculum, quoad fieri posset, mitigare, connubioque iungere adolescentibus, quasi & id responso suadere voluerit Deus;

1 Ἐκ τοῦ Θεοῦ) Ἐκ τῆς Θεοῦ (sc. Ἰσίδις σωτείρης, malit Abresch.

γνωσαν μετὰ τὸν γάμον ἐκπέμψαι χρόνῳ τινὶ ἀποδημήσοντας αὐτούς.

Μεστὴ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐωχουμένων· πάντα δ' ἦν ἐστεφανωμένα, καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος· ἐμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων, ὁ μὲν, οἷαν ἄξεται τὴν γυναῖκα Ἀνθίαν, ἡ δὲ, οἷω μεираκίῳ συγκατακλιθήσεται. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἔξειν, μεγάλως ἔχαιρεν· ἐφόβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ¹ μεμαντευμένα, ἀλλ' ἐδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδίστα. Μετὰ² ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἤδετο μὲν, ὅτι Ἀβροκόμην ἔξει· τίς δὲ ἡ Φυγὴ, ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ, κατεφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν Ἀβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν. Ὡς οὖν ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἤγοντο, καὶ

statueruntque, peractis nuptiis, eos peregre ad aliquod tempus mittere.

Iam omnia per urbem epulis & coronis plena, ac futurae nuptiae ubique sermonibus percelebratae. Beati ab omnibus praedicabantur, Abrocomas, quod Anthiam ducturus esset uxorem, haec, quod tali adolescentulo esset concubitura. Abrocomas, responsi & nuptiarum certior factus, admodum laetatus est, se Anthia positurum, minimeque vaticinio perterritus praesentem voluptatem omni malo suaviorem esse existimabat. Gaudebat & Anthia Abrocoma fruitura, parvi pendens quid sibi ex fuga & ceteris calamitatibus impenderet, cum in Abrocoma omnium futurorum malorum solatium nata esset. Ubi igitur nuptiarum tempus advenit, pervigilia celebrata sunt, multaeque hostiae

¹ Τὰ μεμαντευμένα) Ita Cod. Flor. Edd. offerunt τὰ μαυτεύμινα.

² Μετὰ ταῦτα δὲ) Vix com-moda haec. Abresch. corr. κατὰ ταῦτα δὲ vel δὴ.

ιερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ Θεῷ. Καὶ ἐπεκὴ ταῦτα ἐκ-
τετέλεστο, ἠκούσης τῆς νυκτός, (βραδύνειν δὲ πάντα
ἐδόκει Ἀβροκόμη καὶ Ἀνθία) ἤγον τὴν κόρην εἰς τὸν θά-
λαμον μετὰ λαμπάδων τὸν ὑμέναιον ἄδοντες, ἐπευ-
φημοῦντες, καὶ εἰσάγοντες κατέκλινον. Ἦν δὲ ¹ αὐ-
τοῖς ὁ θάλαμος πεποιημένος κλίνη χρυσῇ στρώμασιν
ἔστρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία
ἐπεποίκιλτο σκηνή· παίζοντες Ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφρο-
δίτην θεραπεύοντες, (ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν)
οἱ δὲ ἰππεύοντες ἀναβάται στρουθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους
πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνθη φέροντες. Ταῦτα ἐν τῷ ἑτέρῳ
² μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ἄρης ἦν οὐχ ὀ-
πλισμένος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην
κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, ³ χλαμύδα ἔχων.

Deae immolatae. His peractis, adventante iam nocte,
omnia Abrocomae & Anthiae moram facere videbantur.
Duxere puellam in thalamum cum lampadibus hyme-
naeum canentes, faustaque comprecantes, ibique intro-
missos recumbere fecerunt. Thalamus erat exornatus,
lectus aureus stragulis purpureis stratus, tectusque in
modum tentorii Babylonia veste scite variata. Inerant
ludentes Amores, quorum alii Veneri (quae & ipsa
ibi erat depicta) famulabantur, alii passeribus tanquam
equis infidebant, nonnulli plectebant coronas, alii
flores afferebant. Haec in una aulaei parte. In altera
parte Mars erat non armatus, sed quasi ad amicam
Venerem accedens ornatus, corona redimitus, indu-
tusque chlamyde, & ei dux viae erat Amor lampada

¹ Ἦν δὲ αὐτοῖς) Hemsterh.
pro αὐτοῖς legi malebat οὕτως.
Sed recte illud inferas, retento
quoque altero, iudice Loc.

² Μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ
ἑτέρῳ) Revocavit haec verba

Loc. e cod. Flor. In edd. plane
desunt.

³ Χλαμύδα ἔχων) Hemsterh.
coni. χλαμίδα. Sed χλαμύδα ve-
stem etiam civilem fuisse, docte
asserit Loc.

Ἔραως αὐτὸν ὠδήγει, λαμπάδα ἔχων ἡμέμενη. Ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἀβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος συνέβη ταῦτόν, καὶ οὔτε προσειπεῖν ἔτι ἀλλήλους ἠδύναντο, οὔτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι, πνευστιῶντες, ἠδόμενοι· ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα, καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. Ὅψε δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἀνενεγκῶν περιέλαβε τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ ἐδάκρυε, τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπεμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. Καὶ ὁ Ἀβροκόμης, ὦ τῆς ἐμοῖ, φησὶ, ποθεινοτάτης νυκτὸς, ἣν μόλις ἀπείληφα, πολλὰς πρότερον νυκτὰς δυστυχήσας. ὦ φωτὸς ἡδίων ἐμοῖ κόρη, καὶ τῶν πάποτε λαλουμένων εὐτυχεστέρα· τὸν ἔραστήν ἔχεις ἄνδρα, μεθ' οὗ ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξει γυναικὶ σώφρονι. Εἰπὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δά-

tenens accensam. In hoc tentorio collocata Anthia, & Abrocomae admota, fores clauserunt.

Utrique idem accidit, ut alterum alloqui non posset, neque intueri. Iacebant nimia voluptate languidi, pudibundi, timentes, anhelii, ac dulcedine perfusi: palpitabant artus, animique vehementer commoti erant. Tandem Abrocomas, ubi se collegit, Anthiam amplexatur lacrimantem, anima eius lacrimas velut desiderii indicia praemittente. O nox, inquit, exoptatissima! quot heu miser doloris plenas exegi, antequam hanc vix tandem nanciscerer! O puella luce mihi carior, omniumque, de quibus unquam sermo fuit felicissima, quae amatorem habes virum, quocum vivere & mori probae uxori liceat! His dictis osculatur, excipitque

κρυα, καὶ αὐτῶ ἐδόκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος πα-
τιμώτερα τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ τοῦ πρὸς ὀδύνην Φαρ-
μάκου δυνατώτερα. Ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν προσφθεγξα-
μένη, Ναὶ, Φησὶν, Ἀβροκόμη, δοκῶ σοι καλὴ, καὶ
μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; Ἀνανδρε καὶ δει-
λὲ, πόσον ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον; πόσον ἠμέλησας;
ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν, ἀπέπθονθας οἶδα. Ἄλλ'
ἰδοῦ, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τὰμὰ, καὶ ἡ καλὴ σοῦ
κόμη πινέτο πόμα τὸ ἐρωτικόν, καὶ συμφῦντες ἀλ-
λήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στε-
φάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δακρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ
οὔτοι συνεργῶσιν. Εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον
ἠσπάζετο, ἅπασαν δὲ τὴν κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλ-
μοῖς προσετίθει καὶ τοὺς στεφάνους ἠνελάμβανε,
καὶ τὰ χεῖλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνεργῶσαι,
καὶ, ὅσα ἐνενοῦν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν
lacrimas, quae omni nectare suaviores ipsi visae sunt;
& quocunque medicamento ad dolorem levandum ef-
ficaciores. Illa paucis allocuta, Abrocoma, inquit;
an pulchra tibi videor, ac, licet ipse forma adeo
praestes, placeo? Timide & ignave, quamdiu amare
cunctatus es? quamdiu nulli id tibi curae fuit? a meis
malis, quae ipse passus sis, conicio. Verum iam age,
meas excipe lacrimas, bibantque elegantes comae tuae
amoris poculum, invicemque complexi adhaereamus,
ita ut coronae mutuis lacrimis madeant, & nostrum
una ipsae amorem sentiant. His dictis, caput eius am-
plectitur, adducitque suis oculis comas. Suscipiunt
coronas, confutisque mutuo suavio labellis, quae
quisque cogitabat, ex animo in animum per oscula

1 Ἀνελάμβανε) Ita correctum
ab Hemsterh. Edd. tenent, ἀνε-
λάμβανεν. Locum autem vel sic

nondum perfanatum esse, facile
Locellae largimur.

Πατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ Φιλήματος παρεπέμπετο.
 Φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ὡ, φησι,
 πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὧ τὸ πρῶτον ἐνθέν-
 τες τῆ ἐμῆ κέντρον ψυχῆ, οἱ ποτὲ σοβαροὶ μὲν, νῦν
 δὲ ἐρωτικοὶ, ¹ καλῶς μοι διηκονήσατε, καὶ τὸν ἐρωτὰ
 τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τὴν Ἀβροκόμου ψυχὴν ὠδηγήσα-
 τε. Τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ Φιλῶ, καὶ ὑμῖν ἐφαρμά-
 ζω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμοὺς, τοὺς Ἀβροκόμου δια-
 κόνους. Ὑμεῖς δὲ αἰεὶ βλέποιτε ² ταῦτα, καὶ μήτε
 Ἀβροκόμῃ ἄλλην δείξετε καλὴν, μήτε ἐμοὶ δόξῃ τις
 ἄλλος εὐμορφος. Ἐχετε ψυχὰς, ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε,
 ταύτας ὁμοίως τηρήσατε. Ταῦτα εἶπε. Καὶ περιφῶντες
 ἀνεπαύοντο, καὶ τὰ πρῶτα ³ τῶν Ἀφροδίτης ἐρώτων
 ἀπῆλθον. Ἐφιλονεῖκουν δὲ δι' ὅλης νυκτὸς πρὸς ἀλ-

labiis impressa transmittunt. Illa adolescentis oculos
 basians, O quoties, inquit, me dolore affecistis! qui
 primum mihi infixistis animo aculeum, vos quondam
 superbiae, nunc amoris pleni, optime de me merui-
 stis, quippe qui amorem mei in Abrocomae animum
 induxeritis. Vos itaque exosculor, vobis hosce meos
 admoveo oculos Abrocomae famulos. Sic vos semper
 haec spectetis, non aliam Abrocomae elegantis formae
 puellam ostendite, ac nemo mihi pulcher alius videa-
 tur. En vobis animas nostras, quas exuffistis; has
 habete, & pari studio servate. Haec illa. Tum mutuo
 amplexu haerentes requievere, ac carpentes tunc pri-
 mum Veneris gaudia, totam noctem summa aemulatio-

¹ Vitiose edd. κακῶς μοι διηκ.
 At καλῶς habet Codex Flor. uti
 quoque legendum coni. Hemst.
² Ταῦτα) Ita reposuit Loc. ex
 emendatione Hemsterh. Vulgo,
 ταῦτα.

³ Τῶν Ἀφροδ. ἐρώτων) In edd.
 erat, τῆς Ἀφροδ. ἐρώτων unde
 Hemsterh. faciebat, τῆς Ἀφροδίτ.
 ἐρώτων. Sed melior, quam sup-
 peditat Cod. Flor. lectio.

ἀήλους, Φιλοτιμούμενοι, τίς Φανεῖται μάλλον ἐρῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μὲν ἠδίονες, πολὺ δὲ εὐθυμότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ἔων ἐπεθύμησαν ¹ χρόνων καλῶν. Ἐορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, καὶ μεστὰ εὐωχίας πάντα, καὶ ἤδη καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη. Ἄλλ' οὐχὶ τὸ Εἰμαρμένον ² ἐπετέλεστο, ἀλλ' οὐδὲ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα, θεῶ ἡμέλει. Χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου, ἔγνωσαν οἱ πατέρες ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως κατὰ τὰ βεβουλευμένα· ἡμελλόν τε γὰρ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν, ὡς οἶόν τε ἦν, παραμυθῆσασθαι ἀπαλλαγέντες χρόνω τινι Ἐφέτου. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον· ναῦς τε ³ μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν

ne inter se contenderunt, uter magis amans videretur.

Ubi illuxit, blandiores alacrioresque surrexere, quod tandem felicibus illis temporibus tamdiu exoptatis frui sibi invicem contigisset. Vita omnis erat eis quasi festus dies, omniaque conviviorum plena, adeo, ut iam oraculi responsa animo exciderent. Verum non ea Fato exciderant, nec a Deo negligebantur, quisquis ille fuit, qui decreverat. Non multo post tempore a parentibus, quibus id statutum fuerat prius, peregre mittuntur, ut scilicet alias regiones, urbesque alias viderent: se enim Dei responsum mitigaturos, quoad fas esset, putabant, si aliquamdiu Epheso abessent. Parantur ad discessum omnia: magnae naves, nautaeque ad ducendum ido-

¹ Χρόνον καλῶν) Locus valde corruptus. Hemsterh. tentat, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν. Locella autem, ἀπολαύσαντες ἐξ ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν. Sed vulnus altius adactum arbitror. Forte excidere quaedam ante

χρόνων.

² Ἐπιτέλεστο) Oudend. ad Thom. M. p. 348. corr. ἐκτετέλεστο. Sed alterum multo venustius. Personam τὸ Εἰμαρμένου cogita.

³ Ναῦς τε μεγάλη) Nitiose Cod. Flor. & edd. usque ad L.

ἔτοιμοι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο, πολλὴ μὲν ἔσθῃς καὶ ποικίλῃ, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσός, ἢτε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία. Θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀναγωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ εὐχαὶ δήμου παντὸς, καὶ δάκρυα πάντων, ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παίδων κοινῶν. Ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἐπ' Αἴγυπτον παρεσκευασμένος. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν οἰκείται, πολλαὶ δὲ θεράπαιναι * * * ¹ Μελλούσης δὲ τῆς νεῶς ἐπανάξουσθαι, πᾶν μὲν ² τὸ Ἐφεσίων παρῆν παραπεμπόντων, πολλαὶ δὲ καὶ τῶν * * * * ³ μετὰ λαμπάδων καὶ θυσιῶν. Ἐν τούτῳ μὲν σὺν ὁ Λυκομήδης καὶ ἡ Θεμιστῶ, πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει γενόμενοι, τοῦ χρηστοῦ, τοῦ παιδός, τῆς ἀποδημίας, ἔκειντο εἰς γῆν ἀθυμοῦν-

nei, omniaque necessaria importantur, multae & variae vestes, multum argenti & auri, commeatusque plurimus. Immolatum est Dianae, ut ductu suo opitularetur; nec defuere preces totius populi, omniumque lacrimae, veluti communibus gnatis discedentibus. Navigationem in Aegyptum paraverant; cumque abeundi dies adesset, & navis deducenda iam foret, famulorum & ancillarum frequentia, omnisque Ephesiorum multitudo prosequabatur, & multae ex * * * * cum lampadibus & suffimentis. Interea Lycomedes & Themisto, omnia simul recordantes, oraculum, filium, ipsius peregrinationem, humi iacebant consternati, pa-

cellam, ναῦς τε μεγάλαι, & μοχ πρὸς ἀγωγὴν.

¹ Μελλούσης δὲ) Ante haec verba excidisse quaedam, satis manifestum est. Sententia postulat, *πᾶν ἰμπρόνιαν*, vel simile quid. Mox *ἐπανάξουσθαι* rescripti cum Hemsterh. pro *ἐπανάξασθαι*.

² Τὸ Ἐφεσίων) Hemsterh. vix dubitabat, excidisse *πλήθος*, quod & alibi Noster constanter ponere solet.

³ Lacunam hanc Hemsterh. ita explet: *πολλαὶ δὲ καὶ τῶν ἱεραιῶν, vel ἱερῶν παρθένων*. recte utique ad sensum.

τες. Ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη ἐπεπόνθησαν
 μὲν τὰ αὐτὰ, εὐθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ τέλη σκο-
 ποῦντές τῶν μεμαντευμένων. Ἦδη μὲν οὖν ἐβορύβουν
 οἱ ναῦται, καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια, καὶ ὁ κυβερνή-
 τῆς τὴν αὐτοῦ χώραν κατελάμβανε, καὶ ἡ ναῦς ἀπε-
 κινεῖτο. Βοή δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλή, καὶ τῶν ἐν
 τῇ νηὶ συμμιγῆς, τῶν μὲν, ὧ παῖδες, λεγόντων, Φίλ-
 τατοι, ἄρα ἐτι ὑμᾶς οἱ Φῦντες ὀψόμεθα; τῶν δὲ, ὧ
 πατέρες, ἄρα ὑμᾶς ἀποληψόμεθα; δάκρυα δὲ καὶ σί-
 μωγῆ· καὶ ἕκαστος ὀνομαστὶ τὸν οἰκεῖον ἐκάλει, μέ-
 γα εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλιπόντες τὸ ὄνομα.
 Ὁ δὲ Μεγαμήδης Φιάλην λαβὼν, καὶ ἐπισπένδων
 ἤρχετο ὡς ἐξακουστὸν εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηὶ, ὧ παῖδες,
 λέγων, μάλιστα μὲν εὐτύχοιτε, καὶ φύγοιτε τὰ
 σκληρὰ τῶν μαντευμάτων, καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας
 ὑποδέξαιντο Ἐφέσιοι, καὶ τὴν Φιλτάτην ἀπολάβοιτε
 πατρίδα. Εἰ δὲ ἄλλο συμβαίῃ, τοῦτο μὲν ἴστε, οὐδὲ

riterque Megamedes & Evippe, ut ut meliori essent
 animo, eorum, quae praedicta fuerant, finem respi-
 cientes. Iam nautarum strepitus, solvuntur funes, gu-
 bernator locum suum occupat, navis movetur, cla-
 morque tum eorum, qui in litore, tum qui in navi
 erant, permixtus insequitur; illis quidem dicentibus,
 Carissimi filii, an nobis, qui vos genuimus, vos iterum
 videre licebit? his vero, An vos, o parentes, recu-
 perabimus? Hinc lacrimae, ploratus, suum quisque
 nomine appellare, velut in magnum recordationis ad-
 iumentum nomen relinquentes. Megamedes, accepto
 poculo, libat, precaturque ita ut e navi audiri posset:
 Maxime valetate, filii, & aspera vaticinia effugite; vos
 salvos & reduces excipiant Ephesii, & carissima patria
 iterum potiamini. Sin aliter eveniat, scitote, nos non

ἡμᾶς ἔτι ζησομένους. Προίεμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυστυχῆ, ἀλλ' ἀναγκαίαν. Ἐτι λέγοντα ἐξιόντα ἐπέσχε τὰ δάκρυα. Καὶ οὗτοι ἀπήεσαν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ πλήθους αὐτοὺς θάρρειν παρακαλοῦντος.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περιφῶντες ἔκειντο πολλὰ ἀνανοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰκτείροντες, τῆς πατρίδος ἐπιθυμοῦντες, τὸν χρησμὸν δεδοικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑποπτεύοντες. Παρεμυθεῖτα δ' αὐτοὺς εἰς ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλοῦς. Κακείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι διόνυσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν, τὴν τῆς Ἦρας ἱερὰν νῆσον. Κἀνταῦθα θύσαντες καὶ δειπνοποιησάμενοι, πολλὰ εὐξάμενοι τῆς νυκτὸς ἐπιγινόμενης ἐπανήγοντο. Καὶ ἦν ὁ πλοῦς αὐτοῖς οὐρίος. Λόγοι δὲ ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους. Ἄρα ἡμῖν ἔπαρξει συγκαταβιῶναι μετ' ἀλλήλων; Καὶ δὴ ποτε ἂ

longius esse victuros. Praemitimus vos in iter calamitosum quidem, sed necessarium. Adhuc loquentem obortae lacrimae cohibuerunt, omnesque in urbem redire, hortante populo, ut bono essent animo.

Abrocomas & Anthia invicem amplexi iacebant, multa versantes animo. Parentum miserebantur, patriam desiderabant, timebant oraculi responsum, peregrinationem suspectam habebant; sed id unum iis solatium erat, quod una navi veherentur. Illa die prospero vento utuntur, confectaue navigatione Samum deveniunt, sacram Iunoni insulam. Ibi immolant, coenant, precantur, & ubi nox advenit, iter prosequuntur. Secunda navigatio, multusque invicem sermo: An licebit una semper vivere? Abrocomas tandem suspirans, quae

ἢ Ἐπαρξει) Ita corr. Hemst. Prave edebatur, ὑπέρξει.

Ἄβροκόμης μέγα ἱ ἀναστενάξας ἐν ὑπομνήσει τῶν
 ἑαυτοῦ γενόμενος, Ἀνθία, ἔφησε, τῆς ψυχῆς μοι πο-
 θεϊνότερα, μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἶη, καὶ σώζεσθαι
 μετ' ἀλλήλων. Ἄν δ' ἄρα τι εἶη πεπρωμένον παθεῖν,
 καὶ πως ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν, ὁμώσομεν ἑαυτοῖς,
 Φιλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μενεῖς ἀγνή, καὶ ἄλλον
 ἄνδρα οὐχ ὑπομενεῖς, ἐγὼ δὲ ὅτι οὐκ ἂν ἄλλη γυναικὶ
 συνοικήσαιμι. Ἀκούουσα δὲ Ἀνθία μέγα ἀνωλόλυξε,
 καὶ τί ταῦτα, ἔφησεν, Ἄβροκόμη, πεπίστευκας,
 ὅτι ἐὰν ἀπαλλαγῶ σοῦ, περὶ ἀνδρὸς ἔτι κατ' ἐμοῦ
 σκέψη; ἥτις οὐδὲ ζήσομαι τὴν ἀρχὴν ἀνευ σοῦ ὡς
 ὁμνύω τε τὴν πάτριον ἡμῖν θεὸν τὴν μεγάλην Ἐφε-
 σίων, Ἀρτεμιν, καὶ ταύτην, ἣν διανύομεν, θάλατταν,
 καὶ τὸν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεόν,
 ὡς ἐγὼ καὶ βραχύ τι, ἀποσπασθεῖσα σου, οὔτε

ipsum manerent recordatus, O longe, ait, anima mihi
 carior Anthia, utinam & bene agere, & simul fervari
 datum sit! Verum si quid fato decretum est nos pati,
 quonam modo separabimur? Iuremus sancte, tu qui-
 dem, mihi, mea vita, te semper castam fervaturam,
 nec alium habituram virum; ego vero, nunquam mihi
 fore cum alia consuetudinem. Ut haec audivit Anthia,
 eiulavit, &, Cur haec, inquit, in animum induxisti
 tuum, Abrocoma, ut si disiungar a te, ipsam alii me
 tradituram viro suspiceris, quae ne tantulum quidem
 vivere sine te possim. Testor patriam Deam, magnam
 Ephesiorum Dianam, atque hoc, quod pertransimus,
 mare, & in utrumque nostrum strenue vires suas exer-
 centem Deum, me vel exiguo tempore, abreptam a

ἱ Ἀναστενάξας) Reduxit hanc mo medico, inspecti, lectionem
 Cod. Flor. a Weigelio, doctissi- Locella. Edd. tenent ἀνεστέναξεν.

ζήσομαι, οὔτε τὸν ἥλιον ὄψομαι. Ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἄνθια· ἐπώμνευε δὲ καὶ ὁ Ἀβροκόμης. Καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίει τοὺς ὄρκους φοβερωτέρους. Ἐν τούτῳ δὲ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παραμείβει καὶ Κνίδον. Κατεφαίνεται δὲ ἡ Ροδίων νῆσος μεγάλη καὶ καλή· καὶ αὐτοὺς ἐνταῦθα ἔδει καταχθῆναι πάντως· δεῖν γὰρ ἔφασκον οἱ ναῦται καὶ ὑδρεύσασθαι, καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς μακρὸν ἐμπεσεῖν πλοῦν.

Κατήγετο δὲ ἡ ναῦς εἰς Ρόδον, καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦται· ἐξήει δὲ ὁ Ἀβροκόμης, ἔχων μετὰ χεῖρα τὴν Ἄνθιαν. Συνήεσαν δὲ πάντες οἱ Ρόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες, καὶ οὐκ ἔστιν, ὅστις τῶν ἰδόντων παρήλθε σιωπῶν· ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν, οἱ δὲ προσεκύνουν,¹ καὶ προσεποιούντο. Ταχὺ δὲ δι' ὅλης τῆς πόλεως διεπεφοιτήκει τὸ ὄνομα Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἐπεύχονται δὲ

te nec victuram esse, neque solem adspecturam. Eadem iuravit Abrocomas, & tempus ipsum iuriurando eorum terrorem addiderat. Interea navis Coum Cnidumque praeteriit; cumque Rhodiorum pulchra & magna insula apparuisset, illuc appellere navem omnino oportere nautae dixerunt, tum aquandi, tum quiescendi gratia, utpote longam navigationem inituros.

Navis in Rhodum subducitur, descendunt nautae, exit & Abrocomas, manu tenens Anthiam. Convenerant omnes Rhodii, adolescentum formam mirati; nec, qui eos viderent, filere praetereundo poterant, quin nonnulli dicerent Deos advenisse, aliique adorarent, sibi-que propitios reddere conarentur. Cito urbem totam

¹ Καὶ προσεποιούντο) Hemsterh. consuetum morem loquendi Nostrum fecutus, refingendum statuit, προσήχοντο, recepitque Loc. Els-

nerus Sched. Crit. IV, 26. coniectura προσεπιτρούντο, quod vel propter similes literarum ductus praecoptaverim.

αὐτοῖς δημοσίᾳ, καὶ θυσίας τε θύουσι πολλὰς, καὶ ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν τε πόλιν ἅπασαν¹ ἐξιστόρησαν, καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσοῦν, καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων·

Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν

Ἀνθία, Ἀβροκόμης θ' ἱερῆς Ἐφέσοιο πολῖται.

Ταῦτα ἀναθέντες, ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μέιναντες, ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν, ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι.

Παρέπεμπε δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίων πλῆθος. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο οὐρίῳ πνεύματι, καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἄσμενος. Καὶ κείνην τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετροῦντες τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν· τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος· γαλήνη δὲ καὶ ὁ πλοῦς βραδύς, καὶ ναυτῶν ῥαθυμία,² καὶ πότος ἐν τούτῳ καὶ μέθη καὶ

Abrocomae & Anthiae nomen pervagatur. Publice illos precantur, multa sacrificia facientes, diemque adventus eorum festum instituunt. Illi, lustrata urbe, in Solis templo aurea arma dedicarunt, & in rei memoriam epigramma suis nominibus inscripsere:

Aurea dona tibi ponunt haec arma lubentes

Abrocomas Ephesi cives atque Anthia sacrae.

Dedicatione facta, postquam aliquot dies in infula permansissent, instantibus nautis, vitiaco instructi, omnique Rhodiorum multitudine prosequente, e portu solvunt. Secundo primum vento, iucundaque navigatione vesti, die illo & insequenti nocte Aegyptium, quod vocant, mare permetiuntur. Proximo vero die cessante vento tranquillitas orta: hinc tarda navigatio, nautarum remissio, compotatio, ebrietas. Tunc prae-

¹ Ἐξιστόρησαν) Haec est lectio edd. in διιστόρησαν. Vid. Locell. Cod. Fl. quam temere mutarunt ² Καὶ ναυτῶν ῥαθυμία cet.) Το-

ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων. Τῷ δὲ ¹ Ἀβροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερά, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἀνθρώπου, ἐσθῆτα ἔχουσα Φοινικῆν. Ἐπιστάσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν ² καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετὰ τῆς Ἀνθίας διανήχυσθαι. Ταῦτα ὡς εὐθύς εἶδεν, ἐταράχθη, καὶ προσεδόκα τὸ δεινὸν ἐκ τοῦ ὀνειράτος. Καὶ τὸ δεινὸν ἐγένετο.

Ἐτυχον μὲν ἐν Ρόδῳ πειραταὶ παρρομοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλη παρῶρμον δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ, καὶ γεννικοί. Οὗτοι καταμεμαθήκεσαν ἐν τῇ νῆϊ ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδράποδα πολλὰ καὶ τίμια. Διέγνωσαν οὖν ἐπιθέμενοι τοὺς μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκτινύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἄγειν εἰς Φοινικὴν πρᾶησομένους καὶ τὰ

dictorum principium fuit. Abrocomae visa est navi instare mulier adspectu terribilis, magnitudine supra humanam, puniceamque vestem induta caedes inferre, ac, pereuntibus aliis, ipse cum Anthia transfatare. His visis valde commotus exspectabat ex insomnio infortunium, quod evenit.

Nam forte Rhodi piratica, triremis magna stationem agebat. Piratae, genere Phoenices, suam mercibus onustam triremem simulabant, multi quidem & strenui. Resciverant, navi inesse aurum & argentum, & mancipia, multaue magni pretii. Decreverant igitur adoriri, qui resisterent, interficere, ceteros in Phoeniciam cum reliqua praeda vendendos abducere, velut impares

tum hunc locum ita refinge: καὶ ναυτῶν ῥαθυμία, καὶ μέθη ἢ ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων, εἰς τὴν καὶ πότις ἐν τούτῳ, & καὶ in ἢ mutato. Paulo post: ἔκειντο δὲ πάντες -- ὑπὸ μέθης καὶ ῥαθυμίας.

¹ Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ) Satis pro-

babilis Abreschii opinio est, κοιμαμένῳ ἢ καθεύδοντι desiderantis.

² Τὴν ναῦν ἐδ. καίειν) Ita correctere Alberti & Hemsterh. Vulgatur, καίειν. Sed alterum, quae mox sequuntur, unice volunt.

χρήματα κατεφρόνουσιν δὲ ὡς οὐκ ἀξιωμαχῶν αὐτῶν.
 Τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἑξάρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο, νεα-
 νίας, ὀφθῆναι μέγας, φοβερός τὸ βλέμμα, κόμη
 ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ, καθειμένη. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ πει-
 ραταὶ ἐβουλευσάντο, τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ
 τοῖς περὶ Ἀβροκόμην· τελευταῖον δὲ, ἦν μὲν περὶ μέ-
 σον ἡμέρας, ἔκειντο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης
 καὶ ραθυμίας, οἱ μὲν καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες,
 ἐφίστανται δὴ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἐλαυνο-
 μένη τῇ νηὶ (ἰ τριήρης ἦν) σὺν ὀξύτητι πολλῇ. Ὡς
 δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὴν ναῦν ὀπλισ-
 μένοι, τὰ ξίφη γυμνὰ ἔχοντες· κἀνταῦθα οἱ μὲν ἐρρί-
 πτουν ἑαυτοὺς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλατταν, καὶ
 ἀπάλλυντο, οἱ δὲ, ἀμύνεσθαι θέλοντες, ἀπεσφά-
 ξαντο. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία² περιτρέχουσι

proelio despicientes. Piratarum dux, nomine Corym-
 bus, erat iuvenis adspectu grandis, trucibus oculis,
 coma squalida & demissa. Ubi haec statuerunt piratae,
 primum Abrocomae navim paulatim accedunt; deinde,
 cum fere meridies esset, & omnes in navi ebrietate
 & desidia iacerent, partim somno correpti, partim
 exanimi & aegre se habentes, Corymbus concitata
 triremi cum suis instat, & cum propius accessissent,
 armati nudatisque gladiis in navem insiluerunt. Tunc
 nonnulli se in mare praecipitant metu perculsi, ac
 pereunt; alii, dum se defendere conantur, interficiun-
 tur. Abrocomas & Anthia Corymbo occurrunt, eiuf-

ἰ Τριήρης ἦν) Omnia plana sunt,
 si haec verba παρενθετικῶς posita
 cogites. Ordo est: ἐφίστανται οἱ
 περὶ τὸν Κόρυμβον τῇ νηὶ, ἐλαυ-
 νομένη σὺν ὀξύτητι πολλῇ. Iam
 vide, quantum pulveris commo-

verint Viri docti ad hunc locum;
 ἂ Περιτρέχουσι) Hemsterh. corr.
 παρατρέχουσι. Locella contra ar-
 tius putabat, προστρέχουσι. Ego
 vulgatum tueor, quod Latino-
 rum ambire respondet.

τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ, καὶ λαβόμενοι τῶν γονά-
 των αὐτοῦ, τὰ μὲν χρήματα, ἔφασαν, ὧ δέσποτα,
 καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχε, Φεῖσαι δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ
 μηκέτι Φόνευσέ τοὺς ἐκόντας ὑποχειρίους σοι γενομένους·
 μὴ πρὸς αὐτῆς θαλάσσης, μὴ πρὸς δεξιᾷς τῆς σῆς·
 ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς, ὅποι θέλεις, ἀπόδου τοὺς σοὺς οἰ-
 κέτας· μόνον οἴκτειρον ἡμᾶς ὑφ' ἐνὶ ποιήσας δεσπότη.
 Ἀκούσας ὁ Κόρυμβος, εὐθύς μὲν ἐκέλευσε Φείσασθαι
 Φονεύοντας· μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορ-
 τίων καὶ τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν ἄλλους τε
 τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλίγους, ἐνέπρησε τὴν ναῦν· καὶ οἱ
 λοιποὶ πάντες κατεφλέχθησαν. Τὸ γὰρ πάντας ἄ-
 γειν οὔτε ἠδύνατο, οὔτε ἀσφαλὲς ἔώρα. Ἦν δὲ τὸ
 θέαμα ἐλεεινόν, τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρει ἀναγομένων,
 τῶν δὲ ἐν τῇ νηὶ φλεγομένων, ἡ τὰς χεῖρας ἐκτεινόν-
 των, καὶ ὀλοφυρομένων. Καὶ οἱ μὲν ἔλεγον· Ποῖ πο-

que genua amplexati, Bona nostra, inquit, tibi habeto, & nosmet ipsos tibi famulos, here; nec, qui volentes se tibi dedunt, occidas. Te per hoc ipsum mare, per hanc dexteram tuam rogamus. Quo vis abducas, iam servos tuos vende; sed hoc unum misericors concede, ut uni domino serviamus. Haec audiens Corymbus statim hos vetat interfici, traductisque farcinis pretiosioribus, & Abrocoma & Anthia, aliisque paucis & servis, navem incendit; ceterique, quod omnes abducere nec facile, nec tutum videret, exusti sunt. Miserabile spectaculum praebebant illi triremi aucti, hi in navi flammis correpti, & manus tendentes & eiulantes. Audiebantur dicentes, Quonam, heri,

I Τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων, καὶ ὀλοφυρομένων) Deficiunt haec verba in edd. quae primus e Cod.

Flor. revocavit Locella, insigniter de Nostro meritis.

τε ἀχθήσεσθε, δεσπόται; τίς ὑμᾶς ὑποδέξεται γῆ;
 καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε; οἱ δὲ, ὦ μακάριοι, οἱ
 μέλλοντες ἀποθνήσκειν εὐτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι
 δεσμῶν, πρὸ τοῦ δουλείαν ληστρικὴν ἰδεῖν. Ταῦτα
 λέγοντες οἱ μὲν ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. Ἐν
 τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ Ἀβροκόμου, πρεσβύτης ἤδη
 σερμνός ἰδεῖν καὶ διὰ τὸ γῆρας ἐλεεινός, οὐκ ἐνεγκῶν
 ἀναγόμενον τὸν Ἀβροκόμην ρίψας ἑαυτὸν εἰς τὴν θά-
 λασσαν ἐνήχετο ὡς καταληψόμενος τὴν τριήρη, Ποῖ
 με καταλείψεις, τέκνον, λέγων, τὸν γέροντα τὸν
 παιδαγωγόν; ποῖ δὲ ἀπερχόμενος, Ἀβροκόμη; αὐ-
 τὸς ἀπόκτεινόν με τὸν δυστυχῆ καὶ θάψον· τί γάρ
 ἐστί μοι ζῆν ἄνευ σοῦ; Ταῦτα ἔλεγε, καὶ τέλος,
 ἀπελπίσας ἔτι Ἀβροκόμην ὄψεσθαι, παραδούς ἑαυ-
 τὸν τοῖς κύμασιν, ἀπέθανε. Ταῦτο δὲ καὶ Ἀβροκόμη
 πάντων ἦν ἐλεεινότατον, καὶ γὰρ τὰς χεῖρας ἐξέτει-
 νε τῷ πρεσβύτῃ, καὶ τοὺς πειρατὰς ἀναλαμβάνειν
 abducemini? Quae vos terra excipiet, quam urbem
 incoletis? Illi vero, qui abducebantur, O beati, qui-
 bus fortunate iam iam mortem continget oppetere,
 priusquam vincula experiamini, praedonumque servitu-
 tem videatis. Interea Abrocomae paedagogus, fenex
 conspectu venerabilis, & aetate miserandus, Abroco-
 mam abductum videre non sustinens, cum se praecipi-
 tem in mare deiecisset, triremem natando prosequabatur,
 Ubi me deferis, inquires, mi fili, fenem paedagogum,
 quo abiens, Abrocoma? Tu ipse me miserum occide,
 sepulcroque conde: qui enim sine te vivam? His dictis,
 tandem Abrocomam assequi desperans, cum sese flucti-
 bus tradidisset, mortuus est. Nihil hoc Abrocomae
 miserabilius fuit, qui, manus extendens seni, piratas

1 Ὀψεσθαι) Ita exemplar Flor. Edd. habent ἐλίσθαι.

παρεκάλει· οἱ δὲ, οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, διανύον-
τες ἡμέραις τρισὶ τὸν πλοῦν, κατήχθησαν εἰς πόλιν
τῆς Φοινίκης, Τύρον, ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ οἰκεῖα.
1 Ἦγον δὲ αὐτοὺς εἰς αὐτὴν μὲν τὴν πόλιν οὐχί· εἰς
πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς ἄρχοντος ληστηρίου, Ἀ-
ψύρτου τοῦνομα, οὗ καὶ ὁ Κόρυμβος ἦν ὑπηρέτης ἐπὶ
μισθῶ καὶ μέρει τῶν λαμβανομένων. Ἐν δὲ τῷ τοῦ
πλοῦ διαστήματι ἐκ πολλῆς τῆς καθ' ἡμέραν ὄψεως
ἔρα ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἀβροκόμου 2 σφοδρὸν ἔρωτα,
καὶ αὐτὸν πρὸς τὸ μεираκιον συνήθεια ἐπὶ πλεον ἐξέ-
καιε. Καὶ ἐν μὲν τῷ 3 πόνῳ οὐ τε πείσαι δυνατόν
ἔδοκει εἶναι· (ἔώρα γὰρ ὡς διάκειται μὲν ὑπὸ ἀθυ-
μίας πονήρως· ἔώρα δὲ καὶ τῆς Ἀνθίας ἐρῶντα) ἀλ-
λά καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ κατεφαί-

hortatus est, ut reciperent: illi, precum eius ratio-
nem nullam habentes, tridui navigatione in urbem
Phoeniciae Tyrum appulerunt, ubi domos habebant.
Piratae eos non quidem in urbem, sed in vicinam
Apsyrti cuiusdam, praedonum magistri, fedem duxe-
runt, cui & Corymbus minister erat, mercede & prae-
dae partitione conductus. Inter navigandum ob quo-
tidianum aspectum Corymbus deperire coepit Abro-
comam, exurebatque magis in dies adolescentis con-
suetudo. Et in ipsa quidem navigatione, eius inflecti
posse sensum non putabat; videbat enim Anthiae amore
captum, & in magna animi aegritudine versari; vini

1 Ἦγον δὲ) Ita liquido existat
in Cod. Flor. Ante Loc. asterisco
notatus erat horum vv. defectus
in edd.

2 Σφοδρὸν ἔρωτα) Καὶ ante
σφοδρὸν insertum habet Codex
Florentinus, contra morem lo-

quendi Nostro frequentatum.

3 Ἐν μὲν τῷ πόνῳ) Πόνος vix
sanum. Hemsterh. conii. ἐν μὲν
τῷ πλῶ. Abresch. vero, ἐν μὲν
τῷ πόνῳ· utrumque satis com-
mode.

νετο¹ ἔδεδοίκει γὰρ μή τι ἑαυτὸν ἐργάσῃται δεινόν.

Ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον, οὐκέτι καρτερῶν, τὰ μὲν πρῶτα ἐθεράπευε τὸν Ἀβροκόμην, καὶ θάρρειν παρεκάλει, καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν. Ὁ δὲ ἐλεοῦντα τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν αὐτοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Τὸ δεύτερον δὲ ἀνακοινοῦται ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τῶν συλληστῶν τινι, Εὐξείνω τὸ ὄνομα, καὶ δεῖται βοηθὸν γενέσθαι, καὶ συμβουλεύσασθαι τίνι τρόπῳ δυνησεται πείσασθαι τὸ μεираκιον. Ὁ δὲ Εὐξείνος ἄσμενος ἀκούει τὰ περὶ τοῦ Κορύμβου καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθία διέκειτο πονήρως, καὶ ἦρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα. Λέγει δὲ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτοῦ, καὶ συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον ἐπανιάσθαι, ἀλλὰ ἔργου ἔχεσθαι. Καὶ γὰρ, ἔφη, σφόδρα ἀγεννῆς κινδυνεύοντας καὶ παραβαλλομένους μὴ ἀπολαύειν μετὰ ἀδείας,

inferre periculofum videbatur, metuenti, ne quid gravius in fe patreret.

Ubi vero in Tyrum descenderunt, diutius sustinere non potuit, quin primo Abrocomam officiis demereri conareretur, & hortaretur bono esse animo, & omnem curam praestaret; qui Corymbum sui misericordia haec omnia facere existimabat. Deinde Corymbus Euxinum quendam e sociis praedonibus amoris sui conscium facit, rogatque, auxiliatorem se praebeat, consiliumque det, quonam modo adolescentis animus impelli possit. Euxinus haec a Corymbo audire gaudet: ipse namque ob Anthiam misere se habebat, quam vehementi amore ardebat. Sua porro Corymbo narrat, & ne ulterius sese afflicteret, sed instet operi, suadet; additque: Ignavum omnino est, nos obiicere periculis, at labore partis non frui securos. Poterimus hos delectos ab

1 Ἐδεδοίκει) Recte ita emendavit Hemsterh. Vulgo ἰδίκει.

ἔων ἐκτησάμεθα ¹ πόνῳ δυνησόμεθα δὲ αὐτοὺς, ἔλε-
γεν, ἐξαιρέτους παρ' Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν. Ταῦ-
τα εἰπὼν ῥαδίως ἔπειθεν αὐτὸν ἐράωντα. Καὶ δὴ ² συν-
τίθενται κατὰ ταῦτὰ τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ποιήσασθαι
λόγους· καὶ πείθει οὗτος μὲν Ἀβροκόμην, Κόρυμβος
δὲ Ἀνθίαν. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔκειντο ἄθυμοι πολλὰ
προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι, συνεχῆς ὁμνύ-
οντες τηρήσειν τὰ συγκεείμενα. Ἐρχονται δὲ πρὸς
αὐτοὺς ὁ Κόρυμβος καὶ ὁ Εὐξείνος, καὶ Φράσαντες
ἰδία τι θέλειν εἰπεῖν, ἀπάγουσι κατ' αὐτοὺς, ὁ μὲν
τὴν Ἀνθίαν, ὁ δὲ τὸν Ἀβροκόμην. Τοῖς δὲ αἰ τε ψυ-
χαὶ ἐκραδαίνοντο, καὶ οὐδὲν ὑγιᾶς ὑπενόουν. Λέγει
οὖν ὁ Εὐξείνος πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ὑπὲρ Κορύμβου·
Μειράκιον, εἰκὸς μὲν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ φέρειν χαλε-
πῶς, οἰκέτην μὲν ἐξ ἐλευθέρου γενόμενον, πένητα δὲ

Apfyrto dono accipere. His dictis facile amanti per-
suadet, statuuntque mutuam sibi navare operam; cona-
turque hic Abrocomam, Corymbus Anthiam exorare.
Illi conciderant animo, multumque de his, quae ex-
spectanda forent, invicem sermonem habebant, subinde
iurantes, se conventa servaturos. Corymbus & Euxi-
nus ad illos accedunt, & aliquid seorsum dicendum
habere simulantes, secum abducit ille Anthiam, hic
Abrocomam. Quibus vehementer commovetur ani-
mus, nihil boni subesse suspicantibus. Euxinus igitur
Corymbi gratia Abrocomam alloquitur: Non dubito,
adolescens, quin propter hoc infortunium valde do-
leas, quin aegre feras te servum e libero factum esse,

¹ Πόνῳ) h. e. *labore partis frui*.
Unde facile perspicitur, legi de-
bere cum Hemsterh. πόνῳ. Editi
habent πόναν.

² Συντίθενται κ. ταῦτὰ τοὺς --

λόγους) Praeclare ita hunc locum
persanavit Hemsterh. Vulgo συν-
τίθενται κ. ταῦτα τοὺς -- πόνους.
Idem μοχ πείθειν corr. quod vix
necesse puto.

ἀντ' εὐδαίμονος· δεῖ δέ σε τῇ ψυχῇ πάντα λογί-
σασθαι, καὶ στέργειν τὸν κατέχοντα δαίμονα, καὶ
τοὺς γενομένους δεσπότας ἀγαπᾶν. Ἴσθι γὰρ, ὡς
ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολα-
βεῖν, εἰ θελήσεις πείθεσθαι τῷ δεσπότη Κορύμβῳ.
Ἐρᾶ γάρ σου σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ πάντων ἑτοιμὸς
ἔστι δεσπότην ποιεῖν τῶν ἑαυτοῦ. Πείση δὲ χαλεπὸν
μὲν οὐδέν, εὐνούστερον δὲ σεαυτῷ τὸν δεσπότην ἐργά-
ση. Ἐννόησον δὲ ἐν οἷς ὑπάρχεις· βοηθὸς μὲν οὐδεὶς,
γῆ δὲ αὕτη ξένη, καὶ δεσπότηαι λησταί, ¹ καὶ οὐ-
δεμία τιμωρίας ἀποφυγὴ ὑπερηφανήσαντι Κορύμβον.
Τί δέ σοι γυναικὸς δεῖ νῦν καὶ πραγμάτων; τί δὲ
ἔρωμένης, τηλικῶδε ἔντι; πάντα ἀπόρριψον, πρὸς μό-
νον δεῖ σε τὸν δεσπότην βλέπειν, τούτῳ κελεύσαντι
ὑπακούειν. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης εὐθὺς μὲν ἀχανῆς

pauperem e divite : verum tecum perpendenda tibi
sunt omnia, praesenti fortunae acquiescendum, heri-
que amandi iam tui. Scias enim, in te esse, libertatem
ac prosperitatem recuperare, dummodo hero Corym-
bo obsequentem te praebeas. Is enim vehementer te
amat, paratusque est, omnium, quae possidet, te do-
minum constituere. Nil durum patieris, immo bene-
volentiozem tibi herum efficies. Ubi sis, cogita: auxi-
liator nullus, terra ipsa ignota, heri piratae, nullaque
supplicii vitandi spes, Corymbum fastidienti. Quid
tibi nunc uxore aut re familiari opus est, quid amica,
tenerae adeo aetatis cum sis? Haec omnia te abiicere
oportet, unumque herum respicere, eiusque mandatis
obsequi. His auditis Abrocomas primum obmutuit,

¹ Καὶ οὐδεμία -- ἀποφυγὴ) & edd. optime in οὐδεμία muta-
Οὐδεμίᾳς habetur in Cod. Flor. tum ab Hemsterh.

ἦν, καὶ οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ἠύρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ, καὶ ἀνέστεινε, πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν¹ εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε. Καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸν Εὐξείνου, Ἐπίτρεψον, δεσποτα, βουλευσασθαι βραχὺ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινεῖμαι σοι τὰ ρηθέντα. Καὶ ὁ μὲν Εὐξείνου ἀνεχώρει· ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὸν ἔρωτα τὸν Εὐξείνου, καὶ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην, καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις· ὑπέσχετο δὲ πολλὰ, καὶ γάμον νόμιμον, καὶ χρήματα πεισθείσῃ καὶ περιουσίαν. Ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βουλευσασθαι χρόνον. Καὶ ὁ μὲν Εὐξείνου καὶ ὁ Κόρυμβος μετ' ἀλλήλων ἦσαν περιμένοντες ὅ, τι ἀκούσονται, ἤλπιζον δὲ αὐτοὺς ῥαδίως πείσειν.

quid responderet, non inveniens; obortisque lacrimis ingemuit, videns, in quae incidisset. At Euxinum tandem his alloquitur: Sine me paulisper, here, quid his omnibus respondeam, consulere. Euxinus discedit: Corymbus vero Euxini amorem Anthiae exposuerat, praesentemque necessitatem heris omnino moram gerendi; multa pollicitus, legitimas nuptias, argenti copiam, si pareat, omniumque rerum abundantiam. Illa par responsum dederat, paulum temporis ad deliberandum petens. Euxinus & Corymbus una exspectabant, quid audituri essent; sperabantque, se facile illis id esse persuasuros.

¹ Εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε) Forte: εἰς οἷα ἄρχου ἐλήλυθε.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
 ΤΩΝ ΚΑΤΑ
 ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
 ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
 ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ο δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία¹ ἦγον εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα συνήθως διητῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες, ἅπερ ἠκηκόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον, ᾠδύροντο. Ὡ πάτερ, ἔλεγον, ᾧ μήτερ,

XENOPHONTIS
 EPHESIACORUM
 DE AMORIBUS
 ANTHIAE ET ABROCOMAE
 LIBER SECUNDUS.

ABROCOMAS & Anthia in cubiculum, ubi dege-
 re consueverant, ingressi, quae quisque audiverat,
 narrant, & humi prostrati plorabant, & conquereban-
 tur, O carissimi parentes, o patria, o cognati, o do-

¹ (Ἦγον) Deest hoc verbum in Flor. Hemsterli. supplebat ἐλθόν-
 edd. restitutum a Locella e Cod. τες vel ἐπανελθόντες.

ὦ πατὴρ¹ Φιλτάτη, καὶ οἰκεῖοι, καὶ συγγενεῖς. Τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν ὁ Ἀβροκόμης, ὦ κακοδαίμονες, ἔφησεν, ἡμεῖς, τί ἄρα πεισόμεθα, ἐν γῆ βαρβάρων, [² πειρατῶν] ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν; Ἀρχεται τὰ μεμαντευμένα, τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερηφάνιας εἰσπράττει, ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ, σοῦ δὲ Εὐξείνος. ὦ τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας· εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν σώφρων ἐτηρήθην, ἵνα ἑμαυτὸν ὑποθῶ ληστῇ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; καὶ τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται πόρνη μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένῳ; ἀποστερηθέντι δὲ τῆς Ἀνθίας τῆς ἐμῆς; Ἄλλ' οὐ μὰ τὴν μέχρις ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδός μοι σύντροφον, οὐκ ἂν ἑμαυτὸν ὑποβείην Κόρυμβῳ· τεθνήξομαι δὲ πρότερον καὶ φανῶμαι νεκρὸς σώφρων. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεδάκρυεν. Ἡ δὲ Ἀνθία, Φεῦ τῶν κακῶν, εἶπεν, ταχέως δὴ ³ τῶν ὄρκων

mestici! Tandem se colligens Abrocomas, Eheu nos, inquit, miseros! Quid tandem agemus in hac barbarorum piratarum regione, ipsorum iniuriis obnoxii? Iam praedictorum initium, iam Deus me pro superbia ulciscitur. Corymbus mei amore captus, tui Euxinus. O incommodam utrique formam! Ad hoc igitur tamdiu me castum servavi, ut praedoni turpi libidine insanienti me substernerem? Quaeenam mihi vita futura est, pathico iam, non homini, & ab Anthia mea abrepto? Verum per pudicitiam iuro mihi sociam a puero, ante moriar, & castus vel mortuus apparebo, quam Corymbo morem geram. His dictis lacrimari coepit; & Anthia, Heu quantis, inquit, miseri circumdamur

¹ ὦ πατὴρ (φιλτάτη) Haec est lectio Cod. Flor. In edd. est, ὦ πατὴρ, φίλτατοι καὶ οἰκ.

² Πειρατῶν) Delendam esse

hanc vocem vidit etiam Hemsterhusius. Erroris causa satis manifesta.

³ Τῶν ὄρκων ἀναγκαζόμεθα)

ἀναγκαζόμεθα ταχέως τῆς δουλείας πειρώμεθα ἔρᾳ
 τις ἐμοῦ, καὶ πείσειν ἤλπιζεν εἰς εὐνὴν ἐλεύσεσθαι τὴν
 ἐμὴν μετὰ Ἀβροκόμην, καὶ συγκατακλιθήσεσθαι,
 καὶ ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ Φι-
 λόζωος γενοίμην, ¹ μὴ ὑπομείναιμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν
 τὸν ἥλιον. Δεδόχθω ταῦτα ἀποθνήσκωμεν, Ἀβροκόμη
 ἔξομεν ἀλλήλους μετὰ θάνατον, ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλού-
 μενοι.

Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο. Ἐν δὲ τούτοις Ἀψυρ-
 τος, ὁ προεστὼς τοῦ ληστηρίου, ² ἠγούμενος, ὅτι τε
 ἤκουσιν οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ
 θαυμάσια κομίζοντες χροήματα, ἤκεν εἰς τὸ χωρίον,
 καὶ εἶδέ τε τοὺς περὶ Ἀβροκόμην, καὶ κατέπλάγη τὴν
 εὐμορφίαν, καὶ εὐθύς, μέγα κέρδος νομίζων, ἠτήσατο

malis ! Cito vim contra iusiurandum nostrum patiemur,
 cito experiemur servitute. Deperiens me quidam fle-
 tere sperare potuit, & mecum post Abrocomam con-
 cubere, ac potiri desiderio suo? At non sic vivere
 amem, ut hanc perpeffa contumeliam Solem videre
 sustineam. Stat sententia. Moriamur, Abrocoma: nos
 invicem habebimus post mortem, a nemine amplius
 vexati.

Ii quidem ita statuerunt. Interea Apsyrtus, praedo-
 num dux, Corymbi reditum exspectans, multaque &
 pretiosa allaturum credens, in eum locum venerat.
 Qui statim ac Abrocomam & Anthiam vidit, formam
 admiratus, magnum se lucrum esse facturum existimans,

Verbum excidisse, in aprico est.
 Hemsterh. supplet *μνησθῆναι* vel
 potius *ἀταμνησθῆναι*. Locella au-
 tem, τοῖς ὄρκοις ὀμνέειν. Forte
 plura exciderunt. Mox copulam
 καὶ deesse ante εἰς εὐνὴν, idem

Locella suspicabatur.

¹ Μὴ ὑπομείναιμι) Ita corr.
 Hemsterh. Vulgo, ἐπιμείναιμι.

² ἠγούμενος) Hoc verbum vix
 sanum. Hemsterh. corr. *κατηχού-
 μινος, edoctus.*

ἐκεῖνους, τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους, ὅσαι συνελήθησαν, διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρυμβον ¹ πειραταῖς. Ὁ δὲ Εὐξείνος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες μὲν συνεχώρουσαν τοὺς περὶ τὸν Ἀβροκόμην τῷ Ἀψύρτῳ, συνεχώρουσαν δ' οὖν ἀνάγκη. Καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο. Ὁ δὲ Ἀψυρτος παραλαβὼν τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκέτας δύο, Λεύκωνα καὶ Ῥόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον. Περίβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ πομπή, καὶ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν τὸ κάλλος καὶ ἄνθρωποι βάρβαροι, μήπω πρότερον τοσαύτην ἰδόντες εὐμορφίαν, θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους, ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἀψυρτον οἴους οἰκέτας εἶη κεκτημένος. Ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν ² παραδίδωσιν οἰκῆτη πιστῷ, δι' ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν, ὡς μεγάλα κερδανῶν, εἰ ἀπόδοιτο τῆς ἀξίας αὐτοὺς τιμῆς.

Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀβροκόμην ἐν τούτοις ἦσαν.

eos sibi petiit; reliquam praedam, pecunias, supellectilem, ac virgines omnes Corymbo eiusque sociis dividens. Euxinus & Corymbus inviti Abrocomam & Anthiam Apstyrto concesserunt; sed eos cum coacti cessissent, abierunt. Apstyrtus Abrocomam & Anthiam, famulosque duos, Leuconem & Rhodam, acceptos Tyrum duxit. Conspicua fuit illorum deductio. Mirabantur omnes formam, cui nemo ante parem viderat, putabantque homines barbari Deos esse, beatumque dicebant Apstyrtum, qui tales famulos comparasset. In domum ductos fido famulo tradit, quem illos diligenter curare iubet, se maximum lucrum facturum sperans, si venderet iusto pretio.

Et sic se habebant res Abrocomae. Paucis vero post

¹ Πειραταῖς) Hanc vocem glossema τῶν, οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, habeo.

² Παραδίδωσιν) Ita emendaverat Hemsterh. atque ita plane habet Cod. Fl. Vulgo, περιδίδασιν.

Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων ὀλίγων, ὁ μὲν Ἀψυρτος ἐπὶ ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε· θυγατὴρ δὲ αὐτοῦ, Μαντῶ ὄνομα, ἠράσθη τοῦ Ἀβροκόμου. Ἦν δὲ καλὴ καὶ ὠραῖα γάμων ἤδη, πολὺ δὲ τοῦ Ἀβροκόμου κάλλους ἀπελείπετο. Αὕτη ἡ Μαντῶ ἐκ τῆς συνήθους τοῦ Ἀβροκόμου διαίτης ἀλίσκεται, καὶ ἀκατασχέτως εἶχε, καὶ ἠπόρει, ὅ, τι ποιῆσαι οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἀβροκόμην εἰπεῖν ἐτόλμα, γυναῖκα ἰεῖδύια ἔχοντα, καὶ πείσειν οὐδέποτε ἐλπίζουσα, οὔτε ἄλλω τινὲ τῶν ἑαυτῆς, δέει τοῦ πατρός· δι' ἃ δὴ καὶ μᾶλλον ἀνεκαίετο, καὶ διέκειτο πονήρως. Καὶ οὐκέτι κάρτεροῦσα, ἔγνω πρὸς τὴν Ῥόδην, τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὔσαν ἡλικιωτὴν καὶ κόρην, κατειπεῖν τὸν ἔρωτα· ταύτην γὰρ μόνην ἠλπιζε συνεργήσειν αὐτῇ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Καὶ δὴ σχολῆς λαβομένη ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῶα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερά, καὶ δεῖται, μὴ κατει-

diebus, cum Apfyrtus in Syriam abesset mercandi gratia, eius filia Manto deperire coepit Abrocomam, venusta & viro matura, multum tamen forma Abrocomae cedens. Adolescentis consuetudine capta, se cohibere non poterat, quid faceret nescia; neque enim id illi aperire audebat, quem, cum uxorem habere nosset, flectere desperaret, nec suorum cuiquam, patris metu: quo magis urebatur, ac misere se habebat, adeo, ut amplius sustinere non valens, Rhodae amorem narrare statueret, sodali Anthiae, puellae, & aequali, quam unam sperabat cupiditatis suae adiutricem fore. Arrepta igitur occasione puellam in facellum patris domesticum ducit; acceptoque iureiurando, obsecrat,

1 Εἰδύια) Ita emendavit corruptam Cod. Flor. lectionem ei-

δύϊαν Bast V.D. Ἰδίαν praeferunt libri editi.

πεῖν αὐτῆς, καὶ ὄρκους λαμβάνει, καὶ λέγει τὸν ἔρω-
 τα τοῦ Ἀβροκόμου, καὶ ἰκετεύει ¹ συμβαλέσθαι, καὶ
 πολλὰ ὑπέσχετο συμβαλλομένη. Ἔφη δ', Ἴσθι μὲν
 οἰκέτις οὔσα ἐμῇ, ἴσθι δὲ ὀργῆς πειρασομένη βαρ-
 βάρου καὶ ἠδικημένης. Ταῦτα εἰπούσα ἀπέπεμπε τὴν
 Ῥόδην. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχανῶ κακῶ ἐγεγόνει τό τε γὰρ
 εἰπεῖν Ἀβροκόμῃ παρητεῖτο, φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν πά-
 νυ δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβαρίου τὴν ὀργήν. Ἐδοξεν οὖν
 αὐτῇ καλῶς ἔχειν, Λεύκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ
 ὑπὸ τῆς Μαντοῦς εἰρημένα. Ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοι-
 νωνήματα ² ἐξαιρέτως γέγονε πρὸς Λεύκωνα καὶ
 συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. Τότε δὴ λαβομένη
 μόνου, ὦ Λεύκων, ἔφη, ἀπολώλαμεν τελείως· νῦν
 οἰκέτι τοὺς συντρόφους ἔχομεν ἢ τοῦ δεσπότης θυγα-
 τῆρ Ἀψύρτου ἐρᾶ μὲν Ἀβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα·
 ἀπειλεῖ δὲ, εἰ μὴ τύχη, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι.

ne se sibi opponat; amorem, quo Abrocomam am-
 plectebatur, aperit, eiusque opem implorat, multa
 opitulanti pollicita. Scias, inquit, te mihi famulam,
 ac irae meae obnoxiam, si iniuria affeceris, meque
 barbaram esse. His dictis Rhodam dimisit, quae admo-
 dum anxia fuit: id enim Abrocomae narrare averfaba-
 tur amore Anthiae, & omnino pertimescebat barbarae
 mulieris iram. Visum ergo est, primum eorum, quae
 a Manto audierat, Leuconem certiosem facere, quo
 imprimis utebatur familiariter; consuetudinem simul
 enim & Ephesi habuerant. Ubi solum deprehendit, Perii-
 mus, inquit, o Leucon: sodales diutius non habebi-
 mus. Herilis filia Abrocomam deperit, minaturque, ni
 potiatur, exempla in nos esse facturam. Quid agendum,

¹ Συμβαλέσθαι) Rescribe: συλ-
 λαβείσθαι, & ποικ συλλαβημένη.
 Frequens horum vv. permutatio:

² Ἐξαιρέτως) Ingeniose ac sa-
 tis probabiliter Hemsterh. coni.
 ἐξ ἔρωτος.

Σκόπει τοίνυν, τί δεῖ ποιεῖν τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ, σφαλερόν· τὸ δὲ ἀποξεῦξαι Ἀβροκόμην Ἀνθίας, ἀδύνατον. Ἀκούσας ὁ Λεύκων δακρύων ἐπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν. Ὁψὲ δὲ αἰνεγκῶν, Σιώπα, ἔφη, Ῥόδη ἐγὼ γὰρ ἕκαστα διοικήσω. Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἀβροκόμην. Τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν, ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν, καὶ ὑπ' ἐκείνης σιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνη, καὶ ἀκούειν λαλούσης. Ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοῦς, Τί ποιούμεν, σύντροχοι; τί δὲ βουλευόμεθα οἰκέται; δοκεῖς τινὲ τῶν δεσποτῶν, Ἀβροκόμη, καλός· ἢ θυγατὴρ ἢ Ἀψύρτου πονήρως ἐπὶ σοὶ διάκειται, καὶ ἀντειπεῖν ἐρώση βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπόν. Σὺ οὖν, ὅπως σοὶ δοκεῖ, βουλευσάμενος σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ μὴ περιίδῃς ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης εὐθύς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀναβλέψας δὲ ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα, Ὡ πονηρὲ, ἔφη, καὶ Φοινίκων

dispice. Abnuere barbarae parum tutum; neque tamen ab Anthia Abrocomas divelli se patietur. Leuconi haec audienti lacrimae obortae sunt, cum magna inde futura mala praevideret. Tandem ubi se collegit, Sileas, inquit, Rhoda: ego enim omnia disponam. Statimque Abrocomam adit, cui unum opus erat amare Anthiam & ab illa amari, eandemque alloqui & loquentem audire. Hos accedens, Quid agimus, inquit, sodales? quid nos servi consulimus? Abrocoma, cuidam ex heris pulcher videris: Apfyrty filia te misere amat. Barbarae virgini depereunti non obsequi, incommodum est. Tu igitur consilium, quod tibi videtur, capiens, teque & nos omnes serva, neque herili iracundiae obnoxios fieri patiaris. His auditis Abrocomas repente impletur ira, intentisque in Leuconem oculis, Haec,

τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερε, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἀβροκόμην τοιαῦτα ῥήματα; καὶ, παρούσης Ἀνθίας, ἄλλην παρθένον μοι διηγῆ; Δοῦλος μὲν εἰμι, ἀλλὰ συνθήκας οἶδα τηρεῖν. Ἐχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δὲ ἐλευθέραν ἔχω. Ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, Μαντῶ ξίδη, καὶ βρόχους, καὶ πῦρ, καὶ πάντα, ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν οἰκέτου· οὐ γὰρ ἂν ποτε πεισθεῖην ἐκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν· ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο ἀχαλῆς, οὐδὲ προσφθέγγασθαι τι δυναμένη. Ὅψε δὲ καὶ μόλις αὐτὴν ἐγείρασα, Ἐχω μὲν, φησὶν, Ἀβροκόμη, τὴν εὐνοίαν τὴν σὴν, καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπὸ σου πεπίστευκα, ἀλλὰ δέομαί σου, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς δέσποτα, μὴ προδῶς ἑαυτὸν, μηδὲ εἰς ὄργην ἐμβάλῃς βαρβαρικὴν· συγκατάθου δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ, καὶ γὰρ ὑμῖν ἄπειμι ἐκποδῶν, ἐμαυτὴν ἀποκτείνασα. Τοσοῦτόν σου δεήσομαι, θάψον

inquit, scelus, Abrocomae dicere audes, Phoenicibus hisce barbarior? & coram Anthia mihi aliam puellam memoras? Servus quidem sum; at novi promissa servare. In corpus potestatem habent; sed liber mihi restat animus. Minetur Manto, si velit, gladios, laqueos, ignem & omnia, quae corpus famuli pati potest; neque tamen mihi persuadebit, ut Anthiae iniuriam faciam libens. Haec illo dicente Anthia, perculsa infortunio, ore presso obmutuit, nihil eloqui valens. Ac se vix tandem colligens: Equidem, Abrocoma, benevolentiam erga me tuam perspectam habeo, & amari a te probe sentio; verum te dominum animae meae precor, ne te ipsum prodas, neque barbaricae irae obiicias. Herae desiderio obtempera: ego vero a vobis procul abeam, & me occidam. Hoc tantum ex-

αὐτὸς, καὶ Φίλησον πεσοῦσαν, καὶ μέμνησο Ἀνθίας.
Ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἀβροκόμην
ἦγε, καὶ ἠπόρει, ὅστις γένηται.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν. Ἡ δὲ Μαντῶ, χρονι-
ζούσης τῆς Ρόδης, οὐκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμμα-
τιον πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ἣν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιά-
δε. Ἀβροκόμη τῷ καλῷ δέσποινα ἢ σὴ χαίρειν Μαν-
τῶ ἐρά σου, μηκέτι φέρειν δυναμένη (ἀπρεπὲς μὲν ἴσως
παρθένω ἀναγκαῖον δὲ φιλοῦση) δεομαι, μή με παρί-
δης, μηδὲ ὑβρίσης τὴν τὰ σὰ ἡρημένην. Ἐὰν γὰρ πει-
σθῆς, πατέρα τὸν ἐμὸν Ἀψυρτον ἐγὼ πείσω, σοὶ
μὲ¹ συνοικίσει, καὶ τὴν νῦν σοι γυναῖκα ἀποσκευα-
σόμεθα. Πλουτήσεις δὲ καὶ μακάριος ἔσῃ· ἔαν δὲ ἀντ-
είπης, ἐννόει, οἷα μὲν πείση, τῆς ὑβρισμένης ἑαυτὴν ἐκ-
δικούσης, οἷα δὲ οἱ μετὰ σου κοινωνοὶ, τῆς σῆς ὑπερη-

posco, ut ipse sepelias, cadentem exosculeris, & An-
thiam in memoria habeas. Haec omnia in maius in-
fortunium Abrocomam adduxere, & , quid de se fieret,
ignorabat.

Illi quidem in hoc discrimine versabantur. At Man-
to, cui tarda nimis Rhoda videretur, amoris im-
patiens, epistolum scribit Abrocomae his verbis:
Abrocomae formoso hera tua salutem. Manto te mi-
fere amat, non amplius amorem ferre valens. Id mi-
nus fortasse virginem decet, sed amanti necessitas in-
cumbit: ne me despicias, precor, neque contumelia
afficias, cui tua maxime cordi sunt. Si enim obtempe-
res, a parente ego Apstyrto impetrabo, ut tibi connu-
bio iungar; & coniugem nunc tuam submovebimus.
Dives eris & beatus: at si adverferis, qualia passurus
ipse sis, cogita, memet a te contemta supplicium de

¹ Συνοικίσει) Ita corr. Hemsterh. Vitiose edd. συνοικῆσαι.

Θανίας σύμβουλοι γενόμενοι. Τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα, κατασημηναμένη, δίδωσι Θεραπαίνῃ τινι ἐαυτῆς βαρβάρῳ, εἰποῦσα Ἀβροκόμῃ κομίζειν. Ὁ δὲ ἔλαβε, καὶ ἀνέγνω, καὶ πᾶσι μὲν ἤχθῃ τοῖς ἐγγεγραμμένοις, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. Καὶ κείνην μὲν τὴν πινακίδα κατέχει, ἄλλην δὲ ἐγγράφει, καὶ δίδωσι τῇ Θεραπαίνῃ ἣν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα· Δέσποινα, ὅ τι βούλει, ποίει, καὶ χρῶσά μοι σώματι, ὡς οἰκέτου· καὶ εἴτε ἀποκτείνῃς θέλεις, ἔτοιμος· εἴτε βασανίζῃς, ὅπως θέλεις, βασάνιζε· εἰς εὐνὴν δὲ τὴν σὴν οὐκ ἂν ἔλθοιμι, οὔτε ἂν τοιαῦτα πεισθεῖν κελεύσῃς. Λαβοῦσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ Μαντῶ, ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτῳ γίνεται, καὶ ἀναμίξασα πάντα, φθόνον καὶ ζηλοτυπίαν, λύπην, φόβον, ἐνενοεῖ ὅπως τιμωρήσαιο τὸν ὑπερηφάνουντα.

Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἀψυρτος, ἄγων τινα τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκεῖθεν, te fumente, qualiaque fodales tui arrogantiae confilarii. Hanc epistolam signatam ancillae cuidam barbarae dat Abrocomae reddendam. Qui acceptam legens, ea omnia, quae inscripta erant, moleste fert, maxime quae Anthiam attinent. Tabellam hanc retinet, aliam conscribit, & dat ancillae perferendam, his verbis: Facias, hera, quod lubet, & corpore hoc utere, ut fervi. Si me vis occidere, praesto sum. Si tormentis cruciare, quo velis modo, crucia. Non ego ad te concubitum veniam: non haec imperanti obediam. Manto, hac epistola accepta, praecipiti ira corripitur: invidia, zelotypia, moerore ac metu simul perculsa cogitat, quomodo fastidientem ulciscatur.

Interea Apfyrtus e Syria redit, sponsum inde filiae

Μοῖριν ὄνομα. Ὡς δὲ ἀφίκετο, εὐθὺς ἢ Μαντῶ τὴν κατὰ Ἀβροκόμου τέχνην συνετάττετο, καὶ σπαράξασα τὰς κόμας, καὶ περιρρήξαμένη τὴν ἑσθῆτα, ὑπαντήσασα τῷ πατρὶ καὶ προσπεσοῦσα πρὸς τὰ γόνατα, Οἴκτειρον, ἔφη, πάτερ, θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρισμένην ὑπ' οἰκέτου. Ὁ γὰρ σώφρων Ἀβροκόμης ἐπέειπεν μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι· ἐπεβούλευσε δὲ καὶ σοι, λέγων ἑρῶν μου. Σὺ οὖν ὑπὲρ τηλικούτων τετολμημένων εἰσπραξαι παρ' αὐτοῦ τιμωρίαν τὴν ἀξίαν· ἢ εἰ δίδως ἐκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς οἰκέταις, ἐμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ. Ἀκούσας ὁ Ἀψυρτος, καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτὴν, ἠρεύνησε τὸ πρᾶχθὲν οὐκέτι, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἀβροκόμην, Ὡς τολμηρὰ καὶ μιαρὰ, εἶπεν, κεφαλή, ἐτόλμησας εἰς δεσπότηας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι, καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἠθέλησας, οἰκέτης ὢν; ἀλλ' οὐ τι χαίρῃς· ἐχὼ γὰρ σε τιμωρήσομαι, καὶ τοῖς ἄλλοις

adducens, cui nomen Moeridi. Qui ut advenit, Manto, artificio in Abrocomam composito, capillis turbatis lacerataque veste patri obviam fit, & ad genua procidens, Miserere, inquit, pater, filiae a famulo iniuriam passae. Pudicus ille adolescens Abrocomas virginitatem meam spoliare conatus est, tibi que iniuriam facere, mei se amore captum dicens. Tu igitur pro talibus ausis ab eo poenas pete condignas. Vel si filiam tuam famulis nuptum dare decreveris, mortem mihi ante consciscam. Haec illam vera dicere Apfyrus existimans, nihil amplius de facinore inquit, sed arcesfitum Abrocomam increpat, O audacissimum & scelestum caput! Ausus es heris contumeliam facere, & servus virginem vitare? Sed non hoc tibi sic abibit: supplicium de te sumam, servisque aliis exempla edam in

οικέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. Εἰ-
 πῶν, οὐκέτι ἀνασχόμενος οὐδὲ λόγον ἀκοῦσαι, ἐκέ-
 λευσε περιρῥῆξαι τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οικέταις, καὶ
 φέρειν πῦρ, καὶ μᾶστιγας, καὶ παίειν τὸ μεράκιον.
 Ἦν δὲ τὸ θεῆμα ἐλεεινόν· αἱ τε γὰρ βασάνοι τὸ σῶ-
 μα πᾶν ἠφάνιζον, βασάνων ἀήθες ὄν οικητικῶν· τό τε
 αἷμα κατέρρει πᾶν, καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνετο. Προσ-
 ἤγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερά, καὶ πῦρ, καὶ μά-
 λιστα ἐχρήτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτοῦ, τῷ νυμφίῳ
 τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος, ὅτι σώφρονα παρθένον
 ἔξεται. Ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ
 Ἀψύρτου, καὶ ἐδέετο ὑπὲρ Ἀβροκόμου· ὁ δὲ, Ἀλλὰ
 καὶ μάλλον, ἔφη, διὰ σε κολασθήσεται, ὅτι καὶ σε
 ἠδίκησε, γυναῖκα ἔχων ἄλλης ἐρῶν. Καὶ τότε ἐκέλευσε
 δῆσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαι τινὶ οἰκῆματι σκοτεινῷ.

Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, καὶ ἦν ἐν εἰρκτῇ. Δεινὴ δὲ αὐτὸν
 ἀθυμία καταλαμβάνει, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ Ἀνθίαν

te. His dictis, sermonem ullum audire recusans, iubet
 fervos vestem eius discindere, ignemque & verbera
 afferre, & caedere adolescentem. Miserandum specta-
 culum! plagae enim totum corpus difformabant, fer-
 vilibus tormentis inassuetum, effluebat sanguis, &
 oris pulchritudo marcescebat. Vincula ei formidolosa
 & ignem adduxit, maximeque tormentis in eum usus
 est, ut filiae sponso ostenderet, quam pudicam virgi-
 nem habiturus esset. Anthia tum ad Apsyrti genua
 accidit, & pro Abrocoma precatur. Ille, Immo & tui
 causa magis, inquit, plectetur, quod & te uxorem ha-
 bens iniuria affecerit, aliam amans. Iussitque vinciri,
 & obscura cella includi.

Vinctus ergo in carcere asservabatur. Tum animus
 ipsius cecidit, maxime ubi Anthiam non amplius vi-

οὐχ ἑώρα· ἐζήτει δὲ θανάτου τρόπους πολλούς, ἀλλ' εὕρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν Φρουρούντων ὄντων. Ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐποίει τῆς θυγατρὸς τοὺς γάμους, καὶ ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. ¹ Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν, καὶ εἶποτε δυνηθεῖη πείσαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμοτηρίου, εἰσῆει πρὸς Ἀβροκόμην λανθάνουσα, καὶ καταδύρετο τὴν συμφορὰν. Ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπιέναι, προέπεμψεν ὁ Ἄψυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δῶρων πολλῶν, ἐσθῆτάς τε τὰς Βαβυλωνίους, καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἐρίδου· ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν Ῥόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. Ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία, καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, δυνηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμοτήριον, περιπλεξαμένη τῷ Ἀβροκόμῃ, Δέσποτα, εἶπεν, εἰς Συρίαν ² ἄγομαι δῶρον δο-

deret. Mortis plures modos quaesivit, neque tamen invenit, cum multi adessent custodes. Interea Apsyrtus filiae nuptias celebravit, multosque festos dies agitarunt. Anthia vero doloris plena, si quando carceris custodes flectere liceret, clam ad Abrocomam ingrediebatur, deflebatque infortunium. Cum vero iam in Syriam abire pararent, Apsyrtus filiam plurimis muneribus profecutus dimisit. Vestes Babylonias, & auri copiam & argenti largitus est. Filiae Manto Anthiam quoque & Rhodam & Leuconem dono dedit. Cum novisset Anthia, se in Syriam cum Manto abductum iri; ut primum licuit, carcerem ingreditur, & Abrocomam amplexata, Heu domine, inquit, in Syriam ducor, dono

¹ Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν) Ἀνθία corr. Abresch. recepitque Loc. Ego affectatius hoc loquendi genus Xenophonti eripere non ausim.

² Ἄγομαι -- καὶ εἰς χεῖρας ζ.

ἄγομαι) Negligentior oratio in repetito ἄγομαι. Priore deleto Koenius ad Greg. de Dial. p. 54. locum sic constituit: ἐγὼ μὲν εἰς Συρίαν, δῶρον δοθεῖσα -- ἄγομαι. Hemsterh. prius in ἔρχομαι, vel

θεῖσα τῇ Μαντοῖ, καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης ἄγομαι· σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ μείνας οἰκτρῶς ἀποθνήσκεις, οὐκ ἔχων, οὐδὲ ὅστις σοῦ τὸ σῶμα κοσμήσει· ἀλλ' ὀμνύω σοι τὸν ἀμφοτέρων δαίμονα, ὡς ἐγὼ μὲν ὄσῃ, καὶ ζῶσα, καὶ ἀποθανεῖν δεήσῃ. Ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν, καὶ περιέβαλλε, καὶ τὰ δεσμὰ ἠσπαζέτο, καὶ τῶν ποδῶν προκυλίετο. Τέλος δὲ, ἢ μὲν ἐξήει τοῦ δεσμοτηρίου· ὁ δὲ, ὡς εἶχεν, ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς ῥίψας ἔστενεν, ἔκλαιεν, ὦ πάτερ, λέγων, Φίλτατε, ὦ μήτηρ Θεμιστώ· ποῦ δὲ ἢ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία; ποῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ εἰ περιβλεπτοὶ Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης, οἱ καλοὶ; ἢ μὲν οἴχεται πόρρω που τῆς γῆς αἰχμάλωτος, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ μόνον ἀφήρημαι παραμύθιον, καὶ τεθνήξομαι δυστυχῆς ἐν δεσμοτηρίῳ μόνος. Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ὕπνος καταλαμβάνει, καὶ αὐτῷ ὄναρ ἐφίσταται.

data Manto aemulae: tu vero in vinculis manens morieris misere, neque habes, qui corpus curet. Sed tibi sancte iuro per utriusque genium, tua manebo, seu vivam, seu mori oporteat. Haec dicens osculatur, amplexaturque, & vincula prensans, volvitur fusa ante pedes. Tandem illa carcere exit. Hic, quo erat dolore percitus, humi se abiiciens, ingemit ploratque, O pater carissime, inquiring, o mater Themisto! ubi illa, quae quondam videbatur Ephesi, felicitas? ubi praeclari illi & spectatissimi Anthia & Abrocomas, egregia forma adolescentes? En illa longe abit in longinquam terram captiva: mihi unicum aufertur solatium, & moriar miser in vinculis solus. Haec dicentem corripit somnus, inflatque ei somnium. Videre sibi visus est

posterior in δίδομαι vel ἐχθίδομαι mutandum censet.

τ' Ἐπὶ γῆς ῥίψας) Ita legitur Cod. Flor. Vitiose edd. ῥιζας.

Ἔδοξεν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν πατέρα Λυκομήδη ἐν ἑσθῆτι μελαίνῃ πλανώμενον κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν· ἐπιστάντα δὲ τῷ δεσμοτηρίῳ λῦσαι τε αὐτὸν, καὶ ἀφίεναι ἐκ τοῦ οἰκήματος· τὸν δὲ ἵππον γενόμενον ἐπὶ πολλὴν φέρεσθαι γῆν διάκοντα ἵππον ἄλλην θήλειαν· καὶ τέλος, εὐρεῖν τὴν ἵππον καὶ ἄνθρωπον γενέσθαι. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, ἀνέθορέ τε, καὶ μικρὰ εὐελπίς ἦν.

Ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κατέκλειστο· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς Συρίαν ἤγετο, καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ρόδη. Ὡς δὲ ἤκον οἱ περὶ τὴν Μαντῶ εἰς Ἀντιόχειαν, (ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Μοῖρις) ἐμνησικακεῖ μὲν καὶ τὴν Ρόδην, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Καὶ δὴ τὴν μὲν Ρόδην εὐθύς μετὰ τοῦ Λεύκωνος κελεύει ἐμβιβάσαντάς τινας πλοῖα πορρωτάτω τῆς Συρίων ἀποδόσθαι γῆς, τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτη συνουσιάζειν ἐνενόει, καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων αἰπόλῳ τινὶ ἀγροίκῳ, ἡγουμένη διὰ τούτου τι-

patrem Lycomedem, indutum nigra veste, terras circum omnes & maria vagari, inde ad custodiam pervenire, & solvere se vinculis, & emittere carcere. Ipse vero in equum mutatus ferri per multas terras, equam confectans, eamque tandem affecutus ad humanam formam reverti. Haec videre sibi visus surrexit, spei aliquid concipiens.

Dum ille in vinculis custodiebatur, Anthia cum Leucone & Rhoda ducebatur in Syriam. Manto iam cum comitatu Antiochiam venerat, Moeridis patriam, infenso in Rhodam & Anthiam animo. Rhodam statim cum Leucone iubet impositos navigio, & longissime a Syriorum finibus abductos, venumdari. Anthiam mancipio cuidam despiciatissimo iungere parabat agresti caprario, hoc modo

Longus.

Q

μωρήσασθαι αὐτήν. Μεταπέμπεται δὲ τὸν αἰπόλον, Λάμπωνα τοῦνομα, καὶ παραδίδωσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ Πελεύει γυναῖκα ἔχειν, καὶ ἔαν ἀπειθῇ, προσέταττε βιάζεσθαι. Καὶ ἡ μὲν ἤγετο ἐπ' ἀγρὸν συνεσομένη τῷ αἰπόλῳ. Γενομένη δὲ ἐν τῷ χωρίῳ, εἶδα ὁ Λάμπων ἔνεμε τὰς αἶγας, προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, καὶ ἰκετεύει κατοικτεῖραι, ¹ καὶ τηρῆσαι. Διηγεῖται δὲ, ἥτις ἦν, τὴν προτέραν εὐγένειαν, τὸν ἄνδρα, τὴν αἰχμαλωσίαν. Ἀκούσας δὲ ὁ Λάμπων οἰκτεῖρει τὴν κόρην, καὶ ὄμνυσιν ἢ μὴν φυλάξεν ἀμόλυντον, καὶ θάρρειν παρεκελεύετο.

Καὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ αἰπόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ πάντα χρόνον, Ἀβροκόμην θρηνοῦσα. Ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐρευνώμενος τὸ οἰκημάτιον, εἶδα ὁ Ἀβροκόμης πρὸ τῆς κολάσεως διῆγεν, ἐπιτυγχάνει τῷ γραμματιδίῳ τῷ Μαντοῦς πρὸς Ἀβροκόμην, καὶ γνωρίζει τὰ γράμ-

fe Abrocomam ulturam existimans. Arcessito igitur caprario, Lamponi erat ei nomen, tradit Anthiam, iubetque, uxoris loco habeat, eique, si abnuat coniugium, vim inferat. Illa in agrum abducitur caprario nuptura, & ad locum perveniens, ubi Lampon capras pascebat, eius genibus procumbit, oratque, ut misereatur, & fervet. Quae sit, narrat, ingenuitatem, virum, fervitutum. His auditis Lampon puellam miseratur, iubetque bono esse animo, se castam servaturum iureiurando promittens.

Illa quidem in agro apud caprarium erat per omne tempus, absentia Abrocomae illacrimans. Absyrtus vero carcerem perscrutatus, ubi Abrocomas ante castigacionem degerat, incidit in epistolam a Manto Abrocomae

1 Καὶ τηρῆσαι) Vera est Hemsterhusii suspicio, excidisse h. l. voc. ἀγρὸν, usu loquendi Nostro familiari, & re ipsa flagitante.

ματα, καὶ, ὅτι ἀδίκως Ἀβροκόμην τιμωρεῖται, ἔμα-
θεν. Εὐθὺς οὖν λῦσαί τε αὐτὸν προσέταξε, καὶ ἀγα-
γεῖν εἰς οὓς. Πονηρὰ δὲ καὶ ἐλεεινὰ πεπονηθῶς προσ-
πίπτει τοῖς γόνασι τοῖς Ἀψύρτου. Ὁ δὲ αὐτὸν ἀνίστη-
σι, καὶ, Θάρσει, ἔφη, ὦ μεираκιον ἀδίκως σου κατέ-
γνω, πεισθεῖς θυγατρὸς λόγοις. Ἀλλὰ νῦν μὲν σε
ἐλεύθερον ἀντὶ δούλου ποιήσω· δίδωμι δέ σοι τῆς οἰκίας
ἄρχειν τῆς ἐμῆς, καὶ γυναῖκα ἄξομαι τῶν πολιτῶν
τινος θυγατέρα· ¹ σὺ δὲ μὴ μνησικακήσης τῶν γεγε-
νημένων, οὐ γὰρ ἐκὼν σε ἠδίκησα. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ
Ἀψυρτος. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, Ἀλλὰ χάρις, ἔφη,
σοι, δέσποτα, ὅτι καὶ τὸ ἀληθὲς ἔμαθες, καὶ τῆς
σωφοσύνης ἀμείβη με. Ἐχαιρον δὲ πάντες οἱ κατὰ
τὴν οἰκίαν ὑπὲρ Ἀβροκόμου, καὶ χάριν ἠδεσαν ὑπὲρ
αὐτοῦ τῷ δεσπότη. Αὐτὸς δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ κα-
τὰ Ἀνθίαν ἦν· ἐνενόει δὲ πρὸς ἑαυτὸν πολλάκις, Τί δὲ

scriptam, literas dignoscit, & Abrocomam a se iniuste
puniri didicit. Statim igitur & solvi iubet, & in con-
spectum adduci. Ille, mala miseranda passus, procumbit
Apfyrti genibus; qui, erigens eum, Bono sis, inquit,
animo, adolescens; iniuste te male habui, filiae verbis
credens. At nunc te liberum pro servo faciam, teque
domui meae praeficiam, uxoremque dabo civis alicu-
ius filiam. Ne sis praeteritae iniuriae memor, quam
non mea sponte feci. Haec dixit Apfyrtus. Abrocomas,
Gratiam tibi habeo, inquit, here, quod & verum di-
dicisti, & pudicitiam meam remuneraris. Laetati omnes
in domo sunt Abrocomae causa, & gratias pro illo ha-
buerunt domino. Ipse vero maxime anxius ob Anthiam
erat; saepe enim secum ipse cogitabat, Quid mihi li-

¹ Σὺ δὲ μὴ) Ita Cod. Flor. Editi habent οὐδέ.

ἐλευθερίας ἐμοὶ, τί δὲ πλούτων, καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀψύρτου χρημάτων; οὐ τοιοῦτον εἶναι με δεῖ ἐκείνην καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν εὔροισι.

Ὁ μὲν οὖν ἐν τούτοις ἦν, διοικῶν μὲν τὰ Ἀψύρτου, ἐννοῶν δὲ, ὅποτε καὶ ποῦ τὴν Ἀνθίαν εὔρησει. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη ἤχθησαν εἰς τὴν Λυκίαν εἰς πόλιν Ξάνθου, (ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἢ πόλις) κἀνταῦθα ἐπράθησαν πρεσβύτητι, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας, παιδάς αὐτοῦ νομίζων· καὶ γὰρ ἄτεκνος ἦν. Διήγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσιν, ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης οὐχ ὁρώμενοι. Ἡ δὲ Ἀνθία ἦν μὲν τινα χρόνον παρὰ τῷ αἰπόλῳ· συνεχὲς δὲ ὁ Μοῖρις, ὁ ἀνὴρ τῆς Μαντοῦς, εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος ἔρα τῆς Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειράτο λανθάνειν· τελευταῖον δὲ λέγει τῷ αἰπόλῳ τὸν ἔρωτα, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖτο συγκρῦψαντι. Ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συντίθεται, δεδοικῶς δὲ τὴν Μαντῶ

bertas, quid divitiae, quid imperium in domo Apfyrti? non in his me esse oportet: eam seu vivam, seu mortuam, iam invenire malim.

Dum in eo erat, ut Apfyrti res curaret, cogitabat, quo loco, & quando Anthiam invenire posset. At Leuconem & Rhodam Xanthum, Lyciae urbem, nonnihil a mari distitam, ductos, emerat senex quidam, qui, cum prole careret, eos habebat liberorum loco, cetera beatos, moerentes tantum quod Anthia & Abrocomas abessent. Illa iam aliquod tempus apud caprarium degerat, cum Moeris, vir Mantus, saepissime in agrum veniens deperit Anthiam. Primum celare amorem conatur; tandem aperit caprario, multaue pollicetur, ut ne prodatur. Is Moeridi interim operam suam

ἔρχεται πρὸς αὐτήν, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τὸν Μοίριδος. Ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη, Παισῶν, ἔφη, δυστυχιστάτη γυναικῶν ἐγώ· ἵ τὴν ζήλην περιάξομαι, δι' ἣν τὰ μὲν πρῶτα ἐν Φοινίκῃ ἀΦηρέβην ἐρωμένου, νυνὶ δὲ κινδυνεύω τοῦ ἀνδρός. Ἀλλ' οὐ χαίρουσά γε Ἀνθία φανεῖται καλὴ καὶ Μοίριδι· ἐγὼ γὰρ αὐτήν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ πράξομαι δίκας. Τότε μὲν οὖν τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν. Ἀποδημήσαντος δὲ τοῦ Μοίριδος, μεταπέμπεται τὸν αἰπόλον, καὶ κελεύει λαβόντα τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ δασύτατον ἀγαγόντα τῆς ὕλης ἀποκτεῖναι, καὶ τούτου μισθὸν αὐτῷ δώσειν ὑπέσχετο. Ὁ δὲ οἰκτερεῖ μὲν τὴν κόρην, δεδοικῶς δὲ τὴν Μαντῶν, ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀνθίαν, καὶ λέγει τὰ κατ' αὐτῆς δεδογμένα. Ἡ δὲ ἀνεκώκυσε τε καὶ ἀνωδύρετο, Φεῦ, λέγουσα, τοῦτο τὸ κάλλος ἐπίβουλον ἀμφοτέροις παν-

pollicitus, Manto veritus, ipsam adit, & Moeridis amorem narrat. Quae irata, Mulierum ego, inquit, omnium infelicissima, quae rivalem hanc mecum duxerim, per quam in Phoenicia primum amatum adolescentem amisi, nunc viri amittendi periculum adeo. At non gaudebit Anthia, quod pulchra Moeridi videatur: graviores enim, quam Tyri, hic mihi poenas pender. Et tunc quidem iram compressit; sed cum Moeris domo abesset, arcessit caprarium, abductamque in densissimam silvam occidere iubet; huiusque se praemium facinoris daturam pollicetur. Ille, misericordia puellae captus, & heram Manto veritus, Anthiam adit, & quae in illam decreta sint, narrat. Illa plorare & lamentari, Heu, importunam, dicens, & utrique nostrum

ἵ τὴν ζήλην) Ita Cod. Flor. Deprehendit tamen illud Locell. Dorv. ad Char. corr. ζήλον, quod in Aristaen. I, ep. 25. ζήλη suspectum vocabulum fit.

ταχοῦ· διὰ τὴν ἄκαιρον εὐμορφίαν Ἀβροκόμης μὲν ἐν Τύρῳ τέθνηκεν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Λάμπων αἰπόλε, ὅς μέχρι ἵν' εὐσέβησας, ἂν ἀποκτείνης, καὶ ὀλίγον θάψον με τῇ παρακειμένη γῆ, καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐμοῖς χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς, καὶ θάπτων συνεχῆς Ἀβροκόμην κάλει· αὕτη γένοιτ' ἂν εὐδαίμων ἐμοὶ μετὰ Ἀβροκόμου ταφῆ. Ἐλεγε ταῦτα· ὁ δὲ αἰπόλος εἰς οἶκτον ἔρχεται, ἐννοῶν, ὡς ἀνόσιον ἔργον ἐργάσεται, κόρην οὐδὲν ἀδικούσαν ἁποκτείνας οὕτω καλήν. Λαβῶν δὲ τὴν κόρην ὁ αἰπόλος, Φονεῦσαι μὲν οὐκ ἠνέσχετο, φράζει δὲ πρὸς αὐτὴν τάδε· Ἀνθία, οἶδας, ὅτι ἡ δέσποινα Μαντῶ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν καὶ Φονεῦσαί σε. Ἐγὼ δὲ Θεοὺς δεδιώς, καὶ τὸ κάλλος οἰκτείρας, βούλομαί σε μᾶλλον πωλῆσαι πόρρω που τῆς γῆς ταύτης, μὴ μαθοῦ-

ubique infidiosam formam! Abrocomas Tyri moritur, hic ego. Sed hoc te precor, quod adhuc fecisti, ut & nunc pium erga me te praebeas. Cum interfeceris, utcunque me vicina humo sepeli, manusque meis oculis impone, & sepeliens Abrocomam identidem voca. O utinam hoc mihi felix cum Abrocoma funus contigisset! Haec illa dicente caprarius ad misericordiam adducitur, secum reputans, quam impium facinus perpetraturus sit, puellam adeo pulchram nil commeritam occidens. Eam igitur caprariusprehendens occidere non sustinuit, sed his verbis alloquitur: Nosti, Anthia, dominam Manto mihi imperasse, ut te prehenderem & occiderem; sed Deos reveritus, & formam miseratus, te procul ab hac terra vendere malo, ne, si rescive-

1 Ἀποκτείνας) Ita corr. Hemsterhusius. Edd. habent ἀποκτείνεται. Mox Ἐγὼ δὲ Θεοὺς rescripsi

cum Loc. Cod. Flor. secutus. In editis est, καὶ Θεός.

σα ἢ Μαντῶ, ὅτι οὐ τέθνηκας, ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει. Ἡ δὲ μετὰ δακρύων λαβομένη τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἔφη, Θεοὶ καὶ Ἄρτεμι πατρῶα, τὸν αἰπόλον ὑπὲρ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἀμείψασθε καὶ παρεκάλει πραΐναι. Ὁ δὲ αἰπόλος λαβόμενος τῆς Ἀνθίας, ὤχετο ἐπὶ τὸν λιμένα· εὐρῶν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους ἄνδρας Κιλικίας ἀπέδοτο τὴν κόρην, καὶ λαβὼν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς τιμὴν ἤκεν εἰς τὸν ἀγρόν. Οἱ δὲ ἔμποροι λαβόντες τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ πλοῖον ἤγον, καὶ, νυκτὸς ἐπελθούσης, ἤεσαν τὴν ἐπὶ Κιλικίας. Ἐναντίῳ δὲ πνεύματι κατεχόμενοι, καὶ τῆς νεῶς διαρράγεισης, μόλις ἐν σανίδι τινι σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ ἱ τινες ἤλθον εἶχον δὲ τὴν Ἀνθίαν. Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὕλη δασεῖα. Τὴν οὖν νύκτα ἐκείνην πλανώμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰππόθοον τὸν ληστὴν συνελήφθησαν.

Ἐν δὲ τούτοις ἤκεν ἀπὸ τῆς Συρίας οἰκέτης ὑπὸ τῆς

rit Manto, te mortuam non esse, me in maius malum coniiciat. Puella cum lacrimis eius pedes prensans, Dii, inquit, & tu patria Diana, beneficium hoc caprario rependite; hortaturque, ut vendat. Caprarius, Anthiam secum abducens, in portum proficiscitur, ibique Cilices mercatores nactus puellam venum dedit, acceptoque pretio in agrum redit. Mercatores puellam in navim ducunt, & per insequentem noctem in Ciliciam abeunt. Sed adverso vento prohibiti, & diffracta navi, vix in tabula quadam falvi litus quoddam appulerunt, secum habentes Anthiam. Ibi silva quaedam erat densa atque aspera, in qua per illam noctem palantes ab Hippothoo latrone capti sunt.

Inter haec famulus e Syria venerat, hasce literas a

ἱ τινες ἤλθον) Emendavit sic αἰγιαλοῦ τινος. Mox post ὕλην hunc locum Koen. ad Greg. de δασεῖα excidere quaedam. Dial. p. 26. Vulgabatur antea ἐπ'

Μαντοῦς γράμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τά-
 δε Ἐδωκας με ἀνδρὶ ἐν ξένη. Ἀνθίαν δέ, ἣν μετὰ τῶν
 ἄλλων οἰκετῶν ἐδωρήσω μοι, πολλὰ διαπραξαμένην
 κακὰ εἰς ἀγρὸν οἰκεῖν ἐκέλευσαμεν. Ταύτην συνεχῶς
 ἐν τῷ χωρίῳ θεώμενος ὁ καλὸς Μοῖρις ἔρα. Μηκέτι
 δὲ φέρειν δυναμένη μετεπεμψάμην τὸν αἰπόλον, καὶ
 τὴν κόρην πρᾶθῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πόλει τινὶ τῆς
 Συρίας. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἀβροκόμης, οὐκέτι μένειν
 ἐκαρτέρει. Λαθὼν οὖν τὸν Ἀψυρτον, καὶ πάντας τοὺς
 κατὰ τὸν οἶκον, εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται.
 Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ, ἔνθα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἢ
 Ἀνθία διέτριβεν, ἵ ἀγει δὴ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τὸν
 Λάμπωνα τὸν αἰπόλον, ᾧ πρὸς γάμον ἐδεδώκει τὴν
 Ἀνθίαν ἢ Μαντῶ, ἐδεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος, εἰπεῖν
 αὐτῷ, εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. Ὁ δὲ αἰπόλος

Manto patri Apfyrto ferens: Virum dedisti mihi in
 terra extranea. Anthiam, quam una cum aliis ferveri-
 tiis dono dederas mihi, ob multa malefacta rus habi-
 tatum abire iussi. Hanc ibi continenter visens pulcher
 Moeris amat. Quod cum ferre diutius non possem, ar-
 cessitum caprarium puellam iterum vendere iussi in ali-
 quo Syriae oppido. Ut haec novit Abrocomas, dura-
 re non potuit, quin clam Apfyrto, ac omnes, qui
 in aedibus erant, ad perquirendam Anthiam discederet.
 In agrum igitur, ubi illa cum caprario degerat, cum
 pervenisset, Lamponem, cui Manto Anthiam nuptum de-
 derat, in litus ducit, eumque rogat, ut sibi dicat, si quid
 de Tyria virgine noverit. Caprarius & nomen, quod

ἱ Ἀγει δὴ) Hiulea haec ac la-
 cunosa. Hemsterh. corr. παρεκά-
 λει δὴ τὸν αἰπόλον τὸν Λάμπωνα
 εἰπεῖν αὐτῷ. Koenius autem ad
 Greg. p. 77. κατάγεται δὴ παρὰ

τὸν αἰπόλον Λάμπωνα, ᾧ πρὸς γά-
 μον &c. Ceterum verba τὸν αἰ-
 πόλον — τοῦ Λάμπωνος, Cocchii
 incuria omiffa, e Cod. Flor. re-
 stituit Locella.

καὶ τὸ ὄνομα εἶπεν, ὅτι Ἀνθία, καὶ τὸν γάμον, καὶ τὴν εὐσέβειαν τὴν περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν Μοίριδος ἔρωτα, καὶ τὸ πρόσταγμα τὸ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν. Ἐλεγέ τε ὡς αἰεὶ τινος Ἀβροκόμου μέμνηται ἡ κόρη. Ὁ δὲ αὐτὸν, ὅστις ἦν, οὐ λέγει. Ἐωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν ἐπὶ Κιλικίαν, ἐλπίζων Ἀνθίαν εὐρήσειν ἐκεῖ.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθουον, τὸν ληστήν, ἐκεῖνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχούμενοι· τῇ δὲ ἐξῆς περὶ τὴν θυσίαν ἐγίνοντο. Παρέσκευάζετο δὲ πάντα, καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρεως, ¹ καὶ ξύλα, καὶ στεφανώματα. Ἔδει δὲ τὴν θυσίαν γενέσθαι τρόπῳ τῷ συνήθει· τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεσθαι, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε βόσκημα εἶη, κρεμάσαντες ἐκ δένδρου καὶ διαστάντες ἠκόντιζον. Καὶ ὅποσοι μὲν ἐπέτυχον, τούτων ὁ θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν θυσίαν· ὅποσοι δὲ ἀπέτυχον, αὐθις ἐξι-

Anthia fit, & nuptias, & suam circa illas religionem, Moeridis amorem, & adversus eam mandata, & in Ciliciam iter narrat; additque, semper illam Abrocomae cuiusdam meminisse. Ipse, quis fit, non dicit; at prima luce surgens in Ciliciam progreditur, se ibi Anthiam inventurum sperans.

Hippothous ceterique latrones, tota nocte convivio absumta, insequenti die sacrificando operam dedere. Parata erant omnia, Martis simulacra, ligna & coronamenta, oportebatque sacrum solito more fieri. Quaecunque immolanda foret hostia, seu homo, seu pecus, hanc arbori appensam procul stantes iaculis petebant; & quotquot attingebant, horum videbatur Deus sacrificium accipere, quique aberrarent, iterum supplica-

¹ Καὶ ξύλα) Ingeniosa est VV. sterhusius locum sic constituit: DD. apud Hemsterh. coniectura, καὶ ἀγάλμα τὸ τοῦ Ἄρεως, καὶ καὶ σκῦλα, qua assumta Hem- σκῦλα, καὶ στ.

λάσκοντο. Ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν οὕτως ἱερούργηθῆναι. Ὡς δὲ πάντα ἔτοιμα ἦν, καὶ κρεμνᾶν τὴν κόρην ἤθελον, ψόφος τῆς ὕλης ἠκούετο, καὶ ἀνθρώπων κτύπος. Ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστῆς, Περίλαος τὸννομα, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τῶν ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. Οὗτος ἐπέστη τοῖς λησταῖς ὁ Περίλαος μετὰ πλῆθους πολλοῦ, καὶ πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε. Μόνος δὲ ὁ Ἰππόθοος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀράμενος τὰ ὅπλα. Ἐλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περίλαος, καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν συμφορὰν, ἠλέησεν. Εἶχε δὲ ἄρα μεγάλης ἀρχὴν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας. Ἄγει δὲ αὐτὴν καὶ τοὺς συλληφθέντας τῶν ληστῶν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ συνήθης αὐτὸν τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε, καὶ κατὰ μικρὸν ἐαλώκει Περίλαος Ἀνθίας. Ὡς δὲ ἤκον εἰς Ταρσὸν, τοὺς μὲν ληστὰς εἰς τὴν εἰρκτὴν παρέδωκε, τὴν δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. Ἦν δὲ οὔτε γυνὴ τῷ Περιλάῳ,

bant. Huic sacro Anthia destinata erat. Quam, paratis omnibus, dum arbori appendere volunt, fragor silvae atque hominum strepitus auditur. Erat paci per Ciliciam servandae praepositus Perilaus nomine, vir inter primores Ciliciae. Is cum valida sociorum manu aggressus latrones, omnes occidit, praeter paucos, quos vivos cepit. Uni Hippothoo, effugere licuit, atque arma auferre. Perilaus cepit Anthiam; & , quae passura erat, intelligens, eius misertus est. Quae misericordia ingentis infortunii principium fuit Anthiae. Cum enim eam una cum latronibus, qui simul capti fuerant, Tarsum Ciliciae urbem duceret, consueto puellae adspectu in amorem labitur, sensimque captus est. Ut Tarsum ventum est, latrones in carcerem tradidit, & Anthiam devincire obsequio studuit. Neque uxor, neque

οὔτε παῖδες, καὶ περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. Ἐ-
 λεγεν οὖν πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἂν αὐτὴ γέ-
 νοιτο Περιλάῳ, γυνὴ καὶ δεσπότις, καὶ παῖδες. Ἡ
 δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντεῖχεν· οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ, τι ποιή-
 σει βιαζομένῳ, καὶ πολλὰ ἐγκειμένῳ, δείσασα, μὴ
 καὶ τι τολμήσῃ βιαίότερον, συγκατατίθεται μὲν τὸν
 γάμον, ἱκετεύει δὲ αὐτὸν ἀναμεῖναι χρόνον ὀλίγον,
 ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ ἄχραντον τηρῆσαι. Καὶ
¹ σκήπτεται, ὁ δὲ Περίλαος πείθεται, καὶ ἐπόμνυ-
 ται τηρῆσειν αὐτὴν γάμων ἀγνὴν, εἰς ὅσον ἂν ὁ χρό-
 νος διέλθῃ.

Καὶ ἡ μὲν ἐν Ταρσῶ ἦν μετὰ Περιλάου, τὸν χρό-
 νον ἀναμένουσα τοῦ γάμου. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἦει τὴν
 ἐπὶ Κιλικίας ὁδὸν· καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἀντροῦ τοῦ
 ληστρικοῦ (ἐπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπὶ εὐθῦ
 ὁδοῦ) συντυγχάνει τῷ Ἰπποθόῳ ὀπλισμένῳ. Ὁ δὲ

liberi, erant Perilao, sed divitiarum copia non exigua. Anthiae igitur dicit, sibi eam pro omnibus fore, uxore, domina, prole. Illa obstare primum; tum, nil habens, quod urgenti acriusque instanti obiiciat, metuens, ne quid violentius audeat, de nuptiis quidem assentitur, orat vero, breve triginta dierum tempus exspectet, & intactam fervet. Simulanti Perilao paret, iuratque, intactam fervaturum, donec tempus illud praeterlapsum sit.

Illa Tarfi cum Perilao nuptiarum tempus exspectante, Abrocomas iter in Ciliciam profequitur, nec longe a latronum antro (a recta enim via aberraverat) incidit in Hippothoum armatum. Qui, ut illum vidit, oc-

¹ Καὶ σκήπτεται) Oratio man- ται τί· melius autem Loc. καὶ
 ca. Hemsterh. conl. καὶ σκήπτε- σκήπτεται μὲν ἡ Ἀνθία, ὁ δὲ &c.

αὐτὸν ἰδὼν προστρέχει, καὶ ΦιλοΦρονεῖται, καὶ δεῖται
κοινωνὸν γενέσθαι τῆς ὁδοῦ. Ὁρῶ γάρ σε, ὦ μειρά-
κιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ ὀφθῆναι καλὸν, καὶ ἄλλως
ἀνδρικόν· καὶ ἡ πλάνη φαίνεται πάντως ἰ ἀδικουμέ-
νη. Ἴωμεν οὖν, Κιλικίαν μὲν ἀφέντες, ἐπὶ Καππα-
δοκίαν καὶ τὸν ἐκεῖ Πόντον· λέγονται γὰρ οἰκεῖν ἄν-
δρες εὐδαίμονες. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὴν μὲν Ἀνθίας
ζήτησιν οὐ λέγει, συγκατατίθεται δὲ ἀναγκάζοντι τῷ
Ἴπποβόω. Καὶ ὄρκους ποιούσι συνεργήσειν τε καὶ συλ-
λήψεσθαι. Ἡλπίζε δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἐν τῇ πολλῇ
πλάνῃ τὴν Ἀνθίαν εὐρήσειν. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέ-
ραν ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἀντρον, εἶ τι αὐτοῖς ἐτι περιτ-
τὸν ἦν, αὐτοὺς καὶ τὸν ἵππον ἀνελάμβανον. Ἦν γὰρ
τῷ Ἴπποβόω ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.

currens, blande alloquitur, oratque viae sibi comitem fieri. Video enim te, adolescens, quicumque tandem sis, adspectu pulchrum, alias strenuum. Sane videris omnino a recta via aberrasse. Eamus ergo in Cappadociam, ibique Pontum, relicta Cilicia; ubi beatos esse homines dicunt. Abrocomas de Anthiae investigatione nil quidem aperit Hippothoo, sed instanti assentitur. Convenit ipsis iureiurando de mutua opera & auxilio: sperabat enim Abrocomas, se latius vagando Anthiam inventurum esse. Die illa ad antrum reversi, quod supererat, sese & equum reficiendo, infumferunt: erat enim Hippothoo equus in silva absconditus.

1 Ἀδικουμένη) Loc. corr. ἀδικουμένου.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
 ΤΩΝ ΚΑΤΑ
 ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
 ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
 ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Τῆ δὲ ἐξῆς παρήεσαν μὲν Κιλικίαν· ἐποιοῦντο δὲ τὴν ὁδὸν ἐπὶ Μάζακον, πόλιν τῆς Καππαδοκίας, μεγάλην καὶ καλήν. Ἐκεῖθεν γὰρ Ἴππόθοος ἐνενόει, συλλεξάμενος νεανίσκους ἀκμάζοντας, συστήσασθαι πάλιν τὸ ληστήριον. Ἰούσι δὲ αὐτοῖς διὰ κωμῶν με-

XENOPHONTIS
 EPHESIACORUM
 DE AMORIBUS
 ANTHIAE ET ABROCOMAE
 LIBER TERTIUS.

INSEQUENTI die Ciliciam reliquerunt, iterque fecerunt Mazacum versus, Cappadociae urbem magnam pulchramque: ibi enim Hippothous in animum induxerat, collectis virenti robore iuvenibus, praedonum agmen restituere. Magnos pagos pertranseuntibus, in-

γάλων, πάντων ἦν ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων. Καὶ γὰρ ὁ Ἰππόθοος ἐμπείρως εἶχε τῆς Καππαδοκῶν Φωνῆς, καὶ αὐτῶ πάντες ὡς οἰκείῳ προσεφέροντο. Διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν ἡμέραις δέκα, εἰς Μάζακον ἔρχονται, καὶ ἐνταῦθα πλησίον τῶν πυλῶν εἰσῶκίσαντο, καὶ ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινῶν ἐκ τοῦ καμάτου θεραπεῦσαι. Καὶ δὴ εὐωχουμένων αὐτῶν ἐστέναξεν ὁ Ἰππόθοος, καὶ ἐπεδάκρυσεν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤρετο αὐτὸν, τίς ἡ αἰτία τῶν δακρύων. Καὶ ὅς, Μεγάλα, ἔφη, τὰ μὰ διηγήματα, καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγωδίαν. Ἐδέετο Ἀβροκόμης εἰπεῖν, ὑπισχνούμενος καὶ τὰ καθ' αὐτὸν διηγῆσασθαι. Ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἀνωθεν (μόνοι δὲ ἐτύγχανον ὄντες) ἐξηγεῖται τὰ καθ' αὐτόν.

Ἐγὼ, ἔφη, εἰμὶ τὸ γένος πόλεως Περίνθου (πλησίον δὲ τῆς Θράκης ἢ πόλις) τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων. Ἀκούεις δὲ καὶ τὴν Πέρινθον, ὡς ἔνδοξος, καὶ τοὺς ἀνδρας, ὡς εὐδαίμονες ἐνταῦθα. Ἐκεῖ, νέος

gens commeatus copia suppetebat: erga Hippothoum enim, Cappadocum linguae peritum, tanquam domesticum omnes se gerebant. Decem diebus perfecto itinere Mazacum perveniunt, ibique prope portas divertuntur, decernuntque, se aliquot dies a labore reficere. In convivio Hippothous suspirat, lacrimatque. Abrocomas quaerit, quae lacrimarum causa? Ille, Longa est, inquit, rerum mearum commemoratio, ac tragoediae plena. Abrocomas ad dicendum hortatur, sua se quoque narraturum promittens. Ille altius initium repetens, cum forte soli essent, ordine, quae ipsi acciderant, narrat.

Ego, inquit, genere Perinthius sum, (urbs est Thraciae vicina) e primariis civitatis. Audisti, quam celebris sit Perinthus, & cives opulenti. Ibi cum iuvenis ad-

ᾶν, ἠράσθη μειρακίου καλοῦ. Ἦν δὲ τὸ μειράκιον τῶν ἐπιχωρίων ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ. ἠράσθη δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδὼν, καὶ οὐκ ἐκαρτέρησα. Ἐορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίου καὶ παννυχίδος ἐπ' αὐτῆς, πρόσειμι τῷ Ὑπεράνθῃ, καὶ ἱκετεύω κατοικτεῖραι. Ἀκούσαν δὲ τὸ μειράκιον πάντα ὑπισχνεῖται, κατελεῆσάν με. Καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοιπορεῖ Φιλήματα καὶ ψαύσματα, καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα. Τέλος δὲ, ἐδυνήθημεν καιροῦ λαβόμενοι γενέσθαι μετ' ἀλλήλων μόνοι, καὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἰ ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν. Καὶ χρόνῳ συνῆμεν πολλῷ, στέργοντες ἀλλήλους διαφερόντως, ἕως δαίμων τις ἡμῖν ἐνεμέσθησε. Καὶ ἔρχεται τις ἀπὸ Βυζαντίου (πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ) ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, ὃς ἐπὶ πλούτῳ καὶ περιουσίᾳ μέγα φρονῶν Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο. Οὗτος ἐπι-

huc essem, amore cuiusdam adolescentuli indigenae captus sum, cui nomen Hyperanthae. Cum primum illum in gymnasiis luctantem vidissem, amavi; nec durare potui, quin, cum festum patrium ac privigilium ageretur, ipsum adirem, oraremque, ut mei misereretur. Ut audivit adolescens, omnia pollicetur misericordia commotus. Primi que amoris gradus fuere oscula, contactus, ac multae a me lacrimae. Tandem potuimus, occasione arrepta, soli una esse, ob eandem aetatem minime suspecti. Longa nobis consuetudo fuit mutuo deamantibus, donec Deus aliquis invidit. A Byzantio, quod non longe a Perintho abest, advenit vir inter illic potiores, ob pecuniam & opes elati animi, Aristoma-

ἰ Ἀλλήλοις ἀνύποπτος ἦν) Hemsterhusius emendat, ἄλλοις ἀνύποπτον ἦν. Locella: τὸ τῆς ἡλικίας

παράλληλον ἀνύποπτον ἦν. Neutrum, ut ingenue fatear, satisfacit.

βας εὐθύς τῇ Περίνθῳ, ὡς ὑπό τινος ἀπεσταλμένος κατ' ἐμοῦ Θεοῦ, ὄρᾳ τὸν Ὑπεράνθην σὺν ἐμοῖ, καὶ εὐθέως ἀλίσκεται τοῦ μεираκίου, θαυμάσας τὸ κάλλος, πάντα ὄντινούν ἐπάγεσθαι δυνάμενον. Ἐρασθεὶς δὲ, οὐκέτι μετρίως κατεῖχε τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μεираκίῳ προσέπεμπεν. Ὡς δὲ ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, (ὁ γὰρ Ὑπεράνθης, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὐνοίαν, οὐδένα προσίετο) πείθει τὸν πατέρα αὐτοῦ, πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων. Ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ὑπεράνθην, προφάσει διδασκαλίας· ἔλεγε γὰρ, εἶναι λόγων τεχνίτης. Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν, τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε, μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν εἰς Βυζάντιον. Εἰπόμεν καὶ γὰρ, πάντων καταφρονήσας τῶν ἑμαυτοῦ, καὶ, ὅσα ἐδυνάμην, συνήμην τῷ μεираκίῳ. Ἐδυνάμην δὲ ὀλίγα, καὶ μοι φίλημα σπάνιον ἐγίνετο καὶ λαλία δυσχερής· ἐφρουρούμην δὲ ὑπὸ πολλῶν. Τελευταῖον οὐκέτι καρτερῶν, ἑμαυτὸν παροξύνας ἐπᾶν-

chus vocabatur. Is vix Perinthum ingressus, velut ab aliquo Deorum in me missus, Hyperanthem, qui mecum erat, videt, statimque admiratione formae adolescentuli capitur, quae quemque valeat allicere. Deprensus non amplius immodicum amorem cohibuit, sed primum puerum arcessit; ac nihil proficiens, cum Hyperanthes ob benevolentiam erga me suam neminem adiret, patri, homini nequam, avaro sordidoque persuadet, ut sibi Hyperanthem tradat, institutionis causam obtendens: dicebat se enim sermonum artificem. Ut accepit, primo inclusum habuit, inde Byzantium abstulit. Sequor ego, meis omnibus posthabitis, & quoties licuit, puerum conveni. Licuit vero raro: unde infrequentia mihi oscula, difficillimae colloctiones, multis me observantibus. Tandem non amplius ferre

εἰμι εἰς Πέρινθον, καὶ πάντα, ὅσα ἦν μοι κτήματα, ἀποδόμενος, συλλέξας ἄργυρον εἰς Βυζάντιον ἔρχομαι. Καὶ λαβὼν Ξιφίδιον, (συνδοκοῦν τοῦτο καὶ τῷ Ὑπεράνθῃ) εἴσειμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ εὐρίσκω συγκατακείμενον τῷ παιδί. Καὶ ὀργῆς πλησθεὶς παίω τὸν Ἀριστόμαχον καιρίαν. Ἡσυχίας δὲ οὔσης, καὶ πάντων ἀναπαυομένων, ἔξεμι, ὡς εἶχον, λαβὼν, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ὑπεράνθην. Καὶ δι' ὅλης νυκτὸς ὀδεύσας εἰς Πέρινθον, εὐθὺς νεῶς ἐπιβάς, οὐδένοσ εἰδότησ, ἔπλεον εἰς Ἀσίαν. Καὶ μέχρι μὲν τινὸσ διήνυστο εὐτυχῶσ ὁ πλοῦσ. Τελευταῖον δὲ κατὰ Λέσβον ἡμῖν γενομένοισ ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν, καὶ ἀνατρέπει τὴν ναῦν. Καὶ γὰρ μὲν τῷ Ὑπεράνθῃ συνενηχόμεν, ὑπῖων αὐτῷ, καὶ κουφωτέραν τὴν νῆξιν ἐποιούμην. Νυκτὸσ δὲ γενομένησ οὐκέτι ἐνεγκὸν τὸ μειράκιον παρείθῃ τῷ κολύμβῳ, καὶ ἀποθνήσκει. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἠδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τὴν

valens, me ipsum instigans, Perinthum redeo, & omnibus, quae possidebam, venditis, collecta pecunia, Byzantium revertor, arreptoque gladio, (consilium & Hyperanthes probaverat) noctu Aristomachi domum intro, & cum puero cubantem invenio, iraeque plenus letali vulnere percutio. Per silentium quietis cunctis clam potui egredi, Hyperanthem abducens, & totius noctis itinere Perinthum profectus, statim navim conscendens insciis omnibus in Asiam navigavi. Aliquantum in principio felix navigatio fuit: tandem Lesbum praetereuntibus vehemens irruit ventus, & navim subvertit. Ego cum Hyperanthe natabam, eiusque natationem sublevabam. Sub noctem cum vires ad natandum adolescentulo deficerent, moritur. Ego tantum potui cor-

Longus.

R

γῆν, καὶ θάψαι. Καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ στενά-
ξας, ἀφελὼν λείψανα, καὶ δυνηθεὶς εὐπερῆσαι που
ἐνὸς ἐπιτηδείου λίθου, στήλην ἐπέστησα τῷ τάφῳ, καὶ
ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς μεираκίου ἐπί-
γραμμα παρ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν πλασάμενος·

Ἴππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθη,

Οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱεροῖο πολίτου

Ἐς βάθος ἐκ γαίης· ἄνθος κλυτὸν, ὃν ποτε δαίμων

Ἦρπασεν ἐν πελάγει, μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

Τοῦντεῦθεν δὲ εἰς μὲν Πέρινθον ἐλθεῖν οὐ διέγγων,
ἐτρέπην δὲ δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τὴν μεγάλην καὶ
Παμφυλίαν. Κάνταῦθα ἀπορία βίου, καὶ ἀθυμία τῆς
συμφορᾶς, ἐπέδωκα ἑμαυτὸν ληστηρίῳ. Καὶ τὰ μὲν
πρῶτα ὑπηρετῆς ληστηρίου γενόμενος, τὸ τελευταῖον
δὲ περὶ Κιλικίαν αὐτὸς συνεστησάμην ληστήριον εὐδο-
κιμῆσαν ἐπὶ πολὺ· ἕως ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ οὐ πρὸ
πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Αὕτη μὲν ἢ τῶν ἐμῶν διηγημά-

pus usque ad litus fervare & humare. Multum lacri-
mans & ingemiscens, monumentis ablatis, idoneo forte
lapide invento, titulum sepulcro statui, inscripsique in
infelicis pueri memoriam epigramma ex tempore factum :

Hippothous titulum fecit claro hunc Hyperanthi,

Non alium potuit sancto tumulum dare civi.

Inclitus heu cecidit flos magni flamine venti,

Quem rapiens pelago Fors funere mersit acerbo.

Ex eo Perinthum non redire statui, sed per Asiam in
Phrygiam maiorem & Pamphyliam iter converti. Ibi
inopia & animi aegritudine coactus, latrocinando me
dedi. Primo latrocinii comes factus, tum in Cilicia ipse
praedonum agmine constituto clarus admodum fui; do-
nec, qui mecum erant, capti sunt non multo ante,
quam te vidissem. Haec narrationum mearum fortuna.

των τύχη. Σὺ δὲ, ὦ Φίλτατε, εἶπέ μοι τὰ ἑαυτοῦ·
 θῆλος γὰρ εἶ μεγάλη τινι ἀνάγκη τῇ κατὰ τὴν πλά-
 νην χρώμενος.

Λέγει δὲ ὁ Ἀβροκόμης, ὅτι Ἐφέσιος, καὶ ὅτι
 ἠράσθη κόρης, καὶ ὅτι ἔγημεν αὐτὴν, καὶ τὰ μαν-
 τεύματα, καὶ τὴν ἀποδημίαν, καὶ τοὺς πειρατὰς,
 καὶ τὸν Ἀψυρτον, καὶ τὴν Μαντῶ, καὶ τὰ δεσμὰ,
 καὶ τὴν Φυγὴν, καὶ τὸν αἰπόλον, καὶ τὴν μέχρι Κι-
 λικίας ὁδόν. Ἐτι λέγοντος αὐτοῦ, συνανεθρήνησεν ὁ
 Ἰππόθοος, λέγων, ὦ πατέρες ἐμοὶ, ὦ πατρίς, ἦν
 οὔποτε ὄψομαι, ὦ πάντων μοι Ὑπεράνθη Φίλτατε.
 Σὺ μὲν οὖν, Ἀβροκόμη, καὶ ὄψῃ τὴν ἐρωμένην, καὶ
 ἀπολήψῃ χρόνῳ ποτε ἐγὼ δὲ Ὑπεράνθην ἰδεῖν οὐκέτι
 δυήσομαι. Λέγων ἐδείκνυέ τε τὴν κόμην, καὶ ἐπεδά-
 κρυσεν αὐτῇ. Ὡς δὲ ἰκανῶς ἐθρήνησαν ἀμφότεροι, ἀπο-
 βλέψας εἰς τὸν Ἀβροκόμην ὁ Ἰππόθοος, Ἄλλο, ἔφη,
 σοὶ ὀλίγον διήγημα παρηῆλθον, οὐκ εἰπὼν πρὸ ὀλί-

Nunc tu, amice, & tuam narra: videris enim magna
 quadam necessitate ductus vagari.

Abrocomas se Ephesium esse dicit, puellam amasse,
 & duxisse, vaticinia, peregrinationem, piratas, Apfy-
 rum, Manto, vincula, fugam, caprarium, & usque Ci-
 liciam iter. Illo adhuc loquente, Hippothous collacri-
 mavit, O parentes, inquires, o patria, vos nunquam
 adspiciam, o mihi omnium carissime Hyperanthe. Tu
 quidem, Abrocoma, videbis tandem, quam amas, & ali-
 quando recuperabis. At ego Hyperanthem videre nun-
 quam potero. Haec dicens Hyperanthis comam osten-
 dit, & super illa flevit. Postquam ambo affatim col-
 lacrimassent, Hippothous, Abrocomam respiciens, Ali-
 quid tibi, inquit, narrando praeterii: non enim dixi,

γου, τοῦ τὸ ληστήριον ἀλῶναι, ἐπέστη τῷ ἀντρω κόρη καλὴ, πλανωμένη, τὴν ἡλικίαν ἔχουσα τὴν αὐτὴν σοι, καὶ πατρίδα ἔλεγε τὴν σὴν· πλέον γὰρ οὐδεν ἔμαθον. Ταύτην ἔδοξε τῷ Ἄρει θυσαί· καὶ δὴ πάντα ἦν παρεσκευασμένα, καὶ ἐπέστησαν οἱ δῖοι καὶ γὰρ μὲν ἐξέφυγον, ἡ δὲ, οὐκ οἶδα, ὅ τι ἐγένετο. Ἦν δὲ καλὴ πάνυ, Ἀβροκόμη, καὶ ἐσταλμένη λιτῶς, κόμη ξανθὴ, χαριέντες ὀφθαλμοί. Ἐτι λέγοντος αὐτοῦ ἀνεβόησεν Ἀβροκόμης, τὴν ἐμὴν Ἀνθίαν ἐώρακας, Ἰππόθοε. Ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφυγε; τίς δὲ αὐτὴν ἔχει γῆ; ἐπὶ Κιλικίαν τραπώμεθα, ἐκείνην ζητήσωμεν, οὐκ ἐστὶ πόρρω τοῦ ληστήριου. Ναί, πρὸς αὐτοῦ σοι ψυχὴν ὑπεράνθους, μὴ με ἐκὼν ἀδικήσης, ἀλλ' ἴωμεν, ὅπου δυνησόμεθα Ἀνθίαν εὔρειν. Ὑπισχνεῖται ὁ Ἰππόθοος πάντα ποιήσειν. Ἐλεγε δὲ ἀνθρώπους δεῖν ὀλίγους συλλέξασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁδοῦ.

paulo ante, quam caperentur latrones, ad antrum advenisse errantem puellam pulchram, parem tuae aetatem habentem, patriamque tuam nominasse. Nil ultra didici. Hanc decrevimus Marti immolare, & parata quidem omnia erant, cum supervenere, qui persequerentur. Ego aufugi. Quid illa factum sit, ignoro. Sed omnino pulchra erat, o Abrocoma, simplicem induta vestem, coma flava, oculi venusti. Illo etiam loquente exclamavit Abrocomas, Meam vidisti Anthiam, Hippothoë. Quonam aufugit? quae illam terra habet? Ciliciam revertamur, illam quaesituri: non longe abest a latronum antro. Per Hyperanthis animam, quae eadem ac tua est, precor, ne mihi volens iniurius sis; sed eamus, ubi invenire Anthiam possimus. Hippothous omnia se facturum promittit: nonnullos colligendos esse homines dicit ad itineris securitatem.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες, ὅπως ὀπίσω τὴν εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται. Τῇ δὲ Ἀνθία αἱ τριάκοντα παρεληλύθεσαν ἡμέραι· καὶ παρεσκευάζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον ἱερεῖα, καὶ κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων. ¹ Πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἄλλων ἀφθονία. Συμπαρήσαν δὲ αὐτῷ οἱ τε οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς· πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεώρταζον τὸν Ἀνθίας γάμον. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἡ Ἀνθία ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ληστηρίου, ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν πρεσβύτης Ἐφέσιος ἰατρὸς τὴν τέχνην, Εὐδοξὸς τούνομα· ἦκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν εἰς Αἴγυπτον πλέων. Οὗτος ὁ Εὐδοξὸς περιηεὶ μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας, ὅσοι Ταρτέων εὐδοκιμώτατοι, οὓς μὲν ἐσθῆτας, οὓς δὲ ἀργύριον αἰτῶν, διηγούμενος ἐκάστῳ τὴν συμφορὰν· προσῆλθε δὲ καὶ τῷ Περιλάῳ, καὶ εἶπεν ὅτι Ἐφέσιος, καὶ ἰατρὸς τὴν τέχνην. Ὁ δὲ αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ἡσθῆσεσθαι νομίζων ἀνδρὶ ὀφθέντι Ἐφεσίῳ.

Dum illi agitant, quo modo in Ciliciam regrederentur, Anthiae iam triginta dies praeterierant, & Perilao parabantur nuptiales victimae, ab agro abductae: magna porro aliarum rerum paratur copia. Familiares ei simul & cognati aderant; & e civibus multi convenerant ad celebrandas nuptias Anthiae. Eo tempore, quo Anthia e latronum manibus erepta Tarsum venerat, ibi forte e naufragio pervenerat senex quidam, qui Aegyptum versus iter in animo habuerat, Ephesius Eudoxus nomine, qui Tarsensium nobilissimos adiens vestem & argentum petebat, omnibus infortunium narrans. Ad Perilaum venit, dicit se Ephesium, se medicum esse. Perilaus eum ad Anthiam adducit, pergratum ei fore existimans, si

¹ Πολλὰ δὲ -- καὶ συγγενεῖς.) Cod. Flor. supplevit Locellae diligentia. Haec, incuria Cocchii omissa, e

Ἡ δὲ ¹ ἐφιλοφρονεῖτό τε τὸν Εὐδοξόν, καὶ ἀνεπυθάνετο, εἴ τι περὶ τῶν αὐτῆς λέγειν ἔχοι. Ὁ δὲ, ὅτι οὐδὲν ἐπίσταιτο, μακρᾶς αὐτῷ τῆς ἀποδημίας τῆς ἀπὸ Ἐφέσου γεγενημένης. Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον ἔχαιρεν αὐτῷ ἢ Ἀνθία, ² ἀναμιμνησκομένη τῶν οἴκοι. Καὶ δὴ συνήθης τε ἐγεγόνει τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ εἰσῆει παρ' ἑκάστα πρὸς τὴν Ἀνθίαν, πάντων ἀπολαύων τῶν ἐπιτηδείων, αἰεὶ δεόμενος αὐτῆς εἰς Ἐφεσον παραπεμφθῆναι. Καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν αὐτῷ καὶ γυναίη. Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ, ἐφειστήκει δὲ ἡ ³ ἡμέρα, δεῖπνον μὲν αὐτοῖς πολυτελὲς ἠτοίμαστο, καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόσμητο κόσμῳ νυμφικῷ. Ἐπαύετο δὲ οὔτε νύκτωρ οὔτε μεθ' ἡμέραν δακρύουσα, ἀλλ' αἰεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν

Ephesium hominem vidisset. Illa Eudoxum comiter allocuta, si quid sibi de suis dicendum habeat, rogat. Is se nihil scire, diu ab Epheso peregre agentem. Nihilo tamen minus laeta de illo fuit Anthia, rerum domesticarum recordans. Itaque iam & familiarium consuetudine utebatur, & idemtidem Anthiam, si quid opus haberet, adibat, & eius beneficio omnibus ad vitam necessariis fruebatur: orabat vero eam semper, ut Ephesum mitteretur; erant quippe ei uxor liberique. Ubi omnia, quae ad nuptias spectarent, Perilao perfecta fuere, instabatque dies, coena opipare ei apparatus, & Anthia nuptialibus ornamentis exornatur. Ei nec noctu, nec interdiu ulla lacrimis quies. Semper oculis obversabatur

¹ Ἐφιλοφρονεῖτό τε) Haec est Cod. Flor. lectio. Ita quoque legi iusserat Hemsterh. Prave edd. ἐφιλοφρόνει τότε.

² Ἀναμιμνησκομένη -- τὴν οἰκίαν) Suppleta haec a Locella e

Codice Florentino.

³ Ἡ ἡμέρα) Hoc vocab. Cocch. in exempli sui margine adnotaverat. In Cod. quodnam fuerit, vix exputes.

Ἀβροκόμην. Ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλὰ, τὸν ἔρωτα, τοὺς ἔκρους, τὴν πατρίδα, τοὺς πατέρας, τὴν ἀνάγκην, τὸν γάμον. Καὶ δὴ καθ' αὐτὴν γενομένη, καιροῦ λαβομένη, σπαράξασα τὰς κόμας, Ὡ πάντα ἄδικος ἐγὼ, Φησὶ, καὶ πονηρὰ, ὡς οὐχὶ τοῖς ἴσοις Ἀβροκόμην ἀμείβομαι. Ὁ μὲν γε, ἵνα ἐμὸς ἀνὴρ μείνῃ, καὶ δεσμὰ ὑπομένει, καὶ βασάνους, καὶ ἴσως που καὶ τέθνηκεν· ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνων ἀμνημονῶ, καὶ γαμοῦμαι δυστυχῆς, καὶ τὸν ὑμέναιον ἄσει τις ἐπ' ἐμοὶ, καὶ ἐπ' εὐνήν ἀφίξομαι τὴν Περιλάου. Ἀλλ' ὦ Φιλτάτη μου πασῶν Ἀβροκόμου ψυχὴ, μηδὲν τι ὑπὲρ ἐμοῦ λυπηθῆς, οὐ γάρ ποτε ἐκούσα ἀδικήσαιμί σε. Ἐλεύσομαι, καὶ μέχρι θανάτου μείνασα νύμφη σή. Ταῦτα εἶπε, καὶ ἀφικομένου παρ' αὐτὴν τοῦ Εὐδόξου τοῦ Ἐφεσίου ἱατροῦ, ἀπαγαγούσα αὐτὸν ἐπ' οἴκημά τι ἠρεμαῖον προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ,

Abrocomas, multaque simul in mentem veniebant, amor, iusiurandum, patria, parentes, necessitas, nuptiae. Occasione arrepta seorsum concedens, capillofque discindens, O me, inquit, omnino iniquam & sceleratam. Non parem Abrocomae vicem reddo. Ille quidem, ut viri mihi fidem fervet, vincula & supplicium omne sustinet, & forsan mortuus est. Ego vero horum oblita nubo misera? Hymenaeum de me aliquis canet? Perilai lectum attingam? At o mihi omnium carissima Abrocomae anima, ne afflicteris mei causa: nunquam enim iniuria te afficiam volens. Adibo te, usque ad mortem sponsae fide servata. Cum haec dixisset, Eudoxum Ephesium medicum accedentem sensim in semotum cubiculum abduxit, ibique ad illius genua pro-

ι ἠρεμαῖον) Locella conii. ἠρημαῖον, remotum.

καὶ ἱκετεύει μηδενὶ κατειπεῖν τῶν ρηθησομένων μηδέν, καὶ ὀρκίζει τὴν πάτριον θεῶν Ἄρτεμιν, συμπράξαι πάντα ὅσα ἂν αὐτοῦ δεηθῆ. Ἀνίστησιν αὐτὴν ὁ Εὐδοξος πολλὰ θρηνοῦσαν, καὶ θάρρειν παρεκάλει, καὶ ἐπώμνυε, πάντα ποιήσειν ὑπισχνούμενος. Λέγει δὴ αὐτῷ τὸν Ἀβροκόμου ἔρωτα, καὶ τοὺς ὄρκους τοὺς πρὸς ἐκεῖνον, καὶ τὰς περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας. Καὶ, εἰ μὲν ἦν ζῶσαν, ἔφη, με ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἀβροκόμην, ἢ λαθεῖν ἀποδράσασαν ἐντεῦθεν, περὶ τούτων ἂν ἐβουλευόμην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν τέθνηκε, συγγεῖν δὲ ἀδύνατον, καὶ τὸν μέλλοντα ἀμήχανον ὑπομεῖναι γάμον, οὔτε γὰρ τὰς συνθήκας παραβήσομαι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην, οὔτε τὸν ὄρκον ὑπερόψομαι. Σὺ τοίνυν βοηθὸς ἡμῖν γένου, φάρμακον εὐρῶν, ποθεν ὁ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν καρδιαίμονα. Ἔσται δὲ ἀντὶ τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπεύξο-

cidens, supplicat, nemini detegat eorum, quae dictura fit, quidquam, adiuratque per patriam Deam Dianam, iuvet, quibuscunque rebus opus habuerit. Eudoxus fuisse lacrimantem erigit, bonoque esse animo iubet, seque omnia facturum iureiurando promittit. Illa Abrocomae amorem narrat, datumque illi iusiurandum servandaeque pudicitiae sponsonem. Quod si mihi vivae liceret, inquit, vivum Abrocomam recuperare, vel hinc clam aufugere, de hisce sane consularem; postquam vero ille occidit, neque ego fugere, vel constitutas in hunc diem nuptias disturbare ullo modo possum, nec promissa Abrocomae facta transgrediar, neque iusiurandum contemnam. Tu nobis igitur adiutor esto, venenum alicunde quaerens, quod me miseram liberet malis. Multa tibi pro eo dona & Dii dabunt,

μαι καὶ πρὸ τοῦ θανάτου πολλάκις ὑπὲρ σοῦ· αὐτὴ δέ σοι καὶ ἀργύριον δώσω, καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω. Δυνήσῃ δὲ πρὸ τοῦ πύθασθαι τινα ἐπιβὰς νεὼς τὴν ἐπ' Ἐφέσου πλεῖν. Ἐκεῖ δὲ γένομενος, ἀναζητήσας τοὺς γονεῖς Μεγαμήδη τε καὶ Εὐίππην, ἀγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτὴν, καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀποδημίαν, καὶ ὅτι Ἀβροκόμης ἀπόλωλε λέγε. Εἰποῦσα τῶν ποδῶν αὐτοῦ προκυλίετο, καὶ ἐδεῖτο μηδὲν ἀντειπεῖν αὐτῇ, δοῦναί τε τὸ Φάρμακον. Καὶ προκομίσασα εἴκοσι μνάς ἀργυρίου, περιδέραιός τε αὐτῆς, (ἦν δὲ αὐτῇ πάντα ἄφθονα, πάντων γὰρ ἐξουσίαν εἶχε τῶν Περιλάου) δίδωσι τῷ Εὐδόξῳ. Ὁ δὲ βουλευσάμενος πολλὰ, καὶ τὴν κόρην οἰκτεῖρας τῆς συμφορᾶς, καὶ τῆς εἰς Ἐφεσον ἐπιθυμῶν ὁδοῦ, καὶ τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν δῶρων ἠττώμενος, ὑπισχνεῖται δῶσειν τὸ Φάρμακον, καὶ ἀπῆει κομιῶν. Ἡ δὲ ἐν τούτῳ πολλὰ καταθρηνεῖ, τὴν τε ἡλικίαν κατοδυρομένη τὴν

quos saepius pro te ante mortem orabo, ipsaque pecuniam tibi & viaticum parabo, poterisque, antequam quis audiat quidquam, conscensā navi in Ephesum navigare; quo ubi adveneris, parentes meos Megamedem & Evippam perquires, meum illis obitum nuntiabis, & quaecunque peregre agenti evenerunt, utque Abrocomas periit, narrabis. His dictis, eius pedibus provoluta supplicabat, ne denegaret sibi venenum; profrensque viginti argenti minas, insuper & monilia (omnia enim illi abundabant, penes quam omnes erant Perilai divitiae) Eudoxo tradidit. Ille multa versans animo, puellae infortunium miseratus, redeundi Ephesum valde cupidus, pecuniae munerumque avidissimus, venenum se daturum promittit, disceditque id allaturus. Interea illa totum os lacrimis opplet, aetatem suam, im-

ἑαυτῆς, καὶ ὅτι μέλλοι πρὸ ὥρας ἀποθανεῖσθαι λυ-
 κουμένη· πολλὰ δὲ Ἀβροκόμην, ὡς παρόντα, ἀνεκάλει.
 Ἐν τούτῳ ὀλίγον διαλιπὼν ὁ Εὐδοξὸς ἔρχεται κομί-
 ζων θανάσιμον μὲν οὐχὶ Φάρμακον, ὑπνωτικὸν δέ· ὡς
 μή τι παθεῖν τὴν κόρην, καὶ αὐτὸν ἐφοδίων τυχόντα
 ἀνασωθῆναι. Λαβοῦσα δὲ ἡ Ἀνθία, καὶ πολλὴν γνοῦ-
 σα χάριν, αὐτὸν ἀποπέμπει. Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐπιβάς
 νεὼς ἐπανήχθη. Ἡ δὲ καιρὸν ἐπιτήδειον ἐζήτει πρὸς τὴν
 πόσιν τοῦ Φαρμάκου.

Καὶ ἤδη μὲν νύξ ἦν, παρεσκευάζετο δὲ ὁ θάλα-
 mos, καὶ ἦκον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν
 ἐξαίροντες. Ἡ δὲ ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῆει
 ἐν τῇ χειρὶ κρύπτουσα τὸ Φάρμακον. Καὶ ὡς πλησίον
 τοῦ θαλάμου γίνεται, οἱ οἰκεῖοι ἀνευφήμησαν τὸν ἡμέ-
 ναιον. Ἡ δὲ ἀνωδύρετο, καὶ ἐδάκρυεν, Οὕτως ἐγὼ, λέ-
 γουσα, πρότερον ἠγόμην Ἀβροκόμην νυμφίῳ, καὶ παρέ-

maturumque fatum deplorans, & idemtidem Abroco-
 mam, ac si adesset, invocans. Non diu moratus Eudo-
 xus affert venenum, nequaquam letale, sed somnifi-
 cum, ut ne quid puella pateretur, ipse vero, viaticum
 nactus, evaderet. Anthia, accepto medicamento, maxi-
 mam illi gratiam habens dimittit; qui statim navim con-
 scendens solvit. Illa idoneum bibendo medicamento tem-
 pus quaerebat.

Iamque nox erat, parabaturque thalamus, cum ii, qui-
 bus ea cura mandata fuerat, veniunt & educunt An-
 thiam. Quae invita lacrimansque egreditur, venenum
 manu abscondens. Et ubi thalamum accedit, necessa-
 rii, hymenaeum canentes, laeto omine profecuti sunt.
 Lamentabatur tamen illa & lacrimabat, Primum, in-
 quiens, Abrocomae sponso ducta fui ad felices nuptias,

στεμπεν ἡμᾶς πῦρ ἐρωτικόν, καὶ ¹ ὑμέναιος ἤδετο ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι. Νυνὶ δὲ τί ποιήσεις, Ἀνθία; ἀδικήσεις Ἀβροκόμην τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν διὰ σε τεθνηκότα; οὐχ οὕτως ἄνανδρος ἐγὼ, οὐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. Δεδόχθω ταῦτα, ² πίνωμεν τὸ Φάρμακον, Ἀβροκόμην εἶναί μοι δεῖ ἄνδρα, ἐκεῖνον καὶ τεθνηκότα βούλομαι. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἤγετο εἰς τὸν θάλαμον. Καὶ δὴ μόνη μὲν ἐγεγόνει ἔτι δὲ Περίλαος μετὰ τῶν φίλων εὐωχεῖτο. Σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψους κατειληθῆναι, ἐκέλευσεν αὐτῇ τινὶ τῶν οἰκετῶν ὕδωρ ἐνέγκειν, ὡς δὴ πιομένη. Καὶ δὴ κομισθέντος ἐκ πώματος, λαβοῦσα, οὐδενὸς ἔνδον αὐτῇ παρόντος ἐμβάλλει τὸ Φάρμακον, καὶ δακρῦσασα, ³ Ω Φιλτάτου, Φησὶν, Ἀβροκόμου ψυχὴ, ἰδοὺ σοὶ τὰς ὑποσχέσεις ἀποδίδωμι, καὶ ὁδὸν ἔρχομαι τὴν παρά σε, δυστυχῆ μὲν, ἀλλ' ἀναγκαῖαν. Καὶ δέχου με ἄσμενος, καὶ

nos amoris fax comitata est, duxit hymenaeus. Nunc quid ages, Anthia? Iniuriane fueris Abrocomae viro, amanti, tui causa mortuo? Non adeo mollis sum, neque in malis pavida. Decreta sunt haec, venenum bibo. Abrocomam meum esse virum oportet. Illum & mortuum volo. Haec fata ducitur in thalamum, ubi sola paululum fuit, Perilao adhuc cum amicis discumbente. Simulans igitur, se ob angorem siti correptam, aliquem e famulis aquam afferre iubet, velut bibitura; allatumque poculum sumens, cum nemo adesset, iniicit medicamentum, obortisque lacrimis, O carissima, inquit, Abrocomae anima, en tibi promissa persolvo, atque ad te iter ingredior, infelix illud quidem, sed necessarium. Recipe me lubens, mihique

¹ Ὑμέναιος ἤδετο) Praeclare ita emendavit Hemsterh. h. l. Edd. obtinet ἤγετο.

² Πίνωμεν) Debetur & haec lectio magno Hemsterh. Divisim libri: πίνω μὲν.

μοι παρέχε τὴν ἐκεῖ μετὰ σου δίαιταν εὐδαίμονα. Εἰ-
 πούσα ἔπιε τὸ Φάρμακον, καὶ εὐθὺς ὕπνος τε αὐτὴν
 κατεῖχε, καὶ ἔπιπτεν εἰς γῆν, καὶ ἐποίει τὸ Φάρμα-
 κον, ὅσα ἐδύνατο. Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ὁ Περίλαος, εὐθὺς
 ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν κειμένην ἐξεπλάγη, καὶ ἀνεβόησε.
 Θόρυβός τε πολὺς τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἦν, καὶ πάθη
 συμμιγῆ, οἰμαγῆ, φόβος, ἐκπληξις. Οἱ μὲν ὠκτει-
 ρον τὴν δοκοῦσαν τεθνηκέαι, οἱ δὲ συνήχθοντο Περιλάω,
 πάντες δὲ ἐβρῆνουν τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Περίλαος τὴν ἐσθῆ-
 τα περιρρήξάμενος, ἐπιπεσὼν τῷ σώματι, ὦ Φιλτάτη
 μοι κόρη, φησὶν, ὦ πρό τῶν γάμων καταλιπούσα τὸν
 ἐρῶντα, ὀλίγαις ἡμέραις νύμφη Περιλάου γενομένη, εἰς
 οἶόν σε θάλαμον, τὸν τάφον, ἄξομεν; εὐδαίμων ἄρα,
 ὅστις ποτε Ἀβροκόμης, ἦν. Μακάριος ἐκεῖνος ὡς ἀλη-
 θῶς, τηλικαῦτα παρ' ἐρωμένης λαβὼν δῶρα. Ὁ μὲν
 τοιαῦτα ἐβρῆνει. Περιβεβλήκει δὲ ἅπασαν, καὶ ἠσπά-
 ζετο χεῖράς τε καὶ πόδας, Νύμφη, λέγων, ἀθλία,

praeftes tecum iftic vitam beatam agere. His dictis, bi-
 bit medicamentum: quo vires suas omnes exercente,
 fomno correpta subito concidit. Perilaus intrans, ut
 Anthiam vidit iacentem, attonitus exclamat. Turba mul-
 ta domi fit, commixtaque aegritudo, ploratus, timor,
 ftupor. Illi mortuam, quae videbatur, miserabantur,
 hi Perilai vicem dolebant, omnesque infortunium la-
 mentabantur. Perilaus, fciffa veste super corpus pro-
 cumbens, O cariffima, inquit, mihi puella, quae an-
 te nuptias amatorem reliquifti, paucos dies Perilai fpon-
 fa. Eheu, in qualem te thalamum, in fepulcrum dedu-
 cemus! Felix ille, quicunque is fuit, Abrocomas. Bea-
 tus ille vere, qui talia ab amica accepit munera! Is
 ita querebatur, amplexatusque totam, manus pedesque
 ofculabatur, dicens, O infelix fponfa, uxor infelicio!

γύναι δυστυχεστέρα. Ἐκόσμει δὲ αὐτὴν, πολλὴν ἐσθῆ-
 τα ἐνδύων, πολὺν δὲ περιβέεις χουσόν. Καὶ οὐκέτι Φέ-
 ρων τὴν Θέαν, ἡμέρας γενομένης ἐνθήμενος κλίνῃ τὴν
 Ἀνθίαν, (ἢ δὲ ἐκεῖτο ἀναισθητοῦσα) ἤγεν εἰς τοὺς
 πλησίον τῆς πόλεως τάφους. Κανταῦθα κατέθετο ἐν
 τινι οἰκήματι, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας ἱερεῖα, πολλὴν
 δὲ ἐσθῆτα, καὶ κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας.

Ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκειῶν
 εἰς τὴν πόλιν ἤγετο. Καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῷ τάφῳ
 ἡ Ἀνθία ἑαυτῆς γενομένη, καὶ συνεῖσα, ὅτι μὴ τὸ
 Φάρμακον θανάσιμον ἦν, στενάξασα καὶ δακρύσασα,
 ὦ ψευδάμενόν με τὸ Φάρμακον, φησὶν, ὧ κωλύ-
 σαν ὀδεῦσαι πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ὁδὸν εὐτυχῆ. Ἐσφά-
 λην ἄρα (¹ πάντα καινὰ) καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ
 θανάτου. Ἀλλὰ ἐνεστὶ γε ἐν τῷ τάφῳ μείναςαν τὸ
 ἔργον ἐργάσασθαι τοῦ Φαρμάκου λιμῶ. Οὐ γὰρ ἐν-

Ornavit inde illam multa operiens veste, multoque au-
 ro apposito; nec adsp̄ctum diutius sustinens, ut illu-
 xit, lecto imposuit Anthiam, quae iacebat sensus omni-
 no expers, ad vicina urbi sepulcra duxit, ibique in
 hypogaeo quodam reposuit, multas maētavit hostias,
 multamque vestem ornatumque alium cremavit.

Iustis peractis a domesticis & familiaribus in urbem
 reductus fuit. Anthia, in sepulcro relicta, cum ad se
 redisset, sensit, non fuisse letale medicamentum. Su-
 spirans lacrimansque, O fallax, inquit, medicamentum,
 quod me, quo minus ad Abrocomam felix iter perfice-
 rem, vetuit. At frustrata est me, ut omnia vana sunt,
 & moriendi cupiditas. Sed fame licet veneni opus per-
 ficere in sepulcro manenti. Nemo enim hinc me aufe-

¹ Πάντα καινὰ) Ita in Cod. Equidem utrumque scioli emble-
 Flor. legitur. In edd. est, καινά. ma esse puto.

τεῦθέν μέ τις ἀνέλοιτο, οὐδ' ἂν ἐπίδοιμι τὸν ἥλιον, οὐδ' ἂν εἰς Φῶς ἐλεύσομαι. Ταῦτα εἰποῦσα ἐκαρτέρει, τὸν θάνατον προσδεχομένη γενναίως. Ἐκ δὲ τούτου νυκτὸς ἐπιγενομένης λησταί τινες, μαθόντες, ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως, καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμος συγκατάκειται γυναικεῖος, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσὸς, ἦλθον ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ ἀναρρήξαντες τοῦ τάφου τὰς θύρας, εἰσελθόντες τὸν τε κόσμον ἀνηροῦντο, καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν ὀρώσι. Μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἡγούμενοι, ἀνίστων τε αὐτήν, καὶ ἄγειν ἐβούλοντο. Ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιομένη πολλὰ ἐδεῖτο, Ἄνδρες, οἵτινές ἐστε, λέγουσα, τὸν μὲν κόσμον τοῦτον ἅπαντα, ὅστις ἐστὶ, καὶ ἅπαντα τὰ συνταφέντα λαβόντες κομίζετε, Φείσασθε δὲ τοῦ σώματος. Δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς, Ἐρωτι καὶ Θανάτῳ· τούτοις ἐάσατε σχολάσαι με. Ναὶ πρὸς τῶν θεῶν τῶν πατρώων ὑμῶν, μὴ με ἡμέρα δείξητε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκότους δυστυ-

ret; nec solem adspiciam, neque in lucem veniam. His dictis, mortem constanter & fortiter operiebatur. Interea sub noctem cum latrones quidam sepultam fuisse magnifice puellam rescivissent, multumque muliebris cultus, aurique & argenti coniectum, ad tumulum veniunt, diffractisque foribus intrant, ornatumque auferunt, & Anthiam vivam videntes, magnum & id lucrum existimantes, erigunt, & abducere volunt; cum illa pedibus ipforum provoluta obsecrat, Viri, quicumque estis, inquires, cultum hunc omnem, omniaque hic mecum coniecta sumite, auferte, at corpori parcite. Duobus sacra sum Diis, Amori & Morti; his me devotam permittite. Per patrios vestros Deos adiuro, ne me diei reddite, passam infortunia nocte & tene-

χοῦσαν. Ταῦτα ἔλεγεν. Οὐκ ἔπειθε δὲ τοὺς ληστὰς, ἀλλ' ἐξάγαγόντες αὐτὴν τοῦ τάφου κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν, καὶ ἐνθέμενοι σκάφει τὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο. Ἐν δὲ τῷ πλοίῳ ἐθεράπευον αὐτὴν, καὶ θαρρεῖν παρεκάλουν. Ἡ δὲ ἐν οἴοις κακοῖς ἐγεγόνει, πάλιν ἐννοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη, Πάλιν, ἔφησε, λησταί, καὶ θάλασσα, πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ· ἀλλὰ νῦν δυστυχέστερον, ὅτι μὴ μετὰ Ἀβροκόμου. Τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ; τίνας δὲ ἀνθρώπους ὄψομαι; μὴ Μοῖριν ἔτι, μὴ Μαντῶ, μὴ Περίλαιον, μὴ Κιλικίαν. Ἐλθοιμι δὲ ἔνθα δὴ καὶ τὸν τάφον Ἀβροκόμου μόνον ὄψομαι. Ταῦτα ἐκάστοτε ἐδάκρυε, καὶ αὐτὴ μὲν οὐ ποτὸν οὐ τροφὴν προσίετο, ἠνάγκαζον δὲ οἱ λησταί.

Καὶ οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις τὸν πλοῦν κατήραν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ταῦτα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν, καὶ διεγνώσαν ἐκ τοῦ πλοῦ παρα-

bris celandi. Haec illa. Nec latronibus persuasit, quin tumultu extractam ad mare ducerent, impositamque navigio Alexandriam auferrent. In navi curarunt eam, bonoque esse animo iusserunt. Illa cogitans, quibus in malis iterum versaretur, gemens moestaque, En iterum, inquit, latrones & mare: iterum capta ego, sed hoc nunc infortunatius, quod absque Abrocoma. Quae me terra excipiet, quos homines adspiciam? O utinam ne Moerin iterum, ne Manto, ne Perilaum, ne Cili- ciam; sed illic veniam, ubi tumultum Abrocomae saltem videam. Hisce crebro illacrimabat; cumque ipsa nec potum nec cibum caperet, latrones vi coegerunt.

Non paucis diebus navigatione perfecta, Alexandriam pervenere, ibique eductam Anthiam statim mercatori;

δοῦναί τισιν ἐμπόροις. Ὁ δὲ Περίλαος μαθὼν τὴν τοῦ τάφου διαφυγὴν, καὶ τοῦ σώματος ἀπώλειαν, ἐν πολλῇ καὶ ἀκατασχέτῳ λύπῃ ἦν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἐζήτει, καὶ ἐπολυπραγμόνει, εἴ τις ἐπίσταιτο κόρην ποθεν ξένην αἰχμάλωτον μετὰ ληστῶν ἀχθεῖσαν. Ὡς δὲ οὐδὲν εὔρεν, ἀποκαμῶν ἦλθεν, οὐ κατήγοντο. Δεῖπνον δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον παρεσκευάσαν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐδειπνοποιοῦντο· ὁ δὲ Ἀβροκόμης πάνυ ἀθυμος ἦν, καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ρίψας ἔκλαιε, καὶ ἔκειτο οὐδὲν προσιέμενος. ¹ Προσιούσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος τοῖς περὶ τὸν Ἰππόθοον, παροῦσα καὶ τις πρεσβύτις ἀρχεῖται διηγήματος, ἣ ὄνομα Χρυσίον. Ἀκούσατε, ἔφη, ὦ ξένοι, πάθους οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένου ἐν τῇ πόλει. Περίλαός τις, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα δυναμένων, ἀρχεῖν μὲν ἐχειροτονήθη τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ. Ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ ληστῶν ζήτησιν, ἤγαγέ τινας

bus quibusdam tradere decreverunt. Perilaus, ut perfossum tumulum ablatumque corpus animadvertit, maximo in moerore fuit. Abrocomas vero sedulo quaerebat, si quis puellam peregrinam, captivam a latronibus ductam nosset. Cumque nihil inveniret, fessus pervenit in eorum diversorium. Coenam ipsis Hippothoi sodales paraverant, & ceteri quidem coenabant. Abrocomas omnino moestus, in lectum procumbens flebat, nec quid cibi cepit. Supervenit vero Hippothoo sociisque dominus cum anu quadam, nomine Chryson, quae hanc narrationem orditur. Audite, inquit, hospites, quid non ita pridem in urbe acciderit. Perilaus quidam e principibus paci servandae in Cilicia praefectus, ad inqui-

¹ Προσιούσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος)
Haec est Cod. Flor. lectio, quam
Cocch. tacite ita emendavit:

Προσιούσι δὲ τοῦ τόπου, εἶετο
κύριος. Unde Hemsterhusius fecit:
προσιούσι, satis commode.

συλλαβῶν ληστὰς, καὶ μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν, καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῷ γαμηθῆναι. Καὶ πάντα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐκτετέλεστο. Ἡ δὲ εἰς τὸν θάλαμον εἰσελθοῦσα, εἴτε μανεῖσα, εἴτε ἄλλου τινος ἐρῶσα, πιούσα φάρμακόν ποθεν ἀποθνήσκει. Οὗτος γὰρ ὁ τοῦ θανάτου τρόπος αὐτῆς ἐλέγετο. Ἀκούσας ὁ Ἰππόθοος, Αὕτη, ἔφησεν, ἐστὶν ἡ κόρη, ἣν Ἀβροκόμης ζητεῖ. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤκουε μὲν τοῦ διηγήματος, παρεῖτο δὲ ὑπ' ἀθυμίας. Ὁψὲ δὲ καὶ ἀναβορῶν ἐκ τῆς τοῦ Ἰπποθοοῦ φωνῆς· Ἀλλὰ νῦν μὲν σαφῶς τέθηκεν Ἀνθία, καὶ τάφος ἴσως αὐτῆς ἐστὶν ἐνθάδε, καὶ τὸ σῶμα σώζεται. Λέγων ἐδεῖτο τῆς πρεσβύτιδος τῆς Χρυσίου ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς, καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα. Ἡ δὲ ἀναστενάξασα, Τοῦτο γὰρ, ἔφη, τῇ κόρῃ ταλαιπώρῳ τὸ δυστυχέστατον. Ὁ μὲν γὰρ Περίλαος καὶ ἔθαψεν αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ ἐκόσμησε. Πυθόμενοι δὲ τὰ συνταφέντα λησταὶ, ἀνορύξαντες τὸν τάφον, τὸν τε κόσμον

rendos latrones egressus, quosdam cepit abduxitque, & cum iis virginem perpulchram. Huic suavit, ut sibi nuberet. Iam confectae erant nuptiae, cum ipsa thalamum ingressa sive demens, sive alium deperiens, potu medicamento moritur. Ita enim mortis eius modus narratur. Haec audiens Hippothous, Haec, inquit, est puella, quam quaerit Abrocomas. Abrocomas narrationem quidem audiverat, sed moerore confectus neglexerat. Ad Hippothoi verba tandem exsiliens, Eheu, nunc certo occidit Anthia, eius fortasse tumulus illic est, corpusque servatur. Inde vetulam Chryson obsecrat, ad sepulcrum ducat, ostendatque corpus. Illa suspirans, Hoc, inquit, infelici puellae maximum infortunium. Perilaus enim & sepeliit splendide, & ornavit; sed cum audissent latrones, quae simul sepulta fuerant, effosso tu-

Longus.

S

ἀνείλοντο, καὶ τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίησαν· ἔφ' οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ Περιλάου γίνεται. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης περιέρρηξε τὸν χιτῶνα, καὶ μέγਾਲως ἀνωδύρετο καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν Ἀνθίαν, δυστυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολομένην. Τίς ἄρα ληστής οὕτως ἐρωτικὸς, ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σου; ἵνα καὶ τὸ σῶμα ἀφέληται; Ἀπεστερήθην σου ὁ δυστυχῆς, καὶ τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. Ἀποθανεῖν μὲν οὖν ἔγνωσται πάντως. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω, μέχρι που τὸ σῶμα εὔρω τὸ σὸν, καὶ περιβαλὼν ἑμαυτὸν ἐκείνῳ συγκαταβάψω. Ταῦτα ἔλεγεν ὀδυρόμενος· θάρρειν δὲ αὐτὸν παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον. Τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι' ὅλης νυκτός. Ἐννοια δὲ πάντων Ἀβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς ἀπωλείας. Καὶ δὴ καὶ οὐκέτι καρτερῶν, λαβὼν πάντας (ἐκείντο δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον) ἔξεισιν,

mulo, cultum abstulere, corpusque abdiderunt. Quos sollicita multaue cura nunc Perilaus perquirat. Haec intelligens Abrocomas, tunicam discidit, vehementerque ploravit. Pulchre quidem & caste mortuam Anthiam, post mortem infeliciter perditam! Quis latro ita amore abundat, ut mortuam te concupiscat, ut vel extinctum corpus abripiat? Ego privor te miser, uno, quod mihi supererat, solatio. Mori iam decretum omnino est; sed usque durabo, donec alicubi corpus tuum inventum amplexatus & me una sepeliam. Haec cum lacrimis dicentem, bono esse animo hortabatur Hippothous. Et tunc quidem nocte tota requieverunt. Sed Abrocomam omnium rerum cogitatio subit, Anthiae, mortis, tumuli, corporis amissi; nec amplius se cohibere valens, clam (omnes enim iacebant vino pleni,

ὡς δὴ τινος χρήζων. Καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν Θάλατταν ἔρχεται, καὶ ἐπιτυχάνει νεὼς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης· καὶ ἐπιβάς ἀνάγεται, ἐλπίζων καὶ τοὺς ληστὰς τοὺς συλήσαντας πάντα ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψασθαι. Ὡδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπὶς δυστυχῆς.

Καὶ ὁ μὲν ἔπλει τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρειαν. Ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τοῦ Ἀβροκόμου ἀναλαβόντες δὲ αὐτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης ληστεύοντες ἰέναι. Οἱ δὲ λησταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόροις, πολὺ λαβόντες ἀργύριον. Οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες αἰεὶ τὸν ὠνησόμενον κατ' Ἀσίαν. Ἐρχεται δὴ τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων κατὰ Θέαυ τῆς πόλεως, καὶ κατὰ χρεῖαν ἐμπορίας, Ψάμμισ τὸ ὄνομα. Οὗτος ὁ

Hipbothous fociique) egreditur, quasi quid sibi opus esset, atque omnes relinquens ad mare proficiscitur, inciditque in navem, Alexandriam iter facturam. Qua conscensa deducitur, sperans, latrones, qui omnia diripuerant, in Aegypto deprehensum iri.

Infelicis spei ductu Alexandriam ille navigavit. Mane Hipbothous fociique indignantur, quod Abrocomam amisissent, & , paucis diebus ad se reficiendos datis, decrevere in Syriam & Phoeniciam ad praedandum proficisci. Latrones vero Alexandriae Anthiam mercatoribus tradidere, magno accepto pretio. Qui nutrivere eam laute, corpusque curaverunt, semper quaerentes, qui iusto pretio emeret. Venerat forte Alexandriam ab India, urbem visendi & mercandi causa, quidam e regionibus illius regionis, Psammis nomine. Hic ut vidit An-

Ψάμμις ὄρα τὴν Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις, καὶ ἰδὼν ἀλίσκεται, καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ, καὶ λαμβάνει θεράπαιναν αὐτήν. Ὠνησάμενος δὲ ἄνθρωπος βάρβαρος καὶ εὐθύς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι, καὶ χρῆσθαι πρὸς συνουσίαν· οὐ θέλουσα δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε, τελευταῖον δὲ σκήπτεται πρὸς τὸν Ψάμμιν, (δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι) ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναβείη Ἴσιδι μέχρῃς ὥρας γάμων, καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῶ τίθεσθαι. Ἦν οὖν, φησὶν, ἐξυβρίσης εἰς τὴν ἱεράν τῆς θεοῦ, μνησίσει μὲν ἐκεῖνη· χαλεπὴ δὲ ἡ τιμωρία. Πείθεται Ψάμμις, καὶ τὴν θεὸν προσεκύνει, καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται.

Ἡ δὲ ἔτι παρὰ Ψάμμιδι ἦν φρουρουμένη, ἱερά τῆς Ἴσιδος νομιζομένη. Ἡ δὲ ναῦς ἢ τὸν Ἀβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, ἢ τὴν τε

thiam in mercatorum potestate, amore capitur, datoque eis multo aere sibi sumsit ancillam. Cui vix emtae barbarus homo vitium afferre parat. Obstare illa, abnuendo primum, tum simulare, (nam barbari natura vel ad inanem Deorum metum proni) quod, cum nata fuisset, a patre Ifidi dicata fuerit usque ad nuptiarum tempus, & id uno adhuc anno abesse. Si igitur vim in virginem Ifidi sacram intuleris, irascetur illa, poenamque gravem in te statuet. Credit Psammis, Deamque reveritus Anthia abstinet.

Dum illa apud Psammidem ita custodiebatur, velut Ifidi sacra, navis, in qua Abrocomas erat, ab Alexandriae itinere aberrat, inciditque in Nili ostia, & in

ἢ τὴν τε Παραίτιον) Locus hic ita depravatus est, ut non nisi melioris Cod. ope persanari queat. Plures versus intercidisse vi-

dit iam Hemsterh. qui insuper corr. τὴν τε Παραίτιον. Vide ipsum & Locellam ad h. l.

Παραίτιον καλουμένην, καὶ Φοινίκης ὄση παραθαλάσσιος. Ἐκπεσοῦσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν ἐκεῖ ποιμένων, τά τε Φορτία διαρπάζουσι, καὶ τοὺς ἀνδρας δεσμεύουσι, καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου πόλιν, καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν ἄλλον ἄλλω. Ὠνεῖται δὲ τὸν Ἀβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης (ἦν δὲ πεπαυμένος) Ἀραξος τοῦνομα. Οὗτος ὁ Ἀραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιάραν, ἀκουσθῆναι πολὺ χεῖρω, ἀπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνώ τὸ ὄνομα. Αὕτη ἡ Κυνώ ἐρᾷ τοῦ Ἀβροκόμου εὐθὺς ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ οὐκέτι¹ κατεῖχε, δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι, καὶ ἀπολαύειν ἐβέλει τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ μὲν δὴ Ἀραξος ἠγάπα τὸν Ἀβροκόμην, καὶ παῖδα ἐποιεῖτο. Ἡ δὲ Κυνώ προσφέρει λόγον περὶ συνουσίας, καὶ δεῖται πείθεσθαι, καὶ ἀνδρα ἔχειν ὑπισχνεῖτο, καὶ Ἀραξον ἀποκτενεῖν. Δεινὸν ἐδόκει τοῦτο

id, quod vocant Paraetion, maritimamque Phoenices oram. Egressis e navi occurrunt ex illis locis pastores, qui postquam sarcinas diripuere, vinctos longo per deserta itinere Pelusium Aegypti urbem ducunt, ibique alium alii vendunt. Abrocomam fenex quidam miles emeritus emit, Araxo ei nomen, cui uxor erat adspici impudens, & quae pessime audiret, quaeque omnem intemperantiam excederet, nomine Cyno. Haec vix domum adductum Abrocomam deperit, longiusque differre nequit, vehementi acta amore & fruendi libidine. Diligebat Araxus Abrocomam, sibi que filium adoptaverat. Cyno cum eo de concubitu verba habet, obsecrat, ut obtemperet, virum sibi habituram promittit, Araxumque interfectorum. Dirum hoc videbatur

¹ Κατεῖχε) Ita Cod. Flor. Edd. habent καρτερεῖν.

Ἄβροκόμη, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν, τοὺς ὄρκους, τὴν πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν ἤδη. Τέλος δὲ, ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς, συγκατατίθεται καὶ νυκτὸς γενομένης ἢ μὲν ὡς ἄνδρα ἔξουσα τὸν Ἄβροκόμην, τὸν Ἄραξον ἀποκτινύει, καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἄβροκόμῃ. Ὁ δὲ οὐκ ἐνεγκῶν τὴν τῆς γυναικὸς ἀσέλγειαν ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας, καταλιπὼν αὐτὴν, οὐκ ἂν ποτε μισαιζόνῳ συγκατακλιθήσεται φήσας. Ἡ δὲ ἐν αὐτῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα, ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα, καὶ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δούλος ἀποκτείνειε, καὶ πολλὰ ὅσα ἐπεφρήνει, καὶ ἔδοκει λέγειν τῷ πλῆθει πιστά. Οἱ δὲ εὐθὺς συνέλαβον τὸν Ἄβροκόμην, καὶ δῆσαντες ἀπέπεμπον τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι. Καὶ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο, ὑπὲρ ὧν ἔδοκει τὸν δεσπότην Ἄραξον ἀποκτείνειν.

Abrocomae: multa simul subeunt, Anthia, iusiurandum, totiesque iniuria sibi castitas. Tandem instanti Cyno assentitur. Primaque nocte illa, quasi virum habitura Abrocomam, Araxum occidit, factumque Abrocomae narrat; qui mulieris intemperiem non ferens, domo abiit, illam relinquens, & negans, se mulieri pollutae nefaria caede concubiturum. Illa, sui compos facta, ut illuxit, Pelusiotarum coetum adit, virumque lamentatur, dicitque a servo nuper emto interfectum, effuse plorans; ut visa sit populo vera narrare. Abrocomam statim comprehendunt, vincitumque mittunt ad eum, qui tunc Aegypto praeerat. Is igitur Alexandriam poenas daturus ducitur, quod Araxum herum interfecisse videretur.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
 ΤΩΝ ΚΑΤΑ
 ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
 ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
 ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΟΙ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθου ἀπὸ Ταρσοῦ κινήσαντες
 ἦσαν ἰ τὴν ἐπὶ Συρίαν, πᾶν, εἴ τι ἐμποδῶν λάβοιεν,
 ὑποχείριον ποιούμενοι ἐνέπρησαν δὲ καὶ κώμας, καὶ
 ἄνδρας ἀπέσφαξαν πολλούς. Καὶ οὕτως ἀπελθόντες,
 εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἔρχονται, κἀνταῦθα ἐπε-

XENOPHONTIS
 EPHESIACORUM
 DE AMORIBUS
 ANTHIAE ET ABROCOMAE
 LIBER QUARTUS.

HIPPOTHOUS vero & socii Tarso in Syriam pro-
 fecti sunt, omne, quod obvium fieret, in potestatem
 redigentes, & pagos incenderunt, & multos homines
 iugulavere. Atque ita progressi Laodiceam Syriae per-

ἰ Τὴν ἐπὶ Συρίαν) Docte ita dicente Nostri usu loquendi. Vul-
 verba transposuit Hemsterh. ad- go: ἐπὶ τὴν Συρίαν.

δήμου οὐκέτι ὡς λησταί, ἀλλ' ὡς κατὰ Θέαυ τῆς πό-
 λεως ἦκοντες. Ἐνταῦθα ὁ Ἰππόθοος ἐπολυπραγμόνει,
¹ εἰ ποθεν Ἀβροκόμην εὐρεῖν δυνήσεται. Ὡς δὲ οὐδὲν
 ἦνυε, ἀναλαβόντες αὐτοὺς, τὴν ἐπὶ Φοινίκης ἐτρά-
 ποντο, καὶ κείθεν ἐπ' Αἴγυπτον· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς κα-
 ταδραμεῖν Αἴγυπτον. Καὶ συλλεξάμενοι μέγα ληστή-
 ριον ἔρχονται τὴν ἐπὶ Πηλούσιον, καὶ ποταμῷ τῷ
 Νείλῳ πλεύσαντες εἰς Ἐρμούπολιν τῆς Αἰγύπτου καὶ
 Σχεδίαν, ἐμβαλόντες εἰς διάρυγα τοῦ ποταμοῦ τὴν
 ὑπὸ Μενελάου γενομένην, Ἀλεξάνδρειαν μὲν παρήλ-
 θον, ἦλθον δὲ ἐπὶ Μέμφιν τὴν ἱερὰν τῆς Ἴσιδος, καὶ κεί-
 θεν ἐπὶ Μένδην. Παρέλαβον δὲ καὶ τῶν ἐπιχωρίων
 κοινωνοὺς τοῦ ληστηρίου, καὶ ἐξηγητὰς τῆς ὁδοῦ. Διελ-
 θόντες μὲν δὴ ² Ταῦα ἐπὶ Λεοντῶ ἔρχονται πόλιν, καὶ
 ἄλλας παρελθόντες κώμας οὐκ ὀλίγας, ὧν τὰς πολ-

veniunt, ibique non ut latrones, sed quasi urbis visen-
 dae gratia morati sunt. Hippothous plurimam adhibuit
 curam, sicubi Abrocomam invenire posset; cumque fru-
 stra operam contereret, cum suis in Phoeniciam iter
 convertit, atque inde in Aegyptum, ubi incurSIONem
 facere cogitabant. Collecta igitur valida latronum ma-
 nu, iter Pelusium dirigunt, Niloque flumine navigan-
 tes Hermupolim Aegypti & Schediam, ingressi fossam,
 quae Menelao facta dicitur, Alexandriam quidem prae-
 terierunt, Memphim vero pervenere, Isidi sacram, at-
 que inde Mendem, ubi ex incolis socios latrocinio-
 rum viaeque duces sumfere. Per Taua transeuntes
 Leontopolim veniunt, aliosque pagos praetereuntes

¹ Εἰ ποθεν) Post Loc. recipi-
 mus s., quod inferi iusserat
 Hemsterh. Eidem debentur ἀνα-
 λαβόντες α. τὴν ἐπὶ Φοινίκης, pro
 eo, quod vulgatur, λαβόντες α.
 τὴν Φοινίκης.

² Διελθόντες μὲν δὴ Ταῦα) Pal-
 mariam hanc Hemsterh. emenda-
 tionem cum Loc. recipere non
 dubitavi, Ταῦα, urbem Aegypti,
 pro ταῦτα. Δὴ pro δὴ debetur
 ἀκριβείᾳ Loc.

λὰς ἀφανεῖς, εἰς Κοπτὸν ἔρχονται τῆς Αἰθιοπίας πλησίον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν ληστεύειν. Πολὺ γὰρ πλῆθος ἐμπόρων τὸ διαδεῦρον ἦν, τῶν τε ἐπ' Αἰθιοπίαν, καὶ τῶν ἐπὶ Ἰνδικὴν Φοιτῶντων. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ ληστήριον ἀνδρῶν πεντακοσίων. Καταλαβόντες δὲ τῆς Αἰθιοπίας τὰ ἄκρα, καὶ ἄντρα καταστησάμενοι, διέγνωσαν τοὺς παριόντας ληστεύειν.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ὡς ἦκε παρὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, (ἐπεστάλκεσάν τε οἱ Πηλουσιῶται τὰ γενόμενα αὐτῷ, καὶ τὸν τοῦ Ἀράξου Φόνον, καὶ ὅτι οἰκέτης ὦν τοιαῦτα ἐτόλμησε.) Μαθὼν οὖν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθόμενος τὰ γενόμενα, κελεύει τὸν Ἀβροκόμην ἀγαγόντας προσαρτῆσαι σταυρῷ. Ὁ δὲ ἀπὸ μὲν τῶν κακῶν ἀχανὴς ἦν, παρεμυθεῖτο δὲ αὐτὸν τῆς τελευτῆς, ὅτι ἐδόκει καὶ Ἀνθίαν τεθνηκέναι. Ἀγουσι δὲ αὐτὸν, οἷς τοῦτο προσετέτακτο, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νεί-

non paucos, quorum plerique obscuri, Coptum perveniunt, vicinam Aethiopiae urbem. Ibi latrocinium exercere statuunt: itinera enim illic erant mercatorum plena, Aethiopiam atque Indiam euntium. Latrones erant quingenti, qui, Aethiopiae montibus occupatis, & speluncis dispositis, decreverant praetereuntes praedari.

Abrocomas ad Aegypti praefectum venit, quem Pelusiotae de omnibus certiore literis fecerant, Araxin necem, ac famulum tantum scelus ausum esse narrantes. Quae ille comperiens, nec ultra sciscitatus, abductum Abrocomam in crucem tollere iubet. Cui tot obruto malis obmutescenti, solatio fuit, quod & Anthiam fato functam esse putaret. Quibus id mandatum fue-

1 Ἄντρα καταστησάμενοι) Ita legebatur ἀντακαταστησάμενοι, sine correxit Hemsterhusius. In edd. ne sensu.

λου, (ἦν δὲ κρημνὸς ἀπότομος εἰς ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ βλέπων) καὶ ἀναστήσαντες τὸν σταυρὸν προσαρτῶσι, σπάρτοις τὰς χεῖρας σφίγγαντες καὶ τοὺς πόδας· τοῦτο γὰρ τῆς ἀνασταυρώσεως ἔθος τοῖς ἐκεῖ. Καταλιπότες δὲ ὄχοντο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ τοῦ προσηρητημένου μένοντος. Ὁ δὲ ἀποβλέψας εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ Νείλου, ὦ Θεῶν, φησὶ, Φιλανθρωπότατε, ὅς Αἴγυπτον ἔχεις, δι' ἣν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν, εἰ μὲν τι Ἀβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολοίμην οἰκτρῶς, καὶ μείζονα τιμωρίαν, εἰ τίς ἐστι, ταύτης ὑποσχῶμι· εἰ δὲ ὑπὸ γυναικὸς προδέδομαι πονηρᾶς, μήτε τὸ Νείλου ρεῦμα μιανθεῖη ποτ' ἀδίκως ἀπολομένου σώματος, μήτε σὺ τοιοῦτον ἴδοις θάμα, ἄνθρωπον οὐδὲν ἀδικήσαντα ἀπολλύμενον ἐπὶ τῆς σῆς ἐνταῦθα. Ἡὔξατο, καὶ αὐτὸν ὁ Θεὸς οἰκτεῖρει, καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης ἀνέμου γίνεται, καὶ ἐμπίπτει τῷ σταυρῷ, καὶ ἀποβάλλει μὲν τοῦ κρημνοῦ τὸ γεῶ-

rat, illum ad Nili ripas ducunt, & ubi praerupta rupes erat in fluminis decursum propendens, erectae cruci restibus annectunt, manus pedesque constringentes, ut illis suspendendi mos est, & abierunt, velut in firmo loco relicto, quem suspenderant. Ille solem adspiciens, & Nili fluenta, O Deorum, inquit, hominum generi amicissime, qui Aegyptum tenes, & per quem terra & mare hominibus apparuit, si quid Abrocomas iniusti fecit, misere peream, suppliciumque hoc maius, si quod est, patiar: sed si me mulier scelesti prodidit, ne Nili flumen polluatur, corpore per iniuriam necato; neque tu hoc videas spectaculum, ut quisquam nullo admisso scelere in hac tua terra pereat. Haec precantem misertus est Deus, ac subito venti vis exoritur; quo irruente, & crux & terreum rupis solum,

δες, εἰς ὃ ἦν ὁ σταυρὸς ἠρεισμένος. Ἐμπίπτει δὲ ὁ Ἀβροκόμης τῷ ρεύματι, καὶ ἐφέρετο οὔτε τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀδικούντος, οὔτε τῶν δεσμῶν ἐμποδιζόντων, οὔτε τῶν θηρίων παραβλαπτόντων, ἀλλὰ παραπέμποντος τοῦ ρεύματος. Φερόμενος δὲ ¹ εἰς τὰς ἐκβολὰς δέχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου. Κάνταῦθα οἱ παραφυλάσσοντες λαμβάνουσιν αὐτὸν, καὶ ὡς δραπετήν τῆς τιμωρίας ἄγουσι παρὰ τὸν διοικούντα τὴν Αἴγυπτον. Ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς, καὶ πονηρὸν εἶναι νομίσας τελέως, κελεύει πυρὰν ποιήσαντας ἐπιθέντας καταφλέξαι τὸν Ἀβροκόμην. Καὶ ἦν μὲν ἅπαντα παρεσκευασμένα, καὶ ἡ πυρὰ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, καὶ ἐπετίθετο μὲν ὁ Ἀβροκόμης, καὶ τὸ πῦρ ὑπετέθειτο. Ἄρτι δὲ τῆς φλογὸς μελλούσης ἀπτεσθαι τοῦ σώματος, ἤρχετο πάλιν ὀλίγα, ὅσα ἐδύνατο, σῶσαι αὐτὸν ἐκ τῶν καθεστῶτων κακῶν. Κάνταῦθα κυματοῦται μὲν ὁ Νεῖλος, ἐπιπίπτει δὲ τῇ πυρᾷ

in quo illa defixa fuerat, deiiciuntur. Abrocomas in profluentem cadens defertur, nec laedente illum aqua, neque vinculis impredientibus, neque bestiis noxam inferentibus, ac deducuntibus undis per Nili ostia deferitur. Ibi eum custodesprehendunt, & ut poenae profugum ad eum, qui Aegyptum regebat, ducunt; qui magis succensens, omninoque scelestum iudicans, fieri pyram iubet, imponique & cremari Abrocomam. Et omnia in promptu erant, pyra prope Nili ostia, Abrocomas impositus, ignisque admotus. Iamque corpus flammae fere attigerant, cum paucis, ut potuit, precatur, ut ab instantibus malis fervaretur. In his intumuit Nilus, & adfluens aqua pyrae flammam exstinguit.

¹ Εἰς τὰς ἐκβολὰς) Certa haec est Locellae emendatio. Vitiose editi, εἰς τὰς ἐμβολὰς.

τὸ ρεῦμα, καὶ κατασβέννυσι τὴν Φλόγα. Θαῦμα δὲ τὸ γινόμενον τοῖς παροῦσιν ἦν. Καὶ λαβόντες ἄγουσι τὸν Ἀβροκόμην πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, καὶ λέγουσι τὰ συμβάντα, καὶ τὴν τοῦ Νείλου βοήθειαν διηγοῦνται. Ἐθαύμασεν ἀκούσας τὰ γινόμενα, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν τηρεῖσθαι μὲν ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἐπιμέλειαν δὲ ἔχειν πᾶσαν, ἕως, ἔφη, μάθωμεν, ὅστις ὁ ἀνθρώπος ἐστίν, καὶ ὅτι οὕτως αὐτοῦ μέλει Θεοῖς.

Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἰρκτῇ. Ὁ δὲ Ψάμμης, ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, διέγνω μὲν ἀπιέναι τὴν ἐπ' οἴκου, καὶ πάντα πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν παρεσκευάζετο. Ἐδει δὲ αὐτὸν ὁδεύσαντα τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἔνθα ἦν τὸ Ἰπποθόου ληστήριον. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαὶ, καὶ ὄνοι, καὶ ἵπποι σκευαγωγοί. Ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χρυσοῦ, πολὺ δὲ ἀργύρου, πολλὴ δὲ ἐσθῆς. Ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ὡς Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐγένετο ἐν

Miraculum id adstantibus visum, adeo ut Abrocomam ad Aegypti praefectum ducerent, & quae accidissent, Nilique auxilium narrarent. Audiens haec omnia miratur, & custodiri illum in carcere iubet, omnemque adhiberi curam, donec, inquit, qui vir sit, sciamus, & cur Diis adeo curae sit.

Dum ille in carcere erat, Pſammis, qui Anthiam emerat, redire domum statuit, omniaque ad iter parabantur. Superiorem Aegyptum peragranti, aegynda quoque Aethiopia erat, ubi Hippothoi agmen praedonum constiterat. Omnibus bene instructis, multisque camelis, & asinis, & equis, sarcinas portantibus, cum auri & argenti magna vi, plurimaeque veste, cum Anthia iter ingreditur. Quae ut Alexandriam praetergref-

Μέμφει, ἤρχετο τῇ Ἰσιδι σταῖσα πρὸ τοῦ ἱεροῦ, Ὡ
 μεγίστη Θεῶν, μέχρι μὲν νῦν ἀγνή μένω λογιζομένη
 σή, καὶ γάμον ἀχραντον Ἀβροκόμη τηρῶ. Τούντεῦθεν
 δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφεσίων γῆς,
 μακρὰν δὲ τῶν Ἀβροκόμου λειψάνων. Ἡ σωσον οὖν
 ἐντεῦθεν τὴν δυστυχῆ, καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἀβροκόμη, ἣ
 εἰ πάντως εἴμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργα-
 σαι ταῦτα, μείναι με σώφρονούσαν τῷ νεκρῷ. Ταῦτα
 ἤρχετο, καὶ προήεσαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἤδη μὲν διεληλύ-
 θεισαν Κοπτὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὄροις. Καὶ
 αὐτοῖς Ἰππόθοος ἐπιπίπτει, καὶ αὐτὸν μὲν τὸν Ψάμ-
 μιν ἀποκτιννύει, καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τὰ
 χρήματα λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον.
 Συλλεξάμενος δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα, ἦγεν εἰς ἄν-
 τρον τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημά-
 των. Ἐνταῦθα ἦει καὶ ἡ Ἀνθία. Οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἰπ-

fa Memphim pervenit, ante Isidis templum subsistens
 precatur: O Deorum maxima, hucusque quidem ca-
 stae esse licuit, dum tua esse credebar, incorruptam-
 que connubii fidem Abrocomae fervare. Hinc ad In-
 dos abeo, longum ab Ephesiis, longum ab Abrocomae
 reliquiis iter. Vel me miseram hinc aufer, vivoque red-
 de Abrocomae, vel, si seorsim nos mori fata velint,
 hoc saltem effice, ut & mortuo promissam pudicitiam
 fervem. Cum haec precata esset, progressi viam iam
 Coptum pervenerant, & Aethiopum montes conscen-
 derant, cum obviam fit illis Hippothous, qui Psammi
 ipso, multisque, qui cum eo erant, occisis, direpta-
 que pecunia, & Anthiam captivam ducit, collectaque
 omnia, quae relicta fuerant, in antrum defert, quod ad
 condendam praedam se commodum ostenderat. Anthia
 illuc ingressa nec Hippothoum agnoscit, nec ipsam Hip-

πόθοον, οὐδὲ Ἰππόθοος τὴν Ἀνθίαν. Ὅποτε δὲ αὐτῆς πύθοιτο, ἦτις τε εἶη, καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀλήθες οὐκ ἔλεγεν, ἔΦασκε δὲ, Αἰγυπτίαν εἶναι ἐπιχώριον, καὶ τὸ ὄνομα Μεμφοῖτις.

Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἰπποθόῳ ἐν τῷ ἀντρώ τῷ ληστρικῷ. Ἐν τούτῳ δὲ μεταπέμπεται τὸν Ἀβροκόμην ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ μανθάνει τὸ διήγημα, καὶ οἰκτείρει τὴν τύχην, καὶ δίδωσι χρήματα, καὶ εἰς Ἐφεσον ἄξειν ὑπισχνεῖτο. Ὁ δὲ ἅπασαν μὲν ἦδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας, ἐδεῖτο δὲ ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβὼν, ἐπιβὰς σκάφους, ἀνήγετο τὴν ἐπὶ Ἰταλίας, ἐκεῖ πειυσόμενός τι μαθεῖν περὶ Ἀνθίας. Ὁ δὲ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, μαθὼν τὰ κατὰ τὸν Ἀραξον, μεταπεμψάμενος ἀνεσταύρωσε τὴν Κυνώ.

Τῆς δὲ Ἀνθίας οὔσης ἐν τῷ ἀντρώ ἐρᾷ τῶν Φρου-

pothous; & cum forte rogasset, quaenam esset, & unde, Anthia veritatem dissimulans Aegyptiam se esse dixit, Memphitim nomine.

Dum illa apud Hippothoum est in latronum antro, Abrocomam praefectus Aegypti arcessi iubet, & quae ad ipsum pertinebant sciscitatus, rem ut erat intelligens, miseratusque infortunium, pecunia data, se eum Ephesum deducendum curaturum promittit. Ille maximam quidem ei gratiam habuit, quod servasset, sed precatur, ut sibi Anthiam inquirere permitteret. Multis igitur acceptis muneribus, conscenso navigio in Italiam solvit, exploraturus, si quid illic de Anthia audire posset. Praefectus Aegypti de his, quae Araxo acciderant, certior factus, arcessitam Cyno cruci affixit.

Dum in antro degebat Anthia, eius amore flagrat

ρούντων αὐτὴν ληστῶν εἷς, Ἀγχίαλος τὸ ὄνομα. Οὗτος ὁ Ἀγχίαλος ἦν μὲν τῶν ἀπὸ Συρίας Ἰπποθόω συνεληλυβότων, Λαοδικεὺς τὸ γένος. Ἐτιμᾶτο δὲ παρὰ τῷ Ἰπποθόω, νεανικός τε, καὶ μεγάλα ἐν τῷ ληστηρίῳ δυνάμενος. Ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα λόγους προσέφερεν ὡς πείσων, καὶ ἔφασκε λόγῳ λήψασθαι, καὶ παρὰ τῷ Ἰπποθόω δῶρον αἰτήσειν. Ἡ δὲ πάντα ἠρνείτο, καὶ οὐδὲν αὐτὴν ἐδυσώπει, οὐκ ἄντρον, οὐ δεσμὰ, οὐ ληστῆς ἀπειλῶν. Ἐφύλασσε δὲ ἑαυτὴν ἔτι Ἀβροκόμη, καὶ δοκοῦντι τεθνηκένοι, καὶ πολλάκις ἀνεβία, εἶποτε λαθεῖν ἠδύνατο, Ἀβροκόμου μόνου γυνὴ μέναι, καὶ ἀποθανεῖν δεῆ, καὶ ὧν πέπονθα, χεῖρα παθεῖν. Ταῦτα εἰς μείζω συμφορὰν ἤγε τὸν Ἀγχίαλον, καὶ ἡ καθ' ἡμέραν τῆς Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα. Οὐκέτι δὲ φέρειν δυνάμενος, ἐπεχειρεῖ βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ νύκτωρ ποτε, οὐ παρόντος Ἰπποθόου, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ὄντος ἐν τῷ λη-

quidam e latronibus, qui ipsam custodiebant, Anchialus nomine. Is e Syria cum Hippothoo venerat, genere Laodicensis, eratque apud eum in honore, adolescens & plurimum inter latrones potens. Primum igitur blande eam alloquitur exoraturus, ac secum reputans, verbis se illam pellecturum, & dono inde ab Hippothoo petiturum. Omnia detrectantem non antrum flexit, non vincula, nec latro minax, seque Abrocomae illibatam fervabat, etsi mortuum putaret; saepiusque, si quando clam posset, exclamabat, Unius Abrocomae uxor sim, vel, si mori oporteat, peioraque, quam passa sum, pati. Hinc augescere Anchialo aegritudo, quem quotidianus Anthiae adspectus amore exurebat, adeo ut, non amplius ferre valens, vim inferre Anthiae aggrediretur; ac noctu, absente Hippothoo, cum ceteris

στηρίῳ, ἐπανίστατο, καὶ ὑβρίζειν ἐπειρᾶτο. Ἡ δὲ ἐν ἀμμήχανῳ κακῷ γενομένη, σπασαμένη τὸ παρακείμενον ξίφος, παίει τὸν Ἀγχιάλον, καὶ πληγὴ γίνεται καιρία. Ὁ μὲν γὰρ περιληψόμενος, καὶ Φιλήσων, ὅλος ἐνενεύκει πρὸς αὐτήν· ἡ δὲ ὑπενεγκοῦσα τὸ ξίφος κατὰ τῶν στέρνων ἐπληξε. Καὶ Ἀγχιάλος μὲν δίκην ἰκανὴν ἐδεδώκει τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῶν δεδραμένων ἔρχεται, καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο· ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ἔτι ὑπὲρ Ἀβροκόμου τι¹ ἤλπιζε· ποτὲ δὲ φυγεῖν ἐκ τοῦ ἀντροῦ, ἀλλὰ τούτο ἀμήχανον ἦν· οὔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ εὐπορος ἦν, οὔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν. Ἐγνωμένειν οὖν ἐν τῷ ἀντρῷ, καὶ φέρειν ὅτι ἂν τῷ δαίμονι δοκῆ. Κακείνην μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν οὔτε ὕπνου τυχοῦσα, καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο,

ad praedandum profecto, puellam adoritur, vitiumque afferre parat. Illa oppressam malis se sentiens, confilia omnia superantibus, gladium prope iacentem stringens, letali vulnere Anchialum percutit. Dum enim is complexaturus, & iuncturus osculum, totus super eam se inclinaverat, illa gladium subiiciens pectori vulnus infixit. Et Anchialus quidem de scelestâ libidine poenas iustas dedit; Anthia vero ob factum commota animum metu multa iniit confilia, nunc sibi mortem consciscendi, sed spei adhuc aliquid de Abrocoma supererat, nunc aufugiendi ex antro. Sed cum ad hoc nihil ei omnino suppeteret, neque enim expeditum iter aut viae dux erat, in antro manere statuit, ac ferre, quidquid Deo suo videretur; noctemque illam fuit insonnis, multa volutans animo. Ut illuxit, Hippothous cum

¹ Ἡλπιζει· ποτὲ δὲ) Haec est nio extuderat Hemsterh. In edd. Cod. Flor. lectio, quam & inge- legitur, ἐλπίζετο· τὲ δέ.

ἤκουσιν οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον, καὶ ὁρῶσι τὸν Ἀγχιάλον ἀνηρημένον, καὶ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι. Καὶ εἰκάζουσι τὸ γενόμενον, καὶ ἀνακρίναντες αὐτὴν μανθάνουσι πάντα. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς ἐν ὀργῇ τὸ γενόμενον ἔχειν, καὶ τὸν τεθνηκότα ἐκδικῆσαι Φίλον. Καὶ ἐβουλεύοντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα, ὁ μὲν τις ἀποκτεῖναι κελεύων, καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγχιάλου σώματι, ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι. Ὁ δὲ Ἰππόθοος ἠνιάτο μὲν ἐπὶ τῷ Ἀγχιάλῳ ἐβουλεύετο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν. Καὶ δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαντας μεγάλην καὶ βαθεῖαν ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν, καὶ κύνας μετ' αὐτῆς δύο, ἵνα ἐν τούτῳ μεγάλην δίκην ὑποσχῆ τῶν τετολμημένων. Καὶ οἱ μὲν ἐποίουν τὸ προσταχθὲν, ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον. Καὶ οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι, καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι, καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. Ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐπιτιθέντες μεγάλα ἐπέχωσαν τὴν τάφρον, (ἦν δὲ τοῦ Νείλου ὀλίγον ἀπέ-

fociis adveniēns occifum Anchialum videt, & prope corpus Anthiam. Factum coniiiciunt, eamque interrogantes omnia intelligunt. Viſum iis, ob hoc ira percitis, amici mortem ulciſci. Varia in Anthiam conſulueret: necandam alius dixit, & cum Anchiali corpore ſepeliendam, alius in crucem agendam. Hippothous, ob Anchialum moeſtus, maius in Anthiam ſupplicium commentus eſt. Iubet profundam latamque foſſam fieri, & iniici Anthiam, & duos cum ea canes, ut, tantum auſa facinus, ita poenam graviffimam pendat. Ii mandata fecerunt. Anthia in foſſam demittitur. Canes erant Aegyptii immanes, & adſpectu teterrimi. Iis in foſſam coniectis, ingentia ligna imponunt, terraque aggeſta foſſam operiunt. Parum ea a Nilo aberat, cuſtodemque unum

Longus.

T

χουσα) καὶ κατέστησαν Φρουρὸν ἕνα τῶν ληστῶν Ἀμφίνομον. Οὗτος ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἐαλάκει τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὖν ἠλέει μᾶλλον αὐτήν, καὶ τῆς συμφορᾶς ὠκτεῖρεν. Ἐπενόει δὲ ὅπως ἐπὶ πλείον αὐτὴ ζήσεται, ὅπως τε οἱ κύνες αὐτῇ μηδὲν ἐνοχλήσωσι. Καὶ ἐκάστοτε ἀφαιρῶν τῶν ἐπικειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων ἄρτους ἐνέβαλε, καὶ ὕδωρ παρείχε, καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θάρρειν παρεκάλει. Καὶ οἱ κύνες τρεφόμενοι οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτὴν εἰργάζοντο, ἀλλὰ ἤδη τιθασσοὶ ἐγίνοντο καὶ ἡμεροί. Ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτήν, καὶ τὴν παρούσαν τύχην ἐννοήσασα, Οἴμοι, Φησὶ, τῶν κακῶν, οἷαν ὑπομένω τιμωρίαν; τάφρος, καὶ δεσμωτήριον, καὶ κύνες καθειργμένοι πολὺ τῶν ληστῶν ἡμερώτεροι. Τὰ αὐτὰ, Ἀβροκόμη, σοι πάσχω, ἧς γὰρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σὺ, καὶ σε ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμωτηρίῳ. Ἀλλ' εἰ μὲν ζῆς ἔτι, δεινὸν οὐδὲν ἴσως γὰρ ποτε ἀλλήλους ἔξομεν· εἰ δὲ ἤδη τέ-

Amphinomum constituerant, qui iampridem Anthiae amore captus, tunc magis illam miserabatur, dolebatque infortunium; cogitabat vero, qua ratione vitam eius sustentaret a canibus illaesam. Quotidie remotis lignis, fossae superpositis, panes iniecit, & aquam praebuit, & Anthiam inde bono esse animo hortatur. Canes passim nullo eam affecerunt malo, quin & cicures mansuetique subito facti sunt. Anthia, memor fui, praesentemque fortunam considerans, Eheu me miseram, inquit, quale hoc est, quod subeo supplicii! fossa, carcer, canes inclusi, quos tamen latronibus longe mitiores experior. Haec tui causa, Abrocoma, patior: nam & tu in pari quondam fortuna fuisti, & te in vinculis Tyri reliqui. Sed si vivis adhuc, nil grave est; fortasse aliquando frui invicem dabitur. At si iam

θνηκας, μάτην ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι ζῆν, μάτην δὲ οὐ-
 τος, ὅστις πάποτε ἐστίν, ἐλεεῖ με τὴν δυστυχῆ. Ταῦ-
 τα ἔλεγε, καὶ ἐπεθρήνεί συνεχῶς. Καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ
 τάφρῳ, κατεκέκλειστο μετὰ τῶν κυνῶν. Ὁ δὲ Ἀμ-
 Φίνομος ἐκάστοτε καὶ κείνην παρεμβεῖτο, καὶ τοὺς κύ-
 νας ἡμέρους ἐποίει τρέφων.

mortem obiisti, frustra ego vivere annitor, frustra iste,
 quicumque est, infelicis nunc miseretur mei. Haec di-
 cens continenter lamentabatur. Ita quidem Anthia in
 fossa cum canibus inclusa erat, & Amphinomus illam
 quotidie consolabatur, canesque alendo mitigabat.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
 ΤΩΝ ΚΑΤΑ
 ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
 ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
 ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, διανύσας τὸν ἀπ' Αἰγύπτου πλοῦν, εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ναῦν ἀπῶσαν τοῦ μὲν κατ' εὐθὺ ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν· καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακούσας μεγάλην καὶ καλήν. Ἐνταῦθα ὁ

XENOPHONTIS
 EPHESIACORUM
 DE AMORIBUS
 ANTHIAE ET ABROCOMAE
 LIBER QUINTUS.

ABRUCOMAS, ab Aegypto navigans, non in Italiam quidem ipsam pervenit, cum navis vento depulsa recto cursu aberrasset. Ad Siciliam vero Syracusas, amplam pulchramque urbem, appulere. Ibi Abrocomas in-

1 Τὸν ἀπ' Αἰγύπτου) Ita emendavit Hemst. Edd. tenent τὸν Αἰγ.

Ἀβροκόμης γενόμενος ἔγνω περιιέναι τὴν νῆσον, καὶ ἀναζητεῖν ἔτι περὶ Ἀνθίας εἴ τι πύθοιτο. Καὶ δὴ ἐνοικίζεται μὲν πλησίον τῆς Θαλάσσης, παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ πρεσβύτῃ, ἀλιεῖ τὴν τέχνην. Οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης. Ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἀβροκόμην ἄσμενος, καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὐτοῦ, καὶ ἠγάπα διαφερόντως. Καὶ ἤδη ποτὲ καὶ ἐκ πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους συνηθείας ὁ μὲν Ἀβροκόμης αὐτῷ διηγῆσατο τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει, καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν πλάνην· ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς ἄρχεται τῶν αὐτοῦ διηγημάτων.

Ἐγὼ, ἔφη, τέκνον Ἀβροκόμη, οὔτε Σικελιώτης, οὔτε ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος, τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, καὶ περιουσίαν¹ ἔχόντων πολλήν. Νέος δὲ ὢν ἠράσθην, ἐν τοῖς ἐφήβοις καταλελεγμένος, κόρης πολίτιδος Θελξινόης τοῦνομα. Ἀντήρα δὲ μου καὶ Θελξινόη¹ καὶ τῇ πόλει παννυχίδος

fulam peragrare statuit, ac quaerere, si quid audire de Anthia posset. Domo excipitur prope litus ab Aegialeo quodam sene piscatore, paupere & peregrino. Is, comiter Abrocomam ad se receptans, ex artis proventu libenter nutriebat, ac maxime diligebat, ut filium reputans. Aliquando confertis invicem sermonibus, cum Abrocomas fortunas suas, Anthiam, amorem, erroresque narrasset, Aegialeus ita & sua commemorare orsus est.

Ego, inquit, fili Abrocoma, non Sículus, non indigena sum, sed Spartanus Lacedaemonius, ex iis, qui plurimam ibi auctoritate & opibus pollent. Prima iuventa virginem amavi indidem civem, cui Thelxinoae nomen, amabatque illa me pariter. Cum pervigilium

¹ Ἐχάντων) Ita rescripti e Locellae coniectura satis probabili,

etsi vulgatum ἔχων haud plane damnem.

ἀγομένης συνήλθομεν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους ὀδηγου-
μένου Θεοῦ, καὶ ἀπηλαύσαμεν, ὧν ἕνεκα συνήλθομεν.
Καὶ χρόνῳ τινι ἀλλήλοις συιῆμεν λανθάνοντες, καὶ
ὠμόσαμεν ἀλλήλους πολλάκις ἕξειν καὶ μέχρι θά-
νάτου. Ἐνεμέσησε δὲ τις ἄρα Θεῶν· καὶ γὰρ μὲν ἔτι ἐν
τοῖς Ἐφήβοις ἤμην, τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδουσαν πρὸς γά-
μον οἱ πατέρες διαχωρίῳ τινι νεανίσκῳ Ἀνδροκλεῖ τοῦ-
νομαῖ ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἦρα ὁ Ἀνδροκλῆς. Τὰ μὲν οὖν
πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις ἐποιεῖτο, ἀναβαλ-
λομένη τὸν γάμον· τελευταῖον δὲ, δυνηθεῖσα ἐν ταύτῳ
μοι γενέσθαι, συντίθεται νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαι-
μονος μετ' ἐμοῦ. Καὶ δὴ ἐστείλαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς,
ἀπέκειρα δὲ καὶ τὴν κόμην τῆς Θελξινόης· ἐν αὐτῇ τῇ
τῶν γάμων νυκτί. Ἐξελθόντες οὖν τῆς πόλεως ἠείμεν
εἰς Ἄργος καὶ Κόρινθον, καὶ κείθεν ἀναγόμενοι ἐπλεύ-
σαμεν εἰς Σικελίαν. Λακεδαιμόνιοι δὲ, πυθόμενοι τὴν

in urbe ageretur, convenimus, ac, ducente Deo, iis re-
bus, quarum causa conveneramus, fruebamur. Per ali-
quod tempus clam consuescere licuit, mutuo iureiu-
rando saepe pollicitis, usque ad mortem convicturos.
Invidit mihi Deorum aliquis: nondum enim ex ephēbis
excesseram, cum Thelxinoēm parentes nuptum dant
Androcli cuidam, indidem adolescentulo, qui & ipsam
amabat. Puella multa primum causando in longum du-
cit nuptias: tandem ut licuit me convenire, consentit
noctu mecum egredi Lacedaemone. Exornamur igitur
juveniliter, comamque Thelxinoēs ipsa nuptiarum no-
cte totondi. Urbe egressi, Argos & Corinthum profi-
ciscimur, atque inde solventes in Siciliam navigamus.
Lacedaemonii, fuga audita, nos capitis damnarunt. Hic

ἠ Ἡεμε:) Ita coniecerat Hem-
sterhusius, quod̄ deinde Cod. Fl.

firmatum deprehendit Loc. Vul-
go, εἶημεν.

Φυγὴν, ἡμῶν θάνατον κατεψήφισαντο. Ἡμεῖς δὲ ἐν-
ταῦθα διήγομεν ἐν ἀπορίᾳ μὲν τῶν ἐπιτηδείων, ἠδόμενοι
δὲ καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι ἡμεν μετ' ἀλ-
λήλων. Καὶ τέβηκεν ἐνταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θελξι-
νόη, καὶ τὸ σῶμα οὐ τέβαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετὰ
ἑμαυτοῦ, καὶ αἰεὶ Φιλῶ, καὶ σύνειμι.

Καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμην εἰς τὸ
ἐνδότερον δωμάτιον, καὶ δείκνυσι τὴν Θελξινόην, γυ-
ναῖκα ἱεραβούτιν μὲν ἤδη, καλὴν γενομένην ἔτι Αἰ-
γιαλεῖ κόρην. Τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέβαπτο ταύτῃ
Αἰγυπτία ἦν γὰρ καὶ τούτων ἔμπειρος ὁ γέρον. Ταύ-
τη οὖν, ἔφη, ὦ τέκνον Ἀβροκόμη, αἰεὶ ὡς ζώσῃ
λαλῶ, καὶ συγκατάκειμαι, καὶ συνενωχῶμαι καὶ
ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆς ἀλείας κεκμηκῶς, αὕτη με πα-
ραμυθεῖται βλεπομένη· οὐ γὰρ, οἷα νῦν ὁράται σοι,
τοιαύτη φαίνεται μοι ἀλλὰ ἐννοῶ, τέκνον, οἷα μὲν ἦν
quidem necessariorum inopia laboravimus, gaudentes
tamen quasi omnibus frueremur, quod una essemus.
Hic non ita pridem Thelxinoë fato cessit: corpus non
humatum est, mecum enim habeo, eiusque vetere con-
suetudine utor.

Haec dicens Abrocomam in interius cubiculum dū-
cit, ostenditque Thelxinoëm anam, formosam olim mu-
lierem, Aegialeo etiamnum puellam. Corpus eius con-
ditum erat Aegyptio more, cuius erat senex peritus.
Haec, inquit, est, fili Abrocoma. Illam ut vivam al-
loquor, una & iaceo, & discumbo, & si quando a pi-
scando lassus revertor, huius me adspectus reficit: non
enim qualis, fili, tibi nunc videtur, apparet mihi, sed

ἱ Ἡραβούτιν) Abresch. hunc lo-
cum ita constituit, ἱεραβούτιν μὲν
ἤδη γενομένην, καλὴν δ' ἔτι Αἰγυ:

quod sane concinnius. Idem mox
corr. ἀνευρήσω, pro ἂν εὐρήσω,
quod recipiendum putavimus.

ἐν Λακεδαιμόνι, οἷα δὲ ἐν τῇ Φυγῇ, τὰς παυυχι-
δας ἐννοῶ. Ἐτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ
Ἀβροκόμης, Σε δὴ, λέγων, ὦ πασῶν δυστυχεστά-
τη κόρη, πότε ἀνευρήσω καὶ νεκράν; Αἰγιαλεῖ μὲν
γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα τὸ Θελ-
ξινόης· καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα, ὅτι ἔρως ἀληθι-
νός ὅρον ἡλικίας οὐκ ἔχει. Ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν
κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν· οὐ δεδύνημαι δὲ
οὐδὲν ἀκοῦσαι περὶ σου. ὦ μαντεύματα δυστυχῆ, ὦ
τὰ πάντων ἡμῶν Ἀπολλον χρήσας χαλεπώτατα, οἴ-
κτειρον ἤδη, καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἀποδίδου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ταυτὶ κατοδυρόμενος, πα-
ραμυθουμένου αὐτὸν Αἰγιαλέως, διῆγεν ἐν Συρακού-
σαις, ἤδη καὶ τῆς τέχνης Αἰγιαλεῖ κοινωνῶν. Οἱ δὲ
περὶ τὸν Ἰππόθοον μέγα μὲν ἤδη τὸ ληστήριον κατε-
στήσαντο, ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν Αἰθιοπίας, καὶ μεί-

haeret pectore infixā, qualis Lacedaemone erat, qualis
in fuga, ac pervigilio. Aegialeo adhuc loquente, Abro-
comas eiulans, O te, inquit, omnium puellam infeli-
cissimam, quando vel mortuam inveniam? Aegialeo ma-
gnum vitae solatium Thelxinoës corpus est, ac sane
didici, amorem verum aetatis terminum egredi. Ego
terram omnem & maria oberrans quidquam de te au-
dire nequeo. O infortunata oracula! O Apollo, qui du-
rissima nobis dedisti responsa, nunc nostri miserere,
iamque finem praedictorum facias.

In huiusmodi lamentis Abrocomas vitam Syracusis
agebat, consolante illum Aegialeo, cum quo iam ar-
tis societatem inierat. Hippothous validam iam praedo-
num constituerat manum, & abscedere Aethiopia, ma-

γ Ὅρον ἡλικίας) Hemsterhusius cella. Sed & vulgatum recte ha-
corr. ὅρον ἡλικίας, recepitque Lo- het, eodem sensu.

ζῶσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι. Οὐ γὰρ ἐδόκει Ἴπποθῶ αὐτακρες εἶναι, ληστεύειν κατ' ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. Καὶ ὁ μὲν παραλαβὼν τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντας (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ, καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγαι) Αἰθιοπίαν μὲν κατέλιπεν, ἦει δὲ ἐπ' Αἴγυπτόν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνενόει Φοινίκην καὶ Συρίαν πάλιν. Τὴν δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέναι. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ὁ Φρουρῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτῇ, ἐρωτικῶς διακείμενος, οὐχ ὑπομένων ἀποσπασθῆναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν Φιλοστοργίαν, καὶ τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν, Ἴπποθῶ μὲν οὐχ εἶπετο, λανθάνει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀποκρύπτεται ἐν ἄντρῳ τινι σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις, οἷς συνελέξατο. Νυκτὸς δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἴπποθῶν ἐπὶ κώμην ἐληλύθεσαν τῆς Αἰγύπτου, Ἀρείαν καλουμένην, πορθεῖναι θέλοντες. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἀνορύσσει τὴν τά-

ioresque res moliri decreverat: non enim ut singulos spoliaret, sufficere ei videbatur, sed pagos & oppida invadere constituerat. Omnia igitur iumentis & camelis imponens, quorum non exigua illi erat copia, Aethiopia relicta cum focis Aegyptum & Alexandriam petit, iterumque Phoeniciam & Syriam in animo habebat. Anthiam iam mortuam credebat; sed Amphinomus, qui ad fossam, ubi ea claudebatur, excubabat, amoris obsequens, nec se divelli a virgine patiens, quam animo egregie caram habebat, imminentis infortunii metu non secutus est Hippothoum, sed inter turbam eum latuit, absconditque se in antro, ubi commeatus aliquantum collegerat. Noctu Hippothous in Aegypti pagum venit, quem Arium vocant, direpturus. Amphino-

Φρον, καὶ ἐξάγει τὴν Ἀνθίαν, καὶ Φαρρέϊν παρεκάλει. Τῆς δὲ ἔτι Φοβουμένης καὶ ὑποπτευούσης, τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Θεοὺς, σεμνὴν τηρήσειν ἰ γάμων ἀγνὴν, μέχρις ἂν καὶ αὐτὴ ποτε πεισθεῖσα Φελήσῃ συγκαταθέσθαι. Πείθεται τοῖς ὅρκοις Ἀμφινόμου Ἀνθία, καὶ ἔπεται αὐτῷ. Οὐκ ἀπελείποντο δὲ οἱ κύνες, ἀλλ' ἔστεργον συνήθεις γενόμενοι. Ἐρχονται δὲ εἰς Κοπτὸν, πάνταυθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν, μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον τῆς ὁδοῦ. Ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κυνῶν, ὡς ἔχρην τὰ ἐπιτήδεια.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθοον, προσβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ Ἀρείᾳ, πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικοῦντων ἀπέκτειναν, καὶ τὰ οἰκήματα ἐνέπρησαν, καὶ κατήεσαν οὐ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Νείλου. Πάντα γὰρ τὰ ἐκ τῶν μεταξὺ κωμῶν σκάφη συλλεξάμενοι ἐπιβάντες

nomus fossam aperit, educitque Anthiam, bonoque esse animo hortatur, & , timida & suspicax cum illa etiamnum esset, per Solem iurat, ceterosque in Aegypto Deos, pudicam se & intactam servaturum, donec ipsa libens aliquando assentiatur. Amphinomum, sacramento credens, Anthia sequitur, atque una canes ibant, consuetudine fidi comites facti. Ubi Coptum ventum est, aliquot ibi dies morari statuunt, donec Hippothous longius progrediretur; curantque, ne victus canibus deesset.

Hippothous, cum ad pagum Arium accessisset, multos incolarum interfecit, domusque incendit; nec eadem via, sed secundo Nilo devehuntur. Omnia enim e vicinis pagis collecta navigia cum conscendissent, Sche-

ἰ Γάμων ἀγνὴν) Haec verba, τῷ ποῖτα, eliminanda censeo.
σεμνὴν interpretamenti loco ap-

ἔπλεον ἐπὶ Σχεδίαν, καὶ * * κἀντέϋθεν ἐκβάντες
 παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, διώδευον τὴν ἄλλην Αἴ-
 γυπτον. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέπυ-
 στο μὲν τὰ περὶ τὴν Ἄρειαν, καὶ τὸ Ἴπποβοῦ ληστή-
 ριον, καὶ ὅτι ¹ ἀπ' Αἰθιοπίας ἔρχονται. Παρασκευά-
 σας δὲ στρατιώτας πολλοὺς, καὶ ἄρχοντα τούτοις
 ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τῶν αὐτοῦ Πολυίδον, νεανί-
 σκον ὀφθῆναι χαρίεντα, δρᾶσαι γεννικῶν, ἔπεμψεν ἐπὶ
 τοὺς ληστές. Οὗτος ὁ Πολυίδος παραλαβὼν τὸ στρα-
 τευμα ἀπῆντα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἴππό-
 θοον, καὶ εὐθὺς παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν
 γίνεται, καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων πολλοί. Νυκτὸς δὲ
 ἐπιγενομένης τρέπονται μὲν οἱ λησταί, καὶ πάντες ὑπὸ
 τῶν στρατιωτῶν φονεύονται· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ζῶντες ἐλή-
 φθησαν. Ἴπποβοὸς μόνος, ἀπορρίψας τὰ ὄπλα, ² ἔφυ-

diam usque navigarunt, atque inde cum descendissent,
 terrestri itinere prope Nili ripas reliquum Aegypti pera-
 grarunt. Interea Aegypti praefectus, compertis, quae
 ad Arium facta fuerant, & Hippothoum cum agmine
 suo Aethiopiam profectum esse, comparatis multis mi-
 litibus, quendam e cognatis suis Polyidum nomine,
 adolescentem eleganti forma, animoque ad quidvis for-
 titer agendum prompto, praefecit. Is, accepto agmine,
 ad Pelusium obviam fit Hippothoo, statimque ad ripas
 proelium commissum. Multi utrinque cecidere, &, cum
 iam nox adesset, latrones in fugam versi, passim a mi-
 litibus caesi, nonnullique capti sunt. Unus Hippotho-

¹ Ἀπ' Αἰθιοπίας) Ita correxit Hemsterhusius. Edd. habent ἐπ' Αἰθιοπίαν.

² Ἐφυγε τῆς νυκτὸς, καὶ) Locella hunc locum ita constituit:

ἔφυγε, καὶ τῆς νυκτὸς ἦλθ. Equidem τῆς νυκτὸς, tanquam e superioribus prave repetitum, expunctum malim.

γε τῆς νυκτός, καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ κεί-
 θεν, δυνηθεὶς λαθεῖν, ἐπιβάς ἀναγομένῳ πλοίῳ ἐπ-
 ανήχθη. Ἦν δὲ αὐτῷ ἡ πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὄρμη·
 ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαι τε καὶ δια-
 τραφῆσεσθαι. Ἦκουε δὲ τὴν νῆσον εἶναι μεγάλην καὶ
 εὐδαίμονα. Ὁ δὲ Πολύιδος οὐχ ἰκανὸν εἶναι ἐνόμισε
 κρατῆσαι τῶν συμβαλόντων ληστῶν, ἀλλ' ἔγνω δεῖν
 ἀνερευνησαί τε καὶ ἐκκαθῆραι τὴν Αἴγυπτον, εἴ που
 ἢ τὸν Ἰππόθοον, ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινα ἀνέυροι. Παρα-
 λαβὼν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικοῦ, καὶ τοὺς εἰλημ-
 μένους τῶν ληστῶν, ἴν' εἴτις φαίνοιτο, οἱ ἰ μνηύσειαν,
 ἀνέπλει τὸν Νεῖλον, καὶ τὰς πόλεις διηρεύνα, καὶ
 ἐνενόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἐρχονται δὲ καὶ εἰς
 Κοπτὸν, ἔνθα ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου. Καὶ αὐτὴ
 μὲν ἔτυχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας· τὸν δὲ Ἀμφινόμον γνωρί-
 ζουσιν οἱ τῶν ληστῶν εἰλημμένοι, καὶ λέγουσι τῷ

us, proiectis armis, noctis favore effugit. Ubi Alexan-
 driam venit, conscensa navi clam se subduxit, appe-
 tebatque Siciliam maxime, quod ibi & in occulto fo-
 re, & victum sibi facile comparandum putaret: audi-
 verat enim, insulam & magnam esse & opulentam.
 Polyidus non satis esse duxit obvios latrones vicisse,
 sed pervestiganda esse omnia, & depurgandam Aegy-
 ptum censuit, sicubi forte vel Hippothoum, vel e so-
 ciis aliquem, deprehenderet. Cum parte igitur copia-
 rum, & captivis, ut indices essent, si quis latro ap-
 pareret, adverso Nilo navigat, oppida perlustrat, co-
 gitabatque usque Aethiopiam progredi. Tandem Co-
 ptum pervenere, ubi Anthia cum Amphinomo erat.
 Cum illa domi esset, Amphinomum agnovere captivi

1 Μνηύσειαν) Ita emend. Hemsterh. Edd. μνηύσει.

Πολυίδω. Καὶ Ἀμφίνομος λαμβάνεται, καὶ ἀνακρινόμενος τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διηγεῖται. Ὁ δὲ ἀκούσας, κελεύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι, καὶ ἐλθούσης ἀνεπυθάνετο ἥτις εἶη καὶ πόθεν. Ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἶη, καὶ ὑπὸ τῶν ληστῶν εἴληπτο. Ἐν τούτῳ ἔρα καὶ ὁ Πολυίδος Ἀσθίας ἔρωτα σφοδρόν. Ἦν δὲ αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνή. Ἐρασθεῖς δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἐπειράτο πείθειν μεγάλα ὑπισχνούμενος· τελευταῖον δὲ κατήεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὡς δὲ ἐγένοντο ἐν Μέμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολυίδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ, ἐκφυγεῖν δυνηθεῖσα, ἐπὶ τὸ τῆς Ἰσίδος ἱερόν ἔρχεται ἰκέτις γενομένη. Σύ με, εἶπεν, ὦ δέσποινα Αἰγύπτου, πάλιν σῶσον, ἢ ἐβοήθησας πολλάκις· φεισάσθω μου καὶ Πολυίδος, τῆς διὰ σε σώφρονος Ἀβροκόμη τηρουμένης. Ὁ δὲ Πολυίδος ἅμα μὲν τὴν θεὰν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἦρα τῆς Ἀσθίας, καὶ τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει.

latrones. Dicunt id Polyido: Amphinomus capitur, & in quaestionem postulatus omnia de Anthia narrat. Quibus auditis & illam arcessiri iubet. Accedentem interrogat, quae, & unde esset. Illa nil veri narrat: se Aegyptiam esse, & a latronibus captam. Inter haec Polyidus vehementer amare Anthiam coepit, licet Alexandriae uxorem haberet: amatam exorare primum conatur, magna pollicitus; tandem, cum Alexandriam descenderent, ac Memphi essent, vim afferre aggreditur. Illa, cum sese proripuisset, Isis templum ingreditur, ibique supplex, Tu me iterum, ait, Aegypti domina, serves incolumem, quam saepius adiuvasti, & Polyidus parcat mihi, tua ope huc usque pudicitiam & fidem Abrocomae fervanti. Polyidus, simul & Deae metu, & Anthiae amore, & infortunii misericordia affectus, tem-

Πρόσεισι δὲ τῷ ἱερῷ μόνος, καὶ ὄμνυσι, μήποτε βιάσασθαι τὴν Ἀνθίαν, οὐδὲ ὑβρίσαι τι εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τηρῆσαι ἀγνὴν, ἐς ὅσον αὐτὴ θελήσει. Αὐτάρκες γὰρ αὐτῷ φιλοῦντι ἐδόκει εἶναι, καὶ βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ. Ἐπείσθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία, καὶ κατήλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει, ἔρχεται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἀπιδὸς ἱερόν. Διασημώτατον δὲ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει. Ἐπειδὴν γὰρ τις προσελθὼν εὔξεται, καὶ δεηθῆ τοῦ θεοῦ, αὐτὸς μὲν ἔξεισιν, οἱ δὲ περὶ τοῦ νεῶ τοῦ θεοῦ Αἰγύπτιοι ἃ μὲν καταλογάδην ἃ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων ἕκαστα. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τῷ Ἀπιδι. ὦ θεῶν, ἔφη, Φιλανθρωπότατε, ὁ πάντας οἰκτεῖρων ξένους, ἐλέησον καὶ μὲ τὴν κακοδαίμονα, καὶ μοι μαντείαν ἀληθῆ περὶ Ἀβροκόμου πρόειπε· εἰ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐτι ὄψομαι καὶ ἀν-

plum solus accedit, iuratque, nunquam Anthiae vim aut iniuriam facturum, sed castam, quamdiu ipsa velit, habiturum: sibi enim amanti sat esse, si spectare atque alloqui liceat. Sacramentis fidens Anthia egreditur, cumque statuissent triduum Memphi morari ad reficiendos sese, Anthia Apidis templum adit, nobilissimum in Aegypto. Deus petentibus responsa dat: ubi enim quis Deum oraverit, ipse egreditur, Aegyptii vero templi custodes, partim soluta oratione, partim versa, futura praedicunt. Accedens & Anthia ad Apidem procumbit, &, O tu prae Diis omnibus, inquit, hominum amantissime, & erga cunctos hospites misericors, infelicissimae nunc mei miserere: verum mihi de Abrocoma responsum redde. Si quidem illum adhuc vi-

δρα λήψομαι, καὶ μενῶ^ι καὶ ζήσομαι· εἰ δὲ ἐκεῖνος
τέθνηκεν, ἀπαλλαγῆναι καὶ με καλῶς ἔχει τοῦ πονη-
ροῦ τούτου βίου. Εἰπούσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῆλθε
τοῦ ἱεροῦ. Καὶν τούτῳ οἱ παῖδες πρὸ τοῦ τεμένους παί-
ζοντες ἅμα ἐξεβόησαν, Ἀνθία Ἀβροκόμην λήψεται
ταχὺ ἄνδρα τὸν αὐτῆς. Ἀκούσασα εὐθυμότερα ἐγένε-
το, καὶ προσεύχεται τοῖς Θεοῖς. Καὶ ἅμα μὲν ἀπήγε-
σαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυίδου γυνὴ, ὅτι ἄγει κόρην
ἔρωμένην, καὶ φοβηθεῖσα, μήπως ἡ ξένη αὐτὴν παρ-
ευδοκιμήσῃ, Πολυίδῳ μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ
κατ' αὐτῆς ὅπως τιμωρήσεται τὴν δοκοῦσαν ἐπιβου-
λεύειν τοῖς γάμοις. Καὶ δὴ ὁ μὲν Πολυίδος ἀπήγγελ-
λέ τε τῷ ἀρχοντι τῆς Αἰγύπτου τὰ γενόμενα, καὶ τὰ
λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου διώκει τὰ τῆς ἀρχῆς.
Ἀπόντος δὲ αὐτοῦ, Ῥηναία (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ

fura sim, & virum habitura, persistam vivendo: at si
is occubuit, me quoque praestat tristi hac vita defungi.
His dictis, lacrimans templo exit. Interea pueri ante
fanum ludentes una exclamaverunt: Anthia cito Abro-
comam virum suum recipiet. Quibus verbis animus illi
rediit, Deosque precata est, statimque Alexandriam pro-
fecti sunt.

Audiverat Polyidi coniux, puellam ab eo amatam ad-
duci; & metuens, ne hospes sibi praeferretur, Polyido
quidem nullum verbum fecit, verum secum ipsa consu-
luit, quonam modo eam ulcisceretur, quae nuptiis in-
fidiari videbatur. Polyidus cum praefecto Aegypti,
quae facta fuerant, renuntiasset, reliqua ad exercitum
pro praefecto administrabat. Absente illo, Rhenaëa (hoc

^ι Καὶ ζήσομαι) Haec est Cod. iestando incidit Hemsterhus.
Flor. lectio, in quam etiam Edd. tenent, καὶ στήσομαι.

Πολυίδου γυνή) μεταπέμπεται τὴν Ἀνθίαν, (ἣν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας) καὶ περιρρήγνυσι τὴν ἐσθῆτα, καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα· ὦ πονηρὰ, λέγουσα, καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας Πολυίδω καλῆ, οὐ γάρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο. Ἴσως μὲν γὰρ πείθειν ληστὰς ἐδύνασο, καὶ συγκαθεύδειν νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς· τὴν δὲ Ῥηναίας εὐνήν οὐποτε ὑβρίσεις χαίρουσα. Ταῦτα εἰπούσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς, καὶ δεσμὰ περιτίθησι, καὶ παραδούσα οἰκέτῃ τινι πιστῶ, Κλυτῶ τούνομα, κελεύει ἐμβιβᾶσαντα εἰς γαῦν ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν ἀποδόσθαι πορνοβοσκῶ τὴν Ἀνθίαν. Οὕτω γὰρ, ἔφη, δυνήσῃ ἢ καλῆ τῆς ἀκρασίας κόρον λαβεῖν. Ἦγετο δὲ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, ὦ κάλλος ἐπίβουλον, λέγουσα, ὦ δυστυχῆς εὐμορφία, τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα; τί δὲ αἷτια πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι, οἱ φόνοι, τὰ δε-

Polyidi uxori nomen) Anthiam, quae domi erat, accessit, vestemque illi discindit, ac verberibus corpus indigne afficit: O scelus, dicens, meisque nuptiis infidiosa, frustra visa es Polyido pulchra: non haec tibi forma proderit quidquam, fortasse enim latrones exorare potuisti, atque ebriis concumbere adolescentibus, Rhenaetae lectum non impune vitiabis. Cum haec dixisset, detonsam vincitamque famulo cuidam fido tradit, Clyto nomen, iubetque, impositam navi in Italiam deportet, ac vendat lenoni. Ita enim, ait, poteris, quae pulchra sis, libidinem explere. Ducebatur a Clyto Anthia flens, & queribunda voce dicens, O infelix & ubique infidias mihi faciens forma, quid es tot malorum causa? Nonne sepulcra, caedes, vincula, latrones fa-

σμά, τὰ ληστήρια; ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι, καὶ τὴν μέχρι νῦν Ἀβροκόμη τηρουμένην σωφροσύνην πορνοβοσκὸς ἀναγκάσει με λύειν; Ἀλλ', ὦ δέσποτα, προσπεσοῦσα ἔλεγε τοῖς γόνασι τοῦ Κλυτοῦ, μὴ με ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμωρίαν ἅμα προαγάγῃς, ἀλλὰ ἀπόκτεινόν με αὐτός· οὐκ οἶσω πορνοβοσκὸν δεσπότην· σωφρονεῖν, πίστευσον, εἰθίσμεθα. Ταῦτα ἐδεῖτο· ἤλεει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός. Καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ῥηναία ἐλθόντι τῷ Πολυίδῳ λέγει, ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία· καὶ κεῖνος ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων ἐπίστευεν αὐτῇ. Ἡ δὲ Ἀνθία κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυτός, δεδουκῶς τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολάς, ἀποδίδεται αὐτὴν πορνοβοσκῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν κάλλος, οἷον οὐπω πρότερον ἐτεθέατο, μέγα κέρδος ἔξειν τὴν παιίδα ἐνόμιζε. Καὶ ἡμέραις μὲν τισιν αὐτὴν ἀνελάμβανεν ἐκ τοῦ πλοῦ κεκμηκυῖαν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασάνων.

tis erant, nisi & corpus prostituere adigar, & servatam Abrocomae huc usque pudicitiam leno cogat in propatulo habere? At tu, here, Clyti gentibus advoluta dicebat, ne me ad illud supplicium ducas, sed ipse occide. Non lenonem dominum feram: bene & pudice, credas, doctum atque eductum nobis est ingenium. Haec precantem Clytus miserabatur. Dum illa in Italiam aufertur, Rhenea adveniēti Polyido narrat, aufugisse Anthiam; qui ob ea, quae facta fuerant, facile fidem adhibuit. Anthia Tarentum deducta Italiae urbem, ibi a Clyto, Rheneaē mandata reverito, lenoni venditur. Is formam egregiam nec visam ante miratus, magno sibi puellam lucro futuram existimans, tridui illam curatura refecit, & navigatione & verberibus Rheneaē fessam.

Longus.

V

Ὁ δὲ Κλυτὸς ἦκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τὰ
πραχθέντα ἐμήνυσε τῇ Ῥηναίᾳ. Ὁ δὲ Ἱππόθοος δια-
νύσας τὸν πλοῦν κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν, οὐκ εἰς
Συρακούσας δὲ, ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐζήτει
καιρὸν, δι' οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἔξει. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ
ἐν Συρακούσαις, ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυμία
ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινὴ, ὅτι μὴδὲ Ἀνθίαν εὐρίσκει,
μὴδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασώζοιτο. Διέγνω οὖν ἀπο-
πλεύσας ἐκ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν, καὶ κεῖθεν,
εἰ μὴδὲν εὐρίσκει τῶν ζητουμένων, εἰς Ἐφεσον πλεῦ-
σαι πλοῦν δυστυχῆ. Ἦδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν
καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν, οὔτε
ἀγγέλου παρ' αὐτῶν ἀφειγμένου, οὔτε γραμμάτων.
Ἀπέπεμπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. Ὑπὸ
ἀθυμίας δὲ καὶ γήρωσ οὐ δυνηθέντε ἀντισχεῖν οἱ γο-
νεῖς ἑκατέρων, ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμῃς ἦει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ὁδόν.

Clytus, ut Alexandriam venit, de his, quae facta fue-
rant, certiore fecit Rhenaeam; Hippothous vero ex
navigatione descendit in Siciliam, non Syracusis, sed
Tauromenii, quaerebatque occasionem, qua sibi neces-
saria pararet. Abrocomam, postquam diu fuerat Syra-
cusis, moeror & anxietas ingens incessit, quod neque
Anthiam inveniat, nec se domum salvum recipiat. Sta-
tuit igitur a Sicilia in Italiam transire, ibique, si nihil
eorum, quae quaerebat, inveniret, Ephesum infelicem
navigationem dirigere. Iam diu parentes eorum & E-
phesii omnes in multo luctu fuerant, nec nuntio nec
litteris acceptis. Miserant ad perquirendum ubique; cum-
que ob moerorem & senium durare non possent paren-
tes utriusque, vitam sibi ipsi ademerunt.

Dum Abrocomas in Italiam iter faciebat, Leucon

Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοὶ τοῦ Ἀβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ δεσπότη, καὶ τὸν κλῆρον (ἦν δὲ πολὺς) ἐκείνοις καταλιπόντος, διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον πλεῖν, ὡς, ἤδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων, ἱκανῶς τῆς κατὰ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. Ἐνθήμενοι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηὶ ἀνήγοντο εἰς Ἐφεσον, καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλαῖς ἀνύσαντες τὸν πλοῦν ἤκου εἰς Ῥόδον. Κακεῖ μαθόντες, ὅτι οὐδέπω μὲν Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθία σώζοντο, τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον μὴ κατελθεῖν· χρόνον δὲ τινὶ ἐκεῖ γενέσθαι, μέχρις οὗ τί περὶ τῶν δεσποτῶν πύθωνται.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, χρόνου διελθόντος ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκῆματος προεστάναι. Καὶ δὴ κοσμήσας καλῆ μὲν ἐσθῆτι, πολλῶ δὲ χρυσῶ, ἤγεν ὡς προστησομένην τέγους. Ἡ δὲ μεγά-

& Rhoda, sodales Abrocomae & Anthiae, cum Xanthi mortuus illis herus hereditatem, quae magna erat, reliquisset, Ephesum redire statuerunt, quasi heri salvi iam essent, ipsi satis superque aerumnarum peregre passi. Omnibus navi impositis, Ephesum ituri solvunt, ac paucorum dierum navigatione Rhodum pervenere; ubi certiores facti, Abrocomam & Anthiam nequaquam salvos esse, ac parentes eorum mortuos, constituerunt Ephesum non accedere, donec illic aliquantum morati aliquid de heris resciverint.

Leno, qui Anthiam emerat, postremo quaestus gratia proflare coëgit, pulchra veste multoque auro ornatam. Dum prostituendam in lustrum ducebat, illa

† Γενέσθαι) Sic est in Cod. Flor. Perperam edd. γενόμενοι.

λα ἀνακωκύσασα, Φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπεν, οὐχ
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ πρότερον συμφοραὶ, τὰ δεσμὰ, τὰ
 ληστήρια, ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι; ὦ
 κάλλος δικαίως ὑβρισμένον, τί γὰρ ἡμῖν ἀκαίρως πα-
 ραμένεις; Ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ οὐχ εὐρίσκω
 τινὰ μηχανὴν, δι' ἧς φυλάξω τὴν μέχρι νῦν σωφρο-
 σύνην τετηρημένην; Ταῦτα λέγουσα ἤγετο ἐπὶ τὸ οἴ-
 κημα τοῦ πορνοβοσκοῦ, τὰ μὲν δεομένου θάρρειν, τὰ
 δὲ ἀπειλοῦντος. Ὡς δὲ ἦλθε, καὶ προέστη, πλῆθος
 ἐπέρρει τῶν τεθαυμακότων τὸ κάλλος, οἱ γε πολλοὶ
 ἦσαν ἔτοιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι τῆς ἐπιθυμίας.
 Ἡ δὲ ἐν ἀμηχανῶν γενομένη κακῶ, εὐρίσκει τέχνην
 ἀποφυγῆς. Πίπτει μὲν γὰρ εἰς γῆν, καὶ παρεῖται
 τὸ σῶμα, καὶ ἐμιμείτο τοὺς νοσοῦντας τὴν ἐκ θεῶν
 καλουμένην νόσον. Ἦν δὲ τῶν παρόντων ἔλεος ἅμα καὶ
 φόβος, καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμεῖν συνουσίας ἀπείχοντο,

sublata voce eiulans, Eheu me miseram! inquit, nonne
 fat erant praeterita infortunia, vincula, latrones, nisi
 & ad merendum corpore adigerer? O formam contu-
 meliose merito habitam, cur enim remanes intempe-
 stiva? Sed quid ego flens non commentum aliquod
 molior, quo servatam huc usque pudicitiam custodiam?
 Haec dicens ad lenonis stabulum ducebatur, qui nunc
 bono esse animo hortabatur, nunc addebat minas. Ut
 venit, & proffitit, multitudo confluit formam miran-
 tium, multique pretium libidinis dare parati erant, cum
 illa, in malo ineluctabili se videns, effugii artem exco-
 gitavit. Subito concidit, artus remittuntur languidi ac
 velut resoluti, imitaturque correptos morbo, quem ceu
 divinitus immissum sacrum & divinum vocant. Qui ad-
 erant, misericordia pariter & metu affecti, concumben-

ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν. Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς συνεῖς, οἱ κακῶν ἐγεγόνει, καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τὴν κόρην, ἠγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κατέκλινέ τε καὶ ἐθεράπευε. Καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτῆς γεγόνεαι, ἀνεπυθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς νόσου. Ἡ δὲ Ἀνθία, Καὶ πρότερον, ἔφη, δέσποτα, εἰπεῖν πρὸς σε ἐβουλόμην τὴν συμφεράν τὴν ἐμὴν, καὶ διηγήσασθαι τὰ συμβάντα, ἀλλὰ ἀπέκρυπτον αἰδουμένη· νυνὶ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν πρὸς σε, πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ' ἐμέ. Παις ἔτι οὔσα, ἐν ἑορτῇ καὶ παννυχίδι ἀποπλανηθεῖσα τῶν ἑμαυτῆς, ἤκον πρὸς τινὰ τάφον ἀνδρὸς νεωστὶ τεθνηκότος· κἀνταῦθα ἐφάνη μοί τις ἀναθορῶν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ κατέχειν ἐπειράτο. Ἐγὼ δὲ ἀπέφυγον καὶ ἐβόων. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἦν μὲν ὀφθῆναι φοβερός, φωνὴν δὲ πολλῶν εἶχε χαλεπωτέραν. Καὶ τέλος ἡμέρα μὲν ἤδη ἐγίνετο· ἀφείς δὲ με ἐπληξέ τε κατὰ τοῦ στήθους,

di desiderio se abstinentes, Anthiae opem ferunt. Lenox, quale sibi infortunium acciderit, intelligens, ac vere aegrotare puellam credens, domum subduxit, depositamque curare instituit. Ubi visa est sui compos facta, quaerit ab ea morbi causam. Quae, Et ante, dixit, here, calamitatem tibi meam, & omnia, quae inciderunt, narrare volui, sed prae verecundia celavi; nunc, cum omnium ad me pertinentium certior sis, iam non pudet dicere. Dum essem admodum parvula, ac festum & pervigilium ageretur, a meis evagata ad tumulum perveni hominis novissime mortui. Ibi quidam mihi e tumulo exfiliens apparuit, quiprehendere conabatur. Aufugi ego clamitans: terrebat hominis adspectus, magisque vox ingens & atrox. Tandem, ut illuxit, abire me sivit, ac pectus meum percussit, dicens,

1 ἠγεν) Ita restituit Hemsterh. Prave editi: ἤκον.

καὶ νόσον ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβληκέναι. Ἐκεῖθεν ἀρ-
ξαμένη ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς συμφορᾶς ¹ κατέχο-
μαι. Ἀλλὰ δέομαί σου, δεσποτα, μηδέν μοι χαλε-
πήνης· οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτία. Δυνήσῃ γάρ με
ἀποδοσθαι, καὶ μηδέν ἀπολέσαι τῆς δοθείσης τιμῆς.
Ἀκούσας ὁ πορνοβοσκὸς ἠνιάτο μὲν, συνεγίνωσκε δὲ
αὐτῇ, ὡς οὐχ ἐκούσῃ ταῦτα πασχούσῃ.

Καὶ ἡ μὲν ἐθεραπεύετο ὡς νοσοῦσα παρὰ τῷ πορνο-
βοσκῷ. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἀπὸ τῆς Σικελίας ² ἐπανα-
χθεῖς, κατῆρε μὲν εἰς Νουκέριον τῆς Ἰταλίας. Ἀπορία
δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅ τι ποιήσῃ, τὰ μὲν
πρῶτα περιήει τὴν Ἀυθίαν ζητῶν. Αὐτὴ γὰρ ἦν αὐτῷ
τοῦ βίου παντὸς καὶ τῆς πλάνης ἢ ὑπάθεσις. Ὡς δὲ
οὐδὲν ἠύρισκεν, (ἦν γὰρ ἐν Τάραντι ἡ κόρη παρὰ τῷ
πορνοβοσκῷ) αὐτὸν ἀπεμίσθωσε τοῖς τοὺς λίθους ἐρ-
γαζομένοις. Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐπίπνον, οὐ γὰρ

se hunc mihi morbum immisisse. Exinde me id malum
invasit, quod me varie diversis temporibus cruciat.
Sed obsecro, here, ne succenseas mihi: non enim hoc
factum culpa mea: vendere me poteris, nec quidquam
de pretio perdere. Leno, id aegre ferens, puellae tamen
ignovit, utpote non haec libenter passae.

Dum illa aegrotans apud lenonem curabatur, Abro-
comas Sicilia profectus ad Nuceriam Italiae defertur,
inops consilii, quomodo victum quaereret. Primum cir-
cuire investigando Anthiam, quae illi & vitae univer-
sae & errorum causa fuerat. Cum eam non inveniret,
erat enim puella Tarenti in domo lenonis, operam
suam locavit lapicidis, grave sane opus corpori, lon-

¹ Κατέχομαι) Lacunam h. l.
asteriscis in edd. notatam supple-
vit Locellae diligentia, submini-
strante ei hoc verbum e Codi-

ce Florentino Luchio.

² Ἐπαναχθεῖς κατῆρε) Ita corr.
Hemsterh. Perperam edd. ὑπαν-
αχθεῖς κατῆρει.

συνείηστο τὸ σῶμα οὐδὲ αὐτὸν ὑποβάλλειν ἔργοις εὐτόνοις ἢ σκληροῖς. Διέκειτο δὲ πονήρως, καὶ πολλάκις κατοδυρόμενος τὴν αὐτοῦ τύχην, Ἴδου, Φησὶν, Ἀνθία, ὁ σὸς Ἀβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονήρας, καὶ τὸ σῶμα ὑποτέθεικα δουλείᾳ. Καὶ εἰ μὲν εἶχόν τινα ἐλπίδα εὐρήσειν σε καὶ τοῦ λοιποῦ συγκαταβιώσασθαι, τοῦτο πάντων ἄμεινόν με παραμυθοῖτο. Νυνὶ δὲ ἴσως καὶ γὰρ δυστυχῆς εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα πονῶ, καὶ σὺ που τέθνηκας πόθῳ τῷ πρὸς Ἀβροκόμην. Πέπεισμαι γὰρ, Φιλτάτη, ὡς οὐκ ἂν ποτε οὔτε ἀποθανοῦσα ἐκλάβοιό μου.

Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ᾠδύρετο, καὶ τοὺς πόνους ἔφερεν ἀλγεινῶς. Τῇ δὲ Ἀνθίᾳ ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάραντι κριμαμένη. Ἐδόκει δὲ αὐτὴν εἶναι μετὰ Ἀβροκόμου, καλὴν οὔσαν μετ' ἐκείνου καλοῦ, καὶ τὸν πρῶτον εἶναι τοῦ ἔρωτος αὐτοῖς χρόνον. Φανῆναι δὲ τινα ἄλλην γυναῖκα καλὴν, καὶ ἀφέλκειν αὐτῆς τὸν Ἀβροκόμην

gis durisque laboribus inassueto. Aeger saepe suas fortunas deplorans, En, Anthia, dixit, tuus Abrocomas, opifex laboriosissimae artis corpus in servitutem dedi. At si spem saltem haberem, te inveniendi, vivendique tecum quod superest, optimum hoc mihi esset solatium. Nunc & ego forsitan infelix inanibus & nil profuturis laboribus me macero, tuque uspiam interiisti Abrocomae desiderio; credo enim, anime mi, nunquam nec mortuam te mei oblitam esse.

His ille querebatur, labores misere sustinens, dum Tarenti per somnium Anthiae visus est adesse Abrocomas: ipsa sibi videbatur dormire cum Abrocoma, formosa cum formoso, idque sibi esse amoris mutui initium. Tum pulchra quaedam femina visa est Abro-

καὶ τέλος ἀναβοῶντος, καὶ καλοῦντος ὀνομαστί, ἐξ-
 αναστῆναί τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ. Ταῦτα ὡς ἔδο-
 ξεν ἰδεῖν, εὐθὺς μὲν ἀνέθορέ τε, καὶ ἀνεθρήνησε, καὶ
 ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν· Οἴμοι τῶν κακῶν, λέ-
 γουσα, ἐγὼ μὲν καὶ πόνους ὑπομένω πάντας, καὶ
 ποικίλων πειρῶμαι δυστυχῆς συμφορῶν, καὶ τέχνας
 σωφροσύνης ὑπὲρ γυναῖκας εὐρίσκω Ἀβροκόμη· σοὶ δὲ
 ἴσως ἄλλη που δέδοκται καλή. Ταῦτα γὰρ μοι σημαί-
 νει τὰ ὀνειράτα. Τί οὖν ἔτι ζῶ; τί ἑμαυτὴν λυπῶ; κάλ-
 λιον οὖν ἀπολεῖσθαι, καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ πονήρου
 τούτου βίου, ἀπαλλαγῆναι δὲ τῆς ἀπρεπούς ταύτης
 καὶ ἐπισφαλοῦς δουλείας. Ἀβροκόμης μὲν γὰρ εἰ καὶ
 τοὺς ὄρκους παραβέβηκε, μηδὲν οἱ θεοὶ τιμωρήσαιντο
 τοῦτον, ἴσως ἀνάγκη τι εἴργασται· ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν
 καλῶς ἔχει σωφρονούση.

Ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα, καὶ μηχανῆ ἐζήτει τε-
 λευτῆς. Ὁ δὲ Ἰππόθοος ὁ Περίνθιος ἐν τῷ Ταυρομε-

comam ab ipsa abstrahere; illoque clamante, & nomine
 se vocante, somnium evanuisse. Confestim surrexit, ac
 vera esse, quae viderat, existimans, flens, Heu me mi-
 seram! inquit, labores & omnis generis infortunia pa-
 tior, consiliaque & artes servandae pudicitiae excogi-
 to, dum tu forsan alius forma captus es, Abrocoma,
 quod mihi infomnia significant. Quid etiamnum vivo?
 cur me dolore conficio? pulcherrimum certe mori, ac
 simul infelici vita, & indecora hacce & periculosa fer-
 vitude liberari. Abrocomam, si quid peieravit, non ul-
 ciscantur Dii, necessitate forsan coactum; me vero pu-
 dicam mori omnino decet.

Haec illa cum lacrimis quæsta, modum quaerebat
 se interimendi. Interea Hippothous Perinthius Tauro-

νίω τὰ μὲν πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορία τῶν ἐπιτη-
θείων. Χρόνου δὲ προϊόντος ἠράσθη πρεσβύτις αὐτοῦ,
καὶ ἔγημέ τε ὑπ' ἀνάγκης τῆς κατὰ τὴν ἀπορίαν τὴν
πρεσβύτιν, καὶ ὀλίγω συγγενόμενος χρόνω, ἀποθανού-
σης αὐτῆς, πλουτόν τε διαδέχεται πολὺν καὶ εὐδαι-
μονίαν. Πολλὴ μὲν οἰκετῶν παραπομπή, πολλὴ δὲ
τῶν ἐσθῆτων ὑπαρξίς, καὶ σκευῶν πολυτέλεια. Διέ-
γνω δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν, ὠνήσασθαι δὲ οἰ-
κέτας ὠραίους καὶ θεραπεύσασθαι, καὶ ἄλλην σκευῶν
περιβολὴν, ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι. Ἐμέμνητο
δὲ αἰεὶ τοῦ Ἀβροκόμου, καὶ τοῦτον ἀνευρεῖν ἠύχετο,
περὶ πολλοῦ ποιούμενος κοινωῆταί τε αὐτῷ τοῦ βίου
παντός καὶ τῶν κτημάτων. Καὶ ὁ μὲν ἐπαναχθῆς
κατῆρεν εἰς Ἰταλίαν· εἶπετο δὲ αὐτῷ μεираκιον τῶν εἰς
Σικελίαν εὔγεγονότων, Κλεισθένης τοῦνομα, καὶ
πάντων μετεῖχε τῶν Ἰπποβοοῦ κτημάτων, καλὸς ὢν.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ἤδη τῆς Ἀνθίας ὑγιαίνειν δο-

menii statim inopia laboravit: inde, cum divitem anum,
quae illum misere amabat, uxorem, inopia coactus,
duxisset, illa brevi mortua, divitias & rerum omnium
copiam adeptus est. Servorum magnus comitatus, mul-
ta vestis, & lauta & magnifica supellex non deerant.
Statuit igitur in Italiam navigare, fervos & ancillas for-
ma luculenta emere, reliquumque cultum parare, qua-
lem habere virum beatum deceat. Abrocomam subin-
de recordatus invenire optabat, id permagni existi-
mans, si vitam omnino & divitias communes cum eo
haberet. In Italiam devehitur, atque una illum e Si-
cilia secutus ingenuus ac formosus adolescentulus,
Clistheni nomen, fortunarum omnium focius & par-
ticeps.

Leno, cum Anthia convaluisse iam videretur, vena-

κούσης, ἐνενοέει, ὅπως αὐτὴν ἀποδώσεται. Καὶ δὴ προῆγεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ τοῖς ὠνησομένοις ἐπέδεικνυεν. Ἐν ταύτῳ δὲ ὁ Ἴππόθοος περιήει τὴν πόλιν τὴν Τάραντα, εἴ τι καλὸν, ὠνήσασθαι ζητῶν· καὶ ὄρᾳ τὴν Ἀνθίαν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι καταπλήσσεται, καὶ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο. Οὐχ αὕτη ἡ κόρη, ἣν ἐγὼ ποτε ἐν Αἰγύπτῳ τιμωρῶν τῷ Ἀγχιάλου Φόνῳ εἰς τάφρον κατώρυξα, καὶ κύνες αὐτῇ συγκαθεῖρξα; τίς οὖν ἡ μεταβολή; πῶς δὲ σώζεται; τίς ἡ ἐκ τῆς τάφρου Φυγή; τίς ἡ παράλογος σωτηρία; Εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν, ὡς ὠνήσασθαι θέλων. Καὶ παραστὰς αὐτῇ, ὦ κόρη, ἔφησεν, Αἴγυπτον οὐκ οἶδας; οὐδὲ λησταῖς ἐν Αἰγύπτῳ περιπέπτωκας; οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ πέπονθας δεινόν; εἶπε Θαρσοῦσα, γνωρίζω γάρ σε ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Αἴγυπτον ἀκούσασα καὶ ἀναμνησθεῖσα Ἀγχιάλου, καὶ τοῦ ληστηρίου, καὶ τῆς τάφρου, ἀνώμωξέ τε, καὶ ἀνωδύρατο· ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸν

lem in forum produxit, & emturis ostendit; cum forte Hippothous, Tarentum pererrans, pulchrum quid ad emendum quaerens, Anthiam videt & agnoscit. Percussit illico animum ea res, multaue secum reputabat. Nonne haec eadem puella, quam ego quondam in Aegypto, Anchiali necem ulciscens, fossa obrui iussi cum canibus inclusam? Quae transformatio? quomodo servata fuit? quod e fossa effugium? quae inopinata incolumitas? His dictis, ut emturus accedit, atque adflans: Nostine Aegyptum, puella? nonne ibi in latrones incidisti? nonne aliud ibi passa es malum? Dic fodes: nam te illic novi. Aegyptum audiens, Anchiali & latronum & fossae memor, suspirans & ingemiscens

Ἰππόθοον, (ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς) Πέπονθα, Φησὶν, ἐν Αἰγύπτῳ πολλὰ, ὡς ξένη, καὶ θεινὰ, ὅστις ἂν ποτε ὦν τυγχάνεις, καὶ λησταῖς περιπέπτωκα. Ἀλλὰ συ πῶς, εἶπε, γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα; πόθεν δὲ εἰδέναι θέλεις ἐμὲ τὴν δυστυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἑνδοξα πεπόνθαμεν, ἀλλὰ σε οὐ γνώσκω τὸ σύνολον. Ἀκούσας ὁ Ἰππόθοος, καὶ μᾶλλον, ἐξ ὧν ἔλεγεν, ἀναγνωρίσας αὐτὴν, τότε μὲν ἡσυχίαν ἤγαγεν. Ὠνησάμενος δὲ αὐτὴν παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ ἄγει πρὸς ἑαυτὸν, καὶ θάρρειν παρεκελεύετο, καὶ, ὅστις ἦν, λέγει, καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων ἀναμιμνήσκει, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον διηγείται, καὶ τὴν φυγὴν. Ἡ δὲ ἠτείτο συγγνώμην ἔχειν, καὶ αὐτῷ ἀπεξηγεῖτο, ὅτι Ἀγχίαλον ἀπέκτεινε μὴ σωφρονούντα, καὶ τὴν τάφρον, καὶ τὸν Ἀμφινόμον, καὶ τὴν τῶν κυνῶν πραότητα, καὶ τὴν σωτηρίαν διηγείται. Κατώκτειρεν αὐτὴν ὁ Ἰππόθοος, καὶ ἥτις μὲν

Hippothoum intuetur, haud agnoscens. Et, Multa, inquit, o hospes, quisquis es, in Aegypto passa sum & gravia, incidique in latrones. At tu dic, quaeso, quomodo res meas & me miseram nosti? fama quidem vulgata mala toleravi, sed nequaquam te novi. His auditis, Hippothous certior omnino factus, tunc quidem nihil addens, emtam a lenone domum abducit, bonoque esse animo iubet, & quis ipse sit, & quae in Aegypto acciderant, memorat, & opes & fugam narrat. Illa, ut sibi ignoscat, precatur, & a se occisum Anchialum fatetur, vitium offerentem; ac fossam, Amphinomum, canumque mansuetudinem, effugiumque narrat. Puellae misertus est Hippothous, nec amplius

1 ἑνδοξα πεπόνθαμεν) Πεπόνθαμεν est e coniectura Hemsterh. Edd. habent πέπονθα μὲν. Pro ἑν-

δοξα Locella malit ἑδοξα. Sed ἑδοξα h. l. idem valet, quod διαβόητα.

ἦν, ἐπέπυστο οὐδέπω. Ἐκ δὲ τῆς καθημερινῆς σὺν τῇ κόρῃ διαίτης εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἰππόθοος ἔρχεται, καὶ συνελθεῖν ἐβούλετο, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖται αὐτῇ. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγεν αὐτῷ, ἀνάξια εἶναι λέγουσα εὐνῆς δεσποτικῆς· τέλεον δὲ, ὡς ἐνέκειτο Ἰππόθοος, οὐκέτ' ἔχουσα ὅ τι ποιήσει, κάλλιον εἶναι νομίζουσα εἰπεῖν πάντα αὐτῷ τὰ ἀπόρρητα, ἢ παραβῆναι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην συνθήκας, λέγει τὸν Ἀβροκόμην, τὴν Ἐφεσον, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὄρκους, τὰς συμφορὰς, τὰ ληστήρια, καὶ συνεχῆς Ἀβροκόμην ἀνωδύρετο. Ὁ δὲ Ἰππόθοος ἀκούσας ὅτι τε Ἀνθία εἶη, καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων αὐτῷ Φιλτάτου, ἀσπάζεται τε αὐτὴν, καὶ εὐθυμεῖν παρεκάλει, καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἀβροκόμην Φιλίαν διηγεῖται. Καὶ τὴν μὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν, Ἀβροκόμην αἰδούμενος. Αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρεύνα, εἴ που τὸν Ἀβροκόμην ἀνεύροι.

quaenam esset percontatus est; verum ex quotidiana cum Anthia consuetudine, eius amore flagrare coepit. Cumque multis eam promissis sollicitaret, abnuere illa primum, se non dignam herili lecto dicens; tandem instanti Hippothoo, cum nil aliud suppeteret, fatiusque esse ducens, omnia vel arcana prodere, quam datam Abrocomae fidem solvere, de Abrocoma narrat omnia, & Ephesum, & amorem, & iusiurandum, & infortunia, subinde gemens Abrocomae desiderio. Hippothous, ut audivit Anthiam illam esse, amici sui summi uxorem, amplexatur, ac bono esse animo iubet, suam cum Abrocoma amicitiam narrans. Illam domi habuit, omnique cura profecutus est Abrocomae gratia, omniaque investigavit, sicubi Abrocomam inveniret.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νουκερίῳ εἰργάζετο· τελευταῖον δὲ, οὐκέτι φέρων τοὺς πόνους, διέγνω νεῶς ἐπιβάς εἰς Ἐφεσον ἀνάγεσθαι. Καὶ ὁ μὲν νύκτωρ κατελθὼν ἐπὶ θάλασσαν, ¹ ἐπιτυγχάνει πλοίῳ ἀναγομένῳ, καὶ ἐπιβάς ἐπλεῖ τὴν ἐπὶ Σικελίαν πάλιν, ὡς ἐκείθεν ἐπὶ Κρήτην τε, καὶ Κύπρον, καὶ Ῥόδον ἀφιστόμενος, καὶ ἐκείθεν εἰς Ἐφεσον γενησόμενος. Ἡλπίζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῷ καὶ περὶ Ἀνθίας τι πυθέσθαι. Καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγόμενος, καὶ διανύσας τὸν πλοῦν, τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τῆς Σικελίας ἔρχεται, καὶ εὕρισκει τὸν πρότερον ξένον τὸν Αἰγιαλέα τεθνηκότα. Ἐπενέγκας δὲ αὐτῷ χοῆς, καὶ πολλὰ καταδακρύσας, ἀναχθεῖς πάλιν, καὶ Κρήτην παρελθὼν, ἐν Κύπρῳ γενόμενος, ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας, καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων θεῷ, ἀνήγετο, καὶ ἦκεν εἰς Ῥόδον. Ἐν-

Abrocomas primum Nuceriae aegre victum in opere faciundo exercebat; tandem labores non amplius ferre valens, conscensa navi statuit Ephesum proficisci. Noctu mare accedens, navim nactus, quae educebatur, in Siciliam iterum navigavit, ut inde Cretam, Cyprum, & Rhodum, tandemque Ephesum perveniret. Sperabat & in longa navigatione se aliquid de Anthia auditurum. Cum parvo igitur commeatu prospera navigatione in Siciliam vectus, veteri hospiti Aegialeo, quem mortuum invenit, iusta fecit, & flevit; tum iterum solvit, & Cretam praeteriens Cyprum venit, ibique aliquot dies commoratus, precatusque patriam Cypriorum Deam, in Rhodum proficiscitur, & illic prope

¹ Ἐπιτυγχάνει) Ita corr. Hemsterh. vulg. ἐπιφθάνει, quod, ipso iudice, non minus ab usu vete-

rum, quam a recta structurae lege abhorret.

ταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος ¹ εἰσωκίσατο. Καὶ ἤδη τε ἐγγὺς ἐγένετο Ἐφέσου, καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τῶν δεινῶν εἰσῆρχετο, τῆς πατρίδος, τῶν πατέρων, τῆς Ἀνθίας, τῶν οικητῶν. Καὶ ἀναστενάξας, Φεῦ, ἔφη, τῶν κακῶν εἰς Ἐφεσον ἴξομαι μόνος, καὶ πατράσιν ὀφθήσομαι τοῖς ἑμαυτοῦ χωρὶς Ἀνθίας, καὶ πλεύσομαι πλοῦν ὁ δυστυχῆς κενόν, καὶ διηγῆσομαι διηγῆματα ἴσως ἀπίστα, κοινῶν, ὧν πέπονθα, οὐκ ἔχων. Ἀλλὰ καρτέρησον, Ἀβροκόμη, καὶ γενόμενος ἐν Ἐφέσῳ τοσοῦτον ἐπιβίωσον χρόνον, τάφον ἔγειρον τῇ Ἀνθίᾳ, καὶ θρήνησον αὐτὴν, καὶ χόας ἐπένευγαι, καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ περιήει τὴν πόλιν ἀλύων, ἀπορίας μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν, ἀπορία δὲ τῶν ἐπιτηδείων.

Ὁ δὲ Λεύκων ἐν τούτῳ καὶ ἡ Ῥόδη διατρίβοντες ἐν Ῥόδῳ ἀνάθημα ἀνατεθείκεσαν ἐν τῷ τοῦ Ἡλίου ἱε-

portum divertit. Cum iam non longe Epheso abesset, malorum omnium cogitatio subit, patriae, parentum, Anthiae, sodalium; & ingemiscens, O infortunia! inquit, Ephesum solus redeam, & parentes me videant absque Anthia, & inutilem navigationem perficiam, & res narrem forsan minime credibiles, conscium eorum, quae passus fuerim, non habens. At dura, Abrocoma, atque, cum Ephesi fueris, tamdiu vive, donec Anthiae tumulum excites, & lacrimas illi, ac iusta persolvas, tum temet ipsi adiungas. His dictis, urbem anxius pererrabat, inops consilii, quo Anthiam, quo vitum quaereret.

Interea Leucon & Rhoda, dum Rhodi morantur, donum in Solis templo posuerant, prope aurea arma

¹ Εἰσωκίσατο) Haec est lectio censuerat Hemsterhusius. Vulgo, Cod. Flor. atque ita legendum εἰσωκίσατο.

ρῶ παρὰ τὴν χρυσοῦν πανοπλίαν, ἣν Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης ἀνατεθείκεσαν. Ἀνέθεσαν στήλην, γράμμασι χρυσοῖς γεγραμμένην ὑπὲρ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἀνεγέγραπτο δὲ καὶ τῶν ἀναθέντων τὰ ὀνόματα, ὅτε Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. Ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἀβροκόμης ἐπιτυχάνει· ἐληλύθει δὲ προσεύξασθαι τῷ Θεῷ. Ἀναγνοὺς οὖν, καὶ γνωρίσας τοὺς ἀναθέντας, καὶ τὴν οἰκετῶν εὐνοίαν, πλησίον δὲ καὶ τὴν πανοπλίαν ἰδὼν, μέγα ἀνωδύρετο παρακαθεσθεῖς τῇ στήλῃ. Ὡ πάντα, ἔλεγεν, ἐγὼ δυστυχὴς ἐπὶ τὸ τέλος ἤκω τοῦ βίου,¹ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν. Ἴδου ταύτην μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετ' Ἀνθίας ἀνέθηκα, καὶ μετ' ἐκείνης ἀποπλεύσας Ῥόδου, ἤκω νῦν ἐκείνην οὐκ ἄγων. Εἰ δὲ αὕτη ἡ στήλη τῶν συντρόφων τῶν ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὸ ἀνάθημα, τίς οὖν γένομαι μόνος; ποῦ δὲ τοὺς φιλτάτους ἀνεύρω; Ταῦ-

olim fixa ab Abrocoma & Anthia, & titulum addiderant aureis literis inscriptum de Abrocoma & Anthia; neque ipsorum deerant nomina, qui statuerant, Leucon & Rhoda. Cum in hunc titulum incidisset Abrocomas, venerat enim ad supplicandum Deo, ac legens perspiceret benevolentiam famulorum, qui posuerant, ac prope arma videret, affidens titulo ingemuit. Heu me omnino, inquit, infelicem! ad extremum vitae perveni, atque in recordationem calamitatum mearum. Hanc ecce armaturam ego simul cum Anthia dedicavi, & cum ea Rhodo profectus, nunc redeo illam non adducens. Quia autem hic titulus a sodalibus nostris de utroque nostrum est positus, quid fiam solus? ubi assequar mihi

¹ Καὶ εἰς ἀνάμν. -- οὐκ ἄγων. nam primus e Cod. Flor. supplevit Locella.

τα ἐθρήνει λέγων. Καὶ ἐν τούτῳ ἐφίσταται ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη συνήθως εὐχόμενοι τῷ Θεῷ, καὶ Θεωροῦσι τὸν Ἀβροκόμην τῇ στήλῃ παρακαθεζόμενον, καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν ἀποβλέποντα, καὶ γνωρίζουσι μὲν οὐχὶ, θαυμάζουσι δὲ, ὅστις ὦν ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι παραμένοι. Καὶ δὴ ὁ Λεύκων ἔφη, ὦ μειράκιον, τί βουλόμενος ἀναθήμασιν οὐδέν σοι προσήκουσι παρακαθεζόμενος ὁδύρη καὶ θρηνεῖς; τί δέ σοι τούτων μέλει; τί δὲ τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων κοινωνεῖ σοι; Ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν Ἀβροκόμης Ἐμὰ, Φησὶν, ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λεύκωνος καὶ Ῥόδης, οὓς ἰδεῖν εὐχομαι μετὰ Ἀνθίαν Ἀβροκόμης ὁ δυστυχής. Ἀκούσαντες οἱ περὶ τὸν Λεύκωνα εὐθύς μὲν ἀχανεῖς ἐγένοντο· ἀνενεγκόντες δὲ κατὰ μικρὸν ἐγνωρίζον ἐκ τοῦ σχήματος, ἐκ τῆς Φωνῆς, ἐξ ὧν ἔλεγεν, ἐξ ὧν Ἀνθίας ἐμέμνητο. Καὶ πίπτουσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ καθ' αὐτοὺς διηγοῦνται, τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Συρίαν ἀπὸ Τύρου, τὴν Μαντοῦς ὀργὴν, τὴν

egregie caros? Haec cum lacrimis dicenti Leucon & Rhoda adfunt, pro more Deo supplicaturi. Abrocomam titulo affidentem & intuentem arma vident, nec noscentes mirantur, quis ita alienis donariis immoretur. Et Leuco quidem, Quid tibi vis, inquit, adolescens, donis nihil te attinentibus affidens, lacrimans & ingemifcens? Quid haec tibi curae sunt? quid tibi cum iis, quorum nomina inscripta vides? Abrocomas, Mea, respondit, mea munera sunt Leuconis & Rhodae, quos cum Anthia videre miser ego Abrocomas exopto. Obstupuere ii, cum haec audissent; tum ex habitu, e voce, ex his, quae dixerat, & quod Anthiam memora-
verat, agnoscentes, ad pedes illius procidunt, quaeque illis evenerant, narrant, a Tyro in Syriam iter, Man-

ἐκδοσιν, τὴν πράσιν, τὴν Λυκίαν, τὴν τῶν δεσποτῶν τελευτήν, τὴν περιουσίαν, τὴν εἰς Ῥόδον ἄφιξιν. Καὶ δὴ παραλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα αὐτοὶ κατήγοντο, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασιν, καὶ ἐπεμελοῦντο, καὶ ἐθεραπεύοντο, καὶ θάρρειν παρεκάλουν. Τῷ δὲ ἦν οὐδὲν Ἀνθίας τιμιώτερον, ἀλλ' ἐκείνην ἐθρήνει παρ' ἕκαστα.

Καὶ ὁ μὲν ἐν Ῥόδῳ διῆγεν μετὰ τῶν συντρόφων, ὅτι πράξει βουλευόμενος. Ὁ δὲ Ἰππόθοος διέγνω τὴν Ἀνθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἐφεσον, ὡς ἀποδώσων τε τοῖς γονεῦσι, καὶ περὶ Ἀβροκόμου ἐκεῖ τι πευσόμενος. Καὶ δὴ ἐμβάλων πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἐφεσίαν, μετὰ τῆς Ἀνθίας ἀνήγετο, καὶ διανύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν οὐ πολλαῖς ἡμέραις εἰς Ῥόδον καταίρει νυκτὸς ἔτι, κἀνταῦθα παράγειται παρά τινι πρεσβύτιδι, Ἀλθαία τὸ ὄνομα, πλησίον δὲ τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν τε Ἀνθίαν παρά-

tus iram, locatos se & venditos, in Lyciam devēctos, dominorum obitum, divitias, & reditum Rhodum. Inde domum, ubi habitabant, ducunt, eique rem, quanta illis erat, tradunt, multaque cura famulantur, ut bono sit animo hortantes. Illi nil erat Anthia carius, quam assidue deflebat.

Dum is Rhodi cum sodalibus, quid faciendum sit, deliberat, Hippothous statuit Anthiam ab Italia Ephesum ducere, ut eam parentibus reddat; ibique aliquid de Abrocoma se auditurum sperans, re omni navi cuidam magnae Ephesiae imposita, cum Anthia solvit, & admodum secunda navigatione usus, non multos post dies Rhodum noctu appulit, & ibi apud anum Althaeam nomine in litore divertit, & Anthiam ad ho-

γει παρά τὴν ξένην. Καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἀνεπαύσατο· τῇ δὲ ἐξῆς ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν ἐγίνοντο. Ἑορτὴ δὲ τις ἦγετο μεγαλοπρεπῆς, δημοσία τῶν Ῥοδίων ἀγόντων τῷ Ἡλίῳ, καὶ πομπή τε, καὶ θυσία, καὶ πολιτῶν ἑορταζόντων πλήθος. Ἐνταῦθα παρήσαν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οὐ τοσοῦτον τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες, ὅσον ἀναζητήσοντες, εἴ τι περὶ Ἀνθίας πύθοιντο. Καὶ δὴ ἦκεν ὁ Ἰππόθοος εἰς τὸ ἱερόν, ἄγων τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ἀπιδούσα εἰς τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐν ἀναμνήσει τῶν προτέρων γενομένη, ὦ τὰ πάντων, ἔφησεν, ἀνθρώπων ἑφορῶν, Ἡλιε, μόνην ἐμὲ τὴν δυστυχῆ παρελθὼν, πρότερον μὲν ἐν Ῥόδῳ γενομένη εὐτυχῶς τέ σε προσεκύνουν, καὶ θυσίας ἔθουον μετὰ Ἀβροκόμου, καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην· νυνὶ δὲ δούλη μὲν ἀντ' ἐλευθέρως, αἰχμάλωτος δὲ ἡ δυστυχῆς ἀντὶ τῆς μακαρίας, καὶ εἰς Ἐφεσον ἔρχομαι μόνη, καὶ φανούμαι τοῖς οἰκείοις Ἀβροκόμην οὐκ ἔχουσα. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε. Καὶ δεῖται τοῦ Ἰπποθόου

spitem adducit. Ea nocte quievit. Insequenti die de navigatione cogitarunt; sed festus is dies Soli publica Rhodiorum magnificentia agebatur. Pompa, & sacrificium, & civium celebritas. Aderant Leuco & Rhoda non tam publicae laetitiae participes, quam conquirituri, si quid de Anthia audirent, cum Hippothous templum intrat ducens Anthiam. Illa dona respiciens, & praeteritorum recordata, O Sol, ait, qui humana omnia intueris, unam me miseram praeteriens, quae, cum antehac Rhodi essem, te feliciter adorans, sacra tibi cum Abrocoma feci, & tunc beata quidem existimabar, nunc serva pro libera, & captiva infelix pro felici Ephesum sola redeo, domesticis me absque Abrocoma ostentura. Haec lacrimans loquitur, obsecratque Hippothoum, ut

ἐπιτρέψαι αὐτῇ τῆς κόμης ἀσελεῖν τῆς αὐτῆς, καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἡλίῳ, καὶ εὐξασθαι τι περὶ Ἀβροκόμου. Συγχωρεῖ ὁ Ἱππόθοος. Καὶ ἀποτεμοῦσα τῶν πλοκάμων, ὅσα ἐδύνατο, καὶ ἐπιτηδείου καιροῦ λαβομένη, πάντων ἀπηλλαγμένων, ἀνατίθησιν ἐπιγράψασα ὙΠΕΡ. ΤΟΥ. ΑΝΔΡΟΣ. ΑΒΡΟΚΟΜΟΥ. ΑΝΘΙΑ. ΤΗΝ. ΚΟΜΗΝ. ΤΩΙ. ΘΕΩΙ. ΑΝΕΘΗΚΕ. Ταῦτα ποιήσασα, καὶ εὐξαμένη, ἀπῆει μετὰ τοῦ Ἱπποθοῦ.

Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη τέως ὄντες περὶ τὴν πομπὴν ἐφίστανται τῷ ἱερῷ, καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα, καὶ γνωρίζουσι τῶν δεσποτῶν τὰ ὀνόματα, καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὴν κόμην, καὶ πολλὰ κατωδύροντο οὕτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντες. Τελευταῖον δὲ περιήεσαν, εἴ που κακείνην εὐρεῖν δυνήσονται. Ἦδη δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων ἐγνωρίζον τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς προτέρας ἑπιδημίας. Κακείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐδεν

comae sibi partem abscindere liceat, ac Soli donum ponere, & pro Abrocoma precari. Cum permisisset Hippothous, illa abscindens quod comae poterat, occasionem nata, cum nemo adesset, posuit & inscripsit: PRO VIRO. ABROCOMA. ANTHIA. COMAM. HANC. DONUM. DEO. DEDIT. His peractis cum supplicasset, una cum Hippothoo abiit.

Leuco & Rhoda, qui interim pompam profecuti fuerant, templum accedunt, & munera intuentes herilia noscunt, ac primum cupide comam deosculantur, plorantque non secus, ac si Anthiam videant, ac tandem, sicubi eam invenire possint, conquirunt, cum & Rhodii omnes nosset nomina adolescentum, ex quo primum ibi peregre venerant. Nihil illo die inventes abiire,

1 Ἐπιδημίας) Bene ita vulgatum ἀποδημίας corr. Abresch.

εὐρίσκοντες ἀπηλλάγησαν, καὶ τῷ Ἀβροκόμῃ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμήνυσαν. Ὁ δὲ ἔπαθε μὲν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εὐελπίς δὲ ἦν ὡς Ἀνθίαν εὐρήσων. Τῇ δὲ ἐξῆς ἤκεν ἡ Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερόν μετὰ τοῦ Ἰπποθόου, οὐκ ὄντος αὐτοῖς πλοῦ. Προσκαβίσασα δὲ τοῖς ἀναθήμασιν ἐδάκρυνε τε καὶ ἀνέστενεν. Ἐν τούτῳ δὲ ἐπεισίσαιν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ρόδη, τὸν Ἀβροκόμην καταλιπόντες ἔνδον ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διακείμενον ἔλθόντες δὲ ὄρωσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ ἦν μὲν ἐτι ἄγνωστος αὐτοῖς· συμβάλλουσι δὲ πάντα, ἔρωτα, δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος. Οὕτως κατὰ βραχὺ ἐγνώριζον αὐτὴν, προσπεσόντες δὲ τοῖς γόνασιν ἐκείντο ἀχανεῖς. Ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει, τίνες τε ἦσαν, καὶ τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἄποτε Λεύκωνα καὶ Ρόδην ἤλπισεν. Οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι, ὦ δέσποινα, ἔφασαν, Ἀνθία, ἡμεῖς οἰκέται

& Abrocomam de his, quae in templo erant, certio-
 rem faciunt. Ei fere animum inducenti, ut de re inopinata
 quidquam credat, spes ostensa est Anthiae recuperan-
 dae. Insequenti die, cum minime esset mare tempesti-
 vum ad navigandum, Anthia iterum cum Hippothoo
 ad templum venit, & donariis affidens lacrimas & ge-
 mitus fundebat, cum Leuco & Rhoda ingrediuntur,
 Abrocoma domi relicto, qui ob haec eadem anxio &
 aegro animo erat. Ut Anthiam vident, quam nondum
 agnoverant, ex omnibus simul coniecturam capientes,
 amore, lacrimis, donis, nominibus, specieque, brevi
 eam esse deprehendunt, genibusque allapsi stupentes
 obmutuere. Illa, quinam essent, quidque vellent, mi-
 rari; nunquam enim Leuconem & Rhodam eos esse
 sperasset. Qui ubi ad se rediere, O hera, inquirunt,

ἰ Ἐπαθε) Vulgo ἐπειθε. Nos ἐπαθε redhibuimus. In idem inci-
 cum Loc. scripturam Cod. Flor. derat Hemsterh.

σοι, Λεύκων καὶ Ῥόδη, οἱ τῆς ἀποδημίας κοινωνήσαντες καὶ τοῦ ληστηρίου. Ἀλλὰ τίς ἐνταῦθα ἄγει σε τύχη; Θάρσει, δέσποινα, Ἀβροκόμης σώζεται, καὶ ἔστιν ἐνταῦθα αἰεὶ σε θρηνῶν. Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου· μόγις δὲ ἀνενεγκοῦσα καὶ γνωρίσασα περιβάλλει τε αὐτοὺς, καὶ ἀσπάζεται, καὶ σαφέστατα τὰ κατὰ Ἀβροκόμην μανθάνει.

Συνέρρει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων, πυνθανόμενον τῆς Ἀνθίας εὔρεσιν¹ καὶ Ἀβροκόμου. Παρῆν δὲ ἐν τούτῳ καὶ ὁ Ἰππόθοος, ἐγνωρίσθη τε τοῖς περὶ τὸν Λεύκωνα, καὶ αὐτὸς ἐξέμαθεν οἱ τινὲς εἰσι· καὶ ἦν τὰ μὲν ἄλλα ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδείως· τὸ δὲ * * ἔτι μηδέπω Ἀβροκόμης ταῦτα ἐπίσταται· ἔτρεχον δὲ, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ὁ δὲ, ὡς ἤκουσεν ὑπὸ τινος τῶν Ῥοδίων τὴν τῆς Ἀνθίας εὔρησιν, διὰ μέσης τῆς πόλεως,

Anthia, nos famuli tui, Leucon & Rhoda, tecum peregrinati, atque una a latronibus capti. Sed quae te huc duxit fortuna? Bono sis animo, hera, sospes Abrocomas hic loci est te assidue deflens. Anthiam percussit illico is sermo, vixque se ipsam colligens, eos agnoscens salutat & amplexatur, & de Abrocoma liquido intelligit.

Confluxit omnis Rhodiorum multitudo, ut audire inventos Anthiam & Abrocomam. Tum vero accessit etiam Hippothous, innotuitque Leuconi & Rhodae, simul & ipse, quinam essent, certior factus. Ac de reliquo quidem inter eos commode se res habebat; hoc tamen minus, quod necdum ista sciret Abrocomas: itaque confestim domum accucurrerunt. Ille interim, postquam ex aliquo Rhodiorum acceperat, inventam esse Anthiam, per mediam urbem velut amens currebat,

1 Καὶ Ἀβροκόμου -- εὔρεσιν) Lacunam hanc e Codice Florentino primum Locella supplevit.

Iam Hemsterhusius quaedam hic deesse suspicatus fuerat.

βοῶν Ἀνθία, ἔοικώς μεμνηνότες ἔθεε. Καὶ δὴ συντυγχάνει τοῖς περὶ τὴν Ἀνθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς Ἰσιδος· πολλὸν δὲ τῶν Ῥοδίων πλῆθος ἐφείπετο. Ὡς δὲ εἶδον ἀλλήλους, εὐθὺς ἀνεγνώρισαν, τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἱ ψυχαὶ, καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους εἰς γῆν κατηιέχθησαν. Κατεῖχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ ἄλλα πάθη, ἡδονή, λύπη, φόβος, ἢ τῶν προτέρων μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος. Ὁ δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνευφήμεσέ τε, καὶ ἀνωλόλυξε, μεγάλην θεὸν ἀνακαλοῦντες τὴν Ἰσιν Πάλιν, λέγοντες, ὀρώμεν Ἀβροκόμην καὶ Ἀνθίαν τοὺς καλοὺς. Οἱ δὲ ἀναλαβόντες ἑαυτοὺς, διαναστάντες εἰς τὸ Ἰσιδος ἱερόν εἰσῆλθον· Σοὶ, λέγοντες, ὦ μεγίστη θεᾶ, τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν χάριν οἶδαμεν· διάσε, ὦ πάντων ἡμῖν τιμιωτάτη, ἑαυτοὺς ἀπειλήφαμεν. Προεκυλίοντό τε τοῦ τεμένους, καὶ τῷ βωμῷ προσέπιπτον. Καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ τὸν Λεύκωνα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ὁ Ἰππόβοος τὰ αὐτοῦ μετε-

Anthiam subinde clamans. Occurrit tandem Anthiae ad aedem Isidis, plurimique Rhodiorum sequebantur. Ubi se mutuo viderunt, statim agnovere, volentibus id utriusque animis, & invicem amplexati succidunt genua multifaria animi commotione affectis, voluptate, dolore, timore, praeteritorum memoria, & futurorum metu. Rhodiorum vulgus faustum laetumque acclamant, magnam Deam invocantes Isin. En iterum, dicebant, videmus Abrocomam & Anthiam, eximios forma adolescentes. Illi, ut animus rediit, surrexere, & Isidis aedem ingressi, Tibi, inquit, o maxima Dea, tibi gratia pro nostra incolumitate habetur: auxilio tuo, o nobis omnium maxime colenda, nosmet ipsos recepimus. Provoluti sunt ante lucum, & ad aram prociderunt, ac tandem Leuconis domum ducuntur, in quam

σκευάζατο παρά τὸν Λεύκωνα. Καὶ ἦσαν ἔτοιμοι πρὸς τὸν εἰς Ἐφεσον πλοῦν.

Ὡς δὲ ἔβυσαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ εὐωχῆθησαν, πολλὰ καὶ ποικίλα παρά πάντων τὰ διηγήματα, ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος, καὶ ὅσα ἔδρασε, παρεξέτεινέ τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον, ὡς αὐτοὺς ἀπολαμβάντες χρόνω. Ἐπεὶ δὲ νύξ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνεπαύοντο, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ὅπως ἔτυχον, Λεύκων μὲν καὶ Ῥόδη, Ἰππόθοος δὲ καὶ τὸ μεираκίον τὸ ἐκ Σικελίας, τὸ ἀκολουθῆσαν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῶ, ὁ Κλεισθένης ὁ καλός· ἡ δὲ Ἀνθία ἀνεπαύετο μετὰ Ἀβροκόμου. Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατεκοιμηθῆσαν, (ἡσυχία δὲ ἦν ἀκριβῆς) περιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἔκλαιεν, Ἄνηρ, λέγουσα, καὶ δέσποτα, ἀπείληθά σε πολλὴν γῆν πλανηθεῖσα καὶ θάλασσαν, ληστῶν ἀπειλὰς ἐφυγοῦσα, καὶ πειρατῶν ἐπιβουλὰς, καὶ πορνοβοσκῶν ὕβρεις, καὶ δεσμὰ, καὶ τάφρους, καὶ ξύλα, καὶ

& Hippothous migravit; paratique ad iter in Ephesum erant.

Cum, sacris illo die factis, epulis accubuissent, multaeque confertae narrationes, utpote qui longo post tempore iterum coniuncti essent, eorum, quae quisque passus fuerat, aut fecerat, protraxissent convivium, ubi nox accessit, cubant, alii quidem ut cuique obtigit, Leuco vero cum Rhoda, Hippothous cum adolescentulo egregiae formae Clithene, qui ei e Sicilia in Italiam eunti comes fuerat, & Anthia cum Abrocoma. Cum dormirent alii, & alta quies ubique esset, Anthia Abrocomam amplexata flebat: O vir, inquires, ac domine, te tandem recepisti terra marique diu pervagata, & postquam latronum minas, piratarum insidias, & lenonum iniurias effugerim, & vincula, fossas, ligna, ve-

Φάρμακα, καὶ τάφους. Ἄλλ' ἤκω σοι τοιαύτη, τῆς ἐμῆς ψυχῆς Ἀβροκόμη δέσποτα, οἷα τὸ πρῶτον ἀπηλλάγην εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου. Ἐπεισε δέ με ἀμαρτεῖν οὐδεὶς, οὐ Μοῖρις ἐν Συρία, οὐ Περίλαος ἐν Κιλικία, οὐκ ἐν Αἰγύπτῳ Ψάμμις καὶ Πολύιδος, οὐκ Ἀγχιάλος ἐν Αἰθιοπία, οὐκ ἐν Τάραντι ὁ δεσπότης. Ἄλλ' ἀγνὴ μένω σοι πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν πεποιημένη. Σὺ δὲ ἄρα, Ἀβροκόμη, σώφρων ἔμεινας; ἢ μή τις παρευδοκίμησεν ἄλλη καλή; ἢ μή τις ἠνάγκασέ σε ἐπιλαθέσθαι τῶν ὀρκῶν τε καὶ μοῦ; Ταῦτα ἔλεγε, καὶ κατεφίλει συνεχῶς. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, Ἄλλὰ ὀμνύω σοι, Φησὶ, τὴν μόγις ἡμῖν ἡμέραν ποθεινὴν εὐρημένην, ὡς οὔτε παρθένος ἐμοί τις ἔδοξεν εἶναι καλή, οὔτ' ἄλλη τις ὀφθειῖσα ἤρесе γυνή· ἀλλὰ τοιοῦτον εἰληφας Ἀβροκόμην καθαρὸν, οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν δεσμοτηρίῳ. Ταῦτα δὲ ὅλης νυκτὸς ἀλλήλοις ἀπε-

pena ac sepulcra evaferim, tibi talis adsum, anime mi, mi Abrocoma, qualis primum te Tyri reliqui in Syriam abrepta. Nemo exorare potuit, ut in te peccarem, non Moeris in Syria, non Perilaus in Cilicia, non in Aegypto Psammis & Polyidus, non in Aethiopia Anchialaus, non Tarenti herus; atque omnes pudicitiae artes excogitavi, ut tibi casta fervarer. An & tu, Abrocoma, in eodem probo consilio permansisti? An ulla me pulchrior tibi visa est? nemone te adigere conatus est, ut iurisiurandi & mei obliviscerere? Haec dicens subinde osculabatur. Abrocomas, Tibi, inquit, per hunc exortatum & vix tandem inventum diem iuro, nullam mihi virginem visam fuisse pulchram, nullam placuisse mulierem, quam viderim, sed tuum recepisti Abrocomam purum, qualem Tyri in vinculis reliquisti. Tota nocte

λογοῦντο, καὶ ῥαδίως ἔπειθον ἀλλήλους, ἐπεὶ τοῦτο ἤθελον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπιβάντες νεῶς, πάντα ἐνθέμενοι τὰ αὐτῶν, ἐπανήγοντο, παραπέμποντος αὐτοὺς παντὸς τοῦ Ῥοδίων πλήθους· συναπῆει δὲ καὶ ὁ Ἰππόθοος, τὰ τε αὐτοῦ πάντα ἐπαγόμενος καὶ τὸν Κλεισθένη. Καὶ ἡμέραις ὀλίγαις διανύσαντες τὸν πλεῦν κατῆραν εἰς Ἐφεσον. Προεπέπυστο τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἡ πόλις ἅπασα. Ὡς δὲ ἐξέβησαν, εὐθύς, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὸ ἱερόν τῆς Ἀρτέμιδος ἤεσαν, καὶ πολλὰ ἠύχοντο, καὶ θύσαντες ¹ ἄλλα ἐνέθεσαν ἀναθήματα, καὶ δὴ καὶ τὴν γραφὴν τῆς Θεῶ ἀνέθεσαν, πάντα τε, ² ὅσα τε ἔπαθον, καὶ ὅσα ἔδρασαν. Καὶ ταῦτα ποιήσαντες, ἀνελθόντες εἰς τὴν πόλιν τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν τάφους κατεσκευάσαν μεγάλους. Ἐτυχον γὰρ ὑπὸ γήρωσ

omnia sibi invicem narrarunt, ac facile fidem adhibere, rem, ut erat, esse desiderantes.

Ubi illuxit, conscensa navi, omnibusque impositis, discedunt. Deduxerat illos omnis Rhodiorum multitudo, & Hippothous una secutus est, rem omnem & Clithenem abducens; mox aliquot dierum navigatione Ephesum veneret. Civitas omnis sospites adventare eos antea inaudierat. Navibus egressi statim eodem, quo erant, habitu, aedem Dianae adeunt: preces multae & sacrificia, donaque posita, adiectusque titulus iis, quae fecerant, aut passi fuerant, inscriptus. His peractis in urbem redeuntes exstruxere monumenta magna parentibus, quos senio atque aegritudine praemortuos inve-

¹ Ἄλλα ἐνέθεσαν ἀν.) Hemsterh. conij. ἄλλα ἀνέθεσαν ἀναθ. verbo proprio de hac re.

Loc. e certissima Hemsterh. coniectura scripsimus. In editis est, ὅσα τε ἔπειθον.

² Ὅσα τε ἔπαθον.) Ita cum Longus.

καὶ ἀθυμίας προτεβνηκότες. Καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ διή-
γον ἑορτὴν ἔχοντες τὸν μετ' ἀλλήλων βίον. Καὶ ὁ Λεύ-
κων καὶ ἡ Ρόδη κοινῶν πάντων τοῖς συντρόφοις ἦσαν.
Διέγνω δὲ καὶ ὁ Ἰππόθοος ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν δια-
βιῶναι χρόνον. Καὶ ἤδη Ὑπεράνθου τὰ Φον ἔγειρεν κατὰ
Λέσβον, μέγαν γενόμενον, καὶ τὸν Κλεισθένη παῖδα
στοιησάμενος ὁ Ἰππόθοος διήγεν ἐν Ἐφέσῳ μετὰ Ἀβρο-
κόμου καὶ Ἀνθίας.

nere. Ipsi reliquum aetatis ceu festum diem in laetitia
una degerunt. Leuconi & Rhodae bona omnia sodali-
bus communia fuere. Hippothous quoque statuit Ephe-
si reliquum vitae tempus traducere, sepulcro magnifico
in Lesbo Hyperanthi exstructo: Clisthenem vero sibi
filium adoptavit, & Ephesi vixit cum Abrocoma &
Anthia.

ARGENTORATI

AN. VI.

88L87
ID94

04317319

8L.87
D94

FEB 2 1933

